M.

HERVÉ M.ABAJOLI

BÜYÜK SIR ÜSTADI

-137-

ROMAN

-

BİLİNÇDIŞI YAYINLARI

Bilinçdışı Yayınları A.S.
Roman Serisi
BDY-BSU137-TR-B5

ISBN:978-605-71253-2-3
Serinin Adi: Büyük Sır Üstadı Serisi
Kitabin Adi: Büyük Sır Üstadı-137
Serideki Okuma Sirasi:1
© Bilinçdışı Yayınları 2017-2023

Genel Yayın Yönetmeni: Marios Gnostis
Editörler:
Ebru Yeşilova (Büyük Sır Üstadı-Magnum Opus)

- Sibel Demirayak(Büyük Sır Üstad1-137)

Özgün Kapak Tasarımı: Sibel Haslak
Monogram ve Kaligrafiler: Murat Patur

Beşinci Baskı: Ocak 2024
Baskı ve Cilt: Metro Basım Hız. A.S.
Yahya Kemal Beyatlı Caddesi No.94 Begos 3.Bölge 35400 Buca İzmir
Sertifika Numarasi:70839

Bilinçdışı Yayınları A.S.
Adalet Mah.Anadolu Caddesi No:41 Ic kapi:081
Megapol Tower Bayraklı 35530 İzmir Türkiye
WhatsApp ve Telefon: +90 530 665 34 05
Yayıncı Sertifika Numarası: 52321
info@bilincdisiyayinlari.com-www.bilincdisiyayinlari.com

Bu kitabın ticari hakları Bilinçdışı Yayınları Anonim Şirketi'ne ait olup yayıncının yazılı izni olmaksızın tanıtım amacı taşıyan kısa alıntılar dışında elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez. Büyük Sır Üstadı" ve "Bilinçdışı Yayınları", Bilinçdışı Yayınları Anonim Şirketi'nin tescilli markasıdır. Tüm hakları saklıdır.



HERVÉ M. ABAJOLI

BÜYÜK SIR

ÜSTADI

-137-

ROMAN



BÜYÜK SIR ÜSTADI SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP

BİLİNÇDIŞI YAYINLARI

Hervé M.Abajoli kimdir?

Bu isimle 1962 yılında İzmir Türkiye'de Levanten bir ailenin en büyük oğlu olarak dünyaya gelir. Türk, Fransız, Yunan ve İtalyan kültürünün bir amalgamından oluşan ev ortamında klasik müzik, şanson ve opera dinleyerek serpilir. Daha 9 yaşındayken okumak ve satranç oynamak dışında hiçbir şeyden zevk almaz olur. Bu durum kısa bir süre sonra kesintisiz 31 yıl sürecek olan derin bir tutkuya dönüşür. O kadar ki okunacak eserlerin çokluğu ile zamanın yetersizliği sorunsalı onu evinin banyosuna bile bir sahra kütüphanesi kurmasıyla sonuçlanır. İlk aşkı Okyanus Bilimi (Ege Üniversitesi Biyolojik Oseanografi) bölümünden mezun olmasıyla birlikte önce aile mesleği olan matbaacılığa ardından bilgisayar programcılığına gönül verir ama en nihayetinde hayat nehrinin ani bir yatak değiştirmesi sonucunda tüm entelektüel faaliyetlerine bir süre ara vermek zorunda kalır. Hayatının en çileli ama bir o kadar da bereketli dönemi saydığı ve " Gece Deniz Yolculuğu" olarak adlandırdığı bu 450günlük sürede C. G. Jung ve fikirleriyle tanışır. On yıl sürecek Jung eserlerinin hummalı bir incelemesi ve Analitik Psikoloji pratiklerinin kendi hayatına uyarlanması döneminden sonra tüm ticari faaliyetlerini bırakır, adını Marios Gnostis olarak değiştirir ve kendisini Analitik Psikoloji'nin temel fikirlerini yaymaya adar. Bu bağlamda Hervé M. Abajoli mahlasını kullanarak 7 yılda tamamladığı Büyük Sır Üstadı serisinin birinci ve ikinci kitapları (137 ve Işık Bakiresi'nin Yolu) 2013-2022 yılları arasında yazılmış olup, Türk roman tarihinde hiç denenmemiş bir alanda 25 yıllık araştırma,1.500 kitaplık özel bir kütüphane, 10.000 sayfalık kadim bilgiler taraması ve 6 yıllık bireysel bir hazırlık döneminin kristalizasyon çabasıdır. Bunları 5 yılda tamamlanan üçüncü kitap (Büyük Sır Üstadı - Kali) ve -kadim Çin metinlerinin en zor anlaşılanı I Ching Değişimler Kitabı'nın Batılı zihinler için özel olarak hazırlanmış özet bir yorumu takip etmiştir. Hâlihazırda (2023) Büyük Sır Üstadı serisinin dördüncü kitabini yazmakta ve I Ching'in Jung perspektifinden derin anlamı üzerine kaleme aldığı kapsamlı bir yorum kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Yayınevinin Notu

Büyük Sır Üstadı'nın elinizde tuttuğunuz bu dördüncü baskısında metnin akışkanlığını arttırarak okurumuza daha rahat bir okuma imkânı sağlamak için bazı düzenlemelere gidilmiştir. Dipnotlar korunmakla beraber kısaltılmıştır. Kitabın sonuna alfabetik sırada tematik sözlük sayılabilecek bir " Meraklısı için notlar " bölümü ilave edilmiştir. Dipnotların bazılarının sonuna " → MNB (xxx〕"formatında yönlendirmeler ilave edilmiştir. MNB, 'Meraklısı için notlar bölümüne bakınız' için kısaltma olup yanında yazan (xxx) kısmı notlarda bakmanız gereken bölümü göstermektedir.

Keyif ve sağlıkla okumanızı dileriz.

Bilinçdışı Yayınları A.S.



Bu eser;

Tüm uyumsuzluğuma rağmen bana bu romanı yazabilecek altyapıyı sağlamakta onlarca yıl gösterdiği sebat için babam Polikarp Abajoli'ye

ve

Yazdıklarımın bir insanda temsil edilebileceği umudunu korumamı sağladığı için ikinci babam İbrahim Yavuz'a ithaf edilmiştir.



Teşekkür

Bu kadarını nasıl umabilirdim ki? Yıllarca biriktirdikten sonra, hâlâ açıklamakta zorlandığım bir dürtü ile hem de enerjimin azalmaya başladığı yaşlarda, 4 yıla yayılacak entelektüel bir çabaya girişmek, günde 10 saat harf harf, kelime kelime, satir satır cansiperane mücadele etmek ve en nihayetinde bir roman yazarı olarak anılmak, eserinizin beğenilmesi hatta kendi yolunu bularak serpilip büyüdüğünü görmek...

Büyük Sır Üstadı bir yalnızlıklar romanıydı. Onu yazarken yanımda hayal gücümden başka bir şeyim yoktu. Her sorunu kendim aşmak zorundaydım. Zorlu gecelerde çatal bir yola geldiğimde yardımına başvuracağım pek kimse olmadığından pek çok kere yanlış olana girip geri dönmek zorunda kaldım. Sadece romanım bitmeye yüz tutmuşken Hızır yardıma koştu diyebilirim. İki yıl kadar önce "Nereden geldiği bilinmez bir cesaret ve küstahlıkla yarattığım bu şeyin can bulup büyümesi ve başka ruhlara hitap etmeye başlamasıyla aslında bir noktadan sonra onun beni hükümranlığı altına alacağını bilmek çok çetrefilli bir duygu. Çünkü yayınlandığında ben ona değil, artık o bana sahip olacak." diye yazmıştım. Öngörülerimin gerçekleştiğini söylemek yanlış olmaz. Büyük Sır Üstadı küçük ama sağlam adımlarla Via Regis üzerinde ilerlerken yolda tanıştığı yeni dostlarıyla çevresini genişletti ve bana pek çok emsalsiz ruh hediye etti. Bu nedenle artık yalnız hissetmiyorum. Onlara bu baskı münasebetiyle teşekkür etmek boynumun borcudur.

Önce, tedirgin adımlarla yolumu bulmaya çalıştığım günlerde, bir yeni yetmeye verilebilecek en değerli armağan olan eleştiri ve yönlendirmeleri için romancı Mehmet Anıl'a teşekkür borçluyum. Yazıya soyunduğum ilk günlerdeki desteği ve teşviki olmasaydı romancı sıfatı kazanmam mümkün olamazdı. Íyi mi yaptı, kötü mü, bilmem?

Ardından Türk dilinin yaşayan en büyük yazarlarından İhsan Oktay Anar'a, romanımın ortalarındayken ona verdiğim iki yüz sayfayı üşenmeden okuyup tek tek her sayfaya kendi el yazısıyla yazdığı paha biçilmez eleştiriler için minnettarım. O iki yüz sayfayı hâlâ gözüm gibi saklıyorum.

Gerek sosyal mecradaki etki alanında gerekse Hürriyet gazetesindeki köşesinde yayınladığı köşe yazısı ile en çok ihtiyaç duyduğumuz zamanda,

bana ve romanıma teveccüh gösteren kadim dostum Sıtkı Sükürer'e, yazdıklarımı yayınlamak kararsızlığı yaşadığım günlerde bitmiş metne büyülü eliyle dokunarak bana gereken son motivasyonu sağlayan romancı, senarist Ahmet Yurdakul'a, romanım yayınlanmadan önce, yazdığım şeylerin farklılığı nedeniyle çok dikkat ve araştırma isteyen düzeltmelere aylarını feda eden Didem Karaosmanoğlu'na, romanım yayınlandıktan sonra gördüğü kusurları kendi kitabına not ederek bana ulaştırma inceliğinde bulunan Ayşen Tekşen'e, o dillere destan dikkati sayesinde temel bir hatayı fark ederek romanın mükemmelleşmesine katkıda bulunan değerli arkadaşım Can Şener'e, romanım yayınlandıktan sonra tanınmasında yadsınamaz katkıları olan ve her birine dostum demekten onur duyduğum; yazar ve yayıncı Ata Nirun, Gören Erdoğan, Leyla Yücel, Mehmet Sait Toprak ve Mehmet Sadık Öke'ye en içten duygularla teşekkür ederim.
Talihin en güzel örneği olsa gerek, Büyük Sır Üstadı'nın heybesinde özenle sakladığı ve ikinci baskıyı yapma aşamasına geldiğimizde içimi kemiren en temel soruna şifa olması için iki eliyle bana hediye ettiği değerli editörüm Ebru Yeşilova'ya minnettarım. O olmasaydı ulaşamayacağımızı bildiğimiz kusursuzluğu ararken size bu kadar "tam" bir roman sunamayacaktık.

Turgut Uyar üstadın "Nedir sonsuzdan bir önceki sayının adı? Diyelim sonsuz eksi bir. Hayatın adıdır bu." deyişine uygun olarak sondan bir önce teşekkürü borç bildiğim, üçüncü baskının son okumasını yapan ve yapıcı eleştirinin ustası Sibel Demirayak'a minnettarım.
Ve en son olarak, değerli psikiyatrist, psikoterapist, felsefeci, yazar dostum Dr. Osman Seçkin'e, Büyük Sır Üstadı'na önsöz (kendi tabiriyle evvel söz)yazma inceliğini gösterdiği için en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Hervé M. Abajoli

izmir,22.12.2018

Evvel Söz

Bu kapsamda bir kitaba önsöz yazma cüretim, cahilce olmasa da delice olmalı.

"Non ridere, non lugere neque detestari, sed intelligere."

"Gülme, ağlama veya nefret etme ama sadece anlamaya çalış."

Baruch Spinoza

Bu güzel kitap, "Sofia'nın babası ölmüş bugün. Dün de olabilir." ile başlıyor. Haydi,gelin okuyalım.

Yazarımız Hervé M. Abajoli Ege Üniversitesinde Oseanografi (okyanus bilimi) okumuş, okyanusun derinliklerinden gelen, bir damlada Okyanusu, okyanusta bir damla oluşumunu gören, çağımızın Aristoteles'i gibi ilgi alanı çok geniş; majik, mitik, mistik, kadim bilgelikten; simyadan kimyaya ve diğer bilimsel disiplinlere, fizikten metafiziğe uzanabilen, bunları entegre edebilen, akıl çapı hayli geniş, entelektüel kapasiteye sahip, numenden fenomene, ahlaki dinamizm ile sezgileri, gizi-gizemi derin, humour'u olan, yer yer keskin, inatçı, başladığı işi sonuçlandıran bir genç yaşlı adamdır.

Büyük Sır Üstadı romanının eşsizliği konusunda İhsan Oktay Anar,Ahmet Yurdakul, Sıtkı Şükürer, Ata Nirun, Ayşen Tekşen, Mehmet Sadık Öke, Gören Erdoğan, yazıyla, sözle dikkatimizi çekmiş, böylesi bir eserin Türkçede bir ilk olduğunu belirtmişlerdir.

Bu roman antropontolojik (nsan-varlık bilgisi), psiko-mitolojik, felsefi ve tarihsel bir eserdir. Hervé'nin onca acı ve ıstırapla doğurduğu kızıdır. Tüm tarih mito-tarihtir. Sait Faik "Yazmasam deli olacaktım." der. Bizim romancımız çılgındır zaten. Yazarak kendini sağaltmış; inatçılıktan kararlılığa, şıpsevdilikten itidale, içleri görmekten iç görüye, yargısız farkındalığa 〔mindfulness), anlam/anlamsızlık, eros/thanatos kavram çiftlerinin birlikte var olduklarına, varoluşun öz'den önce geldiğine ermiştir. Zıtların varlığında, kutuplaşıp zıtlaşmadan, anlamsıza bile anlam bulmanın değerini anlayabilmiştir. Kendisinin kısa "Kitabını arayan önsöz" denemesinde Hervé'nin bilinçdışı onun "Yaşlı bir bilge adam gibi bize ilim irfan dolu hikmet sözcükleri fısıldadığını" muştular. Bunu da bilinçdışı kendi izniyle sağlamıştır. "Fısıldama şeytanın konuşma ustalığıdır. "Bilinçdışı ayrı simgesel bir dil olarak kurulmuş olup buyurgandır. Kendini buldukça takdir, teşekkür beklentisi giderek azalan yazarımız "Marifet iltifata tabidir." diye normalleşir. Hervé

bilinçdışının zulmü (küçülen egoya vaaz eden zulüm) altında, acının müthiş bir bilgi olduğunu, iyi niyetin

(Kantvari) başarıdan daha önemli ve cömert olduğunu öğrenmistir. İyi niyet artık hakikat sevgisidir. Hakikati kendinden çok sevmektir. Kendinin üstünde bir hakikate bağlılıktır. İyi kişi sahici, başarılı kişi ise en az bir tarafı ile sahtedir. Günümüz dünyasında utanç kaynağını (faux pas) içinde taşıyan insanlar azalmıştır.

"Dürüst insan daima çocuk kalır." der Sokrates.Postmodern zamanlarda normallik abartılarak anormal hâle geldi (karşıtların birliği). Deliliğin yüzüstü bırakılması, aklın tüm sahneyi işgal etmesi haksızlık! Oysa insan delilikleriyle büyür. Merak ve imgelem gücü bilgiden önemlidir. Dünya mükemmel olmadığı için sanat vardır. Einstein "Öğrenmemi engelleyen tek şey eğitimim oldu." demez mi? Yanılmamanın en kesin yolu kesinlikleri bir bir yakmaktır. İnsan kendisini kaybetmeden, kendisini bulamaz.Ibn-i Arabi "Bütün bu yolculuk, kendimden kendimeymiş." diyerek zihnimizi açar. Hervé'nin egosu küçülmüş, kendindeliği büyümüştür. Vektörün yönü maddeden manaya doğrudur artık. Darısı başımıza diyelim.

Bilinmeyenlerin bilinenlerden her zaman çok olduğu bir hayati yaşayacağız.İnsan eksikliğiyle malul ve mamuldür. Bir ana rahmi yetmiyor adam olmaya, kolektif rahim gerekiyor insana. Din dogmacıdır, siyaset ideolojiktir, akıl mantıklı olmak zorundadır. Sadece sanatın (edebiyatın)belirsizliği karşılama gücü vardır. Romancı bize der ki "Kendi içine gir ve dünyayı keşfet." Ama şöyle de der: "Dünyaya açılve kendini kesfet."(Carlos Fuentes'in Nobel ödülü konuşmasından.)

Hervé der ki "1- Kendi içine bakmayı öğren. 2-Kozmik güçleri tani.3-Kadim bilgilere nüfuz et." O, varoluşu kozmolojik (nedensel), ontolojik (tanımdan gelen), teleolojik (ereksel) kanıtlarla özümsemistir.Paracelsus'a hayrandır (Zamanın tıbbını yere çalıp 'Her şey zehirdir, önemli olan dozdur' diyen adam). Asklepionların kapısında "Buraya ölümün girmesi yasaktır." yazar. Bergamon'da umutsuz hasta yılan zehri içerek iyileşmiş, çifte yılan hekimliğin sembolü olmuştur. Bu çok güzel bir "Yaratıcı umutsuzluk" örneğidir. Siz nefes vermeyi öğrenin, nefes alma başının çaresine bakar. İrrasyonel rasyonele, umutsuzluk umuda yataklık eder. Tam da bilmediklerimiz gerekli olur ve bildiklerimiz işe yaramaz. Yaşantiyi ertelemek zaman hırsızlığıdır. İşin esası bilmek değil anlayabilmek, sevebilmektir. Mutlak bilgiyi başından savmak çok keyiflidir. Anlayıştan sonra eyleme yer kalmaz. Anlayış eylemin ta kendisidir. Anlayış insanı içten temizler.

Can-cana dediğimizde ilişkide var oluruz. Yaşam köprüde kurulur. Hayatta her şey aradadır. "Ara-da-lığın" kaosunda "biraradalığın" değeri yüksektir. Orada bir arada yaşanır. Kabataş Lisesinde edebiyat hocam

Behçet Necatigil, "Aranarak yordamlarda bir ara yaşarsın/ Derken dürülür defter/ Başkasına gelir sıra/ Sen aradan çıkarsın!" şiirini yazmıştır. Halka önümüzde bir hedef kalmadığında kapanır. Anadolu'da "Olmuş işin kötüsüolmaz. Derdinizin kıymetini bilin. Allah işinizi bitirmesin." derler. Yaşamak kendine kapanan çember değil, iki ucu açık üç boyutlu sarmal gibi çizilmelidir. Her şeyi bilenler (bilmişler) ölmüşlerdir. Yaşayanlar öğrenebilenlerdir. Hatta ölmüşlerden bile. Ísa'dan önceki zamanlardan, Yeraltından Notlar'dan, yer altı, yeryüzü, gökyüzü, uzamdan bile..

Canım h(iç)leşti.Romence oldu sanki. Canım, can dostum dediğimizde diğer "Can" (İng.) fiili gibi iş görür. Genişleyerek (...ebilirim) der geçersin yeterliliğe. Cam camdır. Ayna sırlanmış camdır. Aynalama (ayna nöronlar)ise insan/özne olmanın 6. - 18. aylarına denk gelen bir evredir.

Hervé M. Abajoli Felsefe Taşı'nı bulmuştur. Altına da ölümsüzlüğe de rehberimiz olabilir. Biz düşmüşlere aşkla karışık hayat kullanma kılavuzudur o. Simyacı, transmutasyoncu Nicolas Flamel'e yetişememiştik zaten. Büyük Sır Üstadı'nda ise yok yok.

"Öyleyse kim kurtaracak beni var olmaktan. Hayatimi toprağa veriyorum." Fernando Pessoa

Haset, kibir, kin, kıskançlık insani kötülükler; basiret, itidal, cesaret, adalet, ortaklık duygusu insani iyiliklerdir. Basiret becerikli bir benlik sevgisidir. Basiretin psikolojik alt dokusu dikkattir. İnsani erdemler psiko-fizyolojik temelde iki özellik gerektirir. İlki varoluşumuzu sağlayan ortaklık içgüdüsü, ikincisi mevcudiyetle (otantik, kendindelik) devam etmemizi sağlayan dikkattir. Böylece ortak varoluş ilkesi işler. Kararlar ani, bakış dar ve davranış yüzeyselse sezgisel körlüğe uğrarız. Hervé sezgisel keskinliğiyle büyücüdür de. Leonard Cohen, Fernando Pessoa gibi fal da bakar. Abrakadabra! (İbranice Abra-ke-ad-ebra = Söylediğimi yaratırım.)Hayat coğu zaman göz ardı ettiğimiz yer dedir. Yadsıyarak, yok sayarak, var olamayız.

Hervé'nin hayran olduğu büyük Sır üstatlarından Leonard Cohen 82yıllık ömrünün 62, kilometresinde Rinzai Budist keşişliğine erişmiştir.Yazar,üstadın " Bird on a Wire" şarkısıyla uçmaktadır. "Gerçek zamanın tek kızıdır. Basitlik gelişmişliğin son noktasıdır." diyen Leonardo da Vinci'ye de hayrandır. Aristoteles'in Poetika'sı, Paracelsus'un doğacı devrimci hekimliği, Cohen'in kendine çobanlığı Hervé'yi büyülemiştir. C. G.Jung'da bílim ve ötesini, (dinle sınırlanmadan) agnostik olanı, Analitik Psikoloji'nin arketiplerini, kolektif bilinçdışını ve rüyaları sevmiştir.

"Cehaletin en büyüğü hakkında hiçbir şey bilmediğimiz şeyi reddetmektir." Wayne Dyer

Carl Gustav Jung "Bilincimize yükseltmediğimiz her şey karşımıza kader olarak çikar", Moreno "Rol kültürden önce gelir" der. Arketipler evrenseldir. Toplumun kendisi, düzene bağlanmış bir kahramanlık sistemidir. Mitler toplumun çocuksu parçalarıdır. Rüya ise bireyin mitidir. Rüya kısa bir delilik, delilik ise uzun bir rüyadır. Suskun şiirinde Ahmed Arif "Rüya bütün çektiğimiz/ Rüya kahrım, rüya zindan/ Nasıl da yılları buldu/Bir mısra boyu maceram." yazmaz mı? Bilim kesinkes bir şey değil, kesinlik hayalîdir. Klasik psikanaliz, varsayıla (inanç) bir şey ile var olanı (insan)çözümleme çabasıdır. Freud anti-din tutumuyla kendi dinini yaratmıştır. Yani kendindeliğini ve kendi agnostisizmini kolayca itiraf etmiştir.Büyük Sır Üstadı bize diyor ki: Beni oku! İçin(m)deki gölgeler aydınlansın.Ben'i oku! Ben okundukça kitap, sen Sen'i okudukça insansın!

29 Temmuz 1997'de hayat nehri yatak değiştiren Hervé "Yaratıcı bir ruhun eline düşmüş bilincin yaşamını çok az denetleyebildiği..."', "Kendime rağmen kendimle olan savaşın nesnesiydim artık.", " Kendi mitosumu yaratma çabasi...", "Egom azaldıkça canlı ya da cansız her şeyle bir şekilde kan bağım olduğu hissiyatını ciddiye almadan edemiyorum." vurgulariyla Otto Rank'in "Art and Artist" kitabındaki yaratma gücünün/sürecinin müthis bir örneğidir artık.

"Dil söyler, Kulak dinler
Kalp söyler, Kâinat dinler."
Yunus Emre

"Insan siyah ve beyazın aynı renk olduğunu öğrenmek için yaşar."
Kim Ki-duk

Büyük Sır Üstadı romanının kapak illüstrasyonu "Var mısınız? Rest!" der gibidir. Karga plastik anlamda keskin zıtlık verir. Gül ve bülbül diye değil,gül ve karga (siyah ve kırmızı) ilişkisi olarak düşündüğümüzde bizi nerelere götürür... Kanıksanmışı (gül ve bülbül) kanirtir biraz. Karga efsanelerle, mitlerle, masallarla zekâsını kanıtlamış uzun yaşayan bir kuştur. Kuşlar dünyasının Einstein'ı olarak bilinir. İllüstrasyondaki karganın fazlalıklarını alınca içinde kalan göğe bakan insandır. Arka kapakta öz aynı kalır. Bulutlar kent olur, karga doğallaşır. Denge denge dedir artık. Felsefe taşı yenmiş yutulmuştur. Bu kitap okunmustur.Konfüçyüs "Kendisini iki kez okutmayan kitap, bir kez okunmaya değmez. "öğüdünü verir. Ben 3 kez okudum. Cervantes Don Kisot ile romanı başlatmıştır. Hervé M. Abajoli Don Kişot'un kendisidir. Cervantes'ten el alarak romancılar dünyasına dalmıştır. Aristoteles, Dante Alighieri,Giordano Bruno, Emil M. Cioran (20. yy. retorik sentezcisi), Michel

Foucault, Umberto Eco, Hermann Hesse, Ursula K. Le Guin, Adam Fawer,Dan Brown, Carlos Castaneda ile briç, satranç oynayacak donanımdadir.

Büyük Sır Üstadý'nin karakterleri sıra disi sembolik isimleriyle Fernando Pessoa'nin alter-egolarından (Heteronym) asla geri kalmaz.Yavaş yavaş acele eder. Hervé'nin çalışkanlığı Umberto Eco ve Fernando Pessoa ile çok benzerdir. Nigredo, Albedo, Citrinitas, Rubedo unutulmayacaktir.

Sofa, sofra, Sofya'nın akla gelmediği olur da Sofia unutulur mu? Frer Marius 7 fasikül gençliğe hitabet gibidir. Büyük Sır Üstadı'nı kız kardeşleri izleyecektir. Bunları da yeni kız kardeşleri...

"Yerden göğe küp dizseler
Birbirine bend etseler
Aradan birini cekseler
Şeyreyle sen gümbürtüyü."
Yunus Emre

"Bu âdem dedikleri
El ayakla bas değil
Âdem mânâya derler
Suret ile kas değil."
Kaygusuz Abdal

Hervé'de tamam kavramı tamdır. Bu kitap kâinatın tamamına davetiyedir. Aktif umut için umutlu Eros'tan yaşayan Eros'a gecistir.Müdahil değil, dâhil olmayı sezdirir. Evrenin evrimselliğinde (d)evrile (d)evrile, birlik içinde biricik (sorumlu-özgür-etik-özenli) özne olma yolculuğunda yoldasiz.

Her elde, her evde, her okulda, her yerde var ola, okuna!

Hâl böyle, hadi kalmayın öyle!

Devamı gelsin.

Rastgele!

Dr.Osman Seckin
Psikiyatrist, Psikoterapist,Felsefeci, Yazar.
10 Kasim 2018

Yaşanmış özgeçmiş.

Doktor Osman Seçkin 29 Ekim 1955 Samsun doğumlu, İstanbul Kabataş Erkek Lisesi mezunudur. Ege Üniversitesi Tip Fakültesi ve Psikiyatri kliniğinden uzmanlık aldı. Sivas'ta zorunlu hizmet yaptı ve sonrasında SSK Tepecik Eğitim Hastanesinde çalıştı. 1996 yılında istifa ederek ayrıldı.

Klinik psikiyatrinin tüm alanlarında ve 1990 yılından beri Post-travmatik Stres Bozukluğu, Konsültasyon-Liyezon Psikiyatrisi, ayrıca Sosyal Psikiyatri, Politik Psikoloji Art Terapi ve Psikoterapi konularında aktif olarak çalışıyor. Mesleki birçok derneğin üyesidir.Insan Haklari Vakfi,EMOT ve Atakalp Hastaneleri kurucularındandır. 9 Eylül 2000 tarihinde Erasmus Ruh Sağlığı Atölyesini kurdu. Bu kurumda ekip arkadaşları ile birlikte çalışıyor.

Uzun süre İZFAŞ yönetim kuruluna ve sanat etkinliklerine danışmanlık yaptı. 2000 yılından beri önemli endüstriyel kurumlara bireysel gelisim,kurumsal danışmanlık, performans eğitimi ve mentorluk hizmeti verdi,veriyor.Kamusal alan ve eğitim kurumlarında sayısız konferans verdi.

TRT 2'de ve yerel televizyonlarda ruh sağlığı ve yaşam kültürü konularında eğitsel çalışmalar yaptı. Çeşitli gazete ve dergilerde yazdı. Başıma hazır yapıtları var. Fransızca ve İngilizce kaynak kullanıyor. Utkan Emek ve Ege Uras adında iki erkek çocuk babasıdır. Yaşama dair her bir şeyle kendince ilgilidir.

Yazdığım her şey, içsel bir zorunluluğun sonucuydu, kaynakları da kaderimde olan bir zorlama.
Yazdıklarım bana içimden saldıran şeylerdi. Beni harekete geçiren ruhun konuşmasına izin verdim ve hiçbir zaman yazdıklarıma ne coşkulu bir yanıt ne de büyük bir yankı bekledim.

Carl Gustav Jung
XX.yy.

Felsefi Simya'nin

Magnum Opus'u

Nigredo

Albedo

Citrinitas

Rubedo

1 Magnum Opus: (Lat.) →MNB (Felsefi Simya)



Bütün hayatın amacı ölümdür.

Sigmund Freud
Avusturyalı nörolog. Psikanaliz ekolünün kurucu babası
XX.yy.

Sofia

Sofya’nın babası ölmüş bugün. Dün de olabilir. Tek yazlık aşkların can çekişmeye başladığı Paris'in göz kamaştırıcı bir eylül sabahında, alışkanlığı olduğu üzere evinden George Brassens parkına kadar yürüdükten sonra eskiden mezat alanı olarak kullanılan saat kulesi görünümlü binanın arkasındaki ağaçların altına oturmuştu. Yoğun is temposu nedeniyle burada çimlere uzandıktan sonra kulaklıklarını takıp müzik dinlemeyi özlemişti. Özellikle son zamanlarda sözlerine takıntı yaptığı Jacques Brel şarkılarını bu ortamda dinlemeyi çok severdi. Zaten tuhaf olanı da kahredici haberi babasının en sevdiği Jacques Brel şarkısı çalmaya başladığı anda almasıydı.

Titreşen telefonu açmasıyla selamsız sabahsız konuşmaya başlayan konsomatris sesli bir kadın, babasının kalp krizi tanısıyla hastanelerinin aciline yatırıldığını haber vermişti. İşte o anda babasının öldüğünü hissetmişti. Gerçi kadın bu hissiyatını destekleyecek hiçbir şey söylememişti ama hemen gelmesinde ısrar edince, anlamıştı işte. Öylece oturup boşluğa bakmış, bir an 'babam nasılsa öldü acele etmeme gerek yok' diye düşünmüştü. Zaten yarından önce İstanbul'a uçak bulması da pek mümkün değildi.

Ağlaması gerektiğini düşündü ama içinden gelmiyordu. Sanki görünmeyen bağlarla havada asılıymış gibi ne ağırlığını hissediyordu ne de üstünde oturduğu sert toprağı. Varsa yoksa tarifi imkânsız bir hiçlik

duygusu içinde bocalıyordu. Derin bir iç çekti. Daha önce ne yapması gerektiğini düşünemeyecek bir hâle hiç düşmemişti. Bir engerek yılanının ısırığından dokularına yayılan ılık zehrin usul usul öldürdüğü farenin çaresizliği içinde kıvranırken, münasebetsiz bir müzik, sanki bir Ortaçağ çalgısından dökülen neşeli nağmeler misali kafasının içinde dönüp durmaya başlamıştı. İşte bunu kavramakta zorlanıyordu. Babasının ölüm haberini aldıktan sonra bir Ortaçağ kralının avlusunda kol kola dönüp duran insanları çağrıştıran melodiler işitmeye başlamak da neyin nesiydi? Bunun normal bir tepki olup olmadığını düşünmeye çalışsa da aklın herhangi bir şeye odaklayamadığını fark etti. Muhakeme yeteneğini yitirdiğini kabullenme noktasındayken gayriihtiyari babasıyla geçmişte yaşadıklarını hatırlamaya başladı.

Hayati boyunca babasının ona verdiği emsalsiz güven duygusunu artık kaybettiğini idrak edince keskin bir acı tüm benliğini kapladı. Bölük pörçük birkaç hatıra canlıymışçasına gözünün önünde bir görünüp bir kaybolmaya başladığında kontrolünü tamamen kaybettiğini fark etti. Her yanını bir ateş sarmıştı. Ağzı, burnu, kulakları sanki alev alev yanıyordu. Kartopu oynadığı günlerde buz kesmiş ellerini yüzüne bastırmayı alışkanlık hâline getirdiğini hatırladı .Yine öyle yaptı. Yayılan serinliğin yardımıyla bir anlığına geri gelen melekelerinin, dağılmamak için bir şeyler yapması gerektiğini fısıldamaları lavdan beter bir şeylerin midesinden yukarı doğru çıkmasıyla yarıda kesildi. Kusmayı beklerken aslında tıkanmakta olduğunu anladı. Büyük bir tedirginlikle hemen derin iki nefes çekti. Beyhude çabanın sonunda soluduğu havanın kifayetsizliği onu büyük bir paniğin eşiğine sürükledi. Çaresizlik içinde az ötede köpeğini gezdiren yaşlı kadına seslenmeyi denedi. Sesinin çıkmadığını fark ettiği anda derin bir düşme hissinin ardından zifirî bir karanlığa sürüklendi.

Hayat akan bir nehrin sürekliliği ise, ilk defa önünün doğal bir afetle kesildiği ve istese de istemese de yatağını değiştirmek zorunda kalacağı an Sofia'yı işte bu şartlarda gelip bulmuştu.



Yeryüzünün tüm geleneklerine, tek bir gelenekten kaynaklanan gelenekler olarak bakılmalıdır. Başlangıçtan beri, insanoğluna ve onun ilk dölüne emanet edilen temel bir ana gelenekten.

Louis Claude de Saint-Martin
Fransiz Filozof
XVIII.yy.

Bir Ölüm

Başını almış yaşına eklenmiş fazla kiloları ve kavurucu yaz sıcağının engizisyon hâkimi gibi yakasına yapıştığı Frer2 Alfred, az önce Battant Köprüsü'nden geçip ulaştığı Madeleine Kilisesi'nin bitişiğindeki Arènes Sokağı üzerine park ettiği aracından henüz çıkmıştı. Sağına soluna bakmadan önünde beliren ilk aralığa hızla daldı. Alnından kopan iri boncuk bir ter damlası elinin üzerinde parçalandı. İçinden söylendiğini anlamak için suratına bakmak yeterliydi. Bir an durup ayak tabanlarını yakmakla meşgul meşin sandaletlerin altına sıkışıp duran sırtına yapışmış uzun cübbesini çekiştirdi. Sinirlerine hâkim olamayıp bir din adamından beklenmeyecek galiz bir küfür patlattı. Neyse ki hedefine ulaşması uzun sürmeyecekti. Ortaçağ'da takılı kalmış gibi duran küçük kapıya üç kere vurup on saniye kadar bekledi. Açan olmayınca tekrar üç kere vurdu yine ses gelmeyince söylenmeye başladı.

"Rezalet! Tam bir kepazelik canım. Ulan Olivier, ulan Allah'ın adamı!Telefonlarına niye cevap vermezsin ki? 24 saat oldu be adam. Beni soktuğun hâle bak. Cenevre'den Besançon'a üç saattir deli gibi araba kullanıyorum, şimdi de kapıyı açmıyorsun, geberteceğim seni Olivier, ge-ber-te-ce-ğim! Neredesin be adam?"

2 Frère: (Fr.) Kardes demektir. Batı Hristiyan kültürünün bazı dinî örgütlenmelerinde bir unvan olarak sıkça kullanılır. Fr. olarak kısaltılmaktadır. Bu romanda Türkçe telaffuzu olan Frer şeklinde kullanilacaktir.

Kulağını kapıya dayadı ama içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Ani bir tedirginlikle etrafını kolaçan etmek istedi. Sağına soluna baktı ve kimseyi göremeyince alçak sesle "Olivier." diye seslendi. Sonra kendi kendine güldü. I. Dünya Savaşı sırasında, sıhhiyeci olarak yaralıdan yaralıya koşarken dibine düşen bir havan mermisi Olivier'i öldürmese de neredeyse sağır bırakmıştı. "Nasıl duyacak ki? Yanındayken bile bizi duymaz bu ihtiyar." diye söylendi. Son bir nafile çabayla "Olivier orada mısın?" diye seslendi.

Sonuç alamayacağını anlayınca geldiği yoldan arabasına geri döndü. Bagajdan çıkardığı kutuyu kemerinden sarkan anahtarlardan biriyle açtı ve içinden aldığı maymuncuğu hızla cübbesinin ön cebine attı. Bagajın içinde bir şey arıyormuş gibi yaparak yanından geçmekte olan çiftin uzaklaşmasını bekledi, sonra bagajı kapatmadan tekrar sokağın sağını ve solunu kontrol etti. Kimsecikler yoktu. Homurdanmasını hiç kesmeden eve geri döndüğünde maymuncuğu bir kesişten beklenmeyecek bir beceriyle kilidin içine daldırdı. On saniye sonra kapının eşiğinden içeri süzülüp usulca ardından kapadı. Zifirî karanlık evin içinde el yordamıyla arayıp bulduğu elektrik düğmesine bastı ama ışıklar yanmadı. 'Kahretsin bu çok kötü' diye düşündü. Yılların tecrübesi, içinde tehlike Çanlarının çalmasına neden olmuştu. Tedirginliğini dindirmek için sessizce bekledi. Evin içinde birinin olup olmadığını anlayabilse rahatlayacaktı. Sürekli "Bu hiç hayra alamet değil." diye söylenip duruyordu. Hafif bir ses duyduğunu zannedince kendini koruma içgüdüsüyle elini cebine atıp çıkardığı İsviçre çakısını açarak sol avucunda sımsıkı tuttu. Biraz bekledi. Gözleri karanlığa alışınca, bir hayalet gibi hayal meyal seçilen pencereye doğru uzandı ve Ortaçağ'dan kalma ağır demir kepenklerden birini dışa doğru itti. Gün ışığı eve doluştu. Kamaşan gözlerinin ışığa alışmasını sabırla bekledi sonra salona doğru temkinli adımlarla ilerledi. İçeri başını uzatır uzatmaz, şöminenin önünde boylu boyunca uzanan Frer Olivier'nin hareketsiz bedenini görünce kendine hâkim olamayıp "Lanet olsun! Geç kaldım! Çok geç kaldım!" diye bağırdı. Eğilip yüzükoyun yatan bedeni tutup çevirdi. İhtiyar arkadaşının kırışmış alnının tam ortasında kapkara bir delikten sızmış bir zamanlar kan olan kahverengi bir sıvı son umutlarını da alıp götürdü. Soğumaya yüz tutmuş bedene dokununca 'Öleli en az yarım gün olmuş olmalı.' diye düşündü.

Dişlerini büyük bir şiddetle sıkarak söylendi: " Şerefsiz köpekler, Allah belanızı versin! Dünya iyisi saf bir ihtiyardan ne istediniz? "Çömeldiği yerden kalkıp salondan çıktı ve emin adımlarla sola dönüp devasa mutfağı buldu. Kapısından geçip sonuna kadar yürüyünce mahzene inen merdiven kapısının aralık olduğunu fark etti. Yalvaran bir ses tonuyla mırıldanarak "Lanet olsun, bulmuşlar!" dedi. Önce tereddüt etti ama merakıağır basınca telaşla merdivenlerden mahzene indi. Koyu karanlığı delmeye beyhude uğraşan tükenmeye yüz tutmuş üç mumdan bir tanesi titreşerek can vermeye çabalıyordu. Her tarafı dikkatle tarayan gözleri, şarap şişeleri arasında biraz sakil duran sunağın üzerinde olması gereken, *Gnothi Seauton 3* kabartma yazısıyla süslü çekmece büyüklüğünde bir kutuyu arıyordu. Gözüne güvercin sembolüne benzer bir şeyler çarpınca yaklaştı ve kutunun yerli yerinde olduğunu fark edip biraz rahatladı. Kutuyu iki elini üzerinde gezdirerek iyice kontrol ettikten sonra kendinebakan ön yüzünün üzerine parmağını bastırdı. Kapak açılmayınca derin bir iç çekerek " İlahlara şükürler olsun, açamamışlar." diye mırıldandı. Kutuyu iki eliyle kavrayıp önce soluna doğru itti. Hafif mekanik bir sesingelmesini bekledikten sonra bu sefer kendine doğru çekerek bağlı olduğu sunaktan ayırdı. Birkaç dolabı aradıktan sonra bulduğu ağzına ip geçirilmiş kanaviçe çuvalın içine kutuyu dikkatlice yerleştirip iplerle ağzını bağladı.

Hızla mahzen merdivenlerini tırmandı. Tekrar salonun önüne geldiğinde dönüp kadim dostunun yerde yatan cesedine son bir kez baktı. İçinde bir şeylerin eridiğini hissetti. Daha önce gelmeyi akıl etmediği için kendisine kızdı. Ardından tarifsiz bir öfkeye kapılsa da kendini kontrol etmeyi başardı. Ne de olsa artık onun için yapabileceği bir şey kalmadığını biliyordu. Biraz düşününce verebileceği en doğru kararın evi bir an önce terk etmek olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Süratle çıkışa yönelip kafasını usulca uzatıp dışarıyı kolaçan ettikten sonra hızlı adımlarla arabasına doğru yürümeye başladı.

Arabaya varmasına birkaç adım kala bagaj kapağını açmak için elindeki uzaktan kumandaya bastı. Hızlı hareketlerle önce stepneyi yerinden çıkarıp altına sunaktan aldığı kutuyu yerleştirdi, sonra da

3 Gnothi Seauton: (Yun.) Kendini bil, kendini tanı anlamında antik Yunan vecizesidir. Delphi'deki Apollon Tapınağı'nın girişinde altın harflerle yazılıydı. Latinceye genellikle "nosce te ipsum"olarak çevrilir.

maymuncuğu aldığı yere geri koyup aceleyle arabaya bindi. Bir iki sokağa girip çıktıktan sonra Frer Olivier'nin velet boku renkli arabasını buldu. Hızla inip yanından hiç ayırmadığı yedek anahtarı kullanarak arabaya bindi. Sık sık sağını solunu ve dikiz aynasını kontrol ederek sabırla bekledi. Beş dakika kadar gelen giden olmayınca takip edilmediğini anlayıp rahatladı. Eğilip torpido gözünde duran cüzdanı çıkarıp anahtarlarının yardımıyla yanındaki ilk iki dikişi kopardı. Serçe parmağını deri ile astar arasına daldırıp hızla çekti. Yırtılan kısımdan parmaklarını içeri daldırıp çıkardığı SIM kartı cep telefonuna dikkatlice takıp açılmasını sabırsızlıkla bekledi. Hemen mesaj atma bölümüne geldi.137 sayısını yazıp gönder tuşuna bastı. Ekranda "Frer Marius alındı.” ibaresini görünce telefonu kapadı, SIM kartını çıkardı ve ikiye katlayıp parçaladıktan sonra yolun kenarındaki çalılıkların arasına attı.

Sonra kendisinden beklenmeyecek bir hızla arabasına döndü. Motoru çalıştırıp gaza dokunur dokunmaz bir koç gibi öne atılan aracını Lycée Condé'nin önünden geçirip ana cadde bağlantısına çıkardı. Yirmi metre kadar sonra ana caddeye çıkar çıkmaz tren garı istikametinde sağa döndü. Uzaklaşırken “ İlahların inayeti üzerimizde olsun. Kadimlerin tüm öngörüleri gerçekleşiyor. Çok ama çok meşakkatli bir döneme giriyoruz." diye mırıldandı.



Kehanet ocağı Delphi'de olan Tanrı ne konuşuyor ne de gizliyor.
Yalnızca bir işaret gönderiyor.

Ephesoslu Herakleitos
Yunan Filozof
M.Ö.V.yy.

Bir Köşk

Cenazenin kaldırılacağı günün sabahında Sofia'nın baba evinde toplanan bir avuç insan konuşmadan ayakta dikiliyordu. Sonbaharı yaşamalarına rağmen İstanbul cehennemi aratmayacak bir sıcakla kavruluyordu. Yine de altmış santim kalınlığında yığma taş duvarlarıyla koca bir bahçenin ortasında arzı endam etmekte olan iki asırlık köşkün içi serin olmasına rağmen taziye için kalkıp gelmiş insanlar nedense bahçede beklemeyi tercih ediyorlardı. Babasının naaşı, ananelerine uygun olarak son bir veda için evin geniş holünde sergilenirken, tanımadığı iki erkek de kucaklarında kilden şarap amforalarıyla mutfağa girip çıkıyorlardı.

Cenaze organizasyonunu üstlenen aile dostları, tek gözü görmediği için "Kör" lakabıyla anılan Agop'un oğlu Aram, Sofia'nın üzerinden büyük bir yük almıştı almasına ama abartılı tercihleri de sinirlenmesine neden olmuştu. Mesela müteveffanın -sanki ihtiyacı varmış gibi- yatırıldığı içi bordo kadifeyle kaplanmış parlak maun tabut, holün ortasına serilmiş devasa Buhara desenli bordo halının üzerinde kapağı açık olarak uzanmaktaydı. Tepede ise, tam tabutun üzerinde bütün endamıylasallanan pirinç bir avize, montürü üzerine bezenmis aurora borealis kaplamalı kristal camların chaton fasetli yüzeyleri sayesinde

Alaimi semada 4 olan olmayan tüm renkleri yansıtmaktaydı. Az ötedeki Duncan Phyfe kanepeye gömülmüş hâlde tabuta bakmakta olan Sofia, acısını bu münasebetsiz tercihlere yansıtmak yerine babasının hatırasına odaklanmasının daha iyi olacağını düşündü. Unutulduğu için gelmeyecekmiş sanılan Azrail, görevini itinayla ifa ederken salladığı kara orağını kime ve neye sapladığına dönüp bakmamasıyla ünlenmişti. İşte yine yapacağını yapmış ve bu müstesna insanı o çok ama çok sevdiği evinin holüne boylu boyunca uzatıvermişti.

Bir an babasının bu eve olan düşkünlüğünü anlatacak kelime bulamadığını hatırladı. Sevgi dese yetersiz kalırdı. Saplantı ya da tutkuyla açıklamaya kalksa yine de bütününü kapsayacak bir tanım olmazdı. İlk günkü şevkle bıkmadan, usanmadan tersine büyük bir aşk ve ondan daha büyük bir sebatla, kırk yıl süren bir inşa dönemi düşünün. O, kültürünü, estetik derinliğini, görgüsünü, fikirlerini, inançlarını kısacası hayatı neyi ifade ediyorsa onu bu eve yansıtmıştı. Sadece taslak mimari planlar üzerinde çalışması iki sene sürmüş, sonra yavaş yavaş önce viraneye dönmüş bölümleri restore ettirmiş, ardından orijinali T harfine benzeyen planın tepesine damla şeklinde cam bir oda ilave ettirmişti. Bu son ilave ile kuş bakışı bir Ankhs haçını andırmaya başlayan eve, o günden sonra köşk demeye başlamıştı. Kim bilir hangi egzotik bölgelerden bin bir zorlukla taşınmış Aramice ve antik Yunanca yazıtlarla süslü dış cephesine bakıldığında evden çok ufak bir şatoya benzeyen bu yapıya çevre halkı daha ilk günden hep kuşkuyla yaklaşmış, sonunda meraklı gözlerle densiz misafirleri uzak tutmanın en iyi yolunu keşfeden babasının da çanak tutmasıyla, adı lanetli köşke çıkmıştı.

Doğrusu Sofia'nın da ara sıra benzer düşüncelere kapıldığını söylemek yanlış olmazdı. Hiç şüphesiz doğduğundan beri bu evde yaşamasına rağmen cümle kapısından her adım attığında, hatta köşkün bir odasından diğerine geçerken bile, bir zaman tünelinden geçiyormuş hissine kapılırdı. Çünkü bu evde, uygarlığın tüm çağlarını bir arada yaşatan bir güç, size sanki hiç bitmeyen bir nevi kültürel resmigeçit

---

4 Yedi alamet anlamına gelen Alâím-í Seb'a da denir. Esas anlamı gökte beliren alametlerdir. Gökkuşağı yakıştırması Türklere özgüdür.

5 T harfinin üzerine oturtulmuş bir omega harfinden (Ω) oluşmuş, sıkça Hristiyan haçıyla karıştırılan en yaygın kadim Mısır sembolüdür. T harfinin tepesindeki omeganin gudde şekli sonsuz bir döngüyü çağrıştırırken aynı zamanda çift cinsiyeti dolayısıyla erkek dişi ayrımıyapılmaksızın her canlının ölümün ardından tekrar yaşayacağını sembolize etmektedir.

yaşatırdı. Bahçedeki asırlık ağaçlara bakan gudde şeklindeki cam oda dışında kalan haçın diğer üç kolunu oluşturan mekânlar hol, mutfak ve hobi odası olarak düzenlenmiş, bunların tam ortasına, yani haçın kalbine muazzam bir kütüphane oturtulmuştu. Kondurulmuştu demek daha doğru olurdu çünkü buradan geçmeden köşkün alt katındaki herhangi bir odaya girip çıkmak imkânsızdı. Dört farklı kapının açıldığı bir Centrum Omnium 6 olan bu muazzam bilgi tapınağının nitelikli içerik bakımından İskenderiye kütüphanesiyle boy ölçüşmesi pekâlâ mümkündü. Dört metre yükseklikteki duvarların tamamı, kakmalı sütunlarla desteklenen masif Küba maunu raflarla kaplıydı. Bunların önünde, kızaklar üzerinde yana doğru kaydırılabilen ikinci bir raf grubu bulunuyordu. Sofia, ağacın kızıllığına karışan loş ışık huzmelerinin rafların arasından süzülerek kitapların çok renkli kapaklarıyla oynaşmasını seyretmeye bayılırdı. Tam ortasında referans kitapların bulunduğu yekpare bir blokun dört köşesindeki ahşap oymalarla gotik bir sütunu çağrıştırırcasına arzı endam ettiği oda, kırk binden fazla seçkin kitaba büyük bir gururla ev sahipliği yapmaktaydı. Bütün köşkün yer döşemeleri masif dişbudakla kaplı olmasına rağmen yürürken hiç ses çıkmamasına Sofia hep şaşmıştı. Kitapların içinden geçiyormuş hissi uyandıracak kadar kütüphanenin içine gömülmüş sanat başyapıtı kapılardan mutfağa açılanı romanesk, hobi odasına açılanı gotik, cam odaya açılanı ise Rönesans çağına ait otantik malzemelerle orijinaline uygun olarak inşa edilmişti. Bronzdan bir kör kasa içine yerleştirilmiş çok kalın ahşap ve dövme demir atkılarla bezenmiş dikdörtgen Romanesk kapı, alnından başlayarak yükselen yarı daire şekilli taş kabartma bir tympanum 7 ile sonlanıyordu. Kapının kütüphaneye bakan yüzünde, orijinaline birebir benzemesi için tempera 8 yöntemiyle boyanmış Bonaventura Berlinghieri'nin Assisili Francis'e adadığı mihrap-sırtı reprodüksiyonu boy gösteriyordu. Sofia, bebekliğinden beri hobi odasına girmek için her gün eşiğini aşındırdığı gotik kapının mozaik kaplı kör kasasına eşlik eden Albertus Pictor'un *'Satranç OynayanÖlüm'* tablosunu yıllar sonra Ingmar Bergman'in *'Yedinci*

6 Centrum Omnium: (Lat.) Her şeyin merkezi.

7 Tympanum: (Lat.) Mimarlikta kemer ve lentoyla sınırlı yarı daire veya üçgen şekilli dinî kabartma süsler veya heykeller içeren kapı üstü (alnı) ve girişlerindeki duvar yüzeyleridir.

8 Tempera: (İt.)Toz hâlindeki boya pigmentlerinin yumurta sarısı ve su ile karıştırılmasıyla elde edilen, zengin, parlak ve şeffaf renkler elde edilmesini sağlayan, kat kat sürülerek kullanılan ve yoğun detaylar için çok uygun bir boya türüdür.

Mühür' filmini seyrederken karşısında bulduğunda, neredeyse küçük diliniyutacaktı. Yine de en çok Rönesans kapısındaki El Greco'yu seviyordu. Bologna Üniversitesinde okuyan iki dâhi öğrencinin kim bilir hangi teşviklere yenik düşüp taşındıkları İstanbul'da altı ay geceli gündüzlü çalışarak bitirebildiği *'Orgaz Kontunun Toprağa Verilişi'* tıpkı kopyasının tam karşısınaoturup kitap okumayı çok severdi. Arada bir başını kaldırıp tabloya bakarve yeni bir şeyler keşfedeceğini umardı. Hepsi bir yana, en ilginç olanı köşkün cümle kapısının hemen önünde uzanan hole bağlanan dördüncü kapıydı. Babası burayı bir ilk çağ mağarasının ağzını andıracak şekilde taştan inşa ettirmişti. Babasının sessiz kalma sabrı inatçı sorularına baskın çıkınca, sayısız geceler kafa patlattığı sembolizmi çözmesi birkaç yılını alacaktı. Anlamı bir bahar sabahı ansızın aklına düştüğünde ise, babasının bu ince mizah anlayışına hayran kalacaktı: Babasına göre dışarısı, mağara adamlarının Neolitik Çağı'ydı.

Aslında köşk, ziyaretçisi olmayan bir müze sayılabilirdi. Babasının yıllarca sabırla biriktirdiği gümüş ve porselen ev eşyasını, antika mobilyaları, el işlemesi halıları, pandül ve saatleri, opalin, minyatür, kristal, bronz ve ferforje eserleri dünyanın dört bir yanından toplayarak kendi elleriyle eve taşımıştı. Bu eserlerin her birisinin, kâh ölen çok yaşlı aristokrat bir hanımın beşiksiz evinden, kâh devrik bir Afrika imparatorunun meteliksiz kalmış çocuklarından değerlerinin çok altında bir bedelle satın alındıkları hikâyelerini çok dinlemişti. Bazen bir parça için yıllar süren takip sonrası gelen başarının babasını ne kadar keyiflendirdiğini hatırladı. O gece köşktemutlaka ziyafet çekilir, en güzel şaraplar açılır ve sabaha kadar şiir okunurdu.

Havada uçuşan geçmişin tatlı hatıraları, babasının yaşlı arkadaşı Kör Agop'un holün kapısında belirmesiyle yeniden keskin bir acıya dönüştü. Tek sağlam gözü yaşlı, doksanını çoktan devirmiş zar zor yürüyebilen bu adam, kendinden çok da genç olmayan karısının kolunda, kadim dostuna son bir kere saygılarını sunmak için bunca zahmete katlanıp gelmişti. Tabutun kenarına tutunarak dik durmaya çalışan Agop'un babasına fısıltılı bir sesle yakında tekrar görüşeceklerini muştulaması ise bardağı taşıran son damla olmuştu. Tekrar ağlamaya başlamamak için başka şeyler düşünmeye çalışan Sofia'nın bakışlarını kaçırdığı tabutun bombeli köşelerinin mükemmel işçiliği dikkatini çekti. Yaşasa, babasının bu işi çıkaran ustayı takdirle anacağından emindi. Gerçekten

de babasının, elleriyle sanat başyapıtları yarattıklarına inandığı mobilya sanatkârlarına olan muhabbeti görülecek şeydi. İyi bir ustaya Rodin'e duyduğundan az saygı duymazdı. Aslında Rönesans'la beraber kilise baskısının azalıp dünya nimetleri ile övünmenin artık günah sayılmadığı, Hallâc-ı Mansûr'un Tanrı'sını yeniden keşfedenler için saygınlık görmenin cehennem korkusunun önüne geçmeye başladığı bir çağın yüceltilmesiydi bu. Babası bir Geç-Rönesans adamı olarak doğmuş ve ölümüne kadar da öyle kalmıştı.

Mutfaktaki hareketlenmeyi hissedince daldığı düşüncelerden sıyrılıp etrafını şöyle bir süzdü. Bu kadar az insanın gelmesine biraz içerlemişti ama sonra babasının gerçekten de kendi isteğiyle münzevi bir hayat yaşadığı düşüncesiyle avundu. Zaman geçmek bilmiyordu. Son günlerdeki davranışlarının, danışanlarından da çok iyi bildiği, gerçekle yüzleşmemekiçin kaçış emareleri olduğunu hemen anlamıştı. Ne de olsa uzun zamandır yetkin bir psikologdu. Buna rağmen şu anda tek istediği şey bir an önce babasını defnetmek ve yalnız kalmaktı.

Mutfaktan çıkan dört görevli teatral sayılabilecek ağırbaşlı tavırlarla tabutu alıp cenaze arabasına yüklediler. Onların ardından seğirtti ve tümitirazlara rağmen kendi arabası yerine cenaze aracının ön koltuğuna oturdu. İşte şimdi, yanından hızla geçip giden ağaçların arasında, babasını toprağa vereceği mezarlığa süratle yaklaşıyordu. Az sonra canından bir parçayı kara toprak alacak ve onu kendine dönüştürecekti. Fiziki varlığınsaf biçime dönüştüğü ve artık onu öpemeyeceği, koklayamayacağı, dokunamayacağı, sadece hatıralarla yetinmesi gerekeceği gerçeğine çok hazırlıksız yakalanmıştı. Kendini koskoca bir evrende tek başına ve korumasızhissediyordu.

Mezarlığa giden toprak yola döndüklerinde yavaşladılar. Kapıya daha metrelerce mesafe olmasına rağmen sağlı sollu park ederek yolu neredeyse tıkamış olan araçları fark edince 'Bütün hayatı boyunca kalabalıklardan kaçmış babamdaki şansa bak' diye düşündü. Artık neredeyse mezarlığın kapısına varmış olan cenaze arabasına insanların dönüp selam verdikten sonra başlarını üzüntüyle önlerine eğmelerini Sofia önce çok garipsedi. Hiç tanımadığı bu insanların davranışını anlamlandırma çabasından ise ölüm karşısında hemen herkesin çok garip davranabildiğini düşününce vazgeçti.

Görevliler tabutu yüklenip sanki ortalıkta kimse yokmuşçasına mahşerî kalabalığın arasına destursuz dalınca; insanlar gruplar hâlinde

dalga dalga sağa sola çekilip saygılı bir şekilde yol verdiler. Sofia açılan yoldan yürürken, iki kolunu ona doğru uzatmış olan çocukluğunun sevimli rahibi Padre Giulio'yu fark etti. İçi huzur doldu. Çocukluğunda da öyle olmaz miydi? Rahip önce Sofia'nın iki elini tuttu sonra da kulağına eğilip "Babanızla ne kadar gurur duysanız azdır, doğrusu bu kadar seveni olduğunu bilmiyordum." diye fısıldadı. Sofia etrafına bakınıp başka bir tabut göremeyince en nihayet durumu kavradı. "Tüm bu insanlar babam için mi gelmiş? Ama ben onları hiç tanımıyorum ki. "diyebildi. Mırıldanması henüz bitmişti ki rahibin melodik bir sesle defin duasına başladığı duyuldu. Cemaat alçak sesle ona eşlik ederken kalbini mengeneye kaptırmış Sofia 'Tanrım, bitsin de eve gideyim' diye iç geçirdi.

Gerçekten de koşarak kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Tabuta bakmamak için başını çevirdiğinde insanların saygı dolu bakışlarındaki o gerçek ve derin acı ifadesini fark etti. Bu merasim daha önce bol bol '-mış' gibi yapan insanlarla karşılaştığı diğer cenazelere hiç benzemiyordu. Rahip nihayet sustuğunda tabutu tutup beton mezar odasına indirdiler. İşte o anda kızılca kıyamet koptu. Art arda çakan iki şimşeğin nafile uyarmaya çalıştığı insanların kulak zarını patlatacak bir gök gürültüsünü, deli bir rüzgârın girdabına kapılmış sonbahar yapraklarına eşlik eden akla ziyan bir sağanak izledi. Güneş olduğu yerde parıldamaya devam ediyordu etmesine ama mezarlıkta bir anda göz gözü görmez olmuştu. Ellerini başının üstüne siper edip göğe bakmaya çalışan Sofia, masmavi gökyüzünde volkan ağzını andıran kara bir bulut kümesinin, belirdiği süratle aniden kaybolduğunu gördü. Topluluktan büyük bir uğultu yükseldi.

Henüz giysilerine nüfuz etmeye vakit bulamamış su damlalarını elleriyle silmeye çalışan insanların afallamış suratlarının farkına varsa da Sofia olanların derinliğini kavrayamazdı, çünkü bu alelacayip doğaolayına bir anlam yüklemeyi düşünemeyecek kadar acıya batmış durumdaydı. Yıllar sonra gerçeği kavradığında, yaşadığı bu muazzam vakıayı nasıl ıskaladığına çok şaşıracaktı.



Din ile bilimde Tanrı inancı gerekebilir. İnananlar için Tanrı bir başlangıçtır. Fizikçiler için her şeyin sonundadır.

Max Planck
Alman Fizikci
(1918 Nobel Fizik Ödülü)
XX.yy.

Gabriel

Gabriel, çalıştığı Sorbonne UPMC Üniversitesinin yeşil çimleri üzerine sırtüstü uzanmış masmavi gökyüzüne bakmamaya çalışıyordu. İnsafsızca parlayan güneş uykusuzluğuyla birleşince tekrar yanmaya başlayan sulanmış gözlerini koluyla örttü. Bütün gece, deney ile onu gözleyen bilim insanının zihni arasındaki ilişkinin matematiksel bir ifadesi olup olamayacağı sorunsalının peşinden ısrarla gitmiş ama kendini defalarca çıkmaz sokakta bulmuştu. On bardak Sumatra kahvesi desteğinde sekiz saat süren kırk sayfa formül çilesinin tek mükâfatı ise dayanılmaz bir baş ağrısıydı. Gerçi uykusuzluğa alışıktı çünkü kendini bildi bileli günde dört saatten fazla uyuduğunu hatırlamıyordu. İlla nedenini merak ediyorsanız, herhâlde buna verilebilecek en iyi cevap, açıktı. Gabriel hemen her bilgiye tabiri caizse aşererdi. Mesleğini seçinceye kadar çok geniş bir tayfta, mordan kırmızıya koşuşturmuş, hiç durmadan okumuş, araştırmış, deneyimlemiş ve biriktirmişti. Evet, öğrenmek onun mutluluğuydu ve çok kıymetli zamanını uyuyarak geçirmesi düşünülemezdi.

Vücudunu güneş sırtına gelecek şekilde döndürerek gerindi. İstediği gibi kullanabileceği zamanı olduğu günleri geride bırakalı çok olmuştu. Artık hiçbir şeye yetişemiyordu. Gerçi insanın gençliğinde zamanı yok sayması anlaşılabilir bir şeydir. Hayat henüz yepyenidir ve kaçınılmaz olan henüz düşünülemeyecek kadar uzaktadır. Yine de zaman umursamaz görünür çünkü buna aldırmaksızın akıp gider işte. Sonra bir

gün gelir, gerçeklik size musallat olur. Zamana bağımlı olduğunuzu dahası onun tahakkümü altında olduğunuzu kavrarsınız. Gabriel kıvrıldığı yerde matematik formüllerine dördüncü bir boyut olarak yerleştirdiği zamanın gerçek hayatta hiç de öyle davranmadığı hissine kapılınca gözlerini hafifçe araladı. Bu düşüncesi yıllar önce Sofia'dan duyduğu rakının şişede durduğu gibi durmadığı sözünü çağrıştırınca belli belirsiz gülümsedi. Daha dün aynı çimlerin üzerinde oturmuş ders notlarını karıştırmakla meşgulken göz açıp kapayıncaya kadar mezun olmuştu.

Hayatında bir dönemin kapanmasıyla yenisinin açılması o kadar ani olmuştu ki üniversitede kalma kararını nasıl verdiğini bile anlayamamıştı. Hâlâ da şaşıyordu çünkü son senesine kadar böyle bir düşünce aklında bile yokken bir kongrede adını dahi hatırlamadığı bir adamla tanışmıştı. İlginç sohbeti ilerlettiklerinde otelin barına uğramışlar ve geceningeç saatlerine kadar muhabbet etmişlerdi. Sınırları zorlamış alkolün etkisi olsa gerek, tuhaf rüyalarla boğuşarak sabahı zor etmiş, uyandığında ise aklına düşen ilk şey üniversitede kariyer yapma fikri olmuştu. Asıl ilginç olanı ilerleyen günlerde bu konunun hiç aklından çıkmamasıydı. Sonrası ise tam bir muammaydı. Özel sektörden gelen birçok akçeli teklifi düşünmeden geri çevirmiş ve sonunda şimdiki bölüm başkanının inatçı ısrarıyla kendini akademik kadroya dâhil buluvermişti. Fakat asıl anlayamadığı şey kısa bir süre sonra üniversite yönetiminin onu Kuantum Fiziği'nin en ciddi bilimsel projelerinden birinin yöneticiliğine atamış olmasıydı. Tamam, yetenekli olmasına yetenekliydi. Evet, yaşıtları arasında onun bilgisiyle boy ölçüşebilecek birisinin olmadığı da şüphesizdi. Gelgelelim tutuculuğu ile ün salmış bu kurumun gencecik bir doktora öğrencisine böylesine büyük bir güven duyması da doğrusu görülmüş şey değildi.

Görevlendirmenin yapıldığı gün, kendisi kadar akademik kadronun tümü de bu duruma şaşırmıştı. Asıl hayal kırıklığını ise, ilk günden beri kendisiyle birlikte dirsek çürütmüş arkadaşlarının tavrını fark ettiğinde yaşamıştı. Aleni bir kıskançlık dalgası ve ondan aşağı kalmayan bir çekememezlik duygusuyla kuşatıldığını ve kısa bir sürede tecrit edilmekle kalmayıp yüzüne gülenlerin arkasından onu çekiştirdiklerini anlaması için dâhi olmasına gerek yoktu. Bu ikiyüzlülük karşısında ilk önce kırılmış, sonra öfkelenmiş ama en nihayetinde önemsememeyi

öğrenmişti. Zaten daha sonra öğrencileri arasında meşhur olacak sözlerinden birini de o günlerde söylemişti:

"insanlar sırtları dönükken arkalarından yapılan dedikodudan kesinlikle ölmezler."

'Şuracıkta biraz kestirsem' diye düşünüyordu ki Denis'in çığlık çığlığa kendisine doğru koştuğunu fark etti. "Mösyö Gabriel, neredesiniz?! Yine mi unuttunuz?! Siz kendinizi kovdurtmak mi istiyorsunuz?!" Tipik bir Alman-Fransız ortak imalatı olan Denis, Gabriel'in başına atandığı *'Evrendeki madde anti madde asimetrisi* 'araştırmasının genel sekreteriydi. Onun evhamı ile Gabriel'in vurdumduymaz karakteri karşılaştığında hemen her gün buna benzer sahneler yaşanıyordu. Gabriel anında rahatsız olduğu tiz sesi engellemek için ellerin hızlıca kulaklarına götürdü. Nereden gelirse gelsin ki bu bir hapşırık bile olabilirdi, yüksek sesten çok rahatsız olurdu.

Maalesef tek sorunu bu değildi. Gabriel konuşurken R'leri neredeyse yutardı. Yutardı derken hemen her Fransız'ın yaptığı gibi yuvarlardı demek istediğimizi sanmayın. Hangi lisanda konuşursa konuşsun beyninde 're' sesini uzun bir Yumuşak G'ye çeviren bir tuhaflıktan mustaripti. Üstelik bunu telaffuz etmeden önce sanki nefes alacakmış gibi belli belirsiz bir duraksama ile yapardı. O kadar ki insanlar bazen kekeme olduğunu bile zannedebilirdi. Oysa aynı Albert Einstein, Leonardo da Vinci ya da Winston Churchill gibi sadece dislektikti. İlkokula başladığı yıl karşısına dikilerek ebeveynlerini müthiş bir tedirginliğe sürükleyen bu ilk büyük sorunuylamücadele etmeyi çok kısa sürede öğrenecekti. Bilirsiniz çocuk gaddar birşeydir. Onun ilkokuldaki arkadaşları da bu özellikten muaf değildi. Biraz onların alaycı baskısından biraz da kendi yeteneğinin el vermesiyle olsa gerek daha liseye geçmeden Yumuşak G'leri 're' sesi olarak simüle etmeyi öğrenmişti. Sonrasında hâlâ gelişmekte olan beyninin bir bölümü kendini yavaş yavaş koca bir sözlüğe dönüştürmüştü. Artık her 'D' gördüğü yerde bunu 'B' olarak değiştiren veya her '6' sayısı gördüğünde bunu '9' yapan bir mütercim tercümanı vardı. Bu mekanizma sadece çok yorgun olduğu ya da aşırı heyecanlandığı anlarda devreden çıkıyor ve işte o zaman fabrika ayarlarına geri dönüyordu. Anlayacağınız dış dünyayla sağlıklı bir bağlantı kurmak için ihtiyaç duyduğu lügatını içinde taşıyan Gabriel'i günlük hayatta normal bir insandan ayırt etmek

imkânsızdı. Fakat asıl başarısı bu engelini yıllar içinde avantaja dönüştürebilmiş olmasıydı. Buradan edindiği tecrübe, olgulara nüfuz edebilmek için onlara farklı bir açıdan bakma yeteneğinin gelişmesine çok yardımcı olmuştu. Bu da sonuç almakta aklıselimden çok sezgilerin etkili olduğu Kuantum Fiziği dünyasında başarılı olmasına büyük katkıda bulunacaktı.

Gözlerini kısarak baktığı Denis'in dudaklarının kımıldamadığını görünce ellerini kulaklarından çekerken alçak bir sesle "Duğğ, duğğ,bağığğmabaşım çatlıyoğğ." dedi.

Denis doğal olarak yine şaka yaptığını düşünüp cevap vermeye tenezzül dahi etmeden toparlanmasını bekledi. Gabriel kurtuluşu olmadığını anlar anlamaz her zaman oynadığı oyunlardan birine başlamanın uyanmasına yardımcı olacağını düşündü. Muzipçe " Denis dur bak sana bir şey söyleyeceğim. Senin artık bir sevgili edinme zamanın geldi de geçiyor, çok gerginsin, bak seni uyarıyorum hastalanacaksın. "diye konuştu.

Denis belki yüzlerce kere duyduğu buna benzer şakalara aldırmamayı çoktan öğrenmişti. Sakin bir sesle "Efendim, benim üç yıldır sevgilim var, çok da mutluyum, gergin de değilim efendim, ama birazdan sizin olacağınızdan adım gibi eminim efendim." dedi ve sustu. Gabriel yine neyi atladığını düşünmeye başlamıştı ki hızla elini başına vurdu. " Tüh tamamen unutmuşum, geldiler mi yoksa?!"

"Hem de hepsi aynı anda efendim. Hem Stanford SLAC'tan gelen Amerikalılar hem de CERN'den iki beyefendi bölüm başkanıyla birlikte sizi Nükleer ve Yüksek Enerji Fiziği Laboratuvarında yarım saate yakındır ayakta bekliyorlar efendim. Hatta bir şeyi ilave etmeme müsaade ederseniz, sizi bulup kulağınızdan tutarak, tekrar ediliyorum kulağınızdan tutarak getirmem için bizzat bölüm başkanı tarafından görevlendirildim."

Denis'in durumdan büyük bir keyif aldığı apaçık ortadaydı ama Gabriel için aynı şey söylenemezdi. "Tüh tüh, neden yarım saat önce haber vermedin ki?!"

Denis kupkuru bir sesle "Efendim, ben sizin özel sekreteriniz değilim, lütfen önden buyurun." dedikten sonra eliyle yolu gösterdi. Hızlı adımlarla laboratuvara doğru yürümeye başladılar. Gabriel artık sevdiği konularda düşünmek için kendine bol zaman ayırdığı günlerin

geride kaldığının ve akıl almaz bir tempoda çalışmaya başlayacağının bilincindeydi. Proje ortaklarından birinin Amerika'da olması işleri daha dazorlaştıracaktı. “Deli gömleğini giymeden önce bari şu dün akşam kafa patlattığım konuda biraz ilerleme kaydetseydim çok iyi olurdu. “diye mırıldandı. Denis dönüp bakmadı bile. Bir eli Gabriel'in belinde, sanki yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuğu yönlendirir gibi, Gabriel'in kapalı gözlebulacağı laboratuvara giden yolu göstermekle meşguldü.

Laboratuvarın cam kapısına ulaştıklarında karşılaştığı bölüm başkanının yüz ifadesi Gabriel'i bir şeyler yapması konusunda uyardı. Denis kapıyı açar açmaz Gabriel usta bir tiyatro oyuncusunun kıvırabileceği bir hareketle iki kolunu yana açıp en şiirsel Fransızcasının abartılı aksanıyla “ Değerli meslektaşlarım hoş geldiniz, sizi beklettiğim için çok özür dilerim ama nedenimi duyduğunuzda bana hak vereceksiniz." diyerek odaya girdi. Önce gözlerinin içine baka baka Amerikalıların elini hararetle sıktı, sonra CERN'den gelen iki Japon'un önünde neredeyse yere kadar bel büktü ve en son bölüm başkanının elini sıkarken diğer eliyle omzuna dokunup hafifçe sıktı. Başkası yapsa saf dalkavukluk olarak algılanacak bu hareketleri o denli samimi yapmıştı ki meslektaşları da aynı şekilde karşılık verme ihtiyacı hissettiler.

Bir an sustu ve hepsinin yüz ifadelerini inceledikten sonra gülümsedi. Ağzı açık kalmış Denis'in şaşkın bakışları arasında fetih tamamlanmıştı.

137

Bakır;, altın oluncaya kadar rahat bulmaz.

Meister Eckhart von Hochheim
Alman teolog,filozof ve mistik
XIV.yy.

Frer Marius-Frer Jean

Koca gövdesini en az iki yüz yıllık çivisiz imalat ceviz ağacı koltuğa gömmüş olan Frer Marius, ahşap çalışma masasının üzerinde titreşen cep telefonunun çıkardığı tok sesin tatsız taciziyle, bir saate yakındır yoğunlaştığı satranç tahtasından gözlerini isteksizce kaldırdı. Ses kesilince gelen çağrının mesaj olduğunu anlayıp başını çevirmeden taşları son kez gözden geçirdi. Kaybetme ihtimali olmadığını anlayınca hamlesini yaptı ve kinayeli bir ses tonuyla "Frer Jean, müsaadeni rica ediyorum, gördüğüm kadarıyla sen bir süre daha düşüneceksin, ben şu telefona bakayım." dedi. Kazandığını zannettiği için, düştüğü durumun vahametini yeni fark eden Frer Jean cevap vermeye bile tenezzül etmeden iki elinin arasına aldığı başını satranç tahtasına gömüp "Tanrım!" diye mırıldandı.

Frer Marius yavaşça kalktı ve gelen mesaja bakmadan önce kendine bir likör koymak için yan odaya geçti. Kurutulmuş acı portakal kabuklarının alkole yatırılması ile elde edilen Grand Marnier'den ufacık kadehine bir miktar döktükten sonra yavaş hareketlerle likör şişesini yerine koydu. Tam bu sırada dudaklarıyla buluşan kadehten tarif edilmez bir lezzet ağzının içine yayıldı. 'Bu likör, portakal ve alkolün simyasal evliliği,' diye düşündü. 'Resmen bir Hieros gamos°.'

---

9 Hieros gamos: (Yun.) Birebir kelime anlamıyla sağlam evlilik. Kutsal ya da ruhsal evlilik.→MNB (Hieros gamos)

Bardak elinde yan odaya geri geldiğinde, satranç tahtasına derdini anlatırmış gibi ağız hareketleri yapan Frer Jean'a baktı ve gülümsedi. Baş kütüphaneci, arşivci, tarihçi, kronolojist, bibliyofil, estet, gazeteci, köse yazarı sıfatlarının tamamını koltuğunun altına sığdırmayı başarabilmiş bu upuzun yaşlı adamı, iş satranca gelince abarttığını fark eden doğanın - dengeyi sağlamak için- bir piyonu bile elinde tutmaktan aciz hâle getirmiş olma ihtimalinin yabana atılamayacağını düşündü. “Yine de bunu kabullenmektense ölmeyi tercih ederdi." diye mırıldanarak odanın sol köşesindeki büyük kitaplığın önüne itinayla konuşlanmış çalışma masasına doğru yollandı.

Üzerinde mavi bir ışığın sabırla titreştiği telefonu eline aldığında ani bir huzursuzluk hissetti. Mesaj tuşuna basınca ekran aydınlandığında önce yanlış okuduğunu düşündü. Gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açtı, fark görmeyince de boynuna asılı gözlüklerini telaşla burnunun üzerine yerleştirdi. İşte mesaj bütün vahametiyle orada duruyordu. Gerçek tüm benliğini sardığında, elinden düşürdüğü likör bardağı büyük bir gürültüyle iki yüz yıllık ahşap parkenin üzerinde parçalandı.

Yerinden sıçrayan Frer Jean telaşla sesin geldiği tarafa doğru döndüğünde yüzü kirece dönmüş bir Frer Marius ile karşılaştı. İlk aklına düşen, bir ömrü aşkın birlikteliklerinde onu bu hâlde hemen hiç görmediği olmuştu. Telaşla “Marius ne oldu, iyi misin?” diye sordu. Frer Marius cevap vermedi. Kafası binlerce düşüncenin panayır alanına dönmüştü. Aslında karar vermekte zorlanmasına hiç gerek yoktu çünkü bu durumda ne yapması gerektiğini hem iç tüzükleri olan kırmızı kitaptan hem de sözlü ananeden çok iyi biliyordu. Yine de büyük bir ikilemde kalmış ve muhakemesini odaklayamaz hâle düşmüştü.

Kardeşinin nafile mücadelesini fark eden Frer Jean bir şeylerin yolunda gitmediğini artık anlamıştı. Hemen yerinden kalkıp ona doğru gelirken tekrar sordu "Marius, iyi misin?" Frer Marius cevap vermektense telefonu ona uzatmayı tercih etti. Frer Jean, ekranda 137 sayısını görünce yarısı küfür yarısı öğürmeyle karışık bir ses çıkardı Telefona inanmıyormuşçasına tekrar baktı. Kesinlikle 137 yazıyordu. Sonra gönderen ibaresinde *Büyük Sır Üstadı* yazdığını fark edince tiz bir çığlık attı. Telefonu sanki elinde bir akrep tutuyormuş gibi telaşla Frer Marius'e geri atarken, "Marius, bu nasıl olur?! Ne oluyor?!" diye bağırdı.

Bu arada geçen süre zarfında, Frer Marius en nihayet sakinleşmiş ve aklı tekrar İsviçre saati hassasiyetinde çalışmaya başlamıştı. Bir

taraftan zayiatı hesaplamaya diğer taraftan bundan sonraki adımı planlamaya çalışıyordu. Kısaca "Jean otur!" dedi.

Frer Jean çalışma masasının önündeki sandalyelerden birine âdeta çöktü. Frer Marius ağır adımlarla başı önüne eğik düşüne düşüne masanın etrafından dolaştı ve çalışma koltuğuna oturdu. Frer Jean deli gibi atan kalbinin neden olduğu nefes alışlarının hırıltısı eşliğinde anlamsız gözlerle ona bakıyordu. Onun bu hâlini gören Frer Marius açıklamalarında biraz daha gecikirse kalp krizi geçireceğinden korktu.

Sakin bir sesle "Jean, merak etme, bunu beklemiyor değildim, sana anlatacağım ama biraz sabret. İlk defa bir 137 durumundayız, düşünmem lazım, olduğun yerden kıpırdama ve ağzını bile açma." diye tembihledi. Düşüncelerini toplamaya çalıştı. Aklı ne yapması gerektiğini söylerken ta içinden gelen bir sezgi avazı çıktığı kadar 'sakın yapma 'diye bağırıyordu.

Frer Jean sindiği yerden zor duyulacak bir sesle "Herkesi uyarmalısın Marius." diye mırıldandı.

Frer Marius yumruklarını sıkarken can çekişen yaralı bir hayvan gibi böğürdü. Frer Jean'in söylediğini yapması, *felsefi* simya 10 ile *agnostisizmin 11* başlangıcından bu yana yüzlerce yıldır korunan *Aurea* Catena 12 zincirinin kopması ihtimalini göze alması anlamına gelecekti. Kararının olası sonuçları altında ezilen Frer Marius kararlı bir sesle "Bunu yapamam." dedi. Kafasını kaldırıp yüzünde hâlâ dehşet ifadesi bulunan Frer Jean'a baktı. "Jean, bunu yapamam." diye tekrarladı. O anda kapının zili üç kere üst üste çaldı. Frer Jean "Bizimkilerden biri herhâlde." diyerek yerinden fırladı. Frer Marius hemen "Otur." diye müdahale etti.

Koca cüssesini yok saydıracak bir çeviklikle Frer Jean'in yanından hızla geçerek kapıya ulaştı ve gözetleme deliğinden bakınca Frer Alfred'in telaşlı gözleriyle karşılaştı. Kapıyı acar açmaz Frer Alfred

10 Felsefi Simya ya da simya her ne kadar değersiz madenlerden altin elde etme sanatı olarak bilinse de nihai amaç simyacının ruhunu içsel yoldan dönüştürerek denge durumuna ulaştırmaktır.→MNB (Felsefi Simya)

11 Agnostisizm ya da bilinmezcilik; teolojik anlamda Tanrı'nın varlığının ya da yokluğunun, bilimsel olarak da evrenin nereden türediğinin bilinmediğini veya bilinemeyeceğini ileri süren felsefi bir akimdir. →MNB (Agnostisizm)

12 Aurea Catena: (Lat.) Simyadaki Altın ya da Hermetik Zincir. Hermes Trismegistus'la başlayan bilge adamların oluşturduğu dizidir. Yeryüzünü gökyüzüyle birleştirir.

elinde bir çuvalla içeri daldı ve kapıyı arkasından kapayıp kilitledi. Onun bu hâlini gören Frer Marius tedirgin bir sesle “Sen miydin?” diye sordu.

Frer Alfred nefes nefese "Mesaj mı? Evet." diye cevap verdikten sonra "Oturalım anlatacaklarım var." diyerek devam etti.

İkisi de Frer Jean'in yanındaki sandalyelere oturdular ama heyecandan elleri titreyen Frer Alfred oturduğu gibi kalktı. "Bir şeyler içmem lazım." dedi. En eski dostunu kaybetmenin acısını daha yeni idrak etmeye başlamıştı. Kan ter içindeydi. Şimdi içini kaplayan yangına bir de büyük bir öfke seli ilave olmuştu. "Şarap nerede?” diye sordu. Frer Jean "Ben alıp geleyim." derken hızlı adımlarla yan odaya doğru uzaklaştı.

Frer Alfred, Frer Marius'un gözlerine bir süre suskunca baktı sonra titrek bir sesle “Olivier'yi öldürmüşler. Kardeşimizi alnından vurmuş şerefsizler.” dedi. Sağ elini ağzına götüren Frer Marius başını öne eğdi. Uzunca bir süre konuşmadılar. Bu arada geri gelen Frer Jean elindeki şişeden her ikisine birer bardak doldurup koltuğa çökünce suskunca kadehlerine davranıp sonuna kadar yuvarladılar. Vücutlarına yayılan sıcaklığın getirdiği geçici rehavetten kopup sessizliği bozan Frer Marius oldu: “ Jean, Olivier'yi katletmişler." Frer Jean boğuk bir ses çıkardı. Gözleri dolmuştu. Kendine hâkim olmaya çalışırken yere baktı ama faydası olmadığını anlayıp kendini koyuverdi. Bir süre içten içten ağladıktan sonra koluyla gözlerini sildi. Boğuk bir sesle "Bir karar vermemiz lazım. “ dedi.

Frer Marius "Hem de çok zor bir karar." diye ilave etti.

İkinci bardağı yuvarlamakla meşgul Frer Alfred kafasını kaldırıp “Marius sen de biliyorsun ki bu konuda inisiyatif alamazsın. Vermen gereken bir karar değil, uygulaman gereken bir prosedür var. Hem ananemiz hem de yeminimiz sana derhâl diğer muhafızlara 137 durumunda olduğumuzu bildirmeni şart koşuyor. “ dedi.

Frer Marius sıkıntılı bir sesle “Bilmiyor muyum sanıyorsun? Ama bu kararı emin olmadan verir ve o mesajları gönderirsem zembereği geri alınamaz bir şekilde serbest bırakmış olacağım. Sen de biliyorsun ki bunu yaparsam binlerce yıl beklediğimiz ve tarihte ilk defa bu kadar yaklaştığımız, uğruna yüz binlerin büyük çileler çekerek feda edildiği büyük plan belki bir daha hayata geçirilemeyecek." diye cevap verdi.

Frer Alfred başını öne eğdi. "Biliyorum ama Kadimler bunu öngörmüştü. Onların yolundan şaşmamalıyız. Hem sonra bu tartışılacak bir şey değil. Bu konuda yemin ettik unuttun mu?" dedi.

Frer Marius içinin titrediğini hissetti. Yemin meselesi onu öldürüyordu. Büyük bir ikilem içinde kalmıştı. Bir tarafta kanla ettiği yemini vardı diğer tarafta bu yemine körü körüne uyarsa tüm insanlığın çıkış yolu umutlarını bir kalemde silip atma ihtimali. İşte bu ciğerini dağlıyordu. Yüksek sesle " Yeminimi yiyeceğime ölmüş kardeşimin etini yemeyi yeğlerim." diye cevap verdi. Ardından "Bak Alfred, ya zamanlamayı kaçırırsak? Ya da *Aurea Catena'nın* bir daha düzelmeyecek şekilde kopmasına sebebiyet verirsek? Bunu düşündün mü?" dedi.

Frer Alfred cevap vermeyince Frer Marius devam etti.

" Diyelim ki zincir kopmadı. Binlerce yıldır en büyük tiranların, en acımasız kralların, en hunhar papaların baskılarına ve işkencelerine dayandığı gibi bu sefer de dayandığını varsayalım. Peki ya kaçırırsak?"

Son heceleri çatallaşan sesi nedeniyle söylemekte zorlanan Frer Marius susmak zorunda kaldı. Yaşadığı gerginlikten dili damağına yapışmıştı. Eğilip masadan aldığı bardağını tekrar tepesine diktikten sonra konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

"Alfred sana söylüyorum, diyelim ki dediğini yaptım ve hepimiz yer altına çekildik, bu plana göre bir sonraki toplanma en az yetmiş yıl sonra olacak değil mi? işte bu arada ya kaçırırsak diyorum? Tüm emareler doğru zamanın yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Tüm hesaplar, öngörüler, vahiyler hepsi ama hepsi yüzlerce yıl sonra aynı sonuca işaret ediyor. Neredeyse iki bin yıldır bu anı bekliyoruz. Ya o zaman geldiğinde biz hazır olmazsak? Güvenlik nedeniyle dağıttığımız sadece muhafızlar değil ki. Ya bütün seksiyonlar zamanında tekrar toplanamazsa ne olacak? Bu Çağ Dönümü'nü de kaçırdığımızı düşünebiliyor musun? O zaman belki de iki bin yıl daha beklememiz gerekecek değil mi? Peki, ya biz yeni bir şans beklerken insanlık öngörüldüğü gibi büyük bir yıkımla sonlanırsa? Doğanın milyarlarca yıldır bin bir çabayla oluşturduğu tüm bu değerler, bitkiler, hayvanlar ve en önemlisi insanlık, zekâ, hayat yok olup giderse? O zaman bunların olmasına izin verdiğimiz için bizim ruhumuzu kim kurtaracak?"

Frer Alfred devirdiği üçüncü kadeh şarabın da yardımıyla artık gevşemişti. Fısıldar gibi bir sesle "Bir bakıma haklısın Marius, haklısın

da... Yemin ne olacak?" dedi. Frer Marius bunu duydu ama duymazlıktan geldi. "Bak Alfred," dedikten sonra kısa bir süre susup şöyle devam etti: “Sabaha kadar düşüneceğim, kararımı ondan sonra vereceğim. Bu kararı vermeden önce meseleyi etraflıca tartışmalıyız. Uyumak yok. İkinize de söylüyorum. Sabaha kadar bu işi etraflıca masaya yatıracağız ona göre. Olivier'yi kim niçin öldürmek istedi? Amaçları neydi? Tehlike nereden geliyor? Bunları anlamamız lazım, kararımızı da ona göre veririz. Artık şarap içmeyi de kes, aklının başında kalmasına ihtiyacım var.” Frer Marius cümlesini tamamlarken aklına sunak kutusu geldi.

Telaşla "Kutu? Kutuyu aldın mı?" diye sordu. Derin düşüncelere dalıp gitmiş olan Frer Alfred önce anlamadı sonra “Ah, tabii ki aldım kapının önündeki çuvalın içinde. Kapağını kontrol ettim açılmamış, ben de olduğu gibi çıkarıp getirdim." diye cevap verdi.

Frer Marius kapıya doğru yürüdü. Yerde duran çuvalı aldı. İçinden kutuyu çıkardı. *Gnothi seauton* dizesi kabartmalı kısmı üste gelecek şekilde çalışma masasının üzerine yerleştirdi. "Jean, rahmetlinin muhafız numarası 4'tü değil mi?” Frer Jean “Evet dört.” dedi.

"Önce soldan 1, 3 ve 7'nci harfleri içeri itiyorum sonra da sağdan dördüncü harfi, doğru mu?”

Frer Jean titrek bir sesle “Doğru." dedi.

Frer Marius söylediklerini teker teker yaptı. Belli belirsiz bir tıkırtı duyuldu. Kapağın üzerine parmağını bastırıp bıraktı. Kutu açılmıştı. Frer Marius elini kutunun içine daldırıp sağa sola gezdirdi sonra boğuk bir sesle "Kutu boş!" dedi.

Büyük Eser *Magnum Opus Gnostica'nin* dördüncü fasikülü yok olmuştu!

Frer Alfred oturduğu yerden bir kanguruyu kıskandıracak şekilde sıçradı. Telaşlı ama kesin bir sesle "Marius, bak, güvenlik zincirinde kopma oluştu. Artık bütün eser tehlikede. Kadimler ve *Büyük* Sır *Üstadı* bu durumu öngörmüştü. Herkesi derhâl uyarmalısın. Hele hele muhafızlardan birinin öldürülmesi bile yeterince tehlike arz ederken, bir de Magnum Opus'un bir fasikülünün çalınması... Yok yok, hemen harekete geçmelisin. Muhafızları bir saniye bile kaybetmeden uyarmalısın. Başka çaren yok. Hem yemin ettin! Bütün eseri tehlikeye atmaya hakkın yok!" diye bağırdı.

Frer Marius susuyordu çünkü aklına bir şey takılmıştı. Suskunluğunu kabullenme addeden Frer Alfred ısrarla devam etti: "Hem bu erken uyarı sistemini tasarlayan *Büyük Sır* Üstadı değil miydi? Bahsettiğimiz adam altı asırdır *Belag-ı* Azam 13 derecesini hak etmiş tek kişi ve sen onun yanıldığını iddia ediyorsun öyle mi? O bir Hierophant! Bir Mystagog! 14 Sen kimsin ki onun kurduğu sistemi sorgulamaya kalkıyorsun? Daha üç gün önce böyle biri en az bin yıl daha gelmez demedin mi? Onun kararlarını derhâl uygulamak zorundasın. Nokta! Bak Marius, her şeyi bir tarafa bırak, yeminin ne olacak? Çiğneyecek misin onu?"

Frer Marius konuşmadan etkilenmişti ama kendine hâkim olmayı bildi. Aklını kurcalayan konuyu toparlamak için biraz bekledikten sonra "Çok haklısın Alfred." dedi ve sözlerine şöyle devam etti: "Ama önce bana şunu bir açıkla bakayım. Bu kutuyu açan şifreyi dünyada sadece altı kişi biliyor ve onu bana getirdiğinde kilidi kırık değildi. Dahası zorlanmamıştı bile ama yine de içi boştu. Bu durumda kutunun içindekini alabilmenin tek yolu var o da şifreyi bilmek. Buradan şu sonuca varıyorum: Bu dışarıdan bir müdahale değil. Muhakemem bana, şifreyi bilen muhafızlardan birinin kutuyu açıp içinden fasikülü aldığını ve büyük bir hataya düşüp kapağı tekrar kapattığını söylüyor. Böylece ilk ipucumuza ulaşıyoruz. Yani iç çemberimizde bir hain var. Hatta Frer Olivier'yi ve sunak kutusunu en son senin gördüğün düşünülürse bu hain sen bile olabilirsin."

13 Belag-ı Azam: Kutsal Kelam Üstadı. En yüce bilgili anlamında kullanılır.

14 Hierophant ve Mystagog: (Yun.) Kadim Mısır ve antik Yunan ezoterizminde kutsal olanın gizemlerini saklayan ve gerekli gördüğü kimselere aktaran yüksek rütbeli din adamlarına verilen işimdir. Antik Yunan'da özellikle Demeter tapınağında Eleusis Sırları'nın bekçileri olan rahiplere bu unvan verilmişti.



Rüya, ruhun en mahrem ve gizemli dehlizlerine açılan küçük gizli bir kapıdır. Ego-bilincinin yaratılmasından çok önce bile var olmuş ve ego nereye kadar uzanırsa uzansın yine aynı kalacak olan psişe denen kökensel geceye açılır. Düşlerde bilinç kendini ayırır ve biz asıl gecenin içindeki gerçeğe daha yakın olan kozmik sonsuz insana daha çok benzeriz. Asıl insan orada hâlâ bir bütündür, egosu yoktur ve doğadan ayrıştırılamaz. Her şeyin bütünleştiği derinlerden düş yükselir ve hiçbir zaman çocukça, garip ya da ahlaksız diye nitelendirilemez.

Carl Gustav Jung 15
İsviçreli Psikiyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Gece Deniz Yolculuğu

Sofia cenazeden bir hafta sonra büyük bir nefes darlığıyla boğuluyormuş hissine kapıldığı çok şiddetli bir karabasandan uyandığında, bunun çetrefilli bir dönemin başlangıcı olduğunu henüz bilmiyordu. Takip eden günlerde, aylarca sürecek çok tedirgin edici şiddetle örülmüş rüyalar silsilesi içinde hayatı tam anlamıyla alt üst olacaktı. Karabasanların önüne geçmek mümkün olmadığı gibi uyanıkken de sanrılar görmeye başlayınca, kendisinin de fark etmediği gizli bir psikozun 16 babasının ölümüyle tetiklendiğini varsaymıştı. Ardından ruhunun 17 tanımadığı derinliklerinden yükselen tuhaf imgeler sağanağı bilincini işgal ettiğinde çok şiddetli bir depresyona düçar olmuştu. Gününün çoğunu pinekleyerek geçirmesine rağmen

15 Carl Gustav Jung:→MNB (Carl Gustav Jung)

16 Psikoz: (Psí.) Düşünce ve duyunun ağır oranda bozulduğu zihin durumunu tanımlamakta kullanılan genel bir psikiyatri terimidir. Psikotik vaka geçiren hastalar halüsinasyonlar görüp hayalî inançlar taşıyabilir, kişilik değişiklikleri ve düşünce bozukluğu gösterebilir. Bir psikotik vaka, gerçek ile bağlantının kopması veya zarar görmesi ile karakterizedir. Gençlerde daha sık görülen psikoz ağır bir zihinsel hastalığın belirtisi olabilir.

17 Ruh:→MNB (Ruh-Tin)

kendini parmağını bile kaldıramayacak kadar bitkin hissetmeye başladığında ise artık çalışmayı bırakmak zorunda kalmıştı. Paris'teki kliniğe neredeyse altı aydır gidemiyordu. Hâlâ sürdürebildiği tek bilinçli faaliyet olan okumaktan da artık eskisi kadar tat almadığını fark ettiğinde kerhen gitmek zorunda kaldığı legal torbacı addettiği psikiyatrın önerdiği antidepresanları ise kullanmayı şiddetle reddetmişti. Oysa içine düştüğü durumla kendi yöntemleriyle mücadele etme çabasının hiç de iyi gittiği söylenemezdi. Ne zaman bir köşede sızıp kalsa maruz kaldığı o dehşet dolu rüyalardan kaçmak için uyanık kalma çabasının çıkar yol olmadığını kendisi de biliyordu ama doğrusunu isterseniz aklına başka bir çözüm yolu gelmiyordu. Haftalardır süren uykusuzluğunun üzerine bir de hiç geçmeyen baş ağrıları eklendiğinde, ruhsal bakımdan olduğu kadar fiziki açıdan da tükenmiş ve yaşamın anlamsızlığı karşısında derin bir teslimiyet duygusu içinde kendini olayların akışına bırakmak zorunda kalmıştı. Düştüğü kuyunun dibinde, kapıldığı acı sarmalından ne yaparsa yapsın çıkamadığını, aslında çıkmak da istemediğini anladığı gün, azgın bir nehirde sürüklenen derme çatma bir sal gibi her an bir kayaya çarparak batacağını anlamıştı.

Sonra bir aksam kendisinin de bilmediği bir nedenle, karabasanlarından kaçmak yerine onlarla yüzleşmesi gerektiğine karar vermişti. Bu düşünceyi aklından geçirdiği anda rahatladığını ve rüyalarının tedirgin edici etkilerinin azalmaya başladığını fark edip şaşırmıştı. Takip eden günlerde, yatağının başucundan ayırmadığı defterlere büyük küçük bütün düşlerini, sanrılarını ve fantezilerini sıcağı sıcağına not etmeye başladı. Daha sonra yazdıklarını tekrar tekrar okuyor, anlamları üzerinde yoğunlaşarak yorumlar geliştirmeye çalışıyordu. Bu sayede rahatlayıp, az da olsa uyuyabildiğinde neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Resim yapmak da aynı etkileri gösterdiğinden, karakalem, pastel, kuru boya ne bulursa çizip içinden geldiği gibi boyamaya başlamıştı. Bir süre sonra daire, kare, üçgen gibi bilindik geometrik şekillerle dolu bu resimlerin bir önemi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yaptıklarını odasının duvarına asıp, gece uykusundan önce aynı not aldığı rüyalarına yaptığı gibi, ne anlattıklarını çözmeye çalışıyordu. Yavaş da olsa, iç huzurunu bulduğunu ve zamanın lehine işlediğini anlamıştı. Aslında gecesi gündüzüne karışmış hâlde yaşadıkları o kadar uzun zamandır sürmekteydi ki, sanki asıl yaşamı

başka bir âleme aitmiş gibi, maddi dünya ile olan bağının neredeyse koptuğunu hissetmişti. Neyse ki tam zamanında zifirî karanlık tünelin ucunda bir ışık belirdiğini görüp umutlanmıştı. Evlerden ırak, az daha sürse, ruhunun boğazına sarılmış bu güçlere teslim olması işten bile değildi. Bıçak sırtında yaşadığı bu durum ilerledikçe kendini tanıyamaz hâle gelmişti. O dingin ve huzurlu insan gitmiş, yerine kâh saatlerce nedensiz ağlayan, kâh olmadık şeylere katılarak gülen biri gelmişti. Birkaç parça şeyi kırmadan rahatlayamadığı öfke nöbetleri de cabasıydı. Bu süreçte yaşadıkları, hele o büyük düşler, yok, bunlar algı sınırlarının çok ötesindeydi. Maddi dünyadan temelli kopmasının önüne geçmek için bir şeyler yapması gerektiğini fark etse de zaman ve mekân algılamasında oluşan zafiyetler yüzünden gerçek düşe karışmış, hangi gerçeklikte yaşadığını ayırt edemez duruma düşmüştü. Bilinçli 18 dünyasında palamarını dolayacağı bir baba bulamazsa, bilinçdışı 19 canavarı tarafından yutulacağını düşündü. Sofia psikologluk mesleği gereği *ruhunu yitiren* pek çok hasta görmüş, yakında onlardan birine dönüşeceği korkusuna kapılmıştı. Doğrusunu isterseniz taa içlerinde bir yerlerde büyümeye başlayan bir önsezisi olmasa hâli haraptı; bu duygunun ısrarla muştuladığı *çözümün rüyalardan geleceği* düşüncesi ona dayanma gücü vermişti. Zaten düşlerin gerçek işlevinin, birçok dış etkene maruz kalarak kendini savunamayan egoya 20 ruhsal dengeyi yeniden kurması için yardım etmek olduğu hipotezine hep inanmıştı.

Gelgelelim, teoride bildiklerini pratiğe geçirmek o kadar da kolay değildi. Dengeyi sağlayacak mekanizmayı nasıl bulmalıydı? Ruhunun en derininden yüzeye fışkıran bu malzeme karşısında, maddi dünyadan bir şeyleri terazinin diğer kefesine koyması gerektiğini hissediyordu ama bunun ne olabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Aklını mı kaçırıyordu? Neye sığınmalı, nasıl ilerlemeliydi?

Bu düşüncelerin içinde boğuştuğu bir gece, tanımadığı bir erkekle seviştiği bir rüya görmüştü. Sevişmenin sonlanmasından hemen önce ise sütliman bir denizin üzerinde bellerine kadar suya batmış iki çıplak

18 Bilinç ve bilinçlilik: Psişik içeriklerin ego ile olan ilişkisini sağlayan fonksiyondur. Psişenin bizim farkında olduğumuz bölümüdür. →MNB (Bilinç ve bilinçlilik)

19 Bilinçdışı: (Ana.Psi.) Bilinmeyen, bilemeyeceğimiz ve bu nedenle bilinç alanının merkezi olan egoyla bağlantısı olamayacak her şeydir. Zihinsel kimlik çok büyük oranda bilinçdışından, küçük bir oranda da bilinçten oluşur. → MNB (Bilinçdışı)

20 Ego: (Ana.Psi.) Ego bilincin öznesidir. İnsanların bilinç alanının merkezini oluşturan ve yüksek derecede bir süreklilik ve kimliğe sahip anlatımlar ve fikirler bütünüdür. →MNB (Ego)

vücut görmüş, kendini tanımış, erkeği ise tüm çabasına rağmen çıkaramamıştı. Sanki bir erkekten değil de birçok erkeğin bileşkesinden oluşmuş gibiydi. Yüz yüze bakarken önlerinde duran kalın ağaç bir değneği tam ortasından dört elle kavrıyorlar, değnek aşağıya doğru uzuyor ve suyun altında parlak yeşil, ağır bir zümrüt taşıyla son buluyordu. Suyun altında kalan bel altlarından çıkıp incelerek bir yılana dönüşen bacakları, ortada tuttukları değneğin etrafını aynı hekimliği simgeleyen semboldeki gibi yılankavi sararak, en tepede yüz yüze bakan iki yılanbaşı olarak birleşmekteydi. Önce erkeğinin, sonra da kendisinin sırtından çıkarak yavaşça büyümeye başlayan dallar en yukarıda yemyeşil yapraklarla sarılarak gökte kaybolacak kadar yükselmeye başladığı sırada ağzında berbat bir pas tadıyla uyanmıştı. Gördüklerinin, kadimlerin *büyük rüya* dedikleri şey olduğundan bir an bile şüphe etmemişti. Büyük bir heyecan içinde eline kalemi almış ve rüyasında yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar yazdıktan sonra büyük bir kâğıda karakalem resmini yapmıştı. Şimdiyse, on saattir odasındaki Buhara halısının üzerine bağdaş kurmuş, karsı duvarda asıl duran resme bakmaktaydı. Kan çanağına dönmüş gözlerini elleriyle ovuşturdu. "Bu neyin resmi Allah aşkına?" diye mırıldandı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz? Görmemi istediğiniz ve benim görmeyecek kadar kör olduğum şey nedir? Deniz mi? Yılan mı? Şu tanıyamadığım erkek mi? Söylesenize?"

Resmin cevap vermesini gerçekten inanarak birkaç saniye bekledi. Son aylarda o kadar imkânsızı bir arada yaşamıştı ki artık her şey ona olası geliyordu. Geçmişinde öğrendiklerini anımsamaya çalışırken derin düşüncelere daldı: 'Öyle olması gerek yoksa durup dururken yılan görmemin ne anlamı olabilir? Sonuçta yılan, mitoloji kitaplarına daldığım günlerde hem büyük bir ilgi hem de tarifsiz bir korku geliştirdiğim yaratık. İlişkisiz olması mümkün değil. Peki, neyi anlatıyor olabilir? Dur bakalım, okurken öğrendiklerimi hatırlayabilecek miyim? Mesela zıt anlamlar yükleme konusunda eşine az rastlanır bir imge olduğunu biliyorum. Bazı kültürlerde tanrıymış gibi tapınılırken, bazılarında insanoğlunun cennetten kovulmasının sorumlusu olarak görülürdü. Eh bir de Havva'yı ikna ederek yasak elmayı Âdem'e yedirmesi meselesi var. Kısacası bazıları için şeytanın yeryüzünde vücut bulmuş hâli iken diğerleri için ayakları olmamasına rağmen çok hızlı hareket edebilen, aynı anda ağaçta, suda, yer altında yaşayabilen, keskin

görme ve işitme yetileriyle iyileştirme gücü olan, bitkileri koruduğuna inanılan ulvi bir varlık. Üstelik sadece bir kültürle sınırlı kalmadan, antik Yunan, kadim Mısır, Hint, Çin, Mezopotamya ve Roma kültürlerinin yapıtlarında kendisine yer bulmuş, Sümerlerin efsane kahramanı Gılgamış'ın deniz diplerinden çıkardığı *ebedi hayat otunu* yediği için her sene deri değiştirerek ölümsüz olduğuna inanılan, Hint Budistlerine göre samsara çarkının temsilî ifadesi, kadim Mısır'ın sağlık merkezi Teb şehrinin koruyucusu, Şiva kültünün cinsel güç sembolü, say say bitmez. İyi de tüm bunlardan benim ne anlamam lazım?

işte yine çıkmaz bir yola girip tıkandığı hissine kapılmıştı. Zaten insafsızca geçip giden yorucu saatler, dikkatiyle beraber olaylara çözümlemeli bakabilme yeteneğini de alıp götürmüş, neredeyse tamamen körleşmişti. Sonra Buhara halısının bordo oval desenlerine bakarken aklına düşen alakasız bir düşünce onu sarstı. Kendi kendine "Her şey apaçık ortada, bulanık gören benim." diye mırıldandı. Ardından 'Lao Tzu'nun efsanevi sözünün şimdi aklıma gelmesi rastlantı olamaz herhâlde? Çok ilginç. Yılana odaklanmalıyım. Atladığım bir şey olmalı' diye düşündü.

Bağdaş kurduğu yerden hızla ayağa kalktı. Odanın içinde dört dönerken arada bir eğilip çıplak ayaklarına bakıyordu. Sonra aniden durdu ve kendi kendine konuşmaya başladı: "Yahu ben babamın ödev diye verdiği bundan çok daha zor rüyaları yıllardır başarıyla yorumlayıp durdum. Şimdi bunda neden zorlanıyorum ki?"

Derin bir nefes alıp neyi atlamış olabileceğini düşünmeye çalıştığında aklına bir fikir düştü 'Ah, tabii ya, nasıl da gözden kaçırdım, üstelik en sevdiğim konulardan biri.' diye düşündü ardından da yüksek sesle "Antik Yunan'ın Tıp Tanrısı Asklepius'un kurduğu şifa tapınakları Asklepion'larda uygulanan tedavi yöntemleri arasında, hastayı zehri alınmış yılana ısırtmak da vardı." dedi. Doğrusu aklına gelen bu fikirden epey bir keyiflenmişti çünkü artık doğru iz üzerinde olduğunu anlamıştı. Belli ki Asklepion'larla ilgili bildiklerini hatırlasa kısa sürede yılana bir anlam yüklemesi bile mümkün olabilecekti. ilk olarak tapınakların giriş kapısına 'buraya ölümün girmesi yasaktır' yazdıklarını hatırladı ama bunun çıkmaz sokak olduğunu hemen fark etti. Ardından o dönemin önemli şifacılarını düşünür düşünmez" Tabii

ya, Bergamalı Şeyhû's Şeyadile 21 Galen.” diye mırıldandı. Gerçekten de doğru yoldaydı çünkü Pergamon'daki Asklepion'da22 şifa dağıtmakta olan Galen, iyileşmesi mümkün olmayan bir hastayı geri çevirince umutsuzluğa kapılan hasta, intihar etmek amacıyla bir kaba boşaltılmış iki yılandan alınmış zehri gizlice içip ölmek bir tarafa iyileşmeye başlayınca durumu fark eden hekimlerin imparatoru; 'yılan zehrinin öldürdüğü kadar şifa verici olduğunu da biliyor ama denemeye cesaret edemiyordum, beni haklı çıkardın, bundan sonra Asklepion'un sembolü çifte yılan olacaktır' demişti. Sofia çıkış yolunu bulmuştu. Düşününce yılanın aynı yapının içinde şifa da olabilen zehri, dolayısıyla birbirlerinin *karşıt* çifti 23 olan ölüm ve yaşamı birlikte temsil ettiği sonucuna varması zor olmadı.

Aklına "Zehirle ilacın tek farkı dozdur." diyen Ortaçağ'ın dâhi simyacısı Paracelsus24 düşünce 'Denge olmalı' diye içinden geçirdi: “Düşüncelerim, güneşin etrafında dönen gezegenler gibi, hep denge kavramını merkez alıyor, bu çok önemli olmalı." diye mırıldandı. Doğrusunu isterseniz büyük bir heyecan dalgası tüm vücudunu sarmıştı. Oltanın ağırlığından hiç ummadığı büyüklükte bir balık çektiğini fark eden balıkçının ruh hâliyle diğer sembolleri yorumlamaya başladı. Bir taraftan kendi kendine konuşurken diğer taraftan istemsiz el kol hareketleri yapmaya başlamıştı. “Değnek var, sonra zümrüt var, çok ağır bir taş gibi duruyor, sonra sırtımızdan göğe doğru yükselen bol yapraklı büyük dallar var, başka, başka?” Okuduğu kitapları tek tek aklından geçirip bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Sonra zümrüdün Hermes Trismegistus'un zümrüt levhası *Tabula Smaragdina 25* ile ilişkili olabileceği aklına geldi. Bu düşünce anında ona zümrüt levhanın ilk mısrasını çağrıştırdı: “Yukarıdaki ne ise aşağıdaki de odur.” İşte artık düz yola çıkmış sayılabilirdi. Hemen zümrüdün, değneğin ve yılanların birlikte ne ifade edebileceklerine yoğunlaştı. Aklına Sümerlerin şifacı tanrısı Ningişzida26 gelince gülümseyip yine yüksek sesle konuştu: “Bu

21 Şeyhû's Şeyadile, Hekimlerin Babası demektir.
22 Pergamon: (Yun.) Günümüzde Ege Bölgesindeki Bergama kasabası.
23 “Yaşamın tek amacı karşıtlıklar arasında denge kurmaktır." C.G.Jung
24 Paracelsus: →MNB (Paracelsus)
25 Hermes Trismegistus: "Üç kere büyük Hermes", Yunanlıların ve Mısırlıların ay tanrısı Thot'a verdikleri ad. Tabula Smaragdina (zümrüt levha), Hermes'in yazdığına inanılan gnostik bilgilerle dolu kadim metindir. →MNB (Hermes Trismegistus)
26 Ningişzida'ya “hayat ağacının hâkimi" denir ve Sümer tabletlerinde ağaca sarılmış biri erkek diğeri dişi iki yılan ile sembolize edilir.

rüyadaki değnek de ağaçtan yapılmış, etrafını saran yılanlar da insanın eril ve dişil yönleri olsa gerek, galiba anlamaya başlıyorum, değnek hayat ağacı ise yılan da bu durumda yenilenme, gençlik demektir. Bütün benliğiyle kendini rüya yorumuna vermiş olan Sofia'nın odanın içinde ileri geri volta atarken nefes nefese kaldığını ve kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını tahmin edebilirsiniz. Bu nedenle bir soluklanma ihtiyacı hissetti. Sonra da yılanı, değneği yani hayat ağacını, ona bağlı zümrüdü, denizin üzerinde yüzen erkeği ve dişiyi bir de onların sırtından yeşeren yaprak dolu kalın dalları birlikte düşünmeye başladı. Önce zümrüdün boyutuna takıldı. Bu boyda bir taş çok ağır olmalıydı. Üstelik çok kıymetli olduğuna göre önemli bir hedefi ya da amacı simgeliyor olabilirdi. Tekrar Tabula Smaragdina'yi düşündü. Orada ″ *Bütün var olanların yaradılış sırrı ve her şeyin nedenlerinin bilimi* buradadır..'' denmiyor muydu? İşin ilginci bu zümrüt ağır olduğuna göre onları dibe çekmesi gerekirdi ama onlar sadece bellerine kadar suya batmış yüzmekteydiler. İşte tam o anda zümrüdü onların yüzdürüyor olabileceği düşüncesi aklına takıldı. Heyecanlı bir sesle "Tabii ya, değnek zümrüde bağlı, hatta kuyruk sokumumuzdan uzayıp yılan hâlini aldıklarına göre eril ve dişil yılanlar değneği sarıp bizi suyun üzerinde tutuyor, başka bir açıklaması olamaz, bak bu çok ilginç, suyun üzerinde yüzebilmek ulvi hedefe ulaşabilmek demekse, bu hedefe ulaşmak ancak erkek ve kadının hayat ağacını birlikte büyütmesi ile mümkündür anlamında bir şey olabilir mi?" diye mırıldandı.

Hemen yatağın üzerine oturup kalın defterlerden birini kucağına doğru çekti. Düşüncelerinin hiçbirini kaçırmadan hızla not etmeye çalıştığı anda karşı duvarda sanki canlıymış kadar gerçek bir sanrı beliriverdi. Yılan-ejderha karışımı dev bir kanatlı deniz canavarı kafasını uzatıp onu yutmaya hazırlandı. Gördükleri o kadar gerçeğe yakındı ki gayriihtiyari gözlerini kapayıp ellerini başına siper etti. Yine de değişen bir şey olmadı. Aklından "Aman Allah'ım! Şizofreninin kapılarına dayandım, iyileşeceğime daha da kötü oluyorum." diye geçirdi. Sonra içinde yükselen *kahramanın yeniden doğabilmesi için bir canavar tarafından yutulması gerekir* sezgisine dört elle sarıldı.

Çözüme çok yakın olduğunu kesinkes hissetmişti. Her sıkıştığında iç dünyasından paha biçilmez yardımlar aldığını nihayet anlamıştı. Sezgileri ona yol göstermeye başlamış, doğru seçeneği bulduğunda ise sanki iç dünyasından bir alkış tufanı kopuyor hissine kapılmıştı. Bu

keşfinin verdiği cesaretle gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak kendini dinlemeye çalıştı. Kalp atışları iyice yavaşladığında bir an için aklının tamamen boşaldığını hissetti. İşte martı olmuş mavi göklerde uçuyordu. Aşağıya baktığında, yüz binlerce yıl önce henüz karalar bir bütünken, dünyanın tek okyanusunun ücra bir köşesinde, hâlâ üstünde duman tüten volkanik bir adanın aniden yüzeyde belirdiğini gördü. Adanın etrafındaki deniz suları, yeni oluşmuş kızgın eriyik kayalara çarpıp buharlaşıyordu. İki tur attıktan sonra pikeye geçti. Suya ilk değdiğinde hissettiği sıcaklık derinlere indikçe azaldı. Adanın, yüzüyor gibi gözükse de binlerce metre derinlerden gelen volkanik lavdan beslenerek büyüdüğünü ve deniz tabanına bağlı olduğunu idrak etti. Sonra aniden her şey berraklaştı: 'Ada dünyanın merkezinden gelen lavla desteklenmese, denizin üzerinde bir an bile dayanamaz, çöker ve okyanusa karışıp yiter gider' diye düşünürken gülümsedi. “Nasıl göremedim? Oysa çok açık! Lav bağlantısı olmadan ada nasıl dayanamıyorsa bilinçdışı ile bağını koparan bilinç de dayanamaz. Denge fikrinin etrafında dönüp durmamın da nedeni anlaşılmış oldu.” diye mırıldandı.

Müthiş bir rahatlama hissi tüm bedenini sardı. İşte o zaman anladı; dengeyi sağlamak için terazinin diğer kefesine ne koyacağını nihayet bulmuştu. Yüzünde hafif bir tebessümle yirmi dört saat sürecek deliksiz bir uykuya daldı. Artık elinde ruhun anahtarını tutuyordu.



Altın arayanlar pek çok toprağı kazar ve çok az şey bulurlar.

Ephesoslu Herakleitos
Yunan Filozof
M.Ö.V.yy.

RG

Gayet derin kökü Ortaçağ'a kadar uzanan Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu asillerinden -şimdilerde katıksız Amerikalı- Olcott-Reuchlin sülalesinin çağımızda yaşayan son erkek temsilcisi VIII.Reginald Giordano Olcott-Reuchlin, atalarının aksine son derece insan sever biriydi. O kadar ki, Wall Street'teki emsalsiz konumu ve müthiş tedirgin edici görünüşüne rağmen kapıcısından berberine hemen herkes ona R.G. (Arci) derdi. Oysa kırışıklık dolu geniş bir alnın gölgesinde kalan kemerli koca bir burun ile saçtan muaf kocaman bir kafanın iki yanına sanki Kral Midas'tan ödünç alınmışçasına iliştirilmiş iki koca kulak taşıdığı dikkate alındığında insanların ilk intibaının pek makbul olduğu söylenemezdi. Bu yetmezmiş gibi yüzünün ortasında gür kaşlarla sarkmış göz torbaları arasına sıkışmış -nedendir bilinmez-sürekli sulanmış gibi duran iki koca gözün işleri kolaylaştırmadığı açıktı. Belki bu dış görünüşünün bir şekilde dengelenmesi gereksiniminden, belki de kocaman kafasına sığmayan zekâsı yüzünden, R.G. delikanlılığından başlayarak çalışa didine dehşet bir yetenek geliştirmişti. Aynalar karşısında geçen bir gençlik düşünün. Hayır, o yaşta hemen herkesin yaptığı gibi dış görünüşünü incelemek için değil; sadece konuşmak, konuşmak, konuşmak için... Sonunda bu anıtsal sebatın, sıra dışı bir zekâ ile çiftleşmesi ortaya müthiş bir hatip çıkardığında bir konuşmaya görsün, herkes susup onu dinlemeye başlamıştı. Zaten hangi sıfattan olursa olsun; zengin-fakir, deha-ebleh, erkek-dişi fark etmez R.G.'nin sadece on dakika konuşarak etkisi altına alamayacağı kimse yoktu. Anlayacağınız adamımız kısa bir süre sonra dehşetli bir ilişki mühendisi olup çıkmıştı. Mühendisi diyoruz çünkü bu

doğal bir fenomenden çok, psikolojiden davranış bilimlerine dek geniş bir yelpazede yıllar süren birikim sonucunda geliştirilmiş nadir bir yetenekti.

Bu sayede kendini, üstelik daha kırklı yaşlarına bile gelmeden, dört milyar doların üzerinde bir yatırım fonunu yönetir bulmuştu. Fakat kısa sürede bundan sıkılmıştı. Yine de yapabileceği fazla bir şey yoktu. Gittikçe artan paranın satın aldığı nüfuz ve daha fazla nüfuzun başına yağdırdığı para girdabına kapılmıştı bir kere. Oysa sıkıntıdan kurtulmak için neler denediğini bilseniz şaşardınız: Şiir yazmış, kısa öyküler karalamış, bir ara yağlı boya resme geçtikten sonra en nihayetinde tahtadan kuklalar oymaya bile başlamıştı. Bunlar da kesmeyince kısa sürede benim diyen en profesyoneline rahmet okutacak bir dağcı olup çıkmıştı. Heyhat bütün bu çabalar işe yaramayınca, birkaç yıl içinde, biraz ruhsal derinliği olan her gereğinden fazla zengin adamın eninde sonunda kapıldığı anafora düşmekten o da kendini kurtaramamıştı. Bir anda hayatı anlamsızlaşmış hiçbir şeyden zevk almaz olmuştu. Neler döndüğünü anlamaya çalıştığı günlerden birinde, evi diyebileceğiniz lüks katının bulunduğu gökdelenin zemininde bulunan müdavimi olduğu barda, şimdilerde meşhur bir rock yıldızı olmuş lise arkadaşına rastlamıştı. Laf lafı açınca adam mağazaları uzun uzun dolaşıp hoşuna giden şeyleri satın aldığını, bunun da hayatına biraz anlam kattığını söylemişti. Ertesi gün, hem de sabahın köründe, R.G. en yakınındaki alışveriş merkezinin kapısına dayanmış, bütün gün hoşuna giden şeyleri kamyonlara yükletip evinin genişten hallice salonuna doldurtmuştu. Sonra bir sandalye çekip ortalarına oturup beklemeye başlamıştı. Üç saat geçtikten sonra hiçbir şey olmayacağına karar vermesiyle kendini avutmak için bir şişe Petrus şarabının şefkatine sığınması, berbat bir tecrübenin bile iyi sonuçlar doğurabileceğinin açık ispati sayılırdı. Ertesi sabah ilk işi satın aldığı tüm bu ıvır zıvırı iade etmek için iki adamını görevlendirmek olmuştu. Ne de olsa Hazreti Musa'nın çocuklarının tüm özelliklerini taşımaktaydı.

En nihayetinde olanlar olmuş, derin bir depresyona sürüklenmişti. Başka biri olsa, o kadar para ve gücün suç ortaklığında olmayacak işlere kalkışır, belirsiz mecralara yol alırdı. Fakat R.G. diğerleri gibi değildi. Dolayısıyla o an farkında bile olmadığı ama varlıkları tartışmasız olan ruhunun susmak bilmez taleplerini yerine getirmek için alkol, kumar ya

da uyuşturucu tuzağına düşmedi, sadece daha beterini yaptı: Dine döndü.

Zaten sülalesinde dinî olan her şeye karşı yüzyıllardır azalmamış bir merak vardı. Neredeyse genlerine işlemiş bu durum onu, kendini bildiğinden beri görmemek için özel bir çaba sarf ettiği hahamın kapısına kadar götürmüştü. Haham onu gördüğünde hemen tanımıştı. Ne de olsa havraya uğrasın ya da uğramasınlar, cömert müritler pek kolay unutulmazdı. Yine de sonuç hüsran oldu çünkü R.G.'nin 20 yıllık devamsızlığı bazı şeylerin değişmesi için çok kısa bir süreydi. Sonraki durak New York Saint Patrik katedralinin günah çıkarma odasıydı. Heyhat, ikinci tercihini Katolik bir cemaat yönünde kullanması birincisinden daha büyük bir talihsizlikti. Bir haftaya kalmadan aklı ile kendisine dayatılan dogmalar arasında sıkışıp kalmıştı. Doğrusunu isterseniz dünyada sıkıştırılmaya gelmeyecek biri varsa o da R.G. idi. Sonucu tahmin edersiniz. Sonra sırasıyla Baptist,Methodist,Lutheryan ve Presbiteryanları denedi. Hatta daha da ileri giderek Satanistlere, Mormonlara, Episkopallare, Yehova Şahitlerine, Mennonitlere, Amislere, Congregationallere, Quakerlere, Reformculara, Nazarilere, Ortodokslara ve Adventistlere bile uğradı. R.G. müthiş sabırlı biriydi ama sonuç değişmedi.

Sonrası biraz bulanık. R.G.'yi Hindistan'a giden gemiye bindiren olaylar zinciri hakkında pek fazla bilgimiz yok ama amacının bir aşram 27 bulup sığınmak olduğunu sonradan kendisi itiraf etmiştir. İşin asıl ilginç tarafı ise aradığını bulmasıdır. Nasıl olduysa artık, sıkıntıdan patlamak üzereyken indiği Kalküta limanından 12 saatlik sallan yuvarlan araba yolcuğu menzilde Benares'e kavuştuğunda üç gün boyunca uyumadığından ve bu kutsal şehrin her santimetrekaresini gezdiğinden kesinlikle eminiz. İşte bu esnadadır ki kendi hayatını temelden değiştirecek ilginç ötesi biri ile tanıştı.

Aslında tanıştı demek için iyi niyetli olmak gerekir. Gerçek, R.G.'nin adamı tabiri caizse rehin almış olduğudur. Adam üç gün direndi. Görülecek şeydi doğrusu. Adam da adamdı hani. Bu iki zebella ejderhanın kapıştığı ve sayısız Sula şarabı şişesi ile vaftiz edilmiş 24

27 Aşram: (Sans.) Kadim Hindistan'da orman içinde ya da dağda, bilgelerin dünyanın telaşından uzak, huzur içinde yaşadıkları yerlere verilen addır. Bu yerler inzivaya çekilmek için kullanıldığı kadar guru ve öğrencilerinin birlikte yaşadığı ve ustaların öğretilerini izledikleri yerler için de kullanılır.

saatlik son tartışma sırasında R.G. önce anlattı; sonra yalvardı tekrar anlattı ve epey ağlayıp yakardı; sonra üstü kapalı tehdit etti, tekrar yalvardı; tekrar tekrar anlattı ve en nihayetinde ödülüne kavuşmuş oldu: Dengesini yitirmiş ruhunu sağaltacak yirmi dört ayar bir gurunun önderliğinde chela 28 olarak geçireceği beş yıl.

Bu sürenin sonunda R.G. dengesine kavuşmakla kalmadı belki de felaketi olabilecek bir yetenek daha geliştirdi: Artık karşısındakinin yalan söyleyip söylemediğini sadece vücut diline bakarak anlayabiliyordu. Felaketi diyoruz çünkü doğrusunu isterseniz kimse tüm gerçeği bilmek istemez. Üstelik salt gerçek hem çok yorucudur hem de her şeyden önce acı vadeder. Ama R.G. bunun da altından kalktı. Üstelik bunu müthiş bir sezgi yeteneği göstererek yaptı. Çok kısa bir süre içinde, gerçeği bilenlerle onu sevenlerin hiçbir zaman eşit olmadığını kavradı. Böylece gerçekler küçük ruhlu insanları yaralarken onu tam tersine besleyip büyüttü. Günümüze dönecek olursak, donandığı müthiş deneyimin R.G.'yi uzun süre oyalamakta kifayetsiz kaldığını bilmeniz gerekir. İşte sadece bu nedenle gecenin bir yarısı olmasına rağmen can sıkıntısı içinde çalışma masasının ardında oturuyor olması son derece doğaldı.

"R.G. duyuyor musun? R.G. sana söylüyorum, beni dinlemiyor musun?”

R.G. binlerce ışığın aydınlatmakta kifayetsiz kaldığı, bürosunun boydan boya camına yansıyan New York gecesinden başını çevirip homurdandı.

“Baruch ne diye böğürüp duruyorsun? Armageddon gelmedi ya? Sıkıcısın Baruch, çok sıkıcısın! Bana bak, yine para konuşacaksan iştahını yarına sakla. Hiç havamda değilim. Üstelik para senden bile sıkıcı. Yok beni gülümsetecek taze bir fikirle geldiysen o zaman susma hemen konuş."

Baruch cevap dahi vermedi. Patronun yanında geçen otuz yıldan sonra bazı soruların cevapsız kalması gerektiğini çoktan öğrenmişti. Sadece elindeki telefonu ona doğru uzattı ve kuru bir sesle "Frer Marius sizi arıyor." dedi.

28 Chela: (Hint.) Çila okunur. Hint gurunun el verdiği talebesi ya da tilmizi.



Matematiğin çözemediğini sezgi çözer. Akıl ülkesinin sınırının bittiği yerde gönül ülkesi başlar. Akıldan gelen bilgilerin ötesinde sezgiden gelen bilgiler vardır ki önemli olan da asıl bu bilgilerdir.

Blaise Pascal 29
Fransız matematikçi, fizikçi ve düşünür.
XVII.yy.

Kaybetmeye Mahkûm Bir Deneyim

Gabriel'in bir yardım kuruluşu için altı ayda bir verdiği, kendi deyimiyle interaktif konferansın başlamasına çok az kala Paris Kongre Sarayı'nın 650 kişilik Bordeaux amfi tiyatrosu hıncahınç doluydu. O kadar ki, öğrenciler merdivenlere bile oturmuşlar, orada da yer bulamayanlar sırtlarını en arkadaki duvara dayamışlar ayakta bekleşmekteydiler. Gabriel hâlâ yer bulmak için ümitsizce ortalıkta dolaşan birkaç kişiye bakıp mikrofona eğildi ve "Yer kalmadı, siz en iyisi en arkada kapının önünde ayakta durun, hem yeni gelenleri de artık içeri almayın. " dedi.

Bir süre salondaki gülüşme seslerinin dinmesini bekledikten sonra da sözlerine devam etti: "Hanımefendi ve beyefendiler, sevgili öğrencilerim hoş geldiniz. Bilet alıp bu interaktif konferansa teşrif ettiğiniz için size minnettarız. iyilikseverliğiniz sayenizde Afrika'da birkaç çocuk daha içilebilir suya kavuşacak. Bu davranışınız ile dünyayı daha çekilebilir hâle getiriyorsunuz."

Salonda uzunca bir alkış koptu. Gabriel alkış seslerinin bir an önce dinmesi için elini yavaş manasında sallarken "Geldiniz gelmesine ama anlattıklarımın ilginizi çekeceğine emin değilim. Üstelik tam bir saat

29 Blaise Pascal: →MNB (Blaise Pascal)

beni dinledikten sonra aranızda sadece 20 kişi ne demek istediğimi anlayacak, onlar da yanlış anlayacak.” dedi. Gülüşme sesleri arasında büyük bir alkış koptu. Sessizlik sağlanınca çok ciddi bir sesle “Evet bu kadar şamata yeter. Bundan sonra gülmek ve alkışlamak yok! Rica ediyorum sadece dinleyin ve en önemlisi anlamaya çalışmayın ve tekrar tekrar gelin. Ne kadar çok bilet satarsak o kadar iyi." diyerek konuşmasına devam etti: “ Bakın bu ön sırada artık aşina olduğum yüzler var. Mesela Zooey hanımefendi, siz yanılmıyorsam üçüncü kez buradasınız ve doğal olarak sevgili Franny her zamanki köşesinde yerini almış. Lütfen siz de onlar gibi yapın." deyince salondan kısık gülme sesleri geldi.

Elindeki kumandanın düğmesine basan Gabriel arkasında duran ekranın üzerine düşen ışık huzmelerinin arasından konuşmaya başladı: “Bugün size beş para etmez bir deneyimden bahsedeceğim. Kozmik kumarhaneye düşmüş zavallı Homo sapiensin hayat diye adlandırdığı kaybetmeye mahkûm bir deneyimin fiziksel ifadesini öğreneceksiniz."

Gözlerini pürdikkat kesilmiş dinleyicilerin üzerinde gezdiren Gabriel son derece rahatlatıcı bir ses tonuyla akıcı bir konuşmaya girişti: “Pekâlâ, önce kavramlar konusunu halledelim. Momentum, iş, ısı, enerji, korunum yasaları ve olasılık gibi temel bilgileri kısaca hatırlamamız bu konferansın nihai başarısına katkıda bulunacaktır."

Gabriel, elindeki uzaktan kumandanın düğmesine basınca beyaz perdenin üzerinde bir bilardo masası belirdi. Salona dönerek “Bunun ne olduğunu bilmeyen var mı?” diye sordu. Bir tek “Yok.” cevabı gelince merakla sesin geldiği yöne döndü.

"Ah, hazırcevabımız doğal olarak yine yerinde durmakta zorlanan hiperaktif dostumuz Mösyö Thermidor Rocaile. Arkadaşları kendisine Thermite 30 der. Neden acaba?"

Kıkırdama sesleri arasında sağ eliyle beyaz perdeyi işaret eden Gabriel sordu:

-Pekâlâ, Mösyö Thermite söyleyin bakalım, bu gördüğünüz nedir?
-Bilardo masası.

30 Thermite:(Fr.) Alüminyumun özellikle demir oksit ile oluşturduğu karışıma termit adi verilir. Yarattığı yüksek isi nedeniyle termit ile yapılan bombalar, II. Dünya Savaşı'nda yangın çıkarmak için kullanılmıştır.

- Bildiniz Mösyö Thermite, bilardo masası. Peki, üzerindekiler nedir?

- Bilardo topu.

- Bravo Mösyö Thermite, ikide iki. Şimdi derin bilgi düzeyinizi ispat ettiğinize göre bugünkü çabamda bana yardımcı olmanıza izin vereceğim. Şöyle lise yıllarınıza dönelim. Bilardo topunun bir tanesini elimle masanın bandına doğru ittirirsem top hareket eder değil mi?

Salondaki bütün kızların dikkatinin üzerinde olmasından çok memnun olan Thermite sözcükleri yaya yaya "E doğal olarak." diye yanıtladı.

"Peki mösyö, bu durumda top, hangi özelliklere sahiptir?"

Mahcup bir çakal gibi sırıtmakta olan Thermite "Istakadan kaçıyor olabilir mi?" deyince amfide bir kahkaha patladı.

Sessizliği bekleyen Gabriel "Çok yaratıcı Mösyö Thermite. Yanılmış da olsanız kızları güldürmeyi başardınız ki bu da bir şeydir. Başka fikri olan var mı? " dedi.

En önde oturan Noemi uzata uzata "Momentuuum." dedi.

Eliyle onu gösteren Gabriel "Evet Matmazel Noemi, her ne kadar daha önce katıldığınız konferanslardan esinlenmiş olsanız da katılımcılığınız mutluluk verici. Hareket eden her cisim momentum adı verilen bir özelliğe sahiptir. Aslında bulabileceğiniz en basit formülle yani cismin kütlesi çarpı hızı ile ifade edilir." dedi.

Bir iki saniye kadar sessiz duran Gabriel ani bir kararla projeksiyon makinesinin kapatma düğmesine bastı. Ekran kararırken salona dönüp " Mademki elimizde iki tane çok iştahlı arkadaşımız var neden toplar yerine onları kullanmıyoruz?" dedikten sonra "Mösyö Thermite, Matmazel Noemi sahneye buyurun lütfen." diyerek bitirdi.

Onların yanına gelmesini beklerken Gabriel amfidekilere sordu: "Birinci temel kavramımız momentum, ikinci temel kavramımız Enerji. Mesela Mösyö Thermite tükenmeyen bir enerjiye sahiptir diyebilir miyiz?"

Amfiden "Evet." sesleri yükseldi. Gabriel "Doğru. Thermite bir enerji pınarıdır. O zaman ona soralım bakalım: Kendinizi nasıl tarif edersiniz Mösyö Rocaille?" diye sordu.

Tüm dikkatini, sürdüğü parfüm ve rahat ötesi duruşuyla çoktan aklını başından alan Noemi'ye yöneltmiş olan Thermite, adını duyunca irkildi ve istemsizce “Ne? ” dedi.

Durumu anında kavrayan Gabriel şöyle dedi: "Mösyö Thermite, aramıza hoş döndünüz! Çok daha önemli konularla ilgilendiğinize şüphem yok ama dikkatinizi bize bağışlasanız ve enerjiyi tarif etseniz?"

Vurdumduymazlığı şaşkınlığına esir düşmüş Thermite telaşla "iş tutmak." deyiverince salonun her tarafından gülüşme sesleri yükseldi.

Gabriel sırıtırken “Bütün amfi tuttuğunuz işin farkında Mösyö Thermite. ” deyince bu sefer salon yıkıldı. Kendi köşesinde, Noemi'nin de katıla katıla gülmesini zımni bir onaylama olarak yorumlayan Thermite ise otuz iki dişiyle birlikte neredeyse küçük dilini gösteriyordu.

Gabriel ciddi bir sesle devam etti: “Dinleyin! Bir cismin iş yapabilme özelliğine enerji diyoruz. Isı, hareket, ışık, ses, elektrik, mıknatıslanma, kimyasal tepkimeler gibi iş yapabilme yeteneğine sahip değişik pek çok olgu önceleri enerjinin değişik biçimleri olarak algılanıyordu. Sonra bu enerjilerin aralarında başka türlerine dönüşebileceği fikri ortaya atıldı ve son tahlilde bu düşünce hepinizin çok sevdiği Profesör Einstein tarafından bir adım öteye taşınarak, maddenin de enerjinin bir biçimi olduğu ispatlandı. Böylece aslında tek kuvvetten bahsettiğimiz ve diğer tüm enerji biçimlerinin bu tek olanın tezahürü olduğu gerçeği bilimsel bir gerçeklik olarak kabul edildi."

Sağ elini bir trafik polisi edasıyla kaldıran Gabriel "Burada biraz duralım. Enerji ve momentum konusuna birazdan döneceğiz. Üçüncü temel kavramımıza bakalım: Isı.” diye konuştu.

Salona dönük olan yüzünü çevirmeden eliyle Noemi ve Thermite'in durduğu yeri işaret etmekte olan Gabriel, katılımcılara "Sizce Matmazel Noemi'nin yanında bulunması Mösyö Thermite'in ısısını arttırmış mıdır?" sorusunu yöneltti.

Salondaki kahkaha seslerine karışmış "Hayır." sesleri arasında duyulan tek tük “Evet.” seslerinin dinmesini bekleyen Gabriel “Evet

diyenler elini kaldırsın." deyince kimsenin el kaldırmadığını gördü. Bunun üzerine başını sallayarak şöyle konuştu: “Tamam, hatanızın farkına vardınız ve kendinizi teşhir etmek istemiyorsunuz. Psikolojiniz açısından anlaşılabilir bir durum. Tabii ki hayır diyenler haklıydı. Matmazel Noemi, Mösyö Thermite'in ısısını arttıramaz ama büyük ihtimalle sıcaklığını arttıracaktır. (Amfide gülme sesleri) Çünkü ısı bir enerji türüdür ve her maddeyi oluşturan moleküllerin sahip olduğu kinetik enerjinin toplamı olarak ifade edilir. Sıcaklık ise bir duyumdur ve bir maddenin alıp verdiği ısı enerjisinin göstergesidir. Bu nedenle Mösyö Thermite'in sıcaklığının artmasının tek çaresi sevgili Noemi'nin ısısını alabilmesidir ki şu ana kadar tüm iyi niyetiyle çabalasa bile pek başarılı olduğu söylenemez."

Gabriel, salondaki gülüşmeleri durdurmak için elini salladıktan sonra “ Tolerans abidesi sevgili Noemi, bu saptamalarımıza göre ısı ve sıcaklık arasındaki kavramsal farkı bize anlatacak basit bir örnek verebilir misiniz?" diye sordu.

Düşünmeye bile gerek duymayan Noemi “Bir bardak suyun sıcaklığı deniz suyunun sıcaklığından daha fazla olabilir ama deniz suyunun ısısı bir bardak suyun ısısından her zaman daha fazladır." dedi.

Gabriel "Çok güzel örnek Noemi. Isı madde miktarına bağlıdır, sıcaklık değildir. Şimdi momentuma geri dönelim. Mösyö Thermite'in kütlesiyle hızının çarpımını eksi momentum, Matmazel Noemi'nin kütlesiyle hızının çarpımını ise artı momentum olarak kabul edeceğiz. Thermite iki adım geri çekil lütfen. Siz de matmazel. Tamam, şimdi Thermite ile Noemi'nin iki bilardo topu gibi birbirlerine doğru hızla ilerleyerek çarptığını varsayalım.” derken ikisini birbirlerine doğru koşması için onları eliyle yönlendirdi.

Thermite'in yavaş çekim simülasyonuyla zenginlesen parodi Noemi'nin Thermite'in kolları arasına düşmesiyle son bulunca salonda büyük bir alkış koptu. Ellerini yukarıdan aşağıya doğru sallayarak yavaş işareti yapmakta olan Gabriel, "Bu potansiyel âşıklarla deney yapılamayacağını bilmem gerekirdi. Deneye Eros karıştığı için sonuçlar geçersizdir. Buyurun, yerinize geçebilirsiniz. “ dedi.

Gülüşme seslerinin arasında öğrencilerine eliyle yolu gösteren Gabriel konuşmaya devam etti: “Deneysel sadakati daha yüksek olan

bilardo toplarımıza geri dönelim. Beyaz top, siyah topa doğru aynı çizgi üzerinde hızla hareket etmektedir. Çarpışma gerçekleştiğinde birinin artı diğerinin eksi olan momentumlarının toplamı, çarpışıp ayrılmalarından sonra da aynı kalacaktır. Yani momentumun toplar arasındaki dağılımı değişecek ama momentumun toplamı çarpışmadan önceki ile aynı seviyede kalacaktır. Açıyla çarpışsalar ve farklı yönlere doğru gitseler bile toplam momentum değişmez. Buna momentumun korunumu yasası dendiğini hepiniz biliyorsunuz. Aynı durum enerji için de geçerli olduğundan sakınım yasalarından bahsetmeye başlama zamanımız gelmiştir."

Soluklanmak için biraz bekleyen Gabriel kaldığı yerden sözlerini sürdürdü: "Kapalı bir sistemde, yani dışarıdan kendisine katkı yapılmayan veya dışarıya bir aktarımda bulunmayan her sistemde, momentum ve/veya enerji korunur yani ne yitirilir ne de kazanılır sadece birbirine aktarılır."

Gözü, amfinin en ön sırasında artık el ele oturmakta olan Noemi ve Thermite'e takılan Gabriel kendine hâkim olamayarak, “Katalizör görevi görerek başlattığım bu zincirleme reaksiyonun potansiyel sonuçları konusunda her ikinize de hatırlatırım ki, korunum yasaları sadece fizikte geçerli değildir. “ dedi.

Kahkahalara boğulan salonun dikkatini çekmek için mikrofona bir iki kere vuran Gabriel sessizliği beklemeden “ Akademik düzeyi yüksek insanlar arasında olduğum kesinleştiğine göre şunu da ilave etmeden geçemeyeceğim, Rutherford'un keşfinden sonra atom altı parçacıkların bile momentumun, enerjinin ve açısal momentumun korunumu, baryon sayısı ve izotopik dönme sayısı (spin) yasalarına bağlı kaldıkları bilinmektedir. Kısacası, sakınım yasaları, evrenin her köşesinde oynanan büyük armonik oyunun temel kurallarıdır, diğer bir deyişle bunlar kozmik müziğin notalarıdır.” şeklinde konuştu.

Amfide tek bir ses çıkmıyordu. Yıllardır ezbere bildikleri sakınım yasalarının bu şekilde yorumlanması hemen hepsi kendi çapında küçük birer deha olan öğrencilerin ilgisini çekmişti.

Gabriel "Tamam, kavramları oturttuğumuza göre küçük amfimizden çıkalım ve bildiklerimizi evrensel boyutta yorumlamaya çalışalım. Evren kapalı bir sistem olduğundan evrenin toplam enerjisi sabittir

dersem ne dersiniz doğru mu?" diye sorunca bütün salon bir ağızdan "Doğru." diye cevapladı.

"Pekâlâ, bu gerçeği şöyle de ifade edebilir miyiz? Evrenin sahip olduğu enerji her zaman aynı miktarda kalacaktır. Bu miktar milyarlarca yıl önce de aynıydı milyarlarca yıl sonra da aynı kalacaktır. Evrenin farklı köşelerinde momentum, elektrik yükü veya diğer enerji türlerinin kazanılması ve kaybedilmesiyle bölgesel değişiklikler yaşansa da bunların toplamı hep aynı kalacaktır. İtirazı olan var mı? Yok. Peki, o zaman size konferansın ilk önemli sorusunu soruyorum. Katılımcı olalım ama daha önce bu konferansa katılmış olanlar lütfen cevap vermesin. Soru şu: Evren bütün özelliklerin ortalamasına sahip devasa bir kütle olacağı yerde neden birbirine sakınım özellikleri aktaran milyarlarca yıldız, gezegen, gaz kümeleri ve buna benzer cisimden oluşmuştur? Kısacası evren niçin sürekli değişmekte, niye her şey geçici, neden sürekli bir şeyler doğup ölmek mecburiyetinde?"

Salon o kadar sessizdi ki öğrencilerin nefes alışları bile duyuluyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra Gabriel, "Fikri olan?" diye sordu. Cevap alamayınca üstelemeden devam etti: "Şimdiye kadar elimizde olan verilere göre bütün bu aktivitenin ardında yatan neden enerjinin karakteridir. Sevgili arkadaşlar, enerji evrenin sıfatıdır ya da isterseniz evrenin canıdır diyebilirsiniz. Bu nedenle de enerjinin korunumu yasası doğa yasalarının imparatoriçesidir. Enerji yarattığı işe kendisini katarak bir maddeden diğerine akarken evrenin değişerek farklılaşmasını sağlar. Peki, o zaman konferansın ikinci önemli sorusunu sorma vakti geldi. Enerjiyi bu şekilde davranmaya iten şey nedir? Fikri olan?"

Sessizlik "Dağılım." diyen genç bir sesle kesildi.

Sesin geldiği yöne bakan Gabriel, kapkara bir başın ortasında parıldayan bir çift bembeyaz diş sırasıyla karşılaştı.

- Doğru mösyö, sizi burada ilk defa görüyorum galiba, isminiz lütfen?

- Caspal efendim, Esliba Caspal.

-Pekâlâ, Mösyö Caspal. Memnun oldum. Anlamamış olanlar için biraz daha detaya girelim. Açıklamak ister misiniz?

- Esliba Caspal beklemeden yanıtladı:

-Enerji evrende düzgün bir şekilde dağılmamıştır. Bazı bölgelerde yoğun bazılarında ise daha seyreltiktir ve enerji bu farklılığı eşitlemek için akmaya meyillidir efendim. O yüzden öyle davranıyor herhâlde.

- Çok güzel açıkladınız. Teşekkür ederim. Peki, bu akışı başlatan şeyi biliyor musunuz?

- Kendiliğinden oluyor efendim.

"Bravo Mösyö Caspal. Arkadaşlar, anlaşılmaz bir mekanizma, evrende dağınık olan enerji düzeylerinin her yerde aynı olması için kendiliğinden harekete geçer. Bu enerji akışının başlaması için herhangi bir dürtüye ya da teşvike gerek yoktur. Akışın yönüne gelince, bir değişiklik yaratmak için ihtiyaç duyduğumuz iş yapabilir enerji her zaman farklı dağılımdan düzgün dağılıma doğru akar ve bu değişimin hızı farklılığın miktarına bağlıdır. Enerjinin eşit dağılımı sağlanır sağlanmaz hareket durur ve enerjinin eski farklı dağılımına dönmek için kendiliğinden harekete geçtiği asla görülmemiştir. Tamam, şimdi bu tespitlerimizi bir deney yaparak sınayalım."

Yanındaki masanın çekmecesinden şeffaf bir hortum çıkaran Gabriel boruyu U şeklinde bükerek masanın üzerinde daha önce hazırlanmış yuvanın içine oturttu. Salona dönerek "Şimdi bu hortumun bir ucundan içeriye su dökeceğim ama bunu yapmadan borunun en alt kısmına parmağımı bastırıp suyun diğer tarafa geçmesini engelleyeceğim. " dedikten sonra söylediklerini yaptı. Döktüğü su U şekilli borunun bir kolunu doldurunca durdu. "Evet, şimdi hortumun sol kolu ağzına kadar su doldu, sağ kolu ise boş, bunun nedeni benim hortumun tam ortasına parmağımı basarak suyun geçmesini engellemem. Peki, parmağımı kaldırırsam ne olur?" derken parmağını kaldırdı. Sol sütundan hızla boşalan su önce sağ sütunda hızla yükseldi ve hortumun her iki sütununda eşitlendiğinde yavaşlayarak durdu. Gabriel konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Gördüğünüz gibi sol sütuna doldurduğum su parmağımı kaldırınca sağ sütuna dolup eşitlendi. Bu hortumun su dolu koluna bir türbin takmış olsaydık sağ kola doğru hareket eden su, türbini çevirerek mesela elektrik üretmemizi sağlayabilirdi. Bu hareket eden su iş görebilir ama suyun akış hızı yavaşladıkça yapılan iş oranı düşer ve en nihayetinde su akışı durduğu zaman artık hiçbir iş yapılamaz. Dikkat

edin, az önce hareket ettiğini gözlerinizle gördüğünüz bütün su aynen ortadadır. Enerji de değişmeden orada bulunmaktadır ama artık farklı dağılmadıklarından iş üretmez hâle gelmişlerdir."

"Size bir soru sorayım. Kendiliğinden eşitlenen sütunlardaki suyun ilk hâline dönmek için birdenbire harekete geçip tekrar gerisin geri sol kolda toplandığını görseniz ne düşünürdünüz? Bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu değil mi? Evet, deneyden açıkça anlaşıldığı gibi enerji her zaman farklı dağılımdan düzgün dağılıma doğru kendiliğinden akar ve tersi mümkün değildir. Mesela büyük bir fincan sıcak çayın içine bir buz parçası attığınızda buzun eridiğini ve çayın soğuduğunu görürsünüz. Buzu attığınızda çayın donduğunu görseydiniz doğaüstü bir olay ile karşı karşıya olduğunuzu düşünecektiniz değil mi? O zaman konferansımızın üçüncü önemli sorusunu soruyorum: Isı enerjisi neden her zaman sıcaktan soğuğa doğru akar? Cevabı bilen var mı?"

Esliba Caspal kimsenin cevap vermesine fırsat vermeden yanıtladı: “Kör talih!"

Cevabı duyan Gabriel'i müthiş bir heyecan sardı. Bu yeni öğrenci sadece bilgili olmakla kalmıyor bir de bildiklerini şiirsel bir dil kullanarak anlatabiliyordu. Doğrusu uzun zamandır böylesini görmemişti.

- Açıklar mısınız mösyö?
- Basit bir olasılık yasası işte. Akışın yönüne rastlantı karar verir efendim.
- Niye diğer yöne akmasına karar vermiyor o zaman?
- Momentum yüzünden efendim. Herhâlde konferansın başında, Thermite'in de faydasına olacak şekilde, momentum kavramını açıklama ihtiyacınızın ardında yatan sebep de buydu. Genel bir kural olarak momentum her zaman hızlı parçacıktan yavaş parçacığa aktarılır.

Gabriel o kadar heyecanlanmıştı ki bir anlığına fabrika ayarlarına dönüvermişti. “ Tebrikleğğ Mösyö Caspal, lütfen yarın beni odamda bulunuz, gelecek planlarınızın üstünden geçelim."

Ardından Gabriel yeniden amfiye döndü: "Mösyö Caspal'in söylediklerini açalım. Hepinizin bildiği gibi, sıcak bir maddenin içindeki

parçacıklar hızlı, soğuk bir maddenin içindekiler ise yavaş hareket ederler. Sıcak çayın içine bir küp buz attığımızda, çayın kenarından gelen hızlı parçacıklar ile buzun kenarından gelen yavaş parçacıklar aynı bilardo topları gibi çarpışacak ve her ikisi de geri sıçrayacaktır. Çarpışan bu parçaçıkların birbirlerine yaklaştıkları hızlardan farklı hızlarla ayrılacakları şüphesizdir ama momentumun korunduğunu bildiğimize göre, çarpışan parçaçıkların aralarındaki toplam momentum değişmeyecek, sadece dağılımı değişecektir. Mösyö Caspal'ın dediği gibi pek çok kere sınanmış bir fizik kuralı olarak momentum her zaman hızlı parçacıktan yavaş parçacığa aktarılır. Yani çarpışmadan sonra hızlı parçacık aktardığı momentum nedeniyle yavaşlar, yavaş parçacık ise kazandığı momentum nedeniyle hızlanır. Bunun tek bir nedeni vardır; Caspal'ın şairane bir ifadeyle söylediği gibi kör talih. Momentumun hızlı parçacıktan yavaş parçacığa aktarılması olasılığının, yavaş parçacıktan hızlı parçacığa aktarılması olasılığından daima büyük olması nedeniyle buz her zaman sıcak çayı ılıtır ve hiç bir zaman dondurmaz. Sıkılmadınız değil mi?”

Amfiden tepki hiç gecikmedi:"Hayırrr."

Gabriel gülümserken “Şahane çünkü heyecanlı bölümlere çok az kaldı." dedikten sonra kaldığı yerden devam etti. “Sırayla tekrarlayalım: Bir, evrenin toplam enerjisi gibi momentumu da sabittir; iki, enerjinin iş yapabilmesi için düzensiz dağılımdan eşit dağılıma doğru kendiliğinden akması gerekir ki akış yoksa iş de yoktur, bu akışın sonucunda eşitlenen farklılıklar bir daha geriye döndürülemezler; üç, ısı enerjisi olasılık yasası nedeniyle her zaman hızlı parçacıktan yavaş olana yani sıcaktan soğuğa akar. Şimdi, büyük önem taşıyan bu olasılık yasasına birazdan döneceğiz ama bir parantez açmak istiyorum. Profesör Einstein'ı sevdiğiniz kadar sevmeniz ve saymanız gereken bir adamdan bahsedeceğim. Prusyalı büyük doğa bilimcisi alçak gönüllü Rudolf Clausius, herhangi bir cisimde toplam ısı enerjisinin sıcaklığa oranının çok önemli olduğunu sezmiş ve on yıllarca süren bir çalışmanın sonucunda enerji kelimesine benzemesi için entropi olarak adlandırdığı bu oranı bugün sınavlarda başınızı sık sık ağrıtan termodinamiğin ikinci yasası olarak daha 1865'te yazmıştı."

Bir kaç dakika önce verdiği kararı bir kere daha sınamak ihtiyacı duyan Gabriel “Belki Mösyö Caspal bu konuda bilgi vermek ister."

Sözleriyle üzerine gelince Caspal da hiç tereddüt etmeden "Entropi ne kadar düşük olursa, enerji dağılımı o kadar farklıdır." diye cevap verdi.

Doğru sonuca vardığını kendine bir kere daha teyit ettiren Gabriel kafasını aşağı yukarı salladı ve sözlerine şöyle devam etti: "Bu kavramı farklı bir şekilde de ifade edebiliriz: Entropi arttıkça farklılıklar azalmakta ve enerji dağılımı da eşitlenmektedir. Rudolf Clausius, entropi kavramını geliştirdikten sonra evrende meydana gelen tüm entropi değişikliklerinin toplamının ne kadar olduğunu, değişip değişmediğini ya da aynı enerjide olduğu gibi sabit olup olmadığını merak etmişti. Sezgilerine son derece güvenen ileri görüşlü bir deha olduğundan, merakının peşinden koşup herhangi bir anda evrende meydana gelen bütün enerji ve sıcaklık değişimlerinin hesabının tutulabilmesi için bir muhasebe sistemi geliştirmeyi düşündü. Herhangi bir zorlama olmaksızın doğada kendiliğinden oluşan mesela sıcak evden dışarıya ısı kaçışı, sıcak fincandaki kahvenin yavaş yavaş soğuması, denizin güneşin etkisinde buharlaşması gibi doğal değişiklikleri muhasebe defterinin pozitif yani artan entropi hanesine yazarken, insanların neden olduğu doğal olmayan değişiklikleri muhasebe defterinin negatif yani azalan entropi hanesine yazdığında doğal değişikliklerin, doğal olmayan değişikliklerden her zaman daha büyük çıktığını hesapladı. Entropinin korunumun yasasını bulacağını zannetmişti oysa *Entropinin Korunamaması* Yasası'nı bulmuştu.

Kısacası evrenin entropisi sürekli ve önü alınmaz şekilde artmaktaydı ve tahmin edebileceğiniz gibi şu konuştuğumuz anda da hâlâ artmaktadır."

Bir yudum su içmek için konuşmaya ara veren Gabriel yutkunduktan sonra mikrofonu tekrar eline alıp "Sevgili dostlarım, şimdi size bir iyi bir de kötü haberim var." dedi ve devam etti.

"Önce iyi haberden başlıyorum hemen ardından kötü olanı zaten siz anlayacaksınız. Enerjinin korunduğunu açıklayan termodinamiğin birinci yasasına göre evrendeki enerji miktarı ne yaparsak yapalım hiç azalmamaktadır. Birinci yasa evrenimizin ölümsüz olduğunu muştuluyor olsa da maalesef termodinamiğin ikinci yasasına göre evrenin entropisi sürekli arttığından bu ölümsüzlük değersiz işe yaramaz bir özelliktir. Enerji her zaman var olacaktır ama çok ileride bir zamanda entropi doruk noktasına ulaştığında, enerji tüm evrene eşit

dağılmış olacağından -bütün enerji hiç eksilmeden mevcut olmasına rağmen- artık hareket ve iş üretmek mümkün olmayacaktır. Aynı az önceki boru deneyinde gösterdiğim suyun iş yaratması için hareket etmesi gerektiği gibi. Peki, bu gerçeğin bize neyi fısıldadığını söylemek isteyen var mi?"

Caspal duygusuz bir sesle "Eninde sonunda ve kaçınılmaz olarak insanlık yok olacaktır. " dedi.

Amfinin sessizliği görülmeye değerdi. Gabriel her seferinde aynı etkiyi yakaladığına şaşırıyordu. Her ne kadar daha çok ama çok uzak bir gelecekten bahsediyor olsa da insanların kaçınılmaz olarak ölecekleri fikrine verdikleri tepki her zaman ilgisini çekmişti. Bir süre sessizliğin tadını çıkaran Gabriel gülümseyerek "Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mı? Olmadığını umarım çünkü anlamayacağınızı öngördüğüm bölümler bundan sonrakiler." diyerek konuşmasını sürdürdü:

"Kuantum Mekaniği'nin hayatımıza girmesinden sonra aynı babanın farklı anneden kardeşleri, bilim ve felsefe, tarihte hiç olmadığı kadar birbirine yakınlaştı. Artık farklı yönlerden gelen fakat aynı limanı bulmaya çalışan iki gemiyi andırdığımızdan, felsefi kavramları fizik denklemleri gibi kullanmak ya da tam tersi mümkün olmaya başladı. Termodinamiğin Birinci Yasası doğa yasalarının imparatoriçesi ise, Entropinin Korunamaması Yasası doğa yasalarının firavunudur. Konferansın başından beri daha iyi anlayabilmeniz için momentumdan başlayarak temel kavramlarla illiyet içinde anlatarak varmaya çalıştığım noktayı aslında basitçe söylemek mümkündür: Evrende her şey daha fazla düzensizliğe meyillidir ve düzensizlik sürekli artar. Siz geleceğin bilim insanlarının lisanıyla ifade etmek gerekirse, evrende her şey kendini minimum enerji düzeyine çekmek ister."

Gabriel konuşmasının sıkıcı olmaması için uygulayabileceği en iyi tekniğin dinleyicileri kışkırtarak oyuna dâhil etmek olduğunu uzun süre önce öğrenmişti. Neşeli bir sesle "Aranızdan bu son söylediğime örnek vermek isteyen birileri çıkar mı?" diye sordu.

Kimse atılmayınca "Hadi ama o kadar da zor değil." dedikten sonra "Mösyö Caspal yine size kaldık." diye ilave etti.

Esliba Caspal düşünmeden " İçinde hiç kimsenin yaşamadığı bir ev zamanla yıkılmaya meyleder." dedi ve sustu.

Gabriel sağ elinin başparmağını dikip elini yumruk yapıp salladı. Ardından şunları söyledi: “Değil mi? Evin önce bir duvarının sıvası düşer, sonra tavanlar, en son kendiliğinden doğramalar çatlar, çatı düşer, dağılır ve yeterince beklerseniz ev metruk bir yıkıntı hâline döner. Neden? Çünkü yıkıntı, yaşanan bir evden daha düzensizdir. Ya da şişirdiğiniz bir balon düşünün. Neden hava molekülleri balonun içinde gelişigüzel dağılmaz da balonun iç çeperine eşit bir şekilde yaslanarak balonu şişik tutar? Çünkü gaz dış ortamda daha düzensiz olduğundan kendini dışarı atmak ister. Üstelik bu durum fiziksel olaylarla sınırlı değildir. İnsanlık tarihine bakarsanız, bunun savaş, yıkım ve ihtilaller tarihinden başka bir şey olmadığını görürsünüz. Hangi yolla olursa olsun, baskı altına alınmak istenen toplumlar ilk fırsatta başkaldırma eğilimindedirler. Belirli bir düzen ve kurallar zincirini temsil eden devletler, koydukları kanunlarla veya mesela evlilik gibi örf ve geleneklerle toplumu düzenli tutmaya çalışırken topluluklar entropi nedeniyle daha düzensiz olmaya meylettiklerinden sürekli bir çatışma doğar."

Gabriel bir an susup başını öne eğdikten sonra dramatik bir sesle “ Üzgünüm arkadaşlar ama kozmik bir kural olarak ve henüz bize meçhul bir nedenle, evrende her şey iyiden kötüye ya da güzelden çirkine gitme istidadındadır." diye konuştu.

Gabriel durup su içmek için masaya doğru bir adım attığında az ötede yerinde durmakta zorlanan Thermite'i fark etti. Bir yudum aldıktan sonra sordu: "Mösyö Thermite bir şey mi söylemek istiyorsunuz?"

Yerinden fırlayan Thermite, Gabriel'e karşı çıkan bir sesle sordu: “Bu söylediklerinizden evrenin hiç şefkatli olmadığı tam tersine saldırma ve yıkma eğiliminde olduğu anlaşılıyor. Bu durumda su bireysel gelişim akımına kapılmış yazarların sürekli dillendirdikleri 'aşk böcekleri, duygu çiçekleri, mistik kelebekler, sevgi tırtılları, başına gelen her şeyi kendin yaratıyorsun, ne düşünürsen osun, evrenden iste evren sana istediğini verecektir' muhabbetleri de palavra, öyle mi?"

Gülüşme sesleri arasında Gabriel “Mösyö Thermite pek çok orta yaşlı insanın hayallerini yıkma pahasına evrenin karakteri konusunda size şunu kesinlikle teyit ederim ki, evrenimiz hem kusursuz değildir hem

de son derece vurguncu hatta yıkmaya susamış bir karaktere sahiptir. “ dedi.

Amfinin sessizliğini bir süre dinleyen Gabriel "Hadi biraz eğlenelim. Hayali bir deney yapmaya ne dersiniz?" diye sorup cevabı dahi beklemeden devam etti.

"Başlamadan önce, insan vücudunun herhangi yapay bir makinadan farkı olmadığını söylemeliyim. Mesela tahminî on altı bin canın yok olduğu Vezüv Yanardağının patladığı zamanı düşünecek olursak, termodinamik açıdan ele alındığında, yanardağın beslendiği magma odası neyi ifade ediyorsa insan metabolizması da aynı şeyi ifade eder. Aradaki tek fark nicelikseldir. Normal bir insan vücudu yarım beygir, Thermite gibi arkadaşlar bir beygir güç üretirken Vezüv patladığında, Hiroşima’ya atılan atom bombasından birkaç yüz bin kere daha fazla termal enerji üretmiştir ama nicelik farkı şimdi anlatacağım hayalî deneyimizin sonucuna etkili değildir."

Gabriel yutkunduktan sonra şöyle devam etti: "Şimdi, evrenimizi Monaco'nun en büyük kumarhanesi olarak düşünün. Termodinamik açıdan aynı şeyi ifade ettikleri için de kollu kumar makinelerini kumarbaz insanlar olarak kabul edelim. Bu durumda entropiyi ne olarak kabul etmeliyiz? Fikri olan?”

Caspal hiç beklemeden “Para.” diye yanıtladı.

Takdir duygularını gizlemek için artık hiç çaba sarf etmeyen Gabriel “ Kıskanılacak kadar zeki Mösyö Caspalın dediği gibi deneyimizde entropiyi para olarak kabul edeceğiz. Şimdi hep beraber biraz beyin jimnastiği yapalım." dedi.

"Sorum şu: Kâr etmeyen kumarhane olur mu?"

Salondan yükselen "Olmaz." sesleri arasında Gabriel devam etti. Doğru. Bir kumarhane iflas etmek istemiyorsa her zaman kâr etmek zorundadır. Peki bu ne demektir?"

Esliba Caspal beklemeden “Kumarbazların kazandıkları paradan daha fazlasını kaybetmeleri gerekir." diye cevap verdi.

Gülümseyen Gabriel uzaktan kumandaya uzandı ve arkasındaki dev ekranda bir güneşin maddesini kendine çekerek onu parçalarına ayırıp

yutmakta olan devasa bir karadeliğin tasvirî resmi belirdi. Parmağıyla ekranı gösterdikten sonra da şunları söyledi: "Entropinin korunamaması yasası bize kumarhanenin (yani evrenin) ayakta kalabilmesi için kumarbazların sürekli para kaybetmesi gerektiğini dikte eder. Bu da bizi, kumarbazlar tüm paralarını kaybettiğinde kumarhanenin de sonsuza dek kapanacağı doğal sonucuna götürür. Bu örnekten açıkça anlaşıldığı üzere, evrenin varlığını sürdürebilmesi, hayata ve onun getirdiklerine saldırıp yağmalaması ile mümkün olabilmektedir. Bırakın evrenin şefkatli ve destekleyici olmasını o tam aksine, doğası gereği yakıp yıkma eğilimine sahip, hiçbir şeye hayat hakkı tanımayan bir despot, bir tirandır." dedi ve sustu.

Salondaki sessizlik görülmeye değerdi. Öğrenciler dev ekrana kilitlenmişler, hunhar bir karadeliğin fütursuzca talan ettiği yıldızın ufalanarak zamansız bir hiçliğe dönüştüğünü tasvir eden fotoğrafa büyülenmiş gözlerle bakıyorlardı. En güvendiği kişi tarafından aldatıldığını öğrenen bir insanın biraz hayal kırıklığı, biraz çaresizlik ama çokça öfke dolu hislerinin şu anda öğrencilerinin ruhunda girdaplara neden olduğunu çok iyi bilen Gabriel, onlara biraz zaman tanımak için bekledi ve sonra kaldığı yerden ama çok daha yumuşak bir sesle devam etti:

"Bu noktada, yaşadığı dönemde meslektaşları arasında hiç anlaşılmamış Sayın Boltzmann'dan bahsetmezsek hatırasına ve eserine hürmet etmemiş oluruz. 1877'de Ludwig Boltzmann entropinin *düzensizliğin bir ölçüsü* olduğunu matematiksel olarak kanıtladıktan sonra entropinin korunamaması yasasının evrenin sakinleşmesinin yanı sıra daha kaotik bir hâle dönüşmesi anlamına da geleceğini öne sürdü. Bu saptamanın diğer bir sonucu, evrenin Big Bang sırasında çok iyi düzenlenmiş olması gerektiğidir. İster inançlı biri olun, Tanrı, kader diye isimlendirin, ister bilimin akılcılığını kabul etmiş olun ve olasılık, şans, evrim diye nitelendirin, kör bir saatçi milyarlarca yıl önce en mükemmel işini çıkardığı hiç aksamayacak kusursuzlukta bir saat imal edip zembereğini kurup bırakmıştır. Bu başyapıt hâlen ağır ağır gevşeyerek boşalmaktadır. Maalesef ki Boltzmann'in entropiye ilişkin kaotik yorumu da evrenin yaşama ve yasamla ilgili davranışlara saldırarak hayatta kaldığı anlamını taşır."

Gabriel kısa bir soluklanmadan sonra konuşmasına şöyle devam etti: ‘’Arkadaşlar, bu bilgiden yola çıkarak çok daha dehşetli sonuçlara varırız: Buna göre doğal olan düzensizliktir, hayatın yaratılması değil. Evet dostlarım, hayatın yaratılmış olması ve varlığını sürdürmesi doğal olmayan bir şeydir. Üstelik evrene göre doğal ve sağlıklı olanın (yani düzensizliğin) geçici olarak bozulmasıdır. Bu açıdan bakıldığında yaşam aslında evrenin hastalığıdır. Bu nedenle düzensizliğini yani sıhhatini korumaya kararlı evren her türlü düzeni ama en çok da insan yaşamını ve yaşamla ilgili davranışları bir nevi tümör olarak görür. Bu nedenle de antikorlar üreterek hastalık olarak gördüğü yıldızları, gezegenleri, güneş sistemlerini ve özellikle bizimki gibi mavi dünyalardaki yaşamı imha ederek sağlıklı hâli olan düzensizliğe geri dönmek için usanmadan çabalar. İşte bu yüzdendir ki yaratılan her yaşam formunu her zaman daha fazla miktarda ölüm takip eder."

Gabriel kollarını çarmıha gerilecekmiş gibi yana açarak ‘‘ Üzülerek belirtmeliyim ki interaktif konferansımızın sonuna yaklaşmış bulunuyoruz. Bu noktada bir soru daha sormalıyım, sizce negatif entropi değişikliklerinin en büyüğü hangisi olabilir, cevap vermek isteyen var mı?" diye sordu.

Thermite neredeyse avazı çıktığı kadar bağırarak "Üreme." dedi.

Yüksek sesten irkilen Gabriel, hafifçe sıçradıktan sonra gülümseyerek "Mösyö Thermite, doğrusunu isterseniz, bu soruya sizden başka biri cevap verse şaşardım." derken salon kahkahalara boğulmuştu bile. Gabriel şöyle devam etti: "Bir saate yakındır beni sabırla dinleyen dostlarım, evrenin en çekindiği şey, bir yumurtayla mikroskobik bir spermin birleşerek kimyasal bir keşmekeşten çok iyi düzenlenmiş organik yaşam denen örgütlü bir yapıya dönüşmesidir. Yaşam, kozmik kumarhane için çok büyük bir tehlikedir çünkü kâğıt saydığı için sürekli kazanan bir kumarbazı temsil eder. Buradan hareketle sevgili dostlarım, artık konferansın son ama en önemli sorusunu sorma vakti geldi. Bu soru diğerlerinden farklı olarak, cevaplamanızı beklemediğim ama mutlaka sorulması gereken bir sorudur: Yaşama düşman bir kozmik yasayla yönetildiği açık olan evrende yaşam nasıl oluşabilmiş ve kök salmıştır? Yaşam dediğimiz şey, evrenin milyarlarca yıldır kendisine karşı hunharca tatbik ettiği yasaları

tersine çevirebilecek gücü nereden bulmaktadır? Herhâlde Mösyö Caspal'ın bile bu soruya bir cevabı olmayacaktır."

Sağ elinin işaret parmağını burnunun altında sağa sola hareket ettirmekte olan Esliba Caspal "Şimdilik yok ama bir gün 1/137'nin anlamını çözersem olabilir." diye cevap verdi.

Gabriel önce yanlış duyduğunu zannetti ama gözlerini kısarak Caspal'ın arsızca sırıtan yüzüne dikkatlice baktığında bu cevabın son derece bilinçli verildiğini hemen anladı. Olup bitenin farkında olmayan dinleyicilerin kulakları delen yoğun alkışla karışık ıslık sesleri arasında Gabriel'in şaşkınlıktan yarı açık kalmış ağzına ise kimse dikkat etmedi.

Görüşünüz ancak bakışlarınızı kendi yüreğinize çevirebilirseniz aydınlanır. Dışta her şey çatışır durumdadır ancak içeride bir uyum içinde birleşebilir. Dışarı bakanlar düş görmektedirler, uyanık olanlar içeri bakanlardır.

Carl Gustav Jung
İsviçreli Psikiyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Bir Baba

Sofia eve dönerken sıkışıp kaldığı İstanbul'un meşhur köprü trafiğinde karınca adımı ilerlerken babasının ani ölümünden sonra yaşadıklarını düşünüyordu. En değerli şeyinin elinden koparılıp alınmasıyla sürüklendiği ağır nevroz 31, bir buçuk yıl boyunca mesleği gereği çok iyi bildiği *gece deniz yolculuğunu 32* yaşamasına neden olmuştu. Artık sıradan insanların bihaber olduğu ama çok az sayıdaki seçilmişin içselleştirdiği büyük acılardan geçmek zorunda olduğu gerçeğini kavramıştı. Kaçınılmaz bir şekilde, ruhsal gelişiminin buna bağlı olduğunu ve aksi hâlde ilerlemesinin mümkün olamayacağı sonucuna yaşayarak varmıştı. Ah tabii bir de sevginin tarifsiz gücünü en derinlerinde idrak etmişti. Aslında her şeyi hareket ettiren temel kozmik gücün Eros 33 olduğunu fark ettiğine müteşekkirdi. Bu sayede içine düştüğü karanlıktan çıkabilmek için ona sığınmayı akıl

31 Nevroz: (Psi.) Bireyin genellikle iç çatışmalar ile birlikte, toplumsal yaşama uymak için gösterdiği çabalardan kaynaklanan ve hiçbir fiziksel nedeni olmayan sürekli davranış bozukluklarına denir. Doktorlar genellikle nevrozların tam bir sebebini bulamazlar ya da sebebini bulamadıkları olaylara nevroz derler.

32 Gece deniz yolculuğu: Psikolojik anlamda nevrozun karakteristik belirtileri olan depresyon ve isteksizlik ile ilişkili olan arketipsel mitolojik bir motiftir. Bireyin psisik iç dünyasının koşullarına uyum sağlama çabasını sembolize eder. →MNB (Gece deniz yolculuğu)

33 Eros: (Yun.) Yunan mitolojisinde aşkın kişileştirilmesi (antropomorfik tanrı) ve doğanın kozmogonik bir gücü; psikoloji biliminde ilişki fonksiyonu.

edebilmişti. Şimdi geldiği noktada, dünyada hiçbir şeyin bedava olmadığını, ancak yüksek bedeller ödenerek elde edildiğini biliyordu. Sadece karşılığı ödenmiş olan şeyler gerçekti! Şüphesiz yeni kazandığı iç görüyle tediyeye çoktan başladığını fark etmiş olsa da bilmediği, önünde büyük fedakârlıklar yapmasını gerektirecek bir yolun henüz başında olduğuydu. Ruhuyla ve bedeniyle inşa etmesi gerekeceği bir gelecek, önünde onlarca kola ayrılmış bir nehir gibi tercih edilmeyi bekliyordu.

Şimdi kendini çok daha iyi hissetse de Nekyia'sını 34 yaşamış olmak ruhunda kalıcı izler bırakmıştı. Doldurduğu çilenin ardından artık kendini yeniden doğmuş gibi hissetmesi doğaldı çünkü bu denli dibe vurduktan sonra daha fazla batmak imkânsızdı. Kendini katbekat aşan büyük güçlerin elinde oradan oraya savrulduktan sonra, nihayet hayatını kendi bilinçli isteklerine göre yaşamaya başlayabilmişti.

Yol aniden açılınca hızlandı. 'Siz İstanbullular için cehennem yok. Bu şehirde araç kullanarak zaten kefaretinizi ödüyorsunuz.' diyen Gabriel'i düşündü. Nedense birkaç gündür hiç aklından çıkmıyordu. Nerelerdeydi acaba? Ne yapıyordu? Çok uzun zamandan beri onu görmemişti. Hayat onları ayrı ülkelere dağıtmış olsa da bir şekilde irtibatta kalmanın yolunu hep bulmuşlardı. Nerede olurlarsa olsunlar, ayda bir veya iki defa mutlaka telefonlaşırlardı. Onu çok özlediğini fark etti. Kendisini o hâlde görmesini istemediği için yaşadıklarını ondan özellikle saklamıştı, şimdi ise onu görmek için can atıyordu. Eve gidince onu araması gerektiğini düşündüğü anda sağ yanından gelen zil sesi ile irkildi. Yan koltuğa bıraktığı telefonuna uzanıp açtı. Karşıdan gelen sesi duyduğunda büyük bir gülümseme yüzüne yayıldı. Gabriel'in acil bir iş için İstanbul’a geleceğini ve ertesi gün onunla akşam yemeğinde buluşmak istediğini öğrendiğinde ise müthiş keyiflendi.

Şimdi bu görüşmeden sadece üç saat kadar sonra, köşkte yatağına yatmış, biraz kitap okumuş sonra da ışıkları söndürmüştü ama uyuyamıyordu. 'Ne yapsam nafile.' diye düşündü. Neredeyse bir saattir o koca yatağın içinde salıncak misali bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Kışın ortasında serin sayılabilecek koca köşkte nasıl da terlemişti. Bir ara ateşim mi var diye şüphelense de sonra sanki gecenin

34 Nekyía: (Yun.) Odysseia Destanı'nda da bahsi geçen bu motife tüm antik çağda rastlanır. Ruhlar diyarına gidip yenilenerek geri dönmeyi simgeler. Aynı motif Gılgamış Destanı'nda ve Dante'nin ilahi Komedya'sında da işlenmiştir.

yarısı değilmiş de sabah uyanmışçasına dinç hissettiğini fark etti. Vücudunun yorgun olduğuna şüphesi yoktu ama ruhu nedense uykuya cansiperane direniyordu.

Denemekten vazgeçip kalkmayı düşündü ama üşenince Gabriel ile yaşadıklarını düşünmeye koyuldu. Ah Gabriel... Sorbonne Üniversitesindeki ilk gününde kütüphane kapısında çarpışarak tanıştığı sevgili arkadaşı. İstemsizce gülümsedi. Ne yıllardı ama. Gabriel Psikoloji bölümünde çok kısa bir süre okuduktan sonra ani bir kararla Teorik Fizik bölümüne geçince Sorbonne UPMC'ye transfer olmuştu. Bu durum arkadaşlıkları için esaslı bir sınav olsa da bu badireyi atlatmakta hiç zorlanmamışlardı. Daha ilk tanıştıkları andan itibaren birbirlerini yıllardır tanıdıkları hissi ikisi için de ilişkilerindeki başat duygu olmuştu. Doğrusunu isterseniz, insanlarla aralarına mesafe koymayı alışkanlık hâline getirmiş iki genç ruh için o kadar kolay samimiyet kurmuşlardı ki, buna kendileri bile şaşmıştı. Sofia'nın Gabriel'e duyduğu koşulsuz güvenin nedeni ise hâlâ bir muammaydı. Hemen hemen tüm gençlik tecrübelerini birlikte deneyimlemiş ve en önemlisi Sofia'nın yabancı bir ülkede yaşamasının getirdiği zorlukları beraber göğüslemişlerdi. Paris'in çok yönlü yüzünü beraber keşfetmişler sonra Gabriel, Maude ile sonu evlilikle bitecek olan ilişkisine başlamıştı. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen olanları daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Üçüncü sınıfın ilk günlerinde bu insafsızca dişi Fransız-İskoç melezi afeti gördüğü anda içinde bir şeyler kıpırdamıştı. Ne olduğunu bile anlamadan Maude önce kendisini ardından da Gabriel'i âdeta büyülemişti. Bu sayede hayatın getirdiklerine daha deneysel bakmaları kolaylaşmıştı.

Uluslararası İlişkiler son sınıfta okuyan Maude çok geniş politik bilgiye sahip olması dışında çok ukala ve bir o kadar da kendini beğenmişti. Bunlar kusur sayılır mı tartışılır ise de asıl mesele bu niteliklerini göstermekten hiç mi hiç çekinmemesiydi. Sofia, başkalarında çok itici duran bu özelliklerin ona ne kadar çok yakıştığını tekrar hatırladı. Doğrusu, bir kadının bu kadar kusur ile nasıl bu denli çekici olabileceğinin altındaki gizemleri hep merak etmişti. Zıtların birliği dedikleri şey bu olmalıydı. Gerçekten bu kadının her zerresinden dişilik akıyordu. Ağzını neredeyse açmadan konuşması, abartılı rahatlığı, gözlerini karşısındakine dikerek taciz edercesine utanmadan incelemesi, tartışırken sağ ayağını öne, küçücük yuvarlak kıçını da yana

atıp bir elini beline koyması, insanların içine düşecek kadar onlara yakın durması, her zaman giydiği renkli gömleklerden kendini dışarı atmakta fazlaca hevesli gibi duran dolgun memeleri, işveli hâlleri, nasıl desek, her hareketinin altında gizli ya da açık bir caka, bir çalım vardı. Kaç gece aklına düşmüştü bu tavırları, kaç gece. Maude'a dokunmak için can attığını kendine itiraf ettiğinde, Sofia için kadınları keşfetme dönemi başlamıştı ama eyleme geçememişti çünkü kendi hakkında keşfettiği bu gerçeği daha doğru dürüst hazmedemeden, Gabriel ile Maude çıkmaya başlamışlardı. Tam o günlerde bir akşamüstü, muhabbet etmek için her zaman yaptığı gibi kapıyı çalmadan destursuz Gabriel'in odasına daldığında, Maude'u, Gabriel'e oral seks yaparken yakalamıştı. Alacakaranlıkta gördüğü şeye önce inanamamış, sonra gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi donakalmıştı. Kalbinin ağzından çıkacakmış gibi bir hızda attığı hissini çok net hatırlıyordu. O kısacık sürede gördükleri, bütün hayatı boyunca mıh gibi ruhuna çakılacaktı. Mesela Maude'un üstünün çıplak olduğunu ve Knidos Afroditi'ni kıskandıracak kadar emsalsiz memelerinin, başının hareketleriyle eşgüdümlü olarak sallandığını hiç unutamayacaktı.

Gabriel'in sanki dünyadaki en güzel tene, en güzel göğüslere bakan yarı aralık gözlerinin, şefkate eşlik eden mutlak bir güç ve ondan daha muazzam bir fethetme isteği barındırdığını ömür boyu hatırlayacaktı.

Yaşadıkları anın girdabına kapılmış çift, bir süre sonra onun devekuşu gözlerle kapıda dikildiğini fark ettiklerinde önce yüzsüzce gülmüşler sonra da kafasına ilk buldukları yastığı atmışlardı. Özür dileyip alelacele çıksa da gördüklerinin etkisinden kurtulması haftalarını almıştı. Ruhunda her iki cinsiyetin aynı anda yaşadığını kabullenmesi o kadar kısa süre önce olmuştu ki bu gördüğü sahnenin içinde yarattığı yarılmanın derinliğinden ürkmüştü. Yıllar sonra anımsayacağı bu olay onu dönüştürecek ve başkalaştıracaktı. Ruhunda yaşayan iki farklı kutbun hangisinin baskın olduğunu ne zaman düşünse tam bir açmaza düşüyordu. Erkeklerden hoşlandığı kadar kadınlardan da hoşlanıyordu ve bu konuda seçim yapabilmesi mümkün değildi. Kendini diğer insanlardan ayıran birçok özelliği olduğunun farkındaydı ama bu, onun anlamlandıramadığı çok içsel bir deneyimdi. Sık sık, denetleyemediği bir tutkunun azgın dalgalarında sürükleniyor hissine kapılıyordu. İnsanın aşka düştüğünde, nasıl içten usul usul yanan bir ateşle tutuştuğunu ve onu teninde söndürmek dışında elinden hiçbir

şey gelmediğini artık kavramıştı. Bu duygu bir taraftan onu tedirgin ederken bir taraftan da büyük bir meraka sürüklüyordu. Kısa bir süre sonra ruhundaki bu çift kutupluluğun aslında bir zenginlik olabileceğini hissetmişti. Yaşamakta olduklarına bu açıdan bakınca, kadın ve erkeğin tüm karşıtlılarına rağmen, ruhunda bir nevi teklikmiş gibi yaşayabilmesinin nasıl mümkün olduğunu inceleme isteğine kapılmıştı. Yine de bu çabanın zifirî karanlık bir mağarada el yordamıyla yönünü bulmaya çalışmaktan farksız olduğunu biliyordu.

Bu konuda danışacağı birini bulması da neredeyse imkânsızdı çünkü iş Eros'un alanına girmeye görsün, kimsenin bir halt bilmediğini çoktan öğrenmişti. Ruhunda eril ve dişil güçler aynı anda var olma savaşı veriyorlardı ama bu sıradan bir çekişme sayılamazdı, bu Titanlarin meydan savaşıydı. Doğanın yeni bir buluşu olduğu için henüz çok zayıf ve kırılgan olan ego bilincinin, bu kozmik savaşa karışmaya yeltenmesi bile sonsuzluğun karanlık dehlizlerinde yitip gitmesiyle sonuçlanabilirdi. Üstelik insanın o sığ aklı, cennetin uçsuz bucaksız yemyeşil yaylalarından, cehennemin zifirî karanlık dehlizlerine kadar uzanan Eros'un faaliyet alanını kavramaya kifayetsizdi. Burada iyi ve kötü, güzel ve çirkin, haz ile acı birlikte var olabiliyorlardı. Peki, nasıl oluyor da erotik faaliyet, bir yandan yeni bir can yaratacak kadar ulvi bir sonuç doğurabilirken, diğer yandan şeytani bir tecavüzün müsebbibi olabiliyordu?

'Eros'u bir şekilde tanımlamak mümkün müdür acaba?' diye düşündü. 'Kadim uygarlıklar mesela Yunan ya da Mısır buna nasıl yaklaşmıştı? O çağdaki insanların bugünkü kadar yapay değer yargıları içinde sıkışıp kaldıklarını hiç sanmıyorum. Bilinçdışı denizinin Mariana Çukuru'ndan beslenen bu iblisi bilinçli aklımızın sınırlı yetenekleriyle kavramaya çalışmak ne kadar saçma. Olsa olsa Romalıların yaptığı gibi sezgimizi kullanarak bir anlam bulmaya çalışmak daha akıllıca olurdu.'

Aklını kurcalamaya başlayan bu konuyu çözmek için yataktan kalktı. Bir zamanlar gardırop olan ancak sürekli artan kitapların baskısına boyun eğmiş üç beş adet elbisenin yetim kaldığı büyük dolaba doğru yürüdü. Bir süre aradıktan sonra, raf eksikliğinden birbiri üstüne yatmış sütunlar oluşturan kitapların arasından sırtında Roma Tarihi yazanı çıkarıp aldı. Sayfaları hızla çevirdi. Aradığını bulduğunda “ Tamam işte, doğru hatırlıyormuşum, Eros'a tanrılar panteonunda temsil edilmeyen bir tanrı gözüyle bakıyorlarmış, muhteşem bir iç görü, tanrı sıfatını

verince de hâliyle hadlerini bilmişlerdir, onunla dalaşmaya kalkışırlarsa fena yaralanacaklarını sezmişlerdir. İlginç tabii. Tutkularının üstesinden gelebilmek için işe yarar tek yolun onların rahlesinden geçmek olduğunu kabullenmek o kadar kolay olmasa gerek. Roma ders alan ve çabuk öğrenen bir uygarlıktı. Çöktükten sonra dahi asli değerlerini korumaya devam etmesini de buna bağlamak lazım. Görmezden geldikleri ya da bastırdıkları her tutkunun geri çekilerek sinsice bir kenarda beklediğini ve insan ruhunun en zayıf anında, çok daha güçlenmiş olarak geri dönüp ona saldırdığını fark ettiklerinde bunun tedbirini de almayı düşünmüşlerdir. O çağın Dionysos 35 kültü ya da hedonist felsefecilerinin dayanağı da bu farkındalık olsa gerek. Bir de çağımızın çok bilgili olduğundan bahsederiz, ne çalpara ama. Hayata geçirilmemiş 36 Eros'un kendini her zaman güç istenci olarak ifade ettiği gerçeği bizim modern psikolojinin yüz yıllık bir farkındalığı bile değilken adamlar iki bin yıl önce meseleyi halletmişler." diye mırıldandı.

Hafızasının hâlâ yerinde olması hoşuna gitti. Gabriel'in de aynı yeteneği olduğunu hatırlamasıyla düşünceleri yine eskilere gitti. İki en yakın arkadaşının sevgili olmasıyla birlikte, o da kendine yeni bir yol çizmek zorunda kalmıştı. Doğrusu, başlarda aşk maceralarında pek seçici olduğu söylenemezdi. İster kadın olsun ister erkek, sevgililerinden büyük tecrübeler edinmiş, yaşadıkları kadınlığını keşfetmesini kolaylaştırmış ama daha önemlisi erkekleri derinlemesine anlamasına da kılavuzluk etmişti. İlişkilerinin kaba cinsellikten daha derin şeyler içermeye başladığını fark ettiğinde, onlar sayesinde erkek ve kadın ruhunu kıyaslama imkânına kavuştuğunu da anlamıştı. Bu keşif onu daha yoğun ilişkiler yaşamaya teşvik etmiş, sonunda seks onun için yaratıcı bir oyuna dönüşmüştü. Kadınlarla çıktığında fazlasıyla erkek olmayı seviyordu. Erkeklerle çıktığında ise insafsızca dişiydi. Birliktelikleri çeşitlenip arttıkça, içinde yaşayan zıtlara alışmış ve artık kendini doğal karşıtların karışımının bir bütünü olarak görmeye başlamıştı. Bir süre sonra, ruhunda yaşayan bu karşıt kutuplar arasındaki çatışmanın azaldığını hissetmiş, durumunu içselleştirdiği ve anlamlandırdığı her gün, gerginliğin yavaş yavaş söndüğünü ve sonunda kaybolduğunu görmüştü.

35 Dionysos: (Yun.) Kadim Yunan'ın şarap tanrısıdır. Medeniyetin destekçisi ve barış aşığıdır.

36 Bilinçdışından bilince yükseltilmemiş, bilinçdışı bırakılmış.

O safhadan sonra, kadınlar yavaşça arka plana düşmüş ve tüm ilgisi erkeklere yönelmişti. En ilginci de artık sekse eskisi kadar sık ihtiyaç duymamaya başlamasıydı. Yalnız konu Gabriel'e gelince, işte orada akan sular duruyordu. Gabriel'i düşünmek bile heyecanlanmasına yetiyor, en derinlerinden gelen diz çöktürücü bir gücün etkisindeymiş gibi kendinden geçtiğini hissediyordu. Önüne eğilmiş Maude'a yarı baygın gözlerle bakmakta olan Gabriel'i hayal edince içi ürperdi. Aradan yıllar geçmesine rağmen o hatıranın hâlâ aynı etkiyi göstermesi karşısında şaşkındı. Aynı anda Maude'un etli dudaklarının penisin üzerinde yaptığı gelgitleri unutamadığını da fark ettiğinde, yıllar önce gördüğü o sahnenin ruhuna kazındığını ve bugün bile o anı hâlâ canlıymış gibi hatırlamasının aslında olayın vahametini açıkça gösterdiğini kavradı.

Nasıl da tarif edilemez ilahi bir güzellikti o. 'Bence Tanrı, memeleri ve penisi yaratırken yaratıcılığının doruğundaydı' diye düşündü. Maude gözlerini kapatmış Gabriel'i emerken sanki Olympos tanrılarının ölümsüzlük nektarını yudumluyordu. Aklına düşen sembolizme takılı kaldı. İnsana hayat veren spermin bir hayat iksiri gibi doğurgan dişi tarafından yutulmasının, sonsuzluğu ve ruhun sürekliliğini vurgulayan *sonum başlangıcımdır* diyerek kendi kuyruğunu yiyen yılan *ouroboros 37* gibi, aslında bir çeşit ölümsüzlük simgesi olabileceğini düşündü. Tüm o kuşkuculuğuna rağmen, ölümden sonra bir çeşit yasam olduğu ihtimaline her zaman inanmak istemişti. Sonra klinikte çalışmaya başlaması ile birlikte, danışanlarının birçoğunda, hayatın ölümden sonra da bir biçimde sürdüğüne dair ipucu olarak kabul edilebilecek psikolojik olaylara tanık olmuştu. Bunu kesin kanıt olarak kabul edemese de kökten bağlı olduğumuz bilinçdışının bir süreklilik olduğuna ve ölüm denen fiziki eşik aşıldıktan sonra bile varlığını tüm gücüyle sürdürdüğüne dair o derin sezgisi, artık olgun bir psikolog olduğu bugün bile geçerliliğini korumaktaydı. Mesleğinde ustalaştığı tüm bu yıllar süresince, seksenine merdiven dayamış birçok danışanının kaçınılmaz acı sonun açık tehdidi altında olmalarına rağmen bunu umursamadıklarını görüp meraklanmıştı. Buradan, bilinçli tarafımız ölmekten korksa bile ruhumuzun derinlerinde başka

37 Ouroboros: (Yun.) Kendi kuyruğunu yiyen yılan veya ejderha olarak tasvir edilen simyanın en eski sembollerinden birisidir. Yaşam - ölüm - yaşam döngüsünü ve sonsuz yeniden doğuşu simgeler.

bir şeylerin bunu önemsemediği ve hayat devam ediyormuş gibi davrandığı sonucuna varmıştı.

'Ruh en azından bir bölümüyle ölümü yok sayıyor' düşüncesi onu, babasının vefatını öğrendiği zamana geri götürdü. O uğursuz günde, ruhu bir tarafıyla hayatının temel taşlarından birini yitirmenin tarif edilmez acısını yaşarken, diğer tarafıyla meçhul sebeplerden dolayı yas tutmayı reddediyordu. Hâlâ kaynağı büyük bir muamma olan münasebetsiz bir neşe hâli acısını yaşamasına engel olmuştu. Ne zaman ölümün acı gerçeğinin bilincine varsa hemen ardından anlaşılmaz bir şekilde kendini huzurlu ve mutlu hissetmesine anlam verememiş, kendinde bir tuhaflık olduğunu düşünmüştü. Babasının aniden kendisinden koparılıp alınması karşısında dehşet ve acı içinde kıvranıyordu ama aynı anda derinlerinde mutluluk hissediyordu. Bir süre birbirine taban tabana zıt bu iki duygu arasında bir sarkaç gibi gidip gelmiş, en nihayet ikinci günün sonunda neşeli taraf aniden kaybolmuş ve acı gerçek ona musallat olmuştu. Sofia, babasının ölümü karşısında yaşadığı bu gelgit duyguların aslında danışanlarında rastladığı türden, ruhun ölümü göz ardı etmesiyle bağlantılı olabileceğini düşündü. Yüksek sesle "Neden olmasın? Babamın ölümü, bir anlığına bilincim yani ego tarafından ele alınıyordu, ondan sonraki anda da bilinçdışı ruhum tarafından. Bilinçli hâlim başıma geleni korkunç bir son olarak algılarken, bilinçdışı ruhum bunu sanki eksik bir parçası kendine dönmüş gibi sevindirici bir olgu olarak görme eğilimindeydi. Bu nedenle hem acı içinde kıvranıyor hem de neşeli olabiliyordum. Olayın üzerinden iki gün geçince, ego her zamanki gibi kontrolü ele aldı ve sadece acı duyar oldum.″ dedi. Kendi sesini duyunca irkildi. Bu sık sık başına geliyordu çünkü farkında olmadan düşündüklerini sesli olarak tekrar etme takıntısı vardı.

Yastığını ters yüz ederek koltuk altıyla kafası arasına çekti. Bir an için yüzüne yayılan serinlikle rahatladı. Kısa bir süre uyumaya çabaladı ama olmuyordu. Kalkıp yatağa oturunca zamanın ne kadar hızla aktığını düşündü. Annesi ona hayat verirken ölmüş, üzerine titreyen babası bir daha evlenmemiş, on-on beş günü geçmeyen seyahatlerini saymazsak sürekli bir inziva hâlinde ve âdeta kütüphanesinde yaşamıştı. Onun için baba demek sürekli okuyan adam demekti. Daha beş-altı yaşındayken bile babasını ya sürekli kütüphanesindeki devasa koltuğa gömülmüş olarak, okuma gözlükleri burnunun üzerinden sarkan, etrafı kitap

öbekleriyle sarılmış şekilde anımsardı ya da önlüğünü giymiş devasa mutfakta yemek yaparken. Sonra babasının kendisine ne kadar az benzediğini hatırladı çünkü o, gençliğinde bile kırışmış gözüken, sanki ay ışığında bronzlaşmış gibi çöl kumu rengi bir tene sahip, uzun boylu, kartal burunlu, haşin bakışlı, fırıncı küreğini andıran ve damarları seçilen kemikli elleri ve geniş alnı üzerinde dağılmış yeleye benzeyen gri beyaz-kızıl kahve karışımı dalgalı uzun saçlarıyla erkek aslanın yansıttığı güç timsali gibiydi. Gözleri, hiç çıkarmadığı gözlüklerinin üzerinden zamanın bile ötesinden bakabileceği izlenimi verirdi. Bakışları ise içinize işler, sanki hakkınızda sizin dahi bilmediğiniz bir şeyler biliyormuş hissine kapılmanıza neden olurdu. O kadar ki, ani bir yakalanmışlık duygusu içinde gözlerinizi istemsizce ondan kaçırırdınız.

Bununla beraber, konuşurken yaydığı enerjinin, bu son özelliğinin tam aksi yönde, sizi kontrolsüzce kendine çektiği bir gerçekti. Doğrusunu isterseniz, bazen hafif alaycı bir iğneleme huyu olmasına rağmen kendine has bir inceliğe de sahipti. Buna kara zarafet demek daha doğru olur. Fakat asıl can alıcı olan, hiç özel bir çaba sarf etmemesine rağmen etrafına yaydığı gizemli havaydı. Nasıl demeli, sanki bir orada olmama hâli, daha doğrusu bedeni oradayken ruhunun başka bir yerde olduğu hissini uyandıran bir duruşu vardı. Dünyada en çok sevdiği insan olmasına rağmen Sofia bile bazen bu gizemli halinin yaydığı tedirgin edici bilinmezden rahatsız olurdu. Sanki babasının içindeki karşıtlıklar kazara yüzeye çıkmaya başlarsa çok yırtıcı bir varlığa dönüşebileceği hissine kapılırdı. Şüphesiz, çevresindeki insanların da ondan çekinmesinin ana sebebi bu bilinmez karşıtlıklar olmalıydı. Kızı bile sık sık aynı tedirginliğe kapıldığına göre, doğrusu kimse onlara haksız olduklarını söyleyemezdi.

Sonra babasının ve hatta kendisinin bile diğer insanlardan ne kadar farklı olduğunu düşündü. Yıllar içinde kendini yaşadığı çevrenin uyumlu bir üyesi gibi görmeye alışmıştı ama çocukluğunda ve özellikle gençliğinde hiç de öyle değildi. Babası İngilizce, Fransızca ve İtalyancanın yanı sıra antik ve modern Yunancayı anadili gibi konuşup yazar, dahası unutulmaya yüz tutmuş kadim diller konusunda bir uzman sayılırdı. 30 yıllık bir çaba sonucunda Latincede bir otorite hâline gelmiş, sayısız kere Osmanlı arşivlerinde bulunan belgelerin tercümesini yapmıştı. Aramice ve Farsça konusunda ise parmakla gösterilecek bir adamdı. Babası, İzmirli Levanten bir ailede doğmuş

olmanın tüm avantajlarını sonuna kadar kullanmış, İtalyan Konsolosluğunda kültür ataşesi olan dedesinden devraldığı İtalyan Kültür Merkezinin müdürlüğünü bir süre üstlenmiş, daha sonra da İtalyan, İsviçreli ve Fransız şirketlerin Türkiye'deki temsilciliklerini yapmaya başlamıştı. Türkiye'nin Batı'ya açılmaya başladığı yıllardı ve bu ilişkiler ailesine bir servet kazandıracaktı.

Bir an Gabriel ile babası arasındaki adlandıramadığı ilişkiyi hatırladı. Üniversite eğitimi gördüğü 6 yıl boyunca babası sadece bir defa, okulun üçüncü senesinde ziyaretine gelmişti. 'Bu sayede ölmeden önce tanışabildikleri için şanslı sayılırım.' diye düşündü. Bu konunun onda bir takıntı hâlini aldığını kabullense de kendine mâni olamadığı aşikârdı. Babasına her pazar günü sektirmeden yazdığı e-postaların çoğunda Gabriel'den bahsedince, babası çok ilgilenmiş ve onu daha iyi tanımak amacıyla bazı sorular sormuştu. Daha önce hayatına giren erkekler ya da kadınlarla ilgili hiçbir tepki görmediğini hatırladığında, bu yoğun ilgi karşısında doğrusu biraz şaşırmıştı. Babasının ziyaretine geldiği günün akşamını Gabriel ve Maude ile birlikte Paris'in en seçkin restoranlarından La Côte d'Or'da yemek yiyerek geçirmişlerdi. Rezervasyon yaptırabilmek için üç ay sıra beklemek zorunda olduğunuz bol Michelin Yıldızlı ve Gault-Millau puanlı büyük Chef Bernard Loiseau yönetimindeki restorana babasının nasıl olup da bir günde rezervasyon yaptırabildiği hâlâ onun için bir muammaydı. Gerçi yemeğin sonuna doğru büyük Chef masalarını onurlandırmış ve büyük saygı ifade eden kelimeler kullanarak babasıyla ayaküstü beş dakika kadar muhabbet etmişti. Sonra aklına takılan bir düşünce yatağın içinde geriye doğru kaykılmasına neden oldu. Yastığı yatak başına koyup sırtını ona dayadı. Hatırlamaya çalıştı. Chefin yanlarından ayrılmasının ardından babasının bir dakika kadar sessiz ve düşünceli bir hâl içine girdiğini anımsamıştı, sonra da “İnşallah bir gün puanlarından birini kaybetmez çünkü bunu kaldıramaz.” demişti. O zaman dikkatini pek çekmemişti ama okulun bitmesine yakın, bir sabah Le Nouvel Observateur'ün mansetinde Bernard Loiseau'nun Gault-Millau puanlarından ikisini kaybetmesini müteakip ağzına av silahını dayayarak intihar ettiğini okumuştu. Sofia derin bir iç çekti. 'Aklıma gelen şeylere bak. Tam da uyumama yardım edecek şeyler.' diye düşündü.

Yüksek sesle babası için “Seni çok özledim.” dedi. Kendi sesine yine irkildi. Bu sefer güldü. Babasıyla Gabriel arasındaki ilişkiye bu denli

takıntılı olmasının bir anlamı var mıydı acaba? Hayatları boyunca sadece bir kere karşılaşmış olmalarına rağmen, sanki çok daha derinlerde bir yerde ilişkiliymişler gibi hissediyordu. "Bence bu hissiyatımın sebebi o akşam.″ diye konuştu. Muhakkak öyleydi. Babası o meşhur yemek boyunca Gabriel'e çok özel bir alaka bahşetmişti. Hatta bu durum o kadar açıktı ki erkeklerin sürekli ilgisine müptela olmuş Maude, ikinci plana itilmekten biraz burulmuş ve gecenin sonuna doğru suratını düşürmüştü. Yine yüksek sesle konuşmuştu ama bu sefer hiç sıçramadı çünkü kendi söylediklerini duyamayacağı kadar dış dünyadan kopuk derin düşüncelere dalmıştı. "O gece babamın felsefeden sosyolojiye, nükleer fizikten psikolojiye kadar birbiriyle çok ilgisiz konularda Gabriel'in düşüncelerini öğrenmek için özel bir çaba sarf ettiğinden eminim. Bunu niye yapsın ki? Acaba Gabriel'in bana uygun bir eş adayı olduğunu mu düşünüyordu?″

Sonra bu düşüncesine kendisi de güldü. ″Bu mümkün değil. Birincisi babam o tip bir adam değildi. Peki neden o kadar ilgiliydi? Amacı neydi?Off. Dön dolaş aynı kapıya çık. ″diye iç geçirdi.

Sofia bu sefer de bir çözüm bulamayacağını anlayınca tekrar uyumaya çalıştı ama olmadı. 'Kalkıp duş almazsam bu iş olmayacak. Diye düşündü ama üşendi. Sonra yatakta terlemenin sonu olmadığını kabullenerek kalktı, minicik slip külottan çabucak kurtuldu ve kendini duşa attı. Ilık suyla ilk temas ona çok iyi geldi. Kısacık kesilmiş saçlarını havluyla şöyle bir silip kendini yatağa attı, ama umduğunun aksine uykuya dalamadan yine ateş basmıştı.

'Eh yapacak bir şey kalmadı. Demek ki, ne yapsam bu gece bana uyku yok' diye düşündü ve yatağından kalktı.

Kütüphaneye inmek üzere merdivenlere yürüdü. İki adım atar atmaz koridorda burun buruna geldiği alegorik ressam George Frederic Watts'in *The Minotaur'u38,* onu alıp minicik bir kızken babasının anlattığı masallara geri götürdü. Mitolojik hayvanlara olan içten tutkusunu doyurmak için babasının sesi ve vurgusuyla süslediği masallarda anlatılan uzun bacaklı Sentorlar, teke çüklü Satirler, Sfenksler, kartal bakışlı Griffonlar, gaddar Gorgonlar ve hırsız Harpiler yanında Minotorlar en sevdikleri olmuştu. Düşündükleri ona, kadim Yunan'ın edebiyat, sanat ve felsefede ulaştığı düzey çağının birkaç

38 Minotaur: (Yun.) Boğa adam, Yunan mitolojisinde boğa başlı ve insan vücutlu yaratıktır.

fersah ötesindeyken nasıl olup da araya skolastik budalalar çağının karıştığını hâlâ anlayamadığını hatırlattı. Merdivenleri inmeye başladığında, büyük fikirlerin doğdukları anda ruhta bıraktıkları aydınlanma hazzı eşliğinde içinde canlanan sembolizme önce şaşırdı sonra kesik bir kahkaha attı. "Kötü talihe bakar mısın sen? Çok ironik doğrusu. İsa'ya yeni kuzucuklar39 devşirmek için at sırtında Doğu'ya saldıran Haçlılar, dört bin yıldır Yunan yarımadasında dolaşan minotorlara binip geri dönünce bir de ne görsünler? Osmanlı'nın Konstantiniye'yi fethinin sonucu olan kırmızı bir pelerin önlerinde sallanıp duruyor. Eh, o boğaların üzerinde tutunamayacakları aşikârdı. Rönesans'ın şafağında kör Homeros'un açıkgöz İsa'yı nasıl alt ettiğine şaşmamak gerekir." diye mırıldandı.

Alt kata inince doğrudan kütüphaneye yöneldi. Hafifçe ittiği haftalardır kapalı olan kapının eşiğinden burnuna doluşan yaşlı kitap tozu ve selüloz kokuları arasında içeri bir adım atmasıyla babasının özel olarak tasarladığı muhteşem bir ışık gösterisi odaya yayıldı. Bu kütüphanede yer halılarından koltuklara, oturma düzeninden ışıklandırmaya kadar hemen her şey babasının okuma maratonlarında ihtiyaç duyduğu huzuru sağlamak için tasarlanmıştı. Sofia çocukluğunun ve gençliğinin büyük bir kısmının burada geçtiğini hatırladı. Önceleri kitapları birer masa ve sandalye olarak kullanmak için üst üste dizer bebeklerini onlara oturturdu. Sonra büyüdükçe, babasının getirip sessizce önüne bıraktığı bol resimli tematik ansiklopedilerle saatlerce ilgilenmeye başladı. Özellikle mitoloji kahramanlarının bol resimli hikâyelerinin anlatıldığı kitaplara bayılırdı. Aslında bildiği hemen her şeyi bu dört duvar arasında öğrenmişti. Psikoloji sevgisine de bu kitaplardaki sembollerin büyüsü neden olmuştu. Okuma yazma bilmediği yaşlarda bile saatlerce oturup onu tanımadığı dünyalara sürükleyen sembollere bakardı. Bazen 48 saat kütüphaneden çıkmadığı olurdu. Doğanın çağrısına uymak zarureti olduğundan, arada bir tuvalete ya da mutfağa uğrar fakat hemen kütüphaneye dönerdi. Böyle günlerde babası rahat etmesi için zamanının çoğunu cam odada geçirirdi. Yıllar içinde, evrensel bilgiye açılan bu kapıdan girip delice bilgi açlığını gidermek onun için bir yaşam biçimine dönüşmüştü. Artık akranlarıyla oynamak hiç ilgisini

39 Îsa Peygamber müritlerine "Ben çobaninizim siz de kuzucuklarimsiniz." derdi.

çekmiyordu. Onun için, okuldan döner dönmez kütüphanedeki yer yastıklarının üzerine kendini atıp etrafı kitaplarla sarılmış olarak geceye kavuşmaktan daha keyif verici bir şey yoktu. Burada, daha sonra hayatına yön verecek olan birçok yazar, şair, ressam ve heykeltıraş ile tanışmıştı.

Anlayacağınız, Sofia bu kütüphanede kendini inşa etmişti. Harcında katkısı olan tüm bu sanatçıları kendi ailesindenmiş gibi görür, onları çok iyi tanıdığını, anlattıklarını kavradığını düşünür, onlarla dertleşir ve fikir alışverişinde bulunurdu. Girdiği büyülü dünyanın içinde kurguladığı hayalî oyunlarda, kendini onlarla birlikte yaşıyormuş gibi düşler ve hepsinin özelliklerine uygun roller biçerdi. Bunların içinde en hoşuna giden, sadece Konstantiniye'nin Galata sokaklarında bulabileceğiniz eski bir Rum evinde geçen oyundu. Kimler yoktu ki bu hayalî mekânda, bir köşede oturmuş kadınları, içkiyi ve sanatı deneyimleyerek çözümlemeye çalışan *bohemian hedonistler* Jack Kerouac,Allen Ginsberg ve kadim dostları Neal Cassady.Onları sessizce seyreden büyük beyefendi William S. Burroughs. Bir masa etrafında toplanmış ruhlarını pey sürerek poker oynamakta olan psikoloji biliminin kurucu babaları; hemen her eli kazanan C.G. Jung ile nasıl kazandığını analiz etmeye çalışan Sigismund Freud, onları kenardan seyrederken gücün kimde olduğunu anlamaya çalışan Alfred Adler. En köşede, André Gide'e biseksüelliğin derinliğini anlatmaya çalışan Bruce Chatwin, onun bu açık sözlülüğü karşısında yüzünde donuk bir şaşkınlık ifadesi ile eski yaraları depreşen Oscar Wilde, suskunca bir kösede el ele tutuşmuş Virginia Woolf ve Gertrude Stein, yanlarında bir kurt köpeğinin başını okşamakta olan Jack London, şöminenin önünde Umberto Eco'nun40 ev sahipliğinde Toskana şarapları degüstasyonu yapmakta olan ağır toplar: İhsan Oktay Anar, James Joyce ve Jorge Luis Borges. Depresyonun ve alkolizmin intiharın ikiz çocukları olduğu konusunda hemfikir, Vladimir Mayakovsky, Sergey Yesenin ve Anne Sexton. Yanlarında, intiharın da bir nevi yaşama sanatı olduğunu tartişan Mark Rothko, Hart Crane, Jerzy Kosinski ve Arthur Koestler.Ortak ölüm nedenleri olan kamyon çarpması hakkında konuşurken bile hin oğlu hin sırıtmakta olan Coluche'ün naifliğine şaşakalmış Roland

40 Umberto Eco: →MNB(Umberto Eco)

Barthes. Salonun tam ortasında yeni bir başlangıç yapabilmek için hâlâ Tanrı'yı öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışan lanetlenmiş filozof George Bataille ve onun velinimeti Friedrich W. Nietzsche. Fısıltı hâlinde büyük casuslara yaraşır derin konulara dalmış Graham Greene ve Edgar Allan Poe. Hiçbirini önemsemez görünerek pencereden hayalî çavdar tarlalarını seyreden J. D. Salinger. Kapı önünde yere çömelmiş Georges Perec ve başyapıtı *Yaşam Kullanma Kılavuzu* hakkında kendisini soru yağmuruna tutan Gilbert Adairile Paul Auster. Bir masanın kenarına ilişmiş, 999 mısradan mürekkep *Pale Fire* şiir kitabının arka kapağına satranç problemleri tasarlamakla meşgul Vladimir Nabokov.Ona merakla bakmakta olan ve hangimizin şiiri daha uzun diye sorup sormamakta tereddüt eden W. H. Auden. Varoslarin Çehov'u nami müstear John Cheever ile konuşmaya çalışan, mendilini sıkıca ağzına bastırmış Anton Chekhov. Büyücü Marquez'e yüzyıllık yalnızlığın dayanılmaz bir hafifliği olduğunu anlatmaya çalışan Milan Kundera. Her biri Louise Glüick'ün *The Wild* Iris'inden birer mısra okuyan dev şairler: Eugenio Montale, Konstantinos Kavafis, Cemal Süreya, Charles Baudelaire, Odysseas Elytis, Attila İlhan, Vicente Aleixandre, Paul Verlaine, Wallace Stevens, Elizabeth Bishop, Arthur Rimbaud, Raymond Carver ve Nazim Hikmet Ran. Serçe kadar boyuyla, her zaman o koca tacını taşımaya azmetmiş Sezen Aksu'nun yaptıklarını Türkçe dili ile nasıl başardığını anlamaya çalışan Charles Aznavour,Jacques Brel, Léo Ferré ve Renaud Séchan. Gogol'un etrafini sarmis düşmemek için paltosuna tutunmaya çalışan büyük Ruslar Dostoyevsky, Tolstoy ve Pushkin. Ve nihayetinde tüm bu kitlenin psikolojisini çözümlemeye kafayı takmış *Kitle ve İktidar'ın* muazzam yazarı Edirne doğumlu Elias Canetti ile birlikte daha niceleri...

Sofia işte bu kütüphanede, daha yirmi besine bile basmadan neredeyse tüm büyük felsefi akımları içselleştirmiş, bütün nitelikli sair ve yazarlara da derinlemesine nüfuz etmişti. Buna rağmen hiçbirine bütünüyle bağlanamamış, hiçbirini arkasından yürüyecek kadar tam bulamamişti. Bunun tek nedeni ise Sofia'nin doğuştan septik 41 olmasıydı. O, ne zaman bir şeye inanmaya meylettiğini fark etse huzursuz olur, hemen karşıtını da incelemek eğilimine girerdi.Dostoyevsky'nin *Ecinniler* romanının başkahramanı için söylediği gibi

41 Septíque: (Fr.) Septik okunur, Türkçeye de septik olarak geçmiştir. Şüpheci, her şeye süpheyle yaklasan kisi demektir.

"Stavrogin, inanırsa inandığına inanmaz, inanmazsa inanmadığına inanmaz. ” durumu Sofia için tabiri caizse farzdı. Bu nedenle uzun süren okumalarından sonra genelde kafası karışır, alelacele notlar alıp babasına koşardı. Babasının ise, hiçbir zaman sorduğu soruya doğrudan cevap verdiği vaki değildi. Önce okuma gözlüklerinin üzerinden bakarak sabırla soruların bitmesini bekler, sonra da kitap isimlerinden oluşan kısacık cevaplar verirdi. Sofia ne yaptıysa bu durumu değiştirememişti. Önceleri çok sıkılsa da aradığı cevapları başka kitapların gizli köşelerinde bulmayı öğrendiğinde bu define avından büyük zevk almaya başlamıştı. Değişik çağ ve yazarları birbiriyle ilişkilendiren karşılaştırmalı bir aramanın yarattığı faydanın ise çok daha kalıcı olduğunu kavramıştı. Bu metodu bütün hayatı boyunca, özellikle üniversite ve sonrasında hep kullanacaktı.

Kütüphane aniden soğuyunca içindeki bir şeyin boğazına sarıldığını zannetti. Büyük bir huzursuzlukla babasının yıllarını okuyarak geçirdiği koltuktan hızla kalktı. Sanki evin içini tekinsiz bir hava sarmıştı. Olanlara bir anlam veremeyince istemsiz bir hareketle Romanesk kapıya doğru seğirtti. Mutfağa girer girmez yüzünde hissettiği serinliğin bahçeye açılan ufak kapıdan geldiğini anlayınca 'Çok garip, bu kapıyı sadece babam kullanırdı' diye düşündü. Biraz daha yaklaşınca, kapı koluna yakın bir yerden kırılmış olan camın küçük parçalar hâlinde mutfağın içine dağılmış olduğunu gördü. Hâlâ çıplak olduğuna aldırmaksızın “Hırsız! Köşke hırsız girmiş!” diye bağırıp anlaşılmaz bir cesaretle bahçeye fırlayıp koşmaya başladı. Çok gidemeden üç metre kadar ötede çimlerin üzerinde boyu boyunca uzanmış can çekişen Fulcanelli ile karşılaştı. Canhıraş bir çığlık attı. Fulcanelli onu görünce hafifçe hırladı, yerinden kalkmaya çalıştı ama beceremedi. Sofia eğildi ve elini başına koydu. "Ne oldu sana?" diye başladığı cümleyi bitiremeden, Fulcanelli gözlerinde görevini yerine getirememiş gururlu bekçi köpeklerinin utancıyla son nefesini vermişti bile.



Aurum nostrum non est aurum vulgi.
Bizim altınımız sıradan altın değildir.

Gerardus Dorneus
Belçikalı filozof, çevirmen, simyacı, doktor ve bibliyofil.
XVI.yy.

Efendi Djü-dschi

Koyu mavi alaca siyah karışımı gökyüzünün ufku yalayan kenarlarına ilk güneş ışıklarının düşmeye başlamasıyla, sarı kiremit renklerinin toprak ve bulanık suyla oynaşarak yavaş yavaş ortaya çıkarmaya başladığı Benares42 uyanıyordu. Gün, bu şehrin üzerine neredeyse üç bin yıldır işte aynı bu şekliyle doğardı. Pandit, bir saat önce çok sevdiği Assi Ghat'tan43 inerek girdiği Ganj nehrinin kokusunu hâlâ üzerinde taşıdığını fark edince, işe giderken bir temiz yıkanması gerektiğini düşündü. Saat altıya yaklaştığı için yarım saatlik yürüme mesafesinde bulunan evine uğramasının mümkün olmadığını fark ettiğinde ise canı sıkıldı. Liseden mezun olur olmaz Benares Hindu Üniversitesinin devasa kampüs alanının tam ortasında yer alan merkez kütüphanede müdür asistanı olarak çalışmaya başlamıştı. Doğrusunu isterseniz bu iş, üniversitede okuyabilmek için çalışmak zorunda olan birine büyük nimetti. Müdürün mükemmeliyetçi kişiliği bazen onu sıksa da şanslı olduğunun farkındaydı. İstediği kadar kitap okuma imkânına

42 Benares ya da yeni adıyla Varanasi: Hinduizm'in en kutsal yerlerinden biri. Bircok inanan aynı zamanda geleneksel kültür ve bilim merkezi olan bu sehre 2,500 yıldan bu yana hac için gelmektedir.
43 Ghat: (Hint.) Kutsal nehir sularına inmek için kullanılan merdiven ya da basamaklara verilen ad.

sahip olmanın yanında patronu Efendi Djü-dschi44 ona her zaman çok iyi davranmış, hatta çok sıkıştığı zamanlarda yardımını hiç esirgememişti. Üç yıl önce, uygulamalı kimya bölümünde okumaya can attığı dönemde ona verdiği eli hayatı boyunca unutmayacaktı. Basit bir bürokratik sorun nedeniyle neredeyse bir yıl kaybedecekken Efendi Djü-dschi devreye girmiş ve tek bir telefon ile kaydını yaptırmıştı. O da minnetini göstermek için geceli gündüzlü çalışmıştı. Vakitlice yetişebilirse kütüphanenin yönetici odalarından birinde yıkanabileceğini hatırlayıp adımlarını hızlandırdı. Kuşbakışı yarım daire antik amfi tiyatroya benzeyen yerleşkenin tam ortasında bulunan ve Babür Şahı Alemgir tarafından yıkılan orijinaliyle aynı inşa edilmiş *Kashi Vishwanath Mandir45* merkez alınarak örülmüş yollardan, tapınağa dik olarak gelenler Radyan yol, paralel olanlar Yarım Daire yol olarak isimlendirilmekte ve üniversite alanının tamamını bir baklava deseni gibi parmaklıklarla örtmekteydi. Pandit, Radyan-7 ile Yarım Daire-2'nin kesiştiği köşeye geldiğinde durdu. Terlemesine Ganjın binlerce kilometre mesafeden taşıdıklarının kokusu eklendiğinde Efendi Djü-dschi'den uyarı alma telaşına kapılmıştı. Kütüphanenin ana kapısını açma görevi onun olduğundan, sabah geç kalması söz konusu bile olamazdı. Erkenden çalışmaya gelen öğrencileri kapıda bekletmesi bile başını derde sokmaya yetecekken, daha kötüsü kütüphaneye her zaman ondan önce gelen Efendi Djü-dschi'nin geç kaldığını fark etmesi olurdu. Tanıdığı en dakik adam olan Efendi, en geç sabah beşte orada olur, batar kattaki odasına çekilir ve öğleye kadar aralıksız çalışırdı. Pandit her sabah kapıyı açtıktan sonra ışıkları yakar ve hemen çay hazırlardı. Efendi'nin iflah olmaz bir çay müptelası olduğu hemen herkes tarafından bilindiğinden misafirlerin hediyeleri genellikle bir paket çay olurdu. Zaman baskısı altında olan Pandit çözüm üretemeyince teslimiyet duygusu içinde hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Doğrudan Kashi Vishwanath Mandir'in ortasına çıkan Radyan-8'e kadar yürüyüp sağa döndüğünde ileride alacakaranlığın içinde zor seçilen tapınağın uzun kulelerinin karaltısını görüp tekrar sağ yaptıktan iki dakika sonra merkez kütüphaneye ulaştı. Nabzı hafifçe hızlanmış olsa da az sonra kalbinin bu anlarını mumla arayacağından

44 Efendi Dü-si okunur.

45 Tanrıça Shiva'ya adanmış, her dindar Hindu'nun hac ziyareti yapmak istediği Hindistan'ın en eski ve önemli tapınağıdır. Belgelenmiş 3.500 yıllık geçmişi vardır. Mandir tapınak demektir.

habersizdi. Boğuk bir ses çıkararak aniden durdu. Kütüphanenin cümle kapısı ağzına kadar açıktı. İlk olarak Efendi Djü-dschi'nin açık unutmuş olabileceği aklına gelse de hiçbir şeyi unutmayan adam olarak nam salmış patronunun böyle bir hataya düşmesinin pek olası olmadığına karar verdi. 'Hırsız girmiş olabilir mi?' diye düşündü ancak bu sadece kendi kendine gülümsemesine neden oldu. Kitap çalmak isteyen bir hırsız olacak şey değildi. Kapıdan geçer geçmez başını kaldırıp batar kattaki Efendi'nin odasının ışığını açık görünce hatasız kul olmaz diye düşünmeden edemedi. Belli ki Efendi girdikten sonra kapıyı çekmeyi unutmuştu.

Her gün yaptığı gibi alt kattaki küçük mutfağa yöneldi. Taze suyla doldurup ocağa yerleştirdiği porselen çaydanlığa üzerinde Tieguanyin yazan metal kutudan 2 kaşık çayı boca etti. Suyun kaynamasını beklerken bir şarkı mırıldanıyordu. Tıkırdamaya başlayan çaydanlığı alıp Efendi'nin fincanıyla beraber tepsiye koyup yukarı çıkmak üzere merdivene yaklaştığında ana kapının yine açık olduğunu fark etti. Etrafına bakındı ama hiçbir öğrenci göremeyince anlam veremeyerek üst katın merdivenlerini çıkmaya başladı. Müdür odası alt kattaki bütün kütüphaneyi görecek şekilde batar katın tam ortasına yerleştirilmişti. Pandit odanın kapısına yaklaşırken 'ana kapının kilidine baktırmalıyım, kendiliğinden açılıyor herhâlde' diye aklından geçiriyordu ki odanın ortasında boylu boyunca yere uzanmış Efendi Djü-dschi ile karşılaştı. Paniğe kapılarak "Efendim iyi misiniz?!" derken tepsiyi yere bırakıp eliyle hareketsiz bedenin omzuna dokundu. Hiçbir tepki alamayınca endişeyle bedeni tutup çevirmeye çalıştı ama upuzun cüsseyi yerden koparamadı. Islandığını fark ettiği ellerinin ılık kanla kaplı olduğunu anladığı anda Efendi Djü-dschi'nin üzerine yığılıp kaldı.

Pandit'in bayıldığı dakikalar, sekiz bin kilometre ötede Henry Goetellmann müdür odasının endamlı koltuğuna uzanmış gözleri kapalı B&W Nautilus hoparlörlerden yayılan Richard Wagner'in *Parsifal* operasını dinliyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, Töton şövalyelerinin dünyanın en geniş alanına sahip eski genel merkezi yığma tuğladan Malbork Kalesi derin bir sessizliğe gömülmüştü. Dolunayın soluk ışıklarıyla kiremit rengi duvarların aksi Nogat nehrinin yağlı gibi görünen yüzeyine yansırken, müzenin hediyelik eşya kulübeleriyle bezenmiş kesme taş yaya yollarında, zaman

durmuşçasına ne bir ses ne bir nefes vardı. Aniden ölüm sessizliğini yırtan soluksuz bir zil sesi müzenin taş duvarlarında yankılanarak çınlamaya başladı. Yarı trans hâlinden başından aşağı bir kova su dökülerek uyandırılmış gibi yerinden zıplayan Goetellmann koridora fırladı. Tam karşısında müzenin hırsızlık alarmının kırmızı kutusunun içinde dönen renkli ışıkları görür görmez Almanca olarak 'hurensohn' girizgâhıyla başlayan seri küfürleri Lehçe 'sukinsyn' ile bağladı. Soluklanır soluklanmaz avazı çıktığı kadar 'güvenlik!' diye bağırmasıyla koridorun sonunda beliren iki elemandan uzun olanı, Edek, üç adımda önünde bitiverdi. Matruşka bebeği andıran şişman olanı, Ryzard, ancak bir ısırık almaya fırsat bulduğu gece atıştırmalığı kilbasa sosisi elinde koca gövdesini hoplata hoplata yetişmeye çalışıyordu. Gördüğü manzara karşısında zıvanadan çıkan Goetellmann boş gözlerle kendine bakmakta olan iki kafadara elini kollunu sallayarak " Ne duruyorsunuz, kapıları kapatın, alarmı duymadınız mı, soyulduk hâlâ bana bakıyorsunuz, çabuk çabuk!" diye bağırdı. Geldikleri yöne doğru hızla uzaklaşmakta olan nokta ile virgülün arkasından bir süre baktı, ardından odasına geri dönüp hızla kapıyı kapadı.

Burnunda yeni cilalanmış ahşap parkenin kokusuyla kendine gelmekte olan Efendi Djü-dschi hâlâ dönmekte olan başını kaldırmadan zar zor araladığı gözleriyle etrafına bakıp olanları hatırlamaya çalıştı. Yerde duran çay tepsisini görür görmez odasında olduğunu anlayıp kalkmaya davrandı ama başaramadı. Üzerindeki ağır yükün ne olduğunu anlamak için başını çevirince Pandit'in salyaları akan yarı açık ağzıyla karşılaştı. Yaşından beklenmeyecek çevik bir hareketle önce tilmizini46 yana doğru çekip altından kurtularak başını usulca yere bıraktı. Ayağa kalkıp ellerini karnının üzerinde birleştirdikten sonra sessizce bir dakika kadar gözlerini kapadı. Tehlikede olmadıklarına kanaat getirince eğilip yerde yatan Pandit'in hafifçe yüzüne vurdu. Kendine gelmeye başladığını anlayınca çatallı bir sesle " Pandit, Pandit uyan." diye seslendi. Gözlerini aralayıp sesin geldiği yöne doğru bakan Pandit, Efendi'nin yüzünü tanıyınca istemsizce gülümsedi. Efendi Djü-dschi şefkatli bir sesle "iyi misin? Hadi kalk." derken onu tutup

46 Tilmiz ya da Şakirt: Bir öğretmenin gözetimi ve yol göstericiliği altında belli bir konu üzerinde çalışan kimse.

kaldırmaya çalıştı ama eli boşta kaldı çünkü Pandit yine bayılmıştı. "Hay Allah, yine ne oldu?" diyerek doğrulduktan sonra alnındaki ılık serinliğe götürdüğü eline bulaşan kanı fark etti.

"Şimdi anlaşıldı, bizim tilmizi kan tutuyormuş." Başına aldığı darbeden kaynaklandığı anlaşılan önemsiz yaradan sızmış, yarısı kurumaya yüz tutmuş kanı silmek için cebinden bir mendil çıkarırken 'Şunu temizlemeden tekrar uyandırmayayım yoksa yine bayılacak.' diye düşündü.

Saat 01.37'de, Malbork kalesinin üstünde bir yıldız kaydı. Tam o anda, Efendi Djü-dschi entarisinin astarına dikilmiş keseyi çıkarmakla meşguldü. Tam bir dakika sonra sekiz bin kilometre ötede Henry Goetellmann parmakları arasında tuttuğu SIM kartı, çekmeceden çıkardığı telefona takti.

Saat tam 06.07'de, aynı yıldız Benares'in üstünde kaydı. O anda, Henry Goetellmann boynunda sallanan gümüş zincirin ucundaki kutucuğu açmakla meşguldü. Aynı anlarda Efendi Djü-dschi kemikli upuzun parmaklarıyla tuttuğu SIM kartı Pandit'in uzattığı telefona takmaktaydı.

Sinyalin gelmesini bekleyen dört gözden ikisi, saat tam 01.39'da telefonun mesaj bölümüne 137 sayısını yazd1.Aynı anda, yani saat tam 06.10'da diğer iki göz, parmakların yazdığı aynı sayıya bakmaktaydı. İzafi zamanın içinde iki çift göz, derin bir iç çektikten sonra aynı anda gönder tuşuna basıp beklemeye başladı. Aralarında sadece yarım saniyelik farkla önce biri, sonra diğeri, ekranlarında "Frer Marius iletildi." ibaresini gördüler.

Cüssesini küçük gösterecek kadar devasa karyolanın tam ortasında sırtüstü yatan Frer Marius boş gözlerle tavana bakıyordu. Son günlerde yaşadıkları önce uykusunu sonra da iştahını etkilemişti. Tek fark uykusunun azalıp iştahının artmasıydı. Yarım saattir uyumaya çabalasa da aklından çıkaramadığı çok bilinmeyenli denklemler, ona imkân tanımamakta ısrarcıydı. İçine büyük bir sıkıntı çöktü. Kalkmaya karar verip sağ bacağını tepeye doğru kaldırıp hızla indirince gövdesi yattığı yerden kolayca kalkıverdi. Yatağının kenarına bacaklarını sallandırdığında cep telefonunun ahşap komodin üzerinde titreşmesiyle çıkan ses

irkilmesine neden oldu. Kafasını çevirip baktığı ekranda *Büyük Sır Üstadı* ibaresini görür görmez elinde olmadan kallavi bir küfür patlattı. Telefonu eline almaya fırsat bulamadan gelen ikinci mesajı önce anlamadı sonra mesajların iki ayrı 137 olduğunu fark edince "Nasıl olabilir? İki muhafıza birden hem de aynı anda mı? Yok artık! Bu kadarı da olamaz. Yüce Tanrım! Neler oluyor böyle?" diye söylendi. Aceleyle elindeki telefonun arama düğmesine basıp bekledi. Karşı taraftan gelen sesi duyunca "Jean, hemen kalk ve bana gel, Alfred'e de haber ver, acele edin!" dedi.



İnsanoğlunun psiko-fizyolojik organizması bir birliktir, ama bu birliğín içinde muazzam ve dehşetli ikili kuvvetler üstünlük için sonsuza dek mücadele ederler. Bir ebedi güreşçi duruşuyla, ölümcül bir savaşta kilitlenmiş olan beden ve ruh, duygu ve akıl, dişillik ve erillik, içgüdü ve uygarlık, sonsuza dek aynı anda hem gerekli hem de nafile bir Armageddon'da birbirine girer.

Carl Gustav Jung
İsviçreli Psikiyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Bir Günce

Gabriel ile buluşacakları İtalyan restoranına biraz erken gelen Sofia, pencereleri yarısına kadar örten kırmızı beyaz kareli perdelerin hemen altından içeriye baktı. Gabriel'i göremeyince beklemek yerine biraz yürümeyi tercih etti. Boğazdan esen rüzgârın getirdiği keskin soğuk iliklerine işlemeye başlayınca ellerini alelacele paltosunun cebine sokup ağzını da atkısının içine gömdü. Onu yalayıp geçen yelin peşi sıra yürürken, verdiği kararı sorgulamaya başlamıştı bile.Sonra,biraz daha korunaklı olduğu düşüncesiyle önüne gelen ilk köşeyi dönmeye karar verdi. Bu ani karar onu büyük bir şaşkınlığa sürükledi.

Sokağın sonunda Gabriel'i Amerikan yerlisi tenli, tuhaf, uzun kirli saçlı biriyle konuşurken gördü. Adam gerçekten de çirkin bir tipti. Bir an elini kaldırmış da olsa seslenip seslenmemekte tereddüt etti. Sonra iç sesine kulak verip iki adım geri çekildi. Hararetli bir konuşma olduğu kesindi. Depreşen koruma içgüdüsüyle müdahale etmeyi düşündüyse de vazgeçti çünkü besili bir pigmeye benzeyen bu esmer adamın, bir buçuk metreyi zor bela bulan boyu ve cılız kollarıyla bir tehlike arz etmesi mümkün değildi. Yine de adam bayağı iddialı olmalıydı çünkü arada bir elini vuracakmış gibi kaldırıyor, 'tekinsiz hareketler

yapıyordu. Diğer taraftan Gabriel son derece sakin cevaplar veriyor, tehdit altındaymış gibi görünmüyordu. İki dakika kadar tartıştıktan sonra adam sağ isaret parmağını sallayıp sırtını dönüp gitti. Gabriel'in bir süre adamın arkasından baktıktan sonra dönüp kendisine doğru geldiğini fark eden Sofia yakalanma korkusuyla alelacele restorana doğru koşar adımlarla geri döndü. İçeri girmeden önce dönüp arkasına baktığında Gabriel'i göremeyince rahatlayıp hemen içeri daldı.

Kendilerine ayrılan masaya oturmak üzereydi ki Gabriel kapıda belirdi. Göz göze geldiklerinde Gabriel gülümsedi. Sofia, 'Bu adamın her yerinden müthiş bir kendine güven fışkırıyor' diye düşündü. O da gülümsedi. Konuşmadan uzunca sarıldılar. Sofia hiç kimsenin kollarında bu kadar güvende hissetmediğini hatırladı. Sonra Gabriel'in duygu dolu neşeli sesini duydu:

- Nasılsın Sofiecik?

- Fulcanelli hariç iyiyim canım.

- Fulcanelli'ye ne oldu, hasta mı?

- Öldü. Öldürdüler!

-Ne? Araba falan mi çarptı yoksa?
-Zehirlediler.

Gabriel elini Sofia'nin omzuna koyarak onu sandalyeye oturttu. Kendi de otururken "Kim? Kim yaptı?" diye sordu.

Sofia tıslar gibi bir sesle konuştu: “Bilmiyorum. Dün oldu, dün gece köşke hırsız girdi. Uyuyamıyordum. Aşağıya, kütüphaneye indim. Bir an huzursuz oldum, mutfağa gittim, bahçeye açılan kapının camını dışarıdan kırmışlar, oradan girmişler, havlamasın diye de önce Fulcanelli'yi zehirlemişler."

"Putain de bordel de merde! 47 Hırsızlarla da karşılaştığını söyleme sakın."

Sofia başını kaldırıp Gabriel'e baktı. "Polis çağırdım. Yaptıkları incelemeye göre, Fulcanelli'nin zehirlendiği saate ve evdeki parmak izlerine bakacak olursak hırsız bir şey çalmak için zaman bulamadan kaçmış. Nedeni de benim uyuyamayarak aşağıdaki kütüphaneye inmemmiş. Yani karşılaşmamız işten bile değilmiş. Bir de ben uzun süre

47 Putain de bordel de merde: (Fr.) Argoda lanet olsun anlamına gelebilecek bir küfürdür.

uyuyamayınca 'içimde bir şeyler uyumamı istemiyor en iyisi aşağı ineyim' diye düşünmüştüm iyi mi? Meğerse içime doğmuş.”

Gabriel derin bir iç çekti. "Vay canına. iyi ki karşılaşmamışsın. “ dedikten sonra bir an sustu, ardından “Çok üzüldüm, ne asil köpekti ama. Sadık olduğu kadar akıllıydı da. Başın sağ olsun.” dedi.

Duygularını kontrol etmekte zorlandığı çok açık olan Sofia “Sağ ol, acısı çok zor geçecek." diyebildi.

Masaya çöken sessizliğin ağırlığıyla konuyu değiştirmenin iyi olacağını düşünen Gabriel elini Sofia'nın kolunun üzerine koyup “Hadi güzel bir kırmızı ısmarlayayım, Fulcanelli'nin de şerefine içelim." dedi.

Elini az ötede duran garsonu çağırmak için kaldırdı. Çağrıya cevap vermekte pek de aceleci gözükmeyen garson ağır ağır yaklaştı. Gabriel garsona bakmadan “Brunello şarabınız var mı?” diye sordu. Aynı anda menüde olduğunu fark etti. Garsonun cevabını beklemeden “Bir şişe Brunello di Montalcino alalım lütfen. “ dedi.

Garson hafifçe öne doğru eğilerek saygılı bir sesle “Brunellonuz ile ne yemek isterdiniz?" diye sordu.

Menüye bakmakta olan Sofia kafasını kaldırmadan "Makarna mı yesek?" diye sordu. Gabriel "Lazanyaya ne dersin, Brunello ile çok iyi eş olurlar." diye cevap verdi. Sofia başıyla onayladı. Gabriel garsona dönerek "ikimize de lazanya lütfen." dedikten sonra "Yanına da rendelenmiş provolone peyniri getirebilirseniz?" diye ilave etti.

Garson hafifçe gülümseyerek başını salladı. Gabriel uzaklaşmasını bekledi sonra Sofia'ya dönüp hâlâ menüye bakmakta olmasını seyretti. Bunu hep yapardı. Siparişi vermiş olmasına rağmen menüye bakmaya devam ederdi. Sürekli bir tereddüt yaşar ve her yaptığı seçimi ille son bir kere sorgulardı. Ağzını kulağına yaklaştırarak “Benim septik Sofia'm." dedi.

Sofia kıkırdarken “Biliyorsun ki beynim diyalektik çalışıyor, elimde değil.” deyip menüyü kapattı ve ona döndü.

Kinaye yüklü bir sesle “Eee, anlat bakalım Maude nasıl?”

Gabriel takınabileceği en ciddi tavrı takınıp " Beni görür görmez konuşmaya Maude sorusuyla başlamana içindeki psikolog hanım ne der acaba? " dedi.

Sofia 'Yakalandım' diye düşünerek gülümserken şarap gelmişti. Klasik ritüeli beklemek istemeyen Gabriel garsonun şaşkın bakışları arasında şişeyi kapıverdi. "Servisi kendimiz yapacağız teşekkür ederiz. ” dedi. Tecrübeli garson durumu hemen kavrayıp hızla uzaklaştı.

- Maude iyi. Profesör Pâche'i hatırlıyor musun? Uluslararası ilişkiler profesörü. Hani her sabah saat altıda üniversitenin etrafında on tur koşan adam.

-Evet.

- Eh iyi işte, Maude onunla beraber iki yıllığına Güney Amerika'ya gitti. Sosyal politikaların bilmem nesi mi ne, dört ülke on altı şehir dolaşacaklar.

- Anlamadım, yani siz boşandınız mı?

-Kâğıt üzerinde evlilik sürüyor ama bunun gerçek hayattaki karşılığı konusunda hiç emin değilim. Bu arada iletişimin tamamen kesik olduğunu ilave edeyim.

-Nasıl ya?

- Ne yapabilirim? Pâche'tan sonra bağlantımız koptu işte.

- Ne yani? Maude Mösyö Pâche'la mi beraber? Hadi canım, daha neler.

Gabriel olayla hiç ilişkisi yokmuş gibi büyük bir neşe ile güldü.“Sofieciğim, sen hâlâ öğrenemedin mi? Çok güzel kadınlar pek nadiren yakışıklı erkeklere çekilirler. Kozmik kural şudur ki, her sabah kendine aynada bakan çok güzel bir kadın, bir süre sonra güzelliğini kanıksar ve dışta olanın içte zıddı olur prensibiyle ruhunda çirkin bir adamı biçimlendirir ve beğenir. Mesela Prof. Pâche ve Maude çok klasik bir örnek.”

Sofia kendini tutamayıp ağzındakileri neredeyse püskürtecek bir kahkaha patlattı. "Sen var ya sen... Sen hayatımda görüp tanıyabileceğim en muzip insansın. Bu oyun oynama ihtiyacı artık genlerine işlemiş senin. Üstelik psikoloji biliminin en önemli kuramlarından birini alıp kendi bakış açın doğrultusunda eğip büktükten sonra bir psikoloğa satmaya kalkışacak kadar pervasızsın."

Gabriel şaşırmış gibi yaparak "Ne yani doğru değil mi söylediklerim?" diye cevap verdi.

Sofia neşeyle “Bırak doğru olmasını aleni çarpıtma yahu. Kelimeleri birer silah gibi kullanan çok özel bir adamsın sen Gabriel. Kelimeler senin için her zaman çekiştirilip başka manalar yüklenebilecek birer

varsayım. Her şeyin bir belirsizlikle sarmalandığı kuantum dünyası ile fazla haşır neşir olursan sonu böyle oluyor demek ki.” diye cevap verdi.

Açıkça sırıtmakta hiçbir sakınca görmeyen Gabriel kolay vazgeçeceğe benzemiyordu. Pişkin bir tavırla “Açıkla bakalım.” diye üsteledi.

Sofia biraz düşündü sonra net ve akıcı bir şekilde “Her şeyden önce Analitik Psikoloji'nin48 kurucusu Carl Gustav Jung'un bir kuramını işine geldiği gibi saptırıyorsun. Jung 'bilinçdışı, yani iç tutumda kalan her şey dış tutumda yansıtılır ve bu gayriihtiyaridir' demişti. Sense fiziki güzellik gibi gözle görünür bir özelliği her sabah karşısında gören bir kadının kendinden sıkıldığı için çirkin birine tutulmaya teşne olduğunu söylemeye çalıştın ki bu çok saçma ve her şeyden önce dayanaksız bir iddia. “diye konuştu.

Gabriel “İşte ben bu açıklamalarına bayılıyorum." dedikten sonra büyük bir iç çekme taklidi yaparak “Adının sapientia sözcüğünden geldiğini bir an unutmuşum.” diye konuştu.

Sofia büyük bir kahkaha attı. “Bak işte yine aynı şeyi yapıyorsun, bir kelimeyi aldın, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorsun. Evet, adımın *sapientia* kelimesinden türetildiği doğru ama anlamının çokbilmiş olmadığını sen de adın gibi biliyorsun."

Gabriel ciddi bir sesle *"Hikmet* Hanım sizi seviyorum!" dedi. Sofia kinayeyi ıskalamasa da umursamaz görünmeye çalıştı. Aslında hikmetten çok seni seviyorum kısmına takılmış, bu da içinde bir şeylerin depreşmesine neden olmuştu. Konuyu değiştirmek için “Neydi bana anlatacağın gizemli şey?" diye sordu.

Gabriel “Çok eski bir kitap galiba." diye cevap verdi ve "Daha doğrusu bir günce olsa gerek." diye ekledi.

Sofia'nin gözleri parladı. Heyecanlı bir sesle "Günlük mü? Meraklandım bak şimdi." dedi.

- Meraklanırsın tabii, şu iflah olmaz eski kitap tiryakiliğini tatmin edeceğiz diye Paris'te az sahaf arşınlamadık seninle.

-Eeee?

48 İsviçreli psikiyatr Carl Gustav Jung'un kendi disiplinini Sigmund Freud'unkinden ayırt etmek için kullandığı ad. Jung Psikolojisi veya Derinlikler Psikolojisi de denir. →MNB (Analitik Psikoloji)

-Bak bu çok tuhaf bir şey. Birincisi baskı değil, el yazısıyla yazılmış tam 52 sayfa var elimde. Ah bir de bunlar papirüs gibi çok eskimiş kâğıtlara yazılmış.

- Vay vay, çok ilginç, peki konusu neymiş?

-Bence konusu seks.

-Seks mi?

- Aslında seks değil de ama seks işte.

- Ohoo. Kafam hepten karıştı. Ne demek seks ama seks değil? Şunu doğru dürüst anlatsana.

- Yani güncenin konusu seks ama içinde seks yapan yok.

Sofia sabırsızca "Eee?" diye tekrarladı ama bu sefer sesi daha tehditkâr geliyordu.

Onun bu durumundan özellikle hoşlandığı açıkça belli olan Gabriel, anlamamış gibi "Ne eee'si?" diye sorunca sabrı son haddinde olan Sofia "Bana bak! Şimdi seni şuracıkta paralarım." diye çıkıştı.

Daha önce de fazla ileri gitmiş bir şaka sonucunda üniversitenin en popüler kafesinde kendisini gerçekten de paraladığını hatırlayan Gabriel aceleyle "Aman dur anlatıyorum." diye cevap verdikten sonra konuşmaya devam etti. "Şimdi bu güncede bana kalırsa mastürbasyon hikâyeleri var. Daha doğrusu öyle olduklarını varsayıyorum çünkü bu sayfalar ne olduğundan bile emin olmadığım anlamsız sözcüklerden oluşmuş bir lisanda yazılmış. Üstelik güneşle ayın sarılıp öpüştüğü çok ilginç siyah beyaz bir resim de cabası."

Sofia şaşırmıştı. Sesindeki alaycılığı saklamaya hiç caba sarf etmeden " Yazıyı okuyamıyorsan seks ya da mastürbasyon hakkında olduğunu nasıl anladın peki Gabriel?" dedi.

Lazanyasını mideye indirmekte olan Gabriel " Basit. Anlamadığım lisanda okuyabildiğim tek kelime *oportet masturbationem* yani herhâlde mastürbasyon demektir, ah bir de *coniunctio* diye bir kelime var, Google çeviriye baktım, o da Latince ilişki demekmiş, ikisini birlikte düşün, bir de şu ayın güneşle seviştiği çizimi ekle, bence güncenin yazarı yaptığı seks partilerini kâğıda dökmüş, garip çizimlerle de süslemiş." diye konuştu.

Sofia gülümserken "Vay be! Bakıyorum da anlamadığın bir yazıdan epey bir hayal gücü desteğiyle bayağı bir sonuca varmışsın. Ya tahmin ettiğin gibi bir şey değilse?" diye sordu.

Gabriel manalı manalı sırıtıp "Eh onu da senden öğrenmeyi umuyorum işte." diye cevap verdi.

Sofia safça "Peki, içinde olmayan seks hangisi?" diye sordu ama anında pişman oldu. Bu sorunun arkasından neyin geleceğinden adı gibi emindi. Gabriel geniş bir gülümsemeyle elindeki çatalı masaya bıraktı ve en sevdiği tuluata girişti.

"Seks yok tabii ki. Bildiğin gibi oral seks ya da mastürbasyon Amerikan senatosuna göre seks sayılmaz."

Derin bir iç çeken Sofia "işte yine aynı hikâye başlıyor." diye mırıldandı. Yine de sesini çıkarmadı. O kadar içten anlatıyordu ki sadece bu şirinliğin hakkını vermek için bile yüz kere daha dinlemeye değerdi.

Sofia'nın tepkisiz beklediğini gören Gabriel "Bildiğin gibi, “girizgâhını takiben “Monica Levinsky skandalı patladığında, Amerikan Senatosu Sayın Başkan ile aralarında gerçekleşen tüm seksüel aktiviteleri ayrıntısıyla inceledi ve birkaç yüz sayfalık kalın bir rapor hazırladı. Bu raporda cinsel ilişkinin kurulup kurulmadığı da tartışıldı ve sadece oral seks ve mastürbatif eylemlerin yaşandığı tespit edildi. Daha sonra bu rapor esas alınarak yapılan oylamada Sayın Başkan aklandı ve görevine devam etti. Böylece Amerikan Senatosunun kararıyla oral seks ve mastürbasyonun seks sayılamayacağı konusunda da hüküm verilmiş oldu. Dolayısıyla bu güncedekiler de seks sayılmaz. Elimde koca Amerikan Kongresinin kararı var. O nedenle öyle söyledim." diye konuştu.

Sofia, Gabriel'e donuk gözlerle bakarken tıslar gibi dişlerinin arasından konuştu: “Gabriel doğru söyle, güncenin ne hakkında olduğunu anlatırken konuyu buraya getirmek için mi 'seks hakkında ama içinde seks yok' dedin?"

Gabriel patavatsızca uzatarak "Pek tabii ki.” dedi.

“Peki, bu hikâye hiç işine yaradı mı? Mesela sevgilin küçük Gabriel'i başka bir kadının elinde yakalasa ve sen bu delili kullansan; bak sevgilim, şimdi bu işler seks sayılmaz, Amerikan Senatosu kararı, hüküm falan desen, paçayı kurtarman için işe yarar mı sence?"

Gabriel her şeyin planladığı gibi gelişmesinden büyük bir haz duyarak istediği etkiyi sağlaması için öne doğru eğilip Sofia'ya iyice yaklaştı. Gözlerini gözlerine dikerek ve kelimeleri tane tane

vurgulayarak: "Yaramaz ama senin dışında bu esprinin kalitesini anlayacak derinlikte bir kadına henüz rastlamadım ki." dedi.

Gabriel bu sözleri o kadar samimi ve içten gelen bir ihtirasla söylemişti ki Sofia eli şeker kavanozunda suç üstü yakalanmış bir çocuk gibi kızardı. Gözlerini kaçırmak isteyip beceremeyince 'Tanrım, Gabriel ruhumu ele geçirdi' diye düşünmeye kalmadan kafasının içinde boğuk bir erkek sesi işitti: “Yanılıyorsun!”

Sofia büyük bir korkuyu açığa vuran bir tiz çığlık attı. Garsonlar ve müşteriler dönüp onlara baktı. Aynı anda oturduğu yerden sıçrayan Gabriel büyük bir tedirginlikle sordu "Ne oldu, iyi misin?"

Sofia bir taraftan yakalanmışlık hissinden kurtulduğuna sevinirken diğer taraftan çığlık atmasına neden olan fenomene odaklanmaya çalıştı. Emin olmak için "Sen bana az önce bir şey dedin mi?” diye sordu.

Başını hızla sağa sola sallamakta olan Gabriel “ Hayır, ağzımı bile açmadım. Gözlerimi dikmiş sana bakıyordum, aniden bir çığlık attın, bir yerin ağrıyor ya da hastasın diye düşünüp tedirgin oldum. Ne oldu? Niye çığlık attın?” diye sordu.

Sofia kararsız bir sesle, “Garip bir şey oldu ama sana anlatabilir miyim emin değilim." diye cevap verdi.

Gabriel'in hemen yüzü düştü. Keyifsiz bir sesle “ Birbirimize anlatamadığımız şeyler olduğunu bilmiyordum." dedi.

Sofia Gabriel'i kırdığını hissetti ama önemsemedi çünkü başına gelen olay soğumadan üzerine gitmesinin önemli olduğunu hissetti. Kesinlikle ana ve olana odaklanmalıydı. Boğuk bir sesle "Bu öyle bir şey değil, Gabriel. Az önce literatürden var olabileceğini bildiğim ama hiç şahit olmadığım bir fenomene maruz kaldım da.” diye açıklamaya çalıştı.

Şakacılığından eser kalmayan Gabriel ciddiyetle sordu: "Nasıl bir fenomen?”

Sofia heyecandan titreyen ellerini masanın üzerine yerleştirdi ve bir anlığına durup deli gibi atan kalbinin yavaşlamasını bekledi. İç dengesini bulmaya çalışırken bir taraftan da aklını toparlamaya gayret ediyordu. Sonra başını kaldırıp Gabriel'e baktı. Kararını vermişti. Olay soğumadan üstüne gidilmeliydi ve bunu yapmanın tek yolu Gabriel'den geçiyordu. Artık kaçmanın bir anlamı kalmamıştı. Varsın Gabriel ona olan hislerini öğrensindi. 'Bir gün nasılsa anlayacaktı' diye düşündü.' Bu

konu çok daha önemli, bunu şimdi sıcağı sıcağına halletmem lazım ve içimden bir ses bunun onsuz mümkün olmadığını fısıldıyor.'

Sofia derin bir iç çekip "Gabriel az önce sen bana 'Senin dışında bu esprinin kalitesini anlayacak derinlikte bir kadına henüz rastlamadım.' dediğinde ben kızardım ve bu nedenle sana yakalandığımı düşündüm. Bunun üzerine gözümü senden kaçırmak isteyip başaramayınca bir anlığına ruhumu ele geçirdiğini düşündüm. İşte tam o sırada, inanmayacaksın ama içimden gelen boğuk bir erkek sesi bana *yanılıyorsun'* diye cevap verdi." diye konuştu.

Gabriel ağzı açık kalakalmıştı. Büyük bir keyifle "Nasıl yani, şimdi ben sana kompliman yapınca sen ruhunu fethettiğimi mi düşündün?" diye sordu.

Sofia takınabileceği en ciddi ses tonuyla Gabriel'in iki elini avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakarak tane tane konuştu." Fethettin demedim, ele geçirdin dedim. Gabriel beni dikkatlice dinle. Egon şu anda bu söylediklerim nedeniyle şişti ve büyük ihtimal sende bir ego enflasyonuna da yol açacağım ama senden ricam, lütfen bu konuyu daha sonra konuşalım, şu an tek önemli olan zamanı geçmeden içimden gelen sesin ne anlatmaya çalıştığını bulabilmek. Senin yardımın olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Gabriel işin ciddiyetini biranda kavradı çünkü Sofia'nın suratında tek bir mimik yoktu. Sanki taşlaşmış eski bir Yunan tanrıçası gibi hareketsiz duruyordu. Doğrusu onu bu hâlde hiç görmemişti hatta görebileceğini de düşünmemişti. Titrek bir sesle "Tamam, sorun yok, nasıl istersen. İçindeki ses dediğin nedir ki? İçgüdü ya da sezgi gibi bir şey mi?" diye tereddütle sordu.

Sofia donuk bir sesle "Hayır. Bu ne bir sanrıya ne de bir durugörüye benziyor. Bu, daha çok, nasıl diyeyim, tanımlamakta zorluk çekiyorum, şimdi buna *numinosum 49* diyeceğim anlamayacaksın, sana uzun uzun anlatmak zorunda kalacağım, şu an zamanı değil." dedi.

Gabriel sessizce beklerken Sofia bir an düşündü sonra sol avucunu yumruk yapıp karnından göğsüne doğru kaldırarak aparkat vurur gibi yaparken "Bunlar sanki içimden bana saldıran şeyler." dedi.

49 Numinosum ya da Numen: (Yun.) İfade edilemeyen, gizemli ve korkunç olanı da kapsayacak şekilde ulvi olana ilişkin yoğun kişisel deneyimi açıklamaya yarayan bir terimdir. →MNB (Numinosum ya da Numen) → MNB (Rudolf Otto)

Gabriel donup kalmıştı. Büyük bir tedirginlikle "Ne? Sen ciddi misin?" diye sordu.

Sofia son derece ciddi bir sesle "Evet eminim. Sanki kendilerini ifade etmelerine izin vermezsem bana zarar vereceklermiş gibi hissettiriyorlar." diye cevap verdi.

Gabriel gözlerini Sofia'nın gözlerine dikmiş ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sofia yutkundu. Bir şey söylemek istiyor ama söylemeye çekiniyor gibiydi. Gabriel "Ne? Söylesene. Söyle hadi." diye ısrar etti.

Sofia bardağında kalan şarabı bir dikişte bitirdi. Söylemek istediği şeyi yüksek sesle söylerse cini bir daha şişeye tıkamayacağını anlamıştı. Tereddüt yaşasa da karar vermesi gerekiyordu, o da öyle yaptı. Cehennemden gelen bir sesle "Gabriel." dedi ve durdu. Kısa bir süre düşünüp hemen ardından şöyle konuştu: "Bir süredir farkında olduğum, tarif edemediğim veya kabullenmekte zorlandığım bazı ruhsal olaylara maruz kaldım. Sana bunlardan özellikle bahsetmedim ama son bir, bir buçuk yıldır beni perişan eden çok dengesiz bir ruh hâli içindeydim. Şimdi bu kaotik durum sanki infilak etmeden önceki son safhasına gelmiş bir volkan gibi içimden dışarıya doğru fışkırarak dengeye ulaşmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Bu son yaşadığımdan sonra ise artık kesinlikle eminim: Ruhumda, benim üretmediğim şeyler var. Bunlar kendilerini üreterek yaşamlarını benden bağımsız sürdürüyorlar ve kontrolüm dışında otonom bir güce sahipler. Üstelik o kadar güçlüler ki, bilincime fark ettirmeden istedikleri yönde karar vermemi bile sağlıyorlar."

Gabriel ağzı yarı açık dinliyordu. Yine de Sofia'nın anlattıklarına bir anlam yüklemesi beklenemezdi. Sofia soluklandıktan sonra elini Gabriel'in elinin üzerine koydu. Ardından duygu yüklü bir sesle "Şimdi bak, ben bu güçlerin ne menem bir şey olduğunu bilemiyorum ama psikoloji bilgime dayanarak ne olabilecekleri konusunda bazı varsayımlarım var. Yine de neden bana müdahale ettikleri ya da benden ne istiyor olabilecekleri konusunda en ufak bir fikrim bile yok. İşin kötüsü ne istediklerini bilsem bile nasıl cevap verebileceğimden emin değilim. Ama şu son yıllarda yaşadığım acı deneyimlerden öğrendim ki kaçmamın bir faydası olmayacak. Artık onlarla yüzleşmem lazım. Senden başka bana bu konuda yardım edecek birini de düşünemiyorum. Ne dersin? Yardım edecek misin?" diye konuştu.

Gerçek, zamanın tek kızıdır.

Leonardo da Vinci
İtalyan hezârfen
Filozof, astronom, mimar, mühendis, mucit, matematikçi, anatomist, müzisyen,
heykeltıraş, botanist, jeolog, kartograf, yazar ve ressam
XVI.yy.

Bir Bulla

Frer Marius evinin salonundaki ana duvarı tamamen kaplayan orijinalinden tıpkıbasım Guernica tablosunun önündeki geniş kanepenin neredeyse en ucuna emaneten oturmuştu. Elinde her an çalmasını umut ettiği cep telefonunu tutarken bir yandan da göz ucuyla Frer Jean'la Frer Alfred'i incelemekteydi. Birincisi her zamanki gibi sakinken diğeri pimi çekilmiş bir el bombasını andırıyordu. Birkaç dakika önce onlara aynı anda aldığı iki mesajı göstermiş ve konuşmalarına fırsat vermeden her an gelebilecek olan telefonları beklemelerini önermişti. Frer Marius vermemek için direndiği kararı daha fazla bekletemeyeceğini ve kazandığı kısacık sürenin fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey olmadığını pekâlâ biliyordu. Bu gece ya da sabah demek daha doğru olurdu, kaçınılmaz olarak harekete geçmesi gerekecekti. Doğabilecek sonuçları düşündüğünde nefesi kesiliyordu. Sessizlik keskin bir zil sesiyle yırtıldı.

Marius, telefona göz ucuyla bakıp yüksek sesle "Goetellmann." dedi. Frer Jean sıkıntılı bakışlarını önüne eğerken Frer Alfred sağ eliyle koca yüzünü ensesinden başlayarak çenesine kadar sıvazladı. Telefonu kulağına götüren Marius "Alo, Herr Goetellmann sen misin?" diye sordu. Karşı tarafın kısa konuşması boyunca odada hâkim olan sessizliği sonunda Frer Marius'un " Anladım, seni arayacağım." cümlesi bitirdi.

Telefonu kulağından indirirken sakin bir sesle “Hırsızlık teşebbüsü olmuş, fasikül emniyette, Goetellmann iyi" dedi. Frer Jean gülümsemeye başladıysa da Frer Alfred'in "Umarım bir sonrakinde daha kötü haberler almayız." cümlesinden sonra yüzü tekrar asıldı. Sessizce beklemeye devam ederlerken Frer Alfred bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını kıpırdattı, Frer Marius ise onu görmezden geldi. Bekledikleri telefon geciktikçe kötü bir haber alma ihtimalleri arttığından, bu durum sabır sınırlarını da zorluyordu.

Daha fazla tahammül edemeyeceğini düşünen Frer Alfred tam konuşmaya karar vermişti ki telefonu çaldı. Frer Marius elinde tuttuğu telefona bakıp “Efendi Djü-dschi arıyor." dedi. Bu sefer daha uzun süren konuşmanın sonu aynı diğeri gibi Frer Marius'ün "Anladım, seni arayacağım." cevabıyla sonlandı.

Diğerlerine dönen Frer Marius “Evet, Malbork ile eş zamanlı olarak Benares'e de saldırmışlar, önce Efendi'yi derdest etmişler, önemsiz yaraları var. Asistanının çıkıp gelmesiyle ürküp kaçmışlar, fasikül ise güvende.” dedi.

Cümlenin bitmesini sabırsızlıkla bekleyen Frer Alfred “Marius, artık yapman gerekeni geciktirmek için geçerli hiçbir nedenin yok. Çekilme talimatını vermek zorundasın." derken sesi ricadan çok emir verir gibiydi. Zorlu bir tartışmanın henüz başında olduğunun bilincinde sıkıntıyla kıvranan Frer Marius derin bir iç çekti.

“Bak Alfred, yine içeriden bir saldırı olduğu apaçık ortada. Bizden biri olmasa aralarında binlerce kilometre olan Benares ile Malbork'u nasıl ilişkilendirebilirler? Nereden bilecekler? Müsaade et beraberce biraz düşünelim. Bak şimdi toplam yedi muhafız ve her birinde birer fasikül var. Bunlardan biri Jean'da doğru mu? Şimdi Jean sen İtalya’yı aradın mı?"

Jean “Beni çağırdığında tedbiren Lucca'daki merkezi hemen aradım, yardımcımla konuştum, hatırlarsan sana tanıştırmıştım, Lorenzo Valla, hani birkaç yıl önce sahte bir belge meselesi olmuştu, hatırladın mı?" diye anlatmaya başladığında Frer Marius sabırsızca "Jean lütfen sadede gel.” dedi.

Jean mahcup bir sesle “Ah evet, özür dilerim. Lucca merkezde hiçbir sorun olmadığına sizi temin edebilirim." diye cevap verdi.

Frer Marius usulca "Tamam. Siz gelmeden durumu haber vermek için ben de R.G.'yi aramıştım. O da endişe arz eden bir durum olmadığını teyit ettiğine göre, önce rahmetli Olivier'ın çalınan fasikülü, sonra Efendi Djüdschi ve Goetellmann'a yapılan müdahale ile birlikte, evet kardeşlerim, Besançon, Benares ve Malbork muhafızları deşifre olmuş durumda.〞 dedikten sonra kısa bir soluk alıp şöyle devam etti.” Jean ve R.G.'yle birlikte etti beş, geriye kalan iki fasikül..." demeye kalmadan Frer Alfred başını hacıyatmaz gibi sağa sola doğru sallamaya başladı. O sırada Frer Jean'ın sesi işitildi. “Bir tanesi Heretica Pessima'da 50 diğerinin nerede olduğunu kimse bilmiyor, hatırlarsınız *Büyük Sır* Üstadı kime verdiğini söylemekten imtina etmişti. Hatta Alfred sen sormuştun da ek güvenlik tedbiri deyip cevap vermemişti. Hatırladın değil mi?" diye konuştu.

Frer Jean'ın her ortamda uzamaya meyilli açıklamalarını kesmek için elini kaldıran Frer Marius şöyle dedi: "Tamam, o zaman hemen Heretica Pessima'yı arayalım, bakalım orada durum nasıl? Jean ilgilenir misin?"

Frer Jean yerinden kalktı ama hemen geri oturdu. Kararsız kaldığı zamanlarda yaptığı gibi sol eliyle geniş alnını kaşıdı. Sonra Frer Marius'e dönerek sordu: “Marius biliyorsun Heretica Pessima telefon kullanmıyor. Nasıl ulaşalım?"

Frer Jean'in sorusunu duyduğu andan beri sırıtmakta olan Frer Alfred'e kaçamak bir bakış atan Frer Marius de hınzırca gülümsedi. “Mektup mu yazsak acaba? Ne dersin?"

Kinayeyi anlayan Frer Jean “Aman hep aynı muhabbet, tamam ben merkezi arayıp haber bırakayım." diye cevap verdi.

Heretica Pessima'ya ulaşıncaya kadar geçecek sürenin ona zaman kazandıracağını düşünen Frer Marius başını sallayarak destekleyici bir tonda “Evet mutlaka öyle yap." diye cevap verdi.

Tamamen zıt bir amacı olan Frer Alfred ise “Jean önce Lavaur'daki kır evini ara, orada yoksa mutlaka Lauragais'deki kiliseye de not bırak, bir an önce bulup haber versinler, kaybedecek tek bir saniyemiz yok.” diye konuştu. Derhâl cep telefonuna sarılan Frer Jean karşı tarafta birinin açmasını sabırla bekledi. Yedi sekiz kere çalan telefon sonunda açıldığında yanıt almayı bile beklemeden “Bonjour, ben Frer Jean,

---

50 Heretica Pessima: (Lat.) Zındıkların en fenası ya da zındıkların en zındığı demektir.

51 Fransa’nın Provence bölgesinde bir kasaba.

Madam Guiraude de Laurac ile görüşmek istiyorum." diye konuştu. Cevabı sessizce dinledikten sonra "Anladım, kendisine hemen Frer Marius'ü araması gerektiğini iletmeniz gerekiyor, çok önemli." dedikten sonra telefonu kapattı. Frer Jean, Lauragais numarasını bulmaya çalıştığı sırada Marius'ün telefonu çaldı. Bu kadar çabuk arandığı için biraz hayal kırıklığına uğramış olarak telefonu kulağına götürdü. Karşıdan gelen kadın sesini duyduğunda "Heretica kardeş nasılsın? Sıkıntılı bir durum yoktur umarım." diye söze girdi. Frer Marius'ün ifadesiz yüzü konuşmanın başlamasıyla yavaş yavaş aydınlandı en nihayetinde telefonu kapatırken neredeyse gülümsüyordu. Sakin bir sesle "Problem yok. Demek ki sadece Fransa, Polonya ve Hindistan muhafızlarına saldırılmış ve sadece bir fasikül kayıp." demeye kalmadan Frer Alfred çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Frer Marius sakince bitirmesini bekledi ama Alfred'in bu sefer durmaya hiç niyeti yoktu. Frer Marius elini kaldırıp araya girmek istediyse de Frer Alfred elini aşağı iterek ona mâni oldu sonra da öfkeli bir sesle " Hem sen muhafız bile değilsin! Büyük Sır Üstadı seni muhafız yapmadığına göre bir bildiği vardı herhâlde. Onun kararlarını bu kadar umarsızca yok sayacağını öngörmüş olmasın?" deyiverdi.

Frer Jean oturduğu yerden kızgınlıkla "Alfred ağır ol bakalım, kırıcı olmanın anlamı yok." diye araya girmek ihtiyacı hissetti. Frer Marius hiç alınganlık göstermeden "Bak Alfred, tepkini anlıyorum ama unutma ki beni *Consigliere52* yapan da aynı Büyük Sır Üstadı. Ben sadece telafisi olmayan bir hataya düşme ihtimalini düşünerek yüzde yüz emin olmadan karar vermeyelim istiyorum." dedi.

Frer Alfred buz gibi bir sesle "Ben daha fazla beklemeyeceğim! Ya sen hemen şimdi bütün muhafız ve seksiyonları uyarıp, uymaya kanla yemin ettiğimiz plan dâhilinde yer altına çekilmelerini sağlarsın ya da sen yapmazsan ben yaparım. Karar senin, üç dakikan var." dedi.

Alfred'in yüzündeki kararlılığı okuyunca Frer Marius artık oyalama taktiklerinin işe yaramayacağını anladı. Olası büyük tufan öncesi elinde kullanabileceği tek bir koz kalmıştı, onu da kullanıp kullanmamakta çok kararsızdı. Bir dakika kadar, kolları göğsünde bağlı ve başı eğik olarak düşündü ve kararını verdi.

---

52 Consigliere: (It.) Konsilyere okunur. Sözcük anlamı danışman olup patrona yakın en güvenilir dost sıfatıyla patronun hemen her konuda öncelikli danıştığı ve her zaman aile içindeki fertlerden seçilen kişidir.

"Tamam, Alfred bak beni dinle, seni anladım, teklifimi dinle kabul etmezsen söz veriyorum ondan sonra ne istersen yapacağım. Aklıma bir fikir geldi. Diyorum ki bir konklav 53 çağrısı yapsam. Bütün muhafızları burada toplasam hem aramızda tartışırız hem de..."

Frer Marius cümlesini bitiremedi çünkü artık kendini kontrol edemeyen Frer Alfred ayağa fırlamış, göğsünü öne çıkarmış, omuzlarını kaldırmış hatta saçlarını bile bir yeleymişçesine dikmiş avazı çıktığı kadar bağırmaktaydı. " Sen delirdin mi be adam, ne konklavı?! Yoksa aklını mı kaçırdın?! Allah akıl fikir versin! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Sence Büyük Sır Üstadı muhafızları dünyanın dört bir yanına hangi amaçla dağıtmış olabilir, ha? Neden? Sen şimdi, hem de 3 tanesi saldırıya uğramışken, onlarla beraber diğerlerini de bir araya toplayacaksın öyle mi? Tabii aralarından birinin hain olma olasılığı da var, eh doğal olarak o da gelecek, hepimiz bir arada olursak bizi keklik gibi avlar artık. İlahların inayeti üzerimizde olsun! Hayatta olmaz, ölürüm de izin vermem!" diye bağırdı.

Bir taraftan Frer Alfred'in ağzından saçılan tükürüklerden korunmaya çalışırken diğer taraftan yüzünde gizleyemediği bir sırıtma ifadesiyle sakince bekleyen Frer Marius hiç istifini bozmadan koltukta oturmakta olan Frer Jean'a döndü. "Ya sen Jean? Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

Frer Jean kararlılığı açıkça anlaşılan bir sesle "Alfred ile yüzde yüz aynı fikirdeyim, çok riskli, kesinlikle konklav falan toplamamalısın. Toplamaya kalkarsan hayatının en büyük hatasını yaparsın." diye cevap verdi.

Her ikisinin şaşkın bakışları arasında yüzünde güller açan Frer Marius kendine bir brandy koymak için hemen az ötedeki küçük büfeye doğru yürüdü. " Bir şey içmek isteyen var mı?" diye sorduğunda Frer Alfred homurdandı, "Bak Marius ben ciddiyim, sen yapmazsan ben yapacağım." dedi.

Marius sakince "Hiç şüphem yok Alfred, altmış yıldır yoldaşız değil mi? Sence ciddi olduğunu anlamamış olabilir miyim? " dedikten sonra doldurduğu küçük bardağı elinde "Lütfen benimle gelir misiniz? Size bir

53 Conclave: (Ít. Fr.) Konklav okunur. Genellikle Batı'nın dinî kurumlarında aralarından birini en üst düzeydeki yönetici olarak seçmek için o inanca bağlı yöneticiler meclisinin tam üye sayısının katılımıyla yapılan toplantı.

şey göstermek istiyorum.” dedikten sonra bitişik odadaki özel ofisine doğru yürüdü. Kütüphaneden aldığı birkaç kalın kitabin arkasında ortaya çıkan küçük kasanın şifresini hızla girdi ve hafif bir ses çıkardıktan sonra açılan kapağın yanından elini daldırıp aldığı bir kâğıt parçasıyla onlara doğru geri döndü.

Mahcup bir sesle "Alfred, Jean, size öncelikle bir özür borçluyum lütfen kusuruma bakmayın. Siz benim en eski ve sadık dostlarımsınız. Sizden bir şey saklamayı aklımdan bile geçirmezdim ama Büyük Sır Üstadı’nın açık talimatı karşısında başka seçeneğim yoktu. Beni anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Şimdi size bu kâğıtta yazılı olanları okuyunca aklınız berraklaşacak, bunu yapmadan önce sizi sınamak zorunda kaldığım için de ayrıca özür dilemek istiyorum. Size olan güvenimi bir an olsun kaybetmedim ama vereceğim karar o kadar dehşetli sonuçlara yol açabilir ki her şeyi üç kere kontrol etmeden huzur bulamıyorum. Altmış yıllık dostluğumuz hatırına bana anlayış göstermenizi rica ediyorum." dedikten sonra kâğıdı Frer Jean'a doğru uzatarak "Jean sen okur musun lütfen?" dedi.

Kendine uzatılan kâğıdı alan Frer Jean şöyle bir göz attıktan sonra ağzından “ Aman Tanrım! Büyük Sır Üstadı’nın el yazısı!" sözcükleri döküldü. Sonra derin bir iç çekip neredeyse ağlamaklı bir sesle “Alfred, bak, mektup altın suyuna bandırılmış başparmak baskısıyla mühürlenmiş." dedi.

Frer Alfred büyük bir heyecanla “Ne yani Jean, şu an elinde bir canon 54 mu tutuyorsun?" diye sordu.

Frer Marius "Hayır canon değil, bulla 55" diye araya girdi.

Frer Alfred "Bakabilir miyim?" derken elini Frer Jean'a doğru uzatmıştı ama Frer Jean sanki elinden bırakırsa yok olacakmış gibi mektubu Alfred'e veremedi, yine de yakından görebilmesi için dönüp yanına geldi. İkisi bir süre birlikte baktılar sonra Frer Marius'ün yumuşak sesi “ Hadi Jean yüksek sesle okusana." dedi.

Frer Jean, çalışma masasının önündeki sandalyeye oturup titreyen bir sesle okumaya başladı:

54 Canon: (Fr. Lat.) Kanon okunur. Hristiyan dogmatizminin yönetmelik ve nizamnamelerine verilen ad.

55 Bulla: (Lat.) Papa tarafından çıkarılan belirli bir kamusal kararname, mektup veya tüzüktür. Adını orijinalliğini doğrulamak için sonuna eklenen kurşun mühürden (bulla) alır.

"Sevgili Marius,

Kararlarını alırken duygularının etkisinde kalmayan, hiçbir şart altında paniğe kapılmayan, aklı ile sezgileri arasında dengeyi kurmuş ve en önemlisi analizlerinde hiç yanılmayan biri olduğun için, seni muhafız olarak seçmemiş olmama kırılmadığını biliyorum. Misyonumuzun devamı ve inancımızın yaşaması için sahip olduğun bu özelliklere yakın bir tarihte çok ihtiyacımız olacak. İki yüz elli yıldır seçilmiş tek Consigliere olmanın nedeni de budur.

Ausculta Marius,

Takdir-i ilahi, zamanından önce saf biçime intikalim durumunda ya da size liderlik edemeyeceğim şartlar oluşacak olursa, yaşanabilecekler konusunda sana bazı uyarılarda bulunarak zor kararları vermende elini güçlendirmek istedim. Bu mektubu kısa vasiyetim olarak da görebilirsin.

Harekete geçme anı gelinceye kadar saklanması hayati önem taşıyan fasiküllerin korunması için onları altı muhafıza emanet ettim, yedincisi ise hâlâ benim uhdemde. Üç yüz yıllık eskimiş olanın yerine, yeniden tasarladığım modern imkânlarla donatılmış erken uyarı sistemini hayata geçirerek fasiküllerin selametine zarar verecek herhangi bir tehdidin herkesten önce senin tarafından öğrenilmesi için gerekeni yaptım. Bunun nedeni sana herkesten fazla güvenmemdir. Son birkaç yıldır önsezilerim bana bazı şeylerin yolunda gitmediğini fısıldıyordu. Yaklaşık bir ay önce üç gün üst üste tekrar eden büyük bir düş gördüm. Uzun süre anlamı üzerinde yoğunlaştıktan sonra artık bahşedilen bu uyarının ne manaya geldiğini biliyorum. Nasıl ve nerede hata yaptığımızı bilmiyorum, ancak aramızda, yani merkez birliğinde bir hain var. Amacının çok dünyevi olduğunu anlatan kesin semboller gördüm. İnancı yolunu yitirmiş ve ruhu kötülüğe esir düşmüş bir muhafız. Simon de Montfort'dan56 daha sinsi hatta Arnaud Amaury'den57 daha gaddar birisi.

Cehennemin kapılarının açılabileceğinin farkında mısın? Bu denli dünyevi değerlere tutkuyla bağlanmış, iç çemberimizde bulunan bir muhafızın, yüz binlercemizin iki bin yıllık çabasını boşa çıkarabilecek ölümcül etkileri olacağını görebiliyor musun?

56 Simon de Montfort: Katharsoykırımının sahadaki en gaddar uygulamacılarından olup 1209yılında Haçlı ordusunun kumandanlığını üstlenmiştir.

57 Arnaud Amaury: Papa tarafından özel olarak görevlendirilmiş ve 22.000 masum canın inançları yüzünden katledildiği 1209 yılındaki Béziers katliamının sorumlusu Cisterciân keşişidir.

Kırk nesildir sabırla beklediğimiz Çağ Dönümü 'nün ufkundayız ve artık her şey mümkün. Binlerce yıllık geçmişimize bakarsan kötülüğün, er ya da geç, daima gelip bizi bulduğunu görürsün. Yaşam denen şeye düşmüş olmak, bizi derin bir belirsizliğin kurbanları yapmıştır. Hiçbir şeyin tamamen doğru olmadığını ve her şeyin çift anlamlı olduğu gerçeğini biz idrak etsek de bunu algılamakta güçlük çeken, hatta farkında bile olmayan insanlarla birlikte yaşamak mecburiyetimiz bizi her zaman yakın tehlikelere açık hâle getirmiştir. İyiliğin kötülüksüz, duygunun maddesiz, aydınlığın karanlıksız, cinselliğin ruhaniliksiz var olamayacağını anlamayan, kendilerini iyiliğin yandaşı ve kötülüğün düşmanı olarak görmeye istekli orta kırat ruhlarla çevrelenmişiz. Bunun sonucunda sen de biliyorsun ki an gelir en bilge olanlarımız bile, yapmayacağımızı zannettiğimiz kötülüğü yapmış buluveririz kendimizi çünkü en iyilerimizin kalplerinde bile kötülüklerin kabul edilmez bir sığınağı var. Bizim bile başımıza geldikten sonra, Şeytan'ın kendilerinin dışında yaşayan bir güç olduğunu düşünerek avunan sıradan insanların, özbeöz bir parçaları olan kötülüğün ağına düşmemesi mümkün müdür? Tıpkı bizden birinin şu anda tamamen ele geçirildiği gibi. Çok dikkatli olmalısın çünkü her şey zıddıyla kaim olduğu için asırlardır kendimizi katarak yönlendirmeye çalıştığımız Dominantların, tam karşıtlarına dönüşmeleri tehlikesi tarihsel olarak kanıtlanmış bir gerçekliktir. Bu tuzağa düşmeyecek ve ilahların elindeki bu güce en zor teslim olacak nadir insanlardan biri olman nedeniyle seni bilinçli olarak muhafız yapmadım. Böylece doğrudan gelebilecek herhangi bir tehdidin dışında kalarak iç görünü ve hareket kabiliyetini koruyabilecektin. Bu da en çok ihtiyaç duyacağımız zamanda doğru kararı vermeni kolaylaştıracaktır. Seni Consigliere olarak atamama ek olarak bu bulla, mücadelende ihtiyacın olan gücü ve yetkiyi sana sağlayacaktır. Olacaklara dair öngörüme gelince, hainin maddi çıkarlarına hizmet edebilmesi için fasiküllerin tamamının yeniden bir araya getirilmesi gerekir. Bu nedenle öncelikle onları bir araya toplamaya çalışacaktır. Bunun anlamı muhafızlara doğrudan bir saldırı olacak olması demektir. Yine de yedi noktada aynı anda sonuç almak çok kolay olamayacağından bütün muhafızları ortak bir mekânda toplamak ve hepsi bir aradayken müdahale etmek gayretine girişilmesi kaçınılmazdır. Bu nedenle bireysel saldırılar olursa hiçbir şey yapmadan beklemelisin. Bir süre sonra muhafızlardan biri senden bir konklav toplamanı isteyecektir. İşte içimizdeki hain odur. Gereğini yaparsın. Kötülüğün en yakınımızda kol

gezdiğini ve kendine yeni kurbanlar aradığını biliyorsun, üzerine düşen vazifeyi yerine getirirken, gereken tedbirleri alacağına eminim.

Son olarak önemli bir konu daha var. 1209 yılında olduğu gibi, tarih bize göstermiştir ki en iyi planlar bile her zaman yedeklenmelidir. Harekete geçme zamanının yaklaşmakta olduğunu hissediyorum. Eğer ben yetişemezsem diye ilkinden daha karmaşık ama ondan çok daha etkili bir B planı üzerinde 40 senedir çalışıyorum. Elimdeki yedinci fasikülü de bu planın bir parçası olarak kullanacağım. Şayet sen ve muhafızlar başarısız olursanız, yedek paraşütün açılması için gerekli tedbirleri aldığımı da bilmelisin.

Tanrı'ya güven ama barutunu kuru tut...

Büyük Sır Üstadı."

Frer Jean'ın susmasıyla odaya derin bir sessizlik çöktü. Sorumluluk yükünden kurtulan Frer Alfred artık çok daha keyifli duruyordu. Frer Jean ise elinde ilk defa bir bulla tutmuş olmanın heyecanından hâlâ kurtulamamış gibiydi. Frer Marius içkisinden son yudumu alıp "Evet, herhangi bir sorunuz var mı?" diye sordu.

Uzunca bir sessizlikten sonra Alfred "Konklav toplamayı teklif ederken bizi sınıyordun değil mi? Yoksa sen böyle bir hatayı mümkünü yok yapmazsın." diye konuştu.

Biraz mahcup gözlerini kaçıran Frer Marius sadece başını salladı. Dünyaya henüz teşrif etmiş Frer Jean "Bir şey sorabilir miyim?" diye araya girip "Büyük Sır Üstadı'nın bahsettiği B planı nedir? Senin bir bilgin var mı Marius?" diye sordu.

Marius boğazını temizleyip çatlak bir sesle "Bu sonraki iş Jean, şu anda önceliğimiz haini tespit edip etkisiz hâle getirmek. Sizce bunun için ne yapmamız gerekir?" diye sordu.

Frer Jean ve Frer Alfred bir ağızdan "Beklemek!" diye cevap verdi.

Frer Marius huzurlu bir ifadeyle gülümsedi. İnsanlığın zaman denen iblise itaat etmeye başlamasından bu yana, yeryüzünün gördüğü en gizemli tarikatın iç çemberinde dirlik yeniden sağlanmıştı.



Erdemsiz terör uğursuzdur; terörsüz erdem güçsüzdür.
Acil, katı, bükülmez adaletten başka bir şey değildir terör; dolayısıyla erdemden sâdır olur.

Maximilien Robespierre
Fransız devlet adamı ve hukukçu
Siyasi Ahlakın İlkeleri Üzerine
XVIII.yy.

Yitik Bir Ruh

Via del Colosseo üzerinde seyretmekte olan minibüs aniden durunca dudaklarını kıpırdatarak dua etmekte olan Hamidullah kapalı gözlerini açtı. Neredeyse mekanik bir sesle "Ne oluyor?" diye sordu.

Fatima cevap vermeden boynunu camdan dışarı uzatıp önünde sıralanmış arabalardan ilerisini görmeye çalıştı. "Tam göremiyorum ama polis çevirmesi galiba. Yanıp sönen renkli ışıklar görür gibi oldum."

Hamidullah yalnızca iki saniye düşündü ve "Ben gidiyorum." dedi. O kapıyı açmakla meşgulken Fatima koluna dokunmak isteğiyle elini uzattı ama son anda vazgeçti. Bunun yerine elini kaldırıp çoktan dışarı çıkmış olan arkadaşına veda etti. Hamidullah dönüp bakmadı bile. Sadece üzerine dar oturan ince paltosunu bir iki çekiştirip ellerini ceplerine soktu ve yere bakarak yürümeye başladı. Beş saniye içinde arabaların arasında yitip gitmişti.

Fatima dönüp arkasına baktı. Sonu görünmeyen uzun bir araba kuyruğunun tam ortasında sıkışıp kalmıştı. Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Derin bir iç çekip kafasını pencereden çıkardı. Gözlerini kırparak yukarıya doğru baktı. Bir tek bulutun bile gölge etmeye kıyamadığı Roma, en güneşli günlerinden birini yaşıyordu. Son aylarda yaptıklarının birazını bile birisine çıtlatsa, gökyüzünü bir daha göremeyeceğini düşündü. Oysa şu anda, kim olursa olsun, birisine içini dökmek için yanıp tutuşuyordu. Gerçi içindeki çelişkilerin açığa çıktığı ve vicdan muhasebesinin onu kahrettiği günler geride kalmıştı. Çaba sarf etmişti etmesine, hatta normal bir hayat yaşamayı düşlediği bile olmuştu ama arkadaşlarına ihanet etmesi söz konusu olunca işte orada akan sular duruyordu.

'Artık geri dönmek için çok geç, pişmanlığın da cezamı azaltacağı yok, en iyisi amacımıza sıkı sıkıya sarılmak.' diye düşündüğü sırada gözleri kör eden beyaz bir ışığın ardından büyük bir patlama sesi duydu. İstemsizce gözlerini kapatırken hızla direksiyona doğru eğilip başını ellerinin arasına sakladı. Bir an için, arabasının üzerine düşen parçaların gürültüsünün, dolu yağdığında kaportaya çarpan buz tanelerinin çıkardığı seslere benzediğini düşündü. Yavaşça gözlerini açtı. O anda arabanın motor kaputunun üzerine düşen bir parçanın gümbürtüsüyle yerinden sıçradı. Ne olduğunu anlamak için dikkatini önünde yatan şeye vermesiyle çığlık atması bir oldu. Tam önünde, el kısmı tamamen yanmış kopuk bir kadın kolu duruyordu. Açık yaranın ortasında kirli beyaz bir kemik kırığının yanından sarkmakta olan kalın damardan ise hâlâ kan sızıyordu.

Fatima gördüğü şeye önce inanmaz gözlerle baktı sonra da yanık elin parçalanmış bileği üzerine yapışmış ince bir bileziğe asılı duran altından yapılmış minik kalbe uzun süre takılı kaldı. Gerçekten de pişman olmak için çok geç kalmıştı.

Frer Marius sinirli bir şekilde salladığı bacağına sağ eliyle vurdu. Ne diyorsun Jean? Emin misin?”

Frer Jean kırmızı bir elmayı dişlemekle meşguldü. Her zamanki rahatlığıyla başını salladı. "Kesinlikle! Roma emniyetindeki arkadaşımızı sen de tanıyorsun. Adamda palavra atacak tip var mı?"

Frer Marius düşünmeden “Yok tabii.” dedi. Sakalını çekiştirerek "Demek Charles öyle mi? Hamidullah Charles yani?" diye sordu.

Frer Jean ağzındakini aceleyle yutarken “Evet, Neuchâtel İsviçre doğumlu, 25 yaşında bir çocuk. Hamidullah adını da Müslüman olduğu zaman yani 20 yaşında almış. Facebook sayfasına da o zaman eklemiş.” diye cevap verdi.

Marius ciddi bir sesle “Siyasi geçmişi ya da dinî arka planı olamaz bu durumda. “ dedi.

Frer Jean “Nasıl olsun? Çocuk saat tüccarı burjuva bir ailenin özel okulda okumuş ve hiç parasız kalmamış en küçük şımarık oğlu. “ dedikten sonra şöyle devam etti: "Müslüman bir ülkeye seyahat ettiğinden bile şüpheliyim. Siyasetin ne olduğunu bile bilmiyordur. Dinî eğitim meselesine gelince, hiç almamış! Anne deist, baba ise katıksız bir ateist zaten."

Marius asık bir suratla başını sağa sola salladı. Bıkkınlık dolu bir sesle “ Bu iyi haber değil Jean. Hiç iyi değil." dedi.

Jean başıyla onayladı. “Biliyorum. En azından bu sefer öncekilerden daha az ölü olmasına sevinebiliriz.” diye konuştu.

Marius merakla sordu: "Nasıl olmuş?"

Jean üzgün bir sesle “Polis bir ihbarı değerlendirmiş. Colosseum'a çıkan bütün sokaklarda arama yapmaya başlamışlar. Bu nedenle intihar bombacısı Colosseum meydanına gelemeden arabadan inmek zorunda kalmış. İndiği yerden yirmi adım sonra ise barikatlarla karşı karşıya kalmış, paniklemiş, polislerin şüphesini çekmiş, yakalanacağını anlayınca da kendini havaya uçurmuş. Kendiyle birlikte 9 kişinin hayatına kıymış. Turistlerin toplandığı meydana kadar ulaşabilseydi onlarca ölü olması işten değildi." diye cevap verdi.

Marius düşünceli bir sesle “Bu anlattıkların bundan öncekilere çok benziyor değil mi? İstanbul'daki çocuk da Frankfurt'taki genç kız da bu Hamidullah'ın profili ile birebir örtüşüyor galiba." dedi.

Jean kısaca "Maalesef öyle." diye cevap verdi.

Marius kaygılı bir sesle “ Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

Jean kısa bir süre düşündükten sonra “Bir iki kişi olsa tereddüt ederim ama sürekli olarak tekrarlanan bir hâl aldı. Belli bir şablona uygun gelişiyor," diye cevap verdi.

Marius başını salladı. "Değil mi? Çok geniş bir coğrafyada birbiri ile ortak geçmişi olmayan bu kadar genç çocuğu düşünmeden ölmeye götüren bir güç... Hımmm. Hem de sayıları hızla artıyor. Bireysel olduğunu varsayamayacağımız kadar çok belirti var.”

58 Deist: Tüm dinleri reddeden ancak Tanrı'nın varlığını kabullenen inanç şeklidir. Sadece doğa kanunlarını koyan, bunun ardından evrene ve insanlığa hiçbir müdahalesi olmayan bir Tanrı’ya inanılır.

59 Ateist: Tanrı’nın varlığını kategorik olarak reddeden kişi, tanrıtanımaz.

Frer Jean yerinden kalktı. "Sana bir şey okuyacağım." diyerek yanındaki sehpada duran gazeteye uzandı. "Bak ne diyor, IŞİD'e son altı ayda en çok katılım sağlayan Müslüman olmayan ülkeler: Rusya 1.500 kişi, Fransa 700, Almanya 400, Belçika 300, Avustralya 250, Hollanda, Danimarka, Finlandiya, İsveç toplamı 500 kadar, İtalya, Amerika ve Kanada'dan bile var, üstelik katılanların büyük çoğunluğu Müslüman bile değil."

Marius bir süre suskun kalıp bacağını hızla sallamaya devam etti. Sonra alçak bir sesle homurdanıp, ağzını büzüp başını sağa sola doğru sallarken " Anlamsız, bunun bireysel olduğunu düşünmek kesinlikle anlamsız. Bunlar bireysel hareketler olamaz. Kolektif kötülük taburları harekete geçmiş biz hâlâ körebe oynuyoruz. Bunu en kısa sürede bizimkilerle tartışmamız lazım." dedi.

Frer Jean büyük bir iç geçirdi ve tedirgin bir tonda "Umarım Ortaçağ'da yaşanan cadı avına dönmez ya da İkinci Dünya Savaşı'nın Nazizm denen kolektif histerisine." diye konuştu.

Marius kızgın bir tonla "Jean biliyorsun ki dörtnala oraya doğru gidiyoruz ve bu saatten sonra önünü almamız çok ama çok zayıf bir ihtimal. Çok daha önce tedbir almalıydık ama bildiğin gibi maalesef kendimizi dinletemedik. Kimse tekliflerimizi ciddiye almadı. Ne Amerikan Hükümeti'ne ne de Avrupa Konseyi'ne derdimizi anlatabildik. Anlaşılmaz bir durum değil mi? Önerilerimizin sonuçları soyut, dolayısıyla ölçülemez olunca hiçbir hükümetin ilgisini çekemedik. Eh projenin akçeli sonuçlar getirmediğini de düşünecek olursak özel sektörün ilgisizliğini anlatmama gerek yok herhâlde. Bir AVM ya da köprü inşa edelim desek onlarca yatırımcı sıraya girerdi. Artık insanların değer yargısı sakatlanmış, her şeyin fiyatını biliyorlar da hiçbir şeyin değerini bilmiyorlar. Oysa ortaokuldan başlayarak bireylere doğru eğitimi verebilsek bu kitlesel ahmaklık daha oluşmadan engellenebilirdi. " dedi.

Frer Jean'ın gözleri parladı. "Ah! *Gölge* Okulu'ndan bahsediyorsun değil mi? Biliyor musun beni en çok heyecanlandıran projemiz bu. Aklıma geldikçe içim kıpır kıpır oluyor."

Frer Marius gülümsedi. "İyi o zaman. Her hâlükârda geç kalmış olsak da ölmemişten umut kesilmez, Ksenia'dan bir toplantı talep ettim. Gün ve saatini teyit etmesini bekliyorum. UNESCO merkezinde olacak. Sen de katıl da şu heyecanını bir göster bakalım."



Her parça bütünün temsilcisidir ve parça bütüne ait olduğu müddetçe parçadaki değişim, bütünü de değiştirir.

Tabula Smaragdina
(Zümrüt Levha)

Kozmik Bir Sır

Gudubet sarısı arabasıyla gece ayazını yaran cahil cesaretli taksicinin üç parmak aralanmış camından içeriye süzülen Cihangir'in rutubetli havası, Sofia'nın ten kokusunu alıp yanında oturan Gabriel'in burun deliklerine bırakıverdi. İçinde bir şeylerin filizlenmekte olduğunu hisseden Gabriel, taksiye bindiklerinden beri tek söz etmemiş olan Sofia'nın yüzüne buğulu gözlerle baktı. Ne zaman derinden sevdiği bu kadını düşünse, sahiplenme duygusuna büyük bir koruma güdüsü eşlik ederdi. Elini uzatıp ona dokunmak isteğini bastırmak için avucuyla alnından başlayarak tüm yüzünü sıvazlarken az sonra kaçınılmaz olarak baş başa kalacakları düşüncesi Gabriel'in bütün benliğini sardı.

Heyecanını bastırmak istese de elinden pek bir şey gelmediğini kabullendiği anlarda Sofia kendi dünyasına kapanmış az önce olanları tartıp bir anlama oturtmaya çalışıyordu. Çok zor atlattığı katran karası günlerin hatıraları bu kadar canlıyken sorununun nüksedeceğini düşünmek bile onu nefessiz bırakıyordu. Buna rağmen gerginlikten çok ruhunda aleni bir iyimserliğin hâkim olduğunu da fark etmişti. Bu da onda büyük bir merak uyandırmıştı. Biraz düşününce Gabriel ile aynı çatı altında yalnız kalacak olmasının onu keyiflendirdiği sonucuna vardı. Yine de aklına düşen bir fikir tekrar karmaşaya neden oldu, acaba bu kafasının içinde ona konuşan sesle Gabriel arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Yüksek sesle “Olabilir mi?” dediği anda Gabriel yerinden sıçradı. İkisi de gülmeye başlayınca Gabriel “ Bakıyorum eski alışkanlıklar yerli yerinde duruyor.” dedi.

Sofia gülümserken “Aynen duruyor." diye cevap verdi.

Gabriel merakla "Ne olabilir mi?" diye sordu.

Açık olma kararını çoktan vermiş olan Sofia hiç tereddüt etmeden "İçimden bana konuşan sesi harekete geçiren sen olabilir misin diye aklımdan geçirdim." diye cevap verdi.

Gözlerinden korku bulutları geçen Gabriel “Eyvah, olabilir mi?" dedikten sonra şaşkınlıkla “Tabii bu iyi mi kötü mü bilemedim şimdi?” diye ilave etti.

Sofia küçük bir kahkaha attı. “Bakıyorum sorulara soruyla cevap verme alışkanlığın yerli yerinde duruyor.” dedi, ardından “ Hiçbir fikrim yok, öğreneceğiz inşallah. Bak köşkün bulunduğu sokağın başındayız. Geldik sayılır." diye cevap verdi.

En namuslu çingenenin dahi tövbesini bozduracak malzemeden mamul köşkün ferforje bahçe kapısı Sofia'ya direnecek gibi olduysa da Gabriel'in bir itmesiyle aralandığında ortaya çıkan bahçenin etrafını sarmış olan mercanköşk ağaçlarının şemsiye gibi acilmiş dallarından çiçek kokuları yayılıyordu. Sofia bahçeyi hızla kat edip cümle kapısına yaklaştığında cebinden çıkarmaya çalıştığı anahtarları yere düşürdü. Gabriel erken davranıp yere eğildi ve nazik bir sesle “Müsaade ederseniz hanımefendi." diyerek kilidi bulmaya yeltendi. Gelgelelim, titreyen elleri yüzünden pek başarılı olamayınca Sofia sırıtarak “Hâlimize bak, ikimiz de perişan hâldeyiz." dedi. Gabriel heyecanlandığını saklamayı beceremezken kısa bir cabadan sonra hafifçe araladığı kapının ardında beliren holün dost karşılaması ikisini de rahatlattı. Yana çekilip Sofia'nın geçmesine müsaade ettikten sonra “Nihayet meşhur köşkle tanışma fırsatına kavuştum." diye konuştu.

Sofia hiç duraksamadan kütüphaneye doğru seğirtirken “ Sana ne vereyim?" diye sordu, ardından cevabı beklemeden "Konyak? 21 yıllık bir Courvoisier'im var, hoşuna gideceğinden eminim.” dedi. Peşinden kütüphaneye girmiş olan Gabriel gördüklerinden şaşkına dönmüş aval aval etrafına bakınırken belli belirsiz bir sesle "Çok iyi olur." diye cevap verdi.

Sofia içkileri hazırlarken "Aslında önce sana göstermek istediğim bir şey var, hatta beklerken sen bir bak, şu sağdaki gotik kapının ardında, hobi odasında, ben hemen yanına geliyorum.″ diye seslendi. Hâlâ kitap raflarını incelemekte olan Gabriel ″Olur, bakayım.″ dedikten sonra hafifçe yalpalayarak gotik kapıya yöneldi. Açmasıyla “Oha!!!" diye bağırması bir oldu. Kulaklarını dikmiş bu tepkiyi bekleyen Sofia elinde konyak kadehleriyle gülümseyerek yanına gelirken ″Sana bir köy inşa ettim, beğenmedin mi?" diye sordu.

Gabriel şaşkınlıkla "Odanın neredeyse yarısı maket bir köy mü? Muazzam bir şey bu! Bu çok, nasıl diyeyim, heybetli, çok emek yahu. Hatırladığım kadarıyla senin maket merakın falan da yoktu? Bunu sen mi yaptın? Hem neden?" diye sordu.

Sofia "Tek başıma ellerimle yaptım, sekiz dokuz ay sürdü. Babamın ölümünden sonra olanları buradan anlatmaya başlayabilirim aslında. Müthiş bir depresyona kapıldığım yetmezmiş gibi bir de insafsız karabasanlar ve en sonunda sanrılar, baş ağrısı, uykusuzluk, yön yitimi hissi....Aklımı yitirdiğimi sandım." diye cevap verdi.

Gabriel gücenmiş bir tonda ″Neden bana haber vermedin ki? Bazen seni anlamakta zorlanıyorum biliyor musun? Belki sana yardım edebilirdim.” dedi.

Sofia gülümsedi. Sakince ″Alınma ama edemezdin. Kendimden başka kimse de edemezdi zaten. En dibe vurduğum bir anda, neden bilmem, yaşadıklarımı yazmaya başladım, bir de resim yapmaya, yavaş yavaş toparlarken bir gece aniden aklıma geldi ve bu köyün inşasına başladım işte. Her gün bir parça, kes yapıştır boya, önce bahçeden taşlar topladım sonra onların etrafına küçük binalar yerleştirdim, bir iki insan oturtunca önce bir tarım çiftliği, sonra hayvan damı yaptım, ekmeksiz olmaz tabii küçük bir fırın, çocukların büyüyeceğini varsayıp bir okul, sonra bak ortasından geçirdiğim nehrin sağını solunu parklarla donattım, küçük ağaçlar, ahşap korkuluklar falan ilave ettim. Parkların isimlerini de sevdiğim yazar ve şairlerden seçtim, şu William Blake parkına bak mesela, parkın tabelasını görüyor musun? *The Book of* Los'un kapak resmini küçültüp yapıştırdım, şunda da William Butler Yeats'in A Vision'u var, diğer parklar da öyle, sonra içinde küçük gemilerin, yelkenlilerin yüzdüğü bir körfez yaptım. Hatta bak, kıyısında eski bir kale bile var, aynı çocukluğumun plajdaki kumdan kaleler oyununu tekrar yaşamak gibi. Esas şuna bak, bir sabah tapınak

yerleştirmek isteyince yaşayanların hangi dine mensup olduklarını bilemediğim düşüncesi beni bir cami, bir kilise, bir de havra ilave etmeye sevk etti. Ne olur ne olmaz diye şuraya da bir piramit oturttum, daha doğrusu bir ziggurat60. İlginç olanı köy büyüdükçe kendimi o kadar huzurlu hissettim ki ben bile şaşırdım. Nedenini araştırınca da kendi mitosumu yaratmaya başladığımı anladım. Bu inşa ettiğim evler, tapınaklar, kaleler fitili tutuşturan kıvılcımlardı. Böylece bir semboller sağanağı başladı. Daha az analitik düşünüp kendimi bilinçdışının taleplerine açmayı öğrendim. Tabii bu aktif imgelem61 denen metodun yardımıyla toparlanma sürecine girdim. Aslında bu teknikten üniversitede bahsetmişlerdi, yaratıcı oyun deniliyor, ama nedense tamamen unutmuştum. Kendiliğinden gelen bu basari beni huzura kavuşturunca sonradan aklıma geldi iyi mi?" dedi.

Gabriel elini sallarken "Dur, dur, dur. Şu son üç cümlede ne dediysen artık, hiçbir şey anlamadım. Bana her şeyi tüm detaylarıyla anlatman lazım ama psikoloji üç aylıktan terk olup fizikçi olduğumu da unutma. Mitosmuş, yaratıcı oyunmuş, bilinçdışıymış, önce bunların ne demek olduğunu anlatman şart. Karşılığında ben de sana fizikteki Schrödinger'in kedisini anlatırım." diyerek muzipçe gülümsedi.

Sırıtmaya başlayan Sofia "Nükleer fizikle kedi öyle mi? Nasıl bir bağlantı varsa dinlemek isterim doğrusu. Diğer taraftan haklısın, yine de önceden belirteyim, bütün söyleyeceklerimin yüzde yüz doğru olduğu gibi bir iddiam yok. Neticede psikoloji bilimi dediğin şeyin yüz, yüz elli yıllık bir geçmişi var ve şimdilik iyi çalışan birkaç kuramımızdan başka bir şeyimiz yok. Daha gidecek çok yolumuz var. Bu anlatacaklarım kendime en yakın bulduklarım ona göre." dedi.

Hınzırca gülen Gabriel "Eh septik Sofia'nın da kendini gösterme zamanı gelmişti. Doğru söyle, sen hayatın boyunca herhangi bir şeye yüzde yüz inandın mi?" diye sordu.

Sofia hiç tereddüt etmeden bakışlarını sevdiği adama döndürüp çok içten bir sesle "İnandım tabii. Sana!" deyiverdi.

60 Ziggurat: Eski Mezopotamya'nın Sümer, Babil ve Asur uygarlıklarında görülen basamaklı piramit şekilli tapınaklardır. En eskileri M.Ö. 4000'li yıllara dayanırken en yenileri M.Ö. 6.yüzyılda görülür.

61 Aktif imgelem: Analitik Psikolojinin bir sağaltım tekniğidir. →MNB (Aktif İmgelem)

Kelamın duygusu o denli ağırdı ki, Gabriel kendini, okyanusun on bin metre dibinde çırılçıplak yatıyormuş gibi hissetti. Sofia'nin doğrudan gözlerinin içine bakmasıyla cevap vermekten sıvışamayacağını anlar anlamaz, her sosyal olayda onu kurtaran şeyi yapıp işi şakaya vurmayı düşündü. Maalesef bu sefer işe yaramayacaktı çünkü kültür denen şeyin üzerinden geçen akıl köprüsünün altında kış uykusundan uyanmış vahşi bir hayvan yatmaktaydı. Bu hayvanı evcilleştirmek için o köprünün ayaklarından birine bağlamaya kalkmak beyhude bir çaba olacağı gibi, bunda ısrar etmek eninde sonunda köprünün yıkılmasıyla sonuçlanırdı. Yeryüzünün tanıdığı en zeki insanlardan biri olan Gabriel, iş Eros'a gelince mania sayılabilecek bu özelliğinden kısa bir süreliğine soyunması gerektiğini fısıldayan iç sesine güvenmesi gerektiğini anladı. Hiç konuşmadan ileri doğru bir adım atıp Sofia'yı kollarının arasına aldı. Vücuduna yumuşakça dalan dolgun göğüslerinden hissettiği derin nefes alışları, ten kokusunun samimi davetiyle birleştiğinde, boynuna gömdüğü dudakları aradıklarını bulduğunda ılık bir nefesle birlikte dağ çileği tadında bir serinliğin ağzına yayıldığını hissetti. İşte Sofia'nin da onu şehvetle öptüğünü anladığı o anda Gabriel'in utanç, kaygı ve tereddütleri savrulup gitti. Tam bir teslimiyet duygusu içinde gözlerini kapadı ve kendini hayatın merkezine bıraktı. Vahşi bir bütünleşme isteğinin kılavuzluğunda aklın dar sınırlarından kurtulup kendini bilinçdışının engin sularına bırakmaya karar vermiş iki ruh, köklerine dönmek için çırılçıplak soyunduğunda, tenlerinde keşfettikleri kutsi bir varlığın mevcudiyeti duygusunun aslında çıplaklıklarını giydirdiği bilinciyle kutsandı.

En büyük doğa tapınması ayininin henüz kokusu bile dağılmadan, binlerce kitabın şehadetinde birbirine sarılmış yatan çıplak vücutları, çiftleştiklerini zannederken tekleşmiş oldukları gerçeğini büyük bir şaşkınlıkla idrak etti. Bu, hayatlar boyunca birlikte keşfedecekleri pek çok kozmik sırrın henüz ilkiydi.



Özellikle kolektif nevroz zamanlarında olgun insanların varlığı ölümcül öneme sahiptir.

Marie-Louise Von Franz62
İsviçreli analitik psikolog, dilbilimci ve araştırmacı.
XX.yy.

Gölge Okulu

Paris'in gözbebeğine yerleştirilmiş üç kollu bir pervaneyi andıran UNESCO genel merkezinin içi epey serin sayılırdı. Sıcaktan nefret eden Frer Marius kendine uygun ortamın verdiği şevkle neredeyse yarım saattir UNESCO genel direktörünün ağzından girip burnundan çıkıyordu. Buna karşılık orta yaşını geçti geçecek direktör hanım ise papağan stratejisine sığınmış, durmadan " Ama Filistin meselesinden sonra..."deyip duruyordu.

Onları sessizce izlemekte olan Frer Jean ister istemez tebessüm etti. Frer Marius'ün bir fikri savunurken ne kadar baskıcı olabildiğini çok iyi biliyordu. 'Yutmadan önce avladığı fok yavrusuyla oynayan katil balinayı andırıyor.' diye düşündü. Aslında direktör haksız sayılmazdı. Bundan kısa bir süre önce UNESCO'nun Filistin'i ani bir kararla üyeliğine kabul etmesi büyük bir krize neden olmuştu. Fena öfkelenen A.B.D. kuruluşa yaptığı bütün mali yardımlar1 kesmiş ve bunun sonucu olarak neredeyse bütün programları askıya almak zorunda kalmışlardı.

Ksenia'nin tekdüze sesi "Ama Frer Marius, lütfen, bakin anlamıyorsunuz, kaynağımız yok, gerçekten yok diyorum." diye çınladı.

62 Marie-Louise von Franz: →MNB (Marie-Louise von Franz)

Frer Marius her zaman ilk olarak sevgi yolunu kullanmayı âdet edinmişti. Yumuşak bir tonda “Sevgili Ksenia asıl siz anlamıyorsunuz. Size paradan bahseden kim? O sonraki problem. Benim asil talebim sizin örgütsel imkânlarınızı kullanabilmek." diye cevap verdi.

Ksenia'nin rengi sarı beyazdan koyu pembeye dönmek üzereydi. Bıkkın bir sesle "Frer bakın, isteklerinizi her ülkedeki bağlı kuruluşlarımıza bildirmek için bir mektup yazsam bu mektubun pulunu alacak paramız yok. Anlıyor musunuz?" diye konuştu.

Frer Marius derin bir iç çekip "Tamam, tamam." diye cevap verdi. Bir süre sessizce beklediler. Frer Jean müdahale etme ihtiyacı hissetti. “Marius istersen biz..."

Sözünü bitiremedi çünkü Frer Marius elini kaldırmış ve konuşmaya başlamıştı. Sesindeki ciddiyet Frer Jean dâhil fânilerin çoğunu susturacak cinstendi.

"Sevgili hanımefendi, ısrarcı olmamı bağışlayın ama insanlığın selameti için konuşunca haddimi aşma cüretini kendimde buluyorum. Lütfen. Teklifimi iyi dinleyin. Tüm finansmanı üstlenmeyi kabul ediyoruz. Kitapları, defterleri, eğitmen masraflarını, seyahat giderlerini, hepsini. Sizden tek istediğimiz UNESCO'ya bağlı hükümetlerin ortaokul müfredatına *Gölge Okulu* derslerinden bazılarını ilave etmeleri için ısrarcı olmanız."

Ksenia kafasını umutsuzca salladı. Sıkıntılı bir sesle “Bu nasıl olacak? Ortaklarımıza nasıl baskı yapabiliriz? Hem bazı ülkelerde daha kızların okula gitmesini sağlayamazken, hassas alanlara böylesi bir müdahale bizi çok zor durumda bırakacak, zaten birçok kültürel ve dinî çekince öne sürülecek, yıllar sürecek bir tartışma ortamı yaratılacak.., diye söylendi.

Kadın cümlesini bitiremeden Frer Marius söylenmeye başlamıştı bile. Biraz öfkeyle "Hep aynı terane. Neymiş müdahale ettiğimiz hassas alanlar? Psikoloji biliminin bütün disiplinleri tarafından kabul görmüş bilinçdışının varlığına mı itiraz ediyorlar? Yoksa gölgenin63 bütün kötülüklerin kaynağı olduğuna mı? Onlar değilse Klinik Psikoloji'nin son

63 Gölge: (Ana. Psi.) İnsanın topluma ve yaşam koşullarına adaptasyon sürecinde, karşı karşıya kaldığı her çeşit geleneksel ve ahlaki baskıların zorlamasıyla, 'kötü' kabul edilen içgüdüsel doğasını bilinçdışına ittiği bir nevi bodrum katıdır. Gölge, egonun karanlıktaki tarafı yani karşıt çiftidir.→ MNB (Gölge ve Kolektif Gölge)

elli yıldır neredeyse uğraştığı tek alan olan yansıtma 64 olgusundan mı rahatsız oluyorlar? Hem dünyada bunları müfredatına almayan psikoloji bölümü kaldı mı?" diye cevap verdi.

Ksenia alaycı bir gülümsemeden kendini alıkoyamadı. “Öğretiliyor tabii ama siz öğretilmelerinin ötesinde bir şey önermektesiniz." diyerek kendini savundu.

Frer Marius'ün gözlerinden alevler fışkırmaya başlamıştı. "Breh, breh, breh. Bilinçdışımızın karanlık bodrumu gölgeyi bilelim hatta öğretelim ama ona bulaşmayalım düşüncesi bizi bu duruma getirmedi mi zaten? En son Roma'da olanları duymadınız mı? Ya daha önce İstanbul ve Paris'te olanları? Bunları bireysel ruhların hezeyanlarından doğmuş kötülükler olarak görüyorsanız büyük bir yanılgı içindesiniz."

Ksenia artık nezaket maskesini taşımaktan yorulmuştu. Hesap soran bir tonda "Yapmayın Frer Marius, umarım intihar bombacılarını da bununla ilişkilendirmeyeceksiniz?" dedi.

Marius susup yere bakarak bir süre bekledi. Frer Jean oturduğu yerde hafifçe kıpırdanırken 'Fok yavrusu kaçınılmaz sonunu hızlandırıyor.' diye içinden geçirdi.

En nihayet Frer Marius ellerini havaya kaldırdı. Bir öğretmen edasıyla “ Ya neyle ilişkilendirecektik? Bu yorumunuzun ne kadar hatalı olduğunu size ispat etmek isterdim ama vaktimiz yok. Çok değil birkaç on yıla kalmaz ne kadar haklı olduğumu kendiniz de göreceksiniz. Bunun yerine konumuza daha çok faydası dokunacak bir şeyi tartışabiliriz. Gelin tarihsel perspektiften bakalım. Bu bizi körleştiren güncel olayların etkisinden de muaf tutar. Söyler misiniz, Avrupa'nın göbeğinde hiçbir akılcı nedeni olmadan yüzbinlerce kadının şeytanla ilişkide olduğunu söyleyerek onları odun istifi üzerinde yakmaya kadar giden bu insanlar, onlar da mı bireysel hezeyanlara kapılmışlardı? Hem siz de kadınsınız. Yüzbinlerce kadının ki önemli bir kısmı on altı yaşına bile basmamışlardı, hunharca katledilmesine neden olan Ortaçağ'daki

64Yansıtma ya da Projeksiyon: (Psi.) Kişiye ait bilinçdışı bir özelliğin; bir kusurun ya da bir yeteneğin başka bir kişi ya da nesneye aitmiş gibi görüldüğü, ispatlanmış psikolojik bir süreçtir. İnkâr edilmesi durumunda gölge gayriihtiyari olarak başkalarına yansıtılır. Gölge yansıtıldığında ego ötekileri kötü olarak görür ve kendi kötü yönlerini kolaylıkla yadsır. Bir insan gölgesini yansıttığında karşısındaki kişide gördüğü ve hoşuna gitmeyen şeylerin aslında kendi gölgesini ifade ettiğini bilmez.

cadı avı histerisinin kolektif gölge 65 kaynaklı olduğunu hangi psikoloji hocasına sorsanız öğrenirdiniz. Şunun şurası dört yüz yıl öncesinden bahsediyoruz. Bunu nasıl kabullenebiliyorsunuz? Genç dimağlar yaşamlarının mümkün olan en erken evrelerinde içlerinde yaşayan gölgenin varlığı ile nasıl mücadele edebileceklerini öğrenmeliler. Bir kere tetiklendi mi önüne gelen her şeyi merhametsizce silip süpüren kolektif kötülüğü ancak bireysel gölgenin içeriğini bilince çıkararak önleyebiliriz." diye konuştu.

Frer Marius bir saniye kadar düşündü, sonra "Çünkü bireysel gölge kolektif gölgeye bir köprü vazifesi görüyor. Bireysel gölgenin içeriğini bilinçli olarak insanlara gösterebilirsek çok daha yıkıcı olan kolektif gölgenin eline düşmelerini önleyebiliriz. Anlamıyor musunuz? Başka yol yok, zamanımız ise hiç yok hatta çok geç bile kaldık." dedi.

Fok yavrusu hiç etkilenmemişti. Tekdüze sesiyle "Bakın Frer Marius, şimdi de kendi fikrinizi kesin tek gerçekmiş gibi ısrarla kabul ettirmeye çalışmanız çok rahatsız edici. Dogmatik biri olduğunuzu düşüneceğim." diye cevap verdi.

Başkasına söylense ani bir tepkiyle karşılaşılması olası bu sözler Frer Marius'e gelince pek bir şey ifade etmiyordu çünkü o kolay kolay üzerine alınacak biri değildi. Öğretmen edasından çıkmadan " Sevgili bayan, dogmatizm ile en az iki bin yıldan bu yana göze göz dişe diş mücadele ediyoruz. Hem siz nasıl yorumlarsanız yorumlayın, bireysel gölgenin arkasında her zaman ifritlerin kol gezdiği kolektif gölge pusuya yatmış beklemektedir. Bunu size pek çok örnekle ispat edebilirim. İsterseniz Almanya'dan başlayabiliriz. Nazizm ilk ortaya çıktığında sıradan Almanlar para ve statüye olan açgözlülükleri nedeniyle yapılan gaddarlıkları görmezden gelmişlerdi. Vicdanlarını rahatlatmak için de 'bunlar münferit olaylar, o kadar da kötü olamazlar, ülkemizin zenginleşmesini sağlıyorlar, millî çıkarlarımız için yapıyorlar' şeklinde savunma mekanizmaları geliştiriyorlardı. İşte bu bireysel gölgeydi. İçinde hırs, kin, kıskançlık, öfke, cinsel sefahat, güç istenci, bencillik, ikiyüzlülük, haset, nefret, garez gibi duygular barındıran

---

65 Toplulukların kendine özgü bir psikolojileri ve dolayısıyla psikopatolojileri bulunur. Her insan gibi ulusların da gölgesi vardır ve aynı insanların gölgelerini yansıtmasını andırır bicimde gayriihtiyari olarak başka uluslara yansıtılır. Buna kolektif gölge denir ve her türlü inanç ve kültür kümeleşmelerinde, çoğunlukla da savaşlarda düşmanın günah keçisi hâline getirildiği. Canavarlaştırıldığı ve şeytanlaştırıldığı tartışmalı uyuşmazlıklar sırasında kendini gösterir.→MNB (Gölge ve Kolektif Gölge, Kolektif Bilinçdışı)

bireysel gölgemiz. Ama çok kısa bir süre sonra bu sıradan halk Nazilerle birlikte hareket etmeye başladı ve tek başlarına asla yapmayacakları kötülüğün binlerce kat daha ağırını yapar oldular. İşte bunu onlara yaptıran kolektif gölgeden başka bir şey değildi. Bu nedenle size diyorum ki, bireysel kötülük denen şeyin kitlesel harap edici bir histeriye dönüşmesini engelleyebilecek tek yol bizim önerimiz. Bu yoldan gitmemekte ısrar etmemiz, korkarım dünyayı kolektif bir psikozun esiğine getirecek. Bu her hâlükârda zihinsel hastalık, yobazlık ve yıkım demektir. Biraz bakmayı bilenler emareleri görmekte zorlanmaz. Lütfen..." dedi.

Fok yavrusunun nedense bugün köpek balığı rolünü oynayacağı tutmuştu. Israrcı bir tonda "Yok, yok, bunu kabullenemem. Kurumsal olarak tek yöntemin sizinki olduğunu nasıl savunuruz? Hem bu devletlerin değil ebeveynlerin vereceği bir karar değil mi? Bir de isin dinî hassasiyetler tarafı da var." diyerek savunmasını sürdürdü.

Frer Marius güldü. "Sevgili hanımefendi bu savunmalarınıza inandığınızı bile zannetmiyorum. Devlet bireyi yetiştirirken vereceği eğitimin şeklini ebeveynlere mi sormuş bugüne kadar? Hadi diyelim ki devletler bunu belirlerken kendi önceliklerini göz önünde bulunduruyorlar. Zeitgeist66 meselesini yok mu sayacağız?"

Ksenia şaşırdı. "Zeitgeist'in konumuzla nasıl bir alakası olabilir ki?"

"Nasıl olmasın? Ne yani, 19. yy. Avrupası ile şimdiki Avrupa'nın ne kadar farklı olduğu açık değil mi? Toplulukların çağın ruhunu oluşturan kolektif bir ruhları olduğu yadsınamayacak bir gerçektir. Üstelik kolektif ruh kolayca kolektif gölge oluşturur ve bunun ne kadar dehşetli bir şey olduğunu ifade etmeye çalışıyorum ve tam da o noktadayız, yoksa Avrupa'nın konforlu demokrasilerinden ISiD'e katılmak için binlerce genç neden Irak ve Suriye'ye göç etsin?"

Ksenia ısrarcıydı "Hayır, hayır. Bu sadece bir hipotez olabilir yoksa...

Frer Marius cümlesini bitirmesine müsaade etmedi: "Peki o zaman yüzyılın başında Avrupa'da en yüksek okuryazarlık oranına sahip olan entelektüel Almanya'nın Nazi saçmalıklarına kitlesel olarak nasıl inandığını açıklayacak başka bir hipoteziniz var mi? Yok değil mi?

66 Zeitgeist:(Alm.) Çağın tini/ruhu.

Bulacağınızı da zannetmem. Psikoloji ve sosyoloji biliminin desteklediği tek akılcı açıklama benimki."

“Ama...”

Frer Jean'ın hayranlık dolu bakışları altında Frer Marius istim üstünde gidiyordu. “Aması falan yok. Yakın tarih bu saptamalarımı destekleyecek onlarca örnekle dolu, 12. yüzyıldaki Kathar67 soykırımı, onun ardından Ortaçağ'ın cadı avı, Yahudi soykırımı, daha da sayabilirim. O kadar geriye gitmeye de gerek yok. Şeytan burnumuzun dibinden hiç ayrılmadı ki. Buyurun kısa süre önce Ruanda'da Tutsilere yapılan soykırımı68 nasıl açıklayacaksınız? Bunları tesadüfen aynı anda harekete geçmeye karar vermiş bireysel akıl tutulmaları yasayan insanlar mı zannediyorsunuz?"

Ksenia yarım ağızla “Yani, mutlaka öyle değildir, hımmm, ama..."diyebildi.

Marius'ün beklemeye tahammülü yoktu. "Allah askına Ksenia, birinin Ruanda devlet radyosuna çıkıp 'Böcekleri ezin.' diye bağırmasıyla milyonlarca Hutu'nun hemen evlerinden çıkıp ellerinde satırlarıyla Tutsi avına çıkmasını nasıl açıklarsın? Hadi söyle."

Fok yavrusu suyun yüzeyinde nefes alacakmış gibi ağzını iki kere büyük büyük açtı ama bir şey diyemeden suya battı. Frer Marius avına kilitlenmiş konuşmaya devam etti: “Tarihi hatirlatayim,1994.İletisim imkânlarının sınırlı olduğu 1600'lü hatta 1900'lü yıllardan bahsetmiyoruz burada. Bütün dünyanın gözü önünde, neredeyse televizyonlardan naklen yayınlanabilecek bir vahşet bu. Düşünün lütfen, daha düne kadar beraber yemek yediğiniz, sohbet ettiğiniz

---

67 Cathares: (Fr.) Katharlar okunur. Bugünkü Güneybatı Fransa ile Kuzeybatı İtalya arasında uzanan topraklarda, 1165-1321 tarihleri arasında filizlenmiş bâtıni bir Hristiyan mezhebidir.1209 yılında Papa onlara karşı bir Haçlı Seferi düzenleyerek Avrupa'daki ilk soykırıma neden olmuştur.

68 Ruanda Soykırımı: Ruanda'da 1994 yılında yaklaşık yüz gün içinde 800.000 Tutsi ve ılımlı Hutu'nun, aşırı uç Hutular (Interahamwe) tarafından öldürülmesi olayıdır. Nisan ayının başında resmî devlet radyosundan yapılan katliam çağrısı ile ırkçı Hutular öncelik eğitimli Tutsilerde olmak üzere önceden belirlediği tüm Tutsileri doğramaya başladı. Parası olan Tutsiler ücret karşılığında ateşli silahlarla öldürülmeyi seçebiliyorlardı, diğerleri ise pala, bıçak ve taş ile acı çektirilerek öldürülüyorlardı. Batı, özellikle de Fransa klasik ikiyüzlülüğünü gösterince, Interahamwe'nin çekindiği tek güç olan BM barış gücü ülkeyi terk etti. Bundan sonra katliamın şiddeti insan aklının hayal edemeyeceği boyutlara ulaştı. Ülkede ceset koyacak yer kalmadı. Kagere Nehri'nden bir günde altmış bin insanın cesedi kıyıya vurdu. Şehirdeki cesetleri yemek için aç hayvanlar şehre indi. Hutuların gözü o kadar kararmıştı ki cesetleri yiyen köpeklere sinirlendikleri için köpeklerin de önemli bir kısmını katlettiler.

komşunuz sabah kalktığınızda elinde satır ile sizi parçalamaya geliyor. Üç aylık bilançoyu biliyor olmalısınız, Tutsiler ve bazı ılımlı Hutulardan oluşan yaklaşık 800.000 sivil katledildi, 250.000'den fazla kadına tecavüz edildi, bu kadınlar 20.000 kadar çocuk doğurdu, hayatta kalanların 75.000'i öksüz kaldı, bunlar 14 ile 21 yaş arasında, 60.000kadarı kendine bakamıyor, dahası bu vahşet hiçbir işe yaramadı çünkü geriye kalanların dörtte üçünün aylık geliri sekiz Amerikan dolarından daha az."

“Bunlar itiraz edemeyeceğim tarihî gerçekler ama sizin taleplerinize nasıl destek sağlayacaklarını anlamadım?"

Frer Marius derin bir iç çekti. “ Ellerinde satırlarla Tutsi komşularının kapısına dayanan Hutulara bireysel gölgenin ne kadar dehşetli bir şey olduğu daha gençken gösterilmiş olsaydı belki yine münferit bazı aşırılıklar yaşanabilirdi ama bu kadar insanın ölmesine neden olan kolektif bir histeriye yol açılmazdı. Hiç durmadan ellerindeki satırlarla Tutsi kesmekte olan Hutuların bir süre sonra yorulunca yakaladıkları Tutsilerin kaçamasınlar diye aşil tendonlarını kestiklerini ve biraz dinlendikten sonra kaldıkları yerden onları katletmeye devam ettiklerini duymadınız mı? Bu dinlenme sırasında akılları başlarına gelmediyse bu vahşetin bir anlık gafletten kaynaklanmadığını ve bilinçlerini katbekat aşan çok daha büyük bir gücün etkisinde olduklarını kabul etmek gerekir."

Ksenia etkilenmemiş duruyordu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz anlamıyorum." diye söylendi.

Marius'ün sabrı taşmak üzereydi. "Hanımefendi beni çileden çıkarmak için özel bir çaba harcamak ihtiyacında herhâlde. Asıl siz bu kadar aşikâr olanı nasıl göremiyorsunuz? Tarih boyunca her kitlesel hareketin öncesinde aynı mekanizma harekete geçiyor ve sonuç değişmiyor. Kuluçka dönemi taraflardan birinin diğerine uzun süreli eziyet etmesiyle başlıyor, hastalığın gelişimi ise eziyet edilen grubun bir süre sonra gücü eline geçirmesi ile hızlanıyor ve son aşamada kitlesel histeri, grupları birey olarak yapmayacakları kötülüğü yapabilecek hâle sokuyor. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra idaresi Belçika’ya verilen Ruanda meselesinde de aynen böyle oldu. O zamanlar nüfusunun yüzde seksen dokuzu Hutu, yüzde onu Tutsi, yüzde biri ise Pigme idi. Doğal yasam ihtiyaçlarını kazanmak dışında çalışmayan, acımasız doğaya karşı birbirine destek veren şahane insanlardı. Bu halka önce kahve

tarlalarında çalışma zorunluluğu ve çalışmayanları kırbaçla cezalandırma gibi yeni kurallar getirildi. Çalıştırılacaklar çoğunluk olan Hutular olunca onları kontrol altında tutacak olan yönetici sınıf azınlık Tutsilerden oluşturuldu. Zaten Batı'nın Afrika politikası her zaman yönetici ve yöneten unsurların birbirinden ayrılması prensibini önde tutmuştur. Bu stratejiye bağlı olarak azınlıktaki yönetici Tutsileri güçlendirmek için onlara ırka dayalı bazı ayrıcalıklar verildi. Üstelik bu ırk ayrımı yapaydı çünkü Hutularla Tutsiler arasında ortak olan dil, örf ve âdetler yüzlerce yıllık ortak geçmişe dayanmaktaydı. Buna rağmen kardeşçe yaşayan bu halk, işe alımlardan hastane kabullerine kadar bütün kararlar ırklarına bağlı olarak alınmaya başlandığında doğal olarak bölünmüş oldu. Yönetici Tutsiler bağlı oldukları Belçika hükümetinin taleplerini; imtiyazlarını kaybetmemek için, kendilerinden on kat daha kalabalık olan Hutular üzerinde acımasızca uyguladı. Kısa bir sürede, kamuda çalışma imtiyazı, hastane hizmetlerinden yararlanma imkânı, üniversite hatta ilkokullar ve neredeyse bütün sosyal olanaklar Hutulara kapatıldı. Bu da elli yıl boyunca yaşanan acıların Hutuların içinde daha büyük bir öfke biriktirmesine neden oldu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise Ruanda özgürlüğüne kavuşup serbest seçimler gündeme geldiğinde roller hızla değişti. Batı, çıkarlarını korumak için artık çoğunluğun oyu ile iktidarı ele geçirebilecek olan Hutuları desteklemeye başladı. İlk seçimlerde bekleneceği gibi milliyetçi Hutu lideri başbakan oldu. İşte bu noktada birikmiş olan öfke önce küçük küçük ama sonunda büyük bir patlamayla soykırıma neden oldu."

Ksenia gözlerini kırparken başını aşağı yukarı salladı. "Öç almışlar işte... ”

Frer Marius hınzırca gülümsedi. "Evet, bahçesindeki tavuğu kesemeyecek kadar merhametli adamlar ellerine satırları alp komşularının çocuklarını keserek öç almışlardır. Bakin hanımefendi, insan çektiği acıları unutmaya meyillidir. Her hâlükârda kendine yapılanların öcünü almak isteyen birisi eline satırı alıp kadın çocuk doğramaya kalkmaz, hele milyonlarcası bunu aynı anda yapmaya hiç kalkmaz. Olanların bilimsel açıklaması basit, Hutuların onlarca yıldır yaşadığı acının yarattığı itilmişlik duygusu bireysel gölgenin en karanlık dehlizlerinde birikip durmuştu. Sonra bu bireysel birikme Hutu

topluluğunun tamamına yayıldı, çünkü artık kolektif gölge devredeydi. Bundan sonrasını bu konuların üstadı olan Frer Jean anlatsın."

Frer Jean hiç düşünmeden konuşmaya başladı. " Projeksiyon ya da yansıtma denen psikolojik süreç bilindiğinde olanların arkasındaki mekanizmayı anlamak çok kolay. Kural bir; gölge bilinçdışıdır, insan bilinçli olarak bunun içeriğini kolay kolay fark edemez. Kural iki; bilinçdışı olan her şey gayriihtiyari olup karsıdakine yansıtılır. Hutuların içinde bastırılmış olan kolektif gölge, milliyetçi hükümetin devlet radyosundan 'Böcekleri ezin.' anonsu ile tetiklendiğinde, yıllardır itilmiş kakılmış kısacası aşağılanmış Hutuların gölgelerini Tutsilerin üzerine yansıtması kritik safhaya ulaşmıştı. Biriken öfke bir salgın hastalık gibi hızla yayıldı. Hutular on yıllardır çektikleri acıların sorumlusu olarak Tutsilere baktıklarında aslında Belçikalıları görmüşlerdi. Bu nedenle Tutsileri kendilerinden değil, onları yıllardır sömürüp aşağılayan Batılıların yakın akrabaları olarak algılamışlardı. On binlerce Hutu'nun aynı anda elinde Çin mali satırıyla komsusunu kesmeye koşmasının asıl nedeni bunda yatmaktadır." Frer Jean ellerini umutsuzluk ifadesi gösterecek şekilde açıp sustu.

Frer Marius tekrar derin bir iç çekip şöyle dedi: "Yansıtmanın bu denli başarılı olmasında Hutularla Tutsilerin, geçmişlerinde sürekli itilip kakılarak acıda ortaklaşmış olmaları yatmaktadır. Farkında değillerdi ama son tahlilde Hutular, Tutsilerde kendi karanlıklarını görmüşlerdi. İşte gölge projeksiyonu böyle lanet bir şeydir. Bu yüzden gençler ona yakalanmadan onunla tanışmalı ve nasıl mücadele edeceklerini öğrenmeliler. Kendimizi ve bütün dünyayı yalnızca karşımızdakinin kötü olduğu konusunda kandırmaya devam ettiğimiz sürece yüzlerce yıl da geçse hiçbir şey değişmeyecek. Kendi gölgemizi ve onun kötülüklerini tanımaya çaba harcamak tek akılcı yol. Eğer gölgemizi yani varlığımızın karanlık yönünü Hutulara, ya da ISiD'e katılan bu gençlere görünür kılabilseydik onları her türlü ahlaki ve ruhsal ayartmaya karşı bağışık hâle getirebilirdik. Oysa şimdiki durumumuzla her türlü hastalığa açık durumdayız çünkü onların yaptıklarından farklı bir şey yapmıyoruz."

Frer Marius bir an soluklanıp ardından "Sevgili hanımefendi, UNESCO'nun desteklediği bir *Gölge Okulu* projesi için önayak olmanız ölümcül derecede önemli. Anlatabiliyor muyuz? Siz evet derseniz üzerinizden yükün büyük kısmını alabilecek eğitimci bir arkadaşımız

var. Adı Henry Goetellmann. Bir Fransız ama Polonya'da Malbork kalesi müzesinin yöneticiliğini yapıyor. Uzun yıllar dünyanın farklı Fransız okullarında müdürlük yaptı. Çok yetkin bir eğitimcidir ve en önemlisi projemiz üzerinde neredeyse kırk yıldır uğraşıyor." diye konuştu.

Fok yavrusu son bir caba sarf etmek ihtiyacıyla "Sizi anlıyorum. Gerçekten. Dayanaklarınıza diyecek bir şey yok ama yine ciddi itirazlarla karşılaşacağımızı siz de biliyorsunuz.” dedi.

Frer Marius "Hah!" diyerek güldükten sonra “ Nelerle karşılaşacağımızı çok iyi biliyorum. Bilimsel temeli olan bizim önerilerimize karşı yapılacak önerileri de çok iyi biliyorum; iyiliksever vaaz vermek değil mi? Buna uygun davranan milyarlarca insan üç bin yıldır tanrılarına yakarıp duruyor. İşe yarıyor olsaydı çoktan sonuç almış olurduk.” dedi.

Fok yavrusu artık yenilip yutulmuştu. "Tamam, Frer Marius, tamam. Teslim oluyorum. İlk fırsatta bu konunun üzerinde bir rapor hazırlamaları için bir komisyon oluşturacağım ama şunu da bilmelisiniz, kesinlikle hiçbir şey için söz vermiyorum.”

Hitler'i izleyin. Dans edecektir ama müziği ben yazdım. Onlarla temasa geçmek için gerekli araçları verdik kendisine. Bana da acımayın sakın! Tarihi herhangi bir Almandan çok daha fazla etkilemiş olacağım.

Dietrich Eckart
Alman Politikacı ve Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi ÜJyesi
Ölüm döseğinde 1923

Şer Rahiplerinin Kurbanlı Tapınması

Kısa bir süre daha ona Koca gövdesini dahi ufak gösterecek kadar büyük, Ortaçağ'dan kalma ahşap berjerin içine gömülmüş, bir taraftan beyazlamış uzun keçi sakalıyla oynarken diğer taraftan çıtırdayan odunların üzerinden arada bir fırlayan kıvılcımlara bakmakta olan Frer Marius'ün düşünceli hâli dikkatini çekmişti çekmesine ama böyle zamanlarda onu rahatsız etmemesi gerektiğini çoktan öğrenmişti. bakmayı sürdüren Frer Jean, yapması gereken en doğru şeyi yapıp elindeki kitaba döndü. Huzursuzluğu her hâlinden belli olan Frer Marius dirseklerini koltuğun yan kollarına dayayarak fazlasıyla ısınmış olan ayaklarını kendine doğru çekip öne doğru eğildi. Ne yaparsa yapsın kendini tekrar ettiğini fark edince uzun zamandır çözmeye çalıştığ1konuda ilerleme kaydetmesinin imkânsız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Tıkandım, ikinci bir fikre ihtiyacım var." diye mırıldandı.

Böyle durumlarda diyalektiğin yardımına başvurması âdettendi. Kafasını kaldırmadan "Jean," diye seslendi. Okuduğu kitapla âdeta bütünleşmiş olan Frer Jean irkildi. Boğuk bir sesle "E, efendim?" diye cevap verdi.

Marius sıcak bir sesle "Sana bir şey danışmam lazım. Bir karar verme aşamasındayım ama olasılıkları tam olarak öngörmekte zorlanıyorum.

Al sana bir tez, sen de antitezini yaratmaya çalış, bakalım sağlıklı bir senteze varabilecek miyiz?" dedi.

Frer Jean okuduğu kitabı kapatıp " Olur, nedir seni bu kadar zorlayan?" diye sordu.

Marius dramatik bir tonda " Büyük Sır Üstadı'nın öngörüleri gerçekleşirse ve bir konklav toplamak zorunda kalırsak, bir ya da iki *Ruhçu* çağırsam nasıl olur diye düşünüyorum." dedi.

Frer Jean'ın ağzından anlaşılmaz boğuk sesler dökülürken yayından kurtulmuş hacıyatmaz misali oturduğu yerden ayağa fırladı. Koşarak gelip Marius'ün karşısındaki berjere otururken "Eyvah eyvah Marius, bu çok tehlikeli değil mi? Tabii nedenini de sormam gerekiyor ama neden siyasi bir konklava Ruhçu sokmak istiyorsun ki?" diye sordu.

Frer Marius ciddi bir sesle "Hainin kim olduğunu bilemediğimiz için. Yani herkes olabilir değil mi? Ya en güçlülerimizden biriyse diye düşünüp duruyorum da. Olacak şey değil ama Allah korusun, mesela Efendi Djüdschi hain çıkarsa, başa çıkabilir miyiz?" dedi.

Jean'ın yüzü bütün gerginliği anlatıyordu. Büyük bir tedirginlikle " Yok daha neler. Olabilir mi böyle bir şey?" dedi.

Frer Marius "Lafın gelişi canım." diye cevap verdi.

Frer Jean rahatlamış bir sesle "Ah, şimdi anladım. Olası hainimiz Ruhçu yetenekleri olan muhafızlardan biri çıkarsa diye tedirgin oluyorsun." dedi.

"Sadece o mu? Ya hain muhafızın aynı zamanda güçlü bir Ruhçu yardakçısı varsa? 0 zaman ne yaparız? Her şeye hazırlıklı olmalıyız. En kötüsüne bile...

Frer Jean kaşlarını kaldırıp ağzını buruşturdu. "Doğrusunu istersen korkun yersiz değil. Yine de konklava Ruhçu çağırmak... Vallahi bilemiyorum, çok zor bir karar, daha önce yaşadığımız kötü tecrübeyi hatırlatmama gerek yok herhâlde?"

Canı sıkılan Frer Marius "Ne kötü tecrübesi be Jean, afet desene şuna, hem de en âlâsından bir Nuh tufanı yaşadık sayılır. Zaten o yüzden çok zorlanıyorum karar vermekte." diye cevap verdi.

Frer Jean başını hızla aşağı yukarı sallayıp üzgün bir sesle "Haklısın vallahi. Büyük Sır Üstadı'nın tabiriyle *Büyük Felaket* az kalsın bizi yok edip gidecekti. Binlerce yıllık emek, o kadar fedakârlık. Neyse ki tam

zamanında O müdahale etti de üstelik gencecik bir delikanlıydı o zamanlar, aman aman hatırlamak bile tüylerimi diken diken ediyor.” dedi.

Frer Marius kısa bir süre düşündükten sonra “Ama yine de konklav talep edecek hain muhafızın aklında ne olduğunu, neler planladığını, Ruhçu suç ortakları olup olmadığını bilemiyoruz, yani bütün olasılıklara karşı çok hazırlıklı olmamız gerekmez mi? Kaybetme ihtimalimizi düşünmek dahi istemiyorum.” dedi.

Bir süre suskunca oturduktan sonra sessizliği Frer Jean bozdu. "Sen hatırlıyor musun?"

Marius "Hatırladığım o zamanlar dokuz on yaşlarında olduğum, Büyük Sır Üstadı on dokuz ya da yirmi idi galiba, çok özel biri olduğu konuşulmaya başlanmıştı bile. Badireyi atlatmamızı sağlayan başarısından sonra, 1945'te tüm seksiyonlar ona itimat beyanında bulundu. Yapılan çağrıdan sonra 1946 yılının bahar ekinoksunda, ilk defa İstanbul'da toplanan Büyük Birleşik Konklav'da oy birliğiyle Büyük Sır Üstadı seçildi. Sonrasını sen de biliyorsun, sırasıyla 'Hierophant', 'Mystagog', oradan da 'Belag-1 Azam' oldu." diye konuştu.

Frer Jean "Yok, onu demiyorum. İsmi batasıca öbürünü diyorum.” diye cevap verdi.

Yanıldığını anlayan Frer Marius “Eckart'i mi? Yok, hatırlamam imkânsız, çocuktum daha. 1923'te Noel bayramının ertesi günü ölmüş. Morfin müptelasıydı zaten biliyorsundur. Ciğerleri iperit 69 gazıyla kavrulmuş olarak bulundu. Nedeni de hiçbir zaman anlaşılamadı ama neye yarar, ölmeden olanlar olmuştu zaten. Büyük ifrit yapacağını yapmıştı. Tanrım o kadar kötülük, anlamsız vahşet, görülmemiş bir hunharlık, insanlıktan çıkmıştık ve nasıl becerdik, nasıl geri gelebildik, nasıl kalkabildik altından hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Aslında sen bunları benden daha iyi biliyorsun Jean. Hatta senin özel ilgi alanın olduğunu da biliyorum," diye cevap verdi.

Frer Jean biraz mahcup bakarken “Ah Marius, bu konuları Büyük Sır Üstadı'na sormak her zaman zordu bilirsin. Ne zaman yeltensem genelde cevap alamazdım ama keyifli olduğu zamanlarda bazı şeyler anlattığı da olurdu. Ben de fazla zorlamadan arada bir soruyordum işte.

69 Iperit: Hardal Gazi. ilk defa 1917'de Alman Ordusu tarafından, Belçika’nın Ypres kasabası çevresinde İngiliz ve Kanadalılara karşı kullanıldığından lperit olarak da anılır.

Yine de pek hatırlamayı sevdiği bir dönem olduğunu söyleyemem. Zannedersem o zamanlar hem yapmak zorunda kaldıkları için hem de yapamadıkları için büyük bir vicdan muhasebesine girişmişti. Hem çok mutlu hem de büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Yine de bu durum insanlığı uçurumun kenarından aldığı gerçeğini değiştirmez. Akabinde hayatının beş yılını inzivada geçirip ruhunu sağaltmak için çok mücadele etmek zorunda kalmıştı. Velhasılıkelam insanlık ona çok şey borçlu.” dedi.

Frer Marius yüzünü buruşturdu. “Evet, borçlu da söylesene Jean, insanlık bugüne kadar neyin farkına vardı ki bunun varsın."

Frer Jean başını önüne eğdi. Yavaşça “Öyle olmasına öyle de sonuçta iyi ki de öyle olmuş. Bildiğin gibi, o da olanları gizli tutmak için büyük bir caba harcamıştı.” dedi.

Marius merakla "Sen hiçbir şeyi unutmazsın ya bunları da hatırlıyorsundur şimdi. Mesela neler anlatırdı?" diye sordu.

Frer Jean gülümsedi. Neşeli bir sesle "Daha iyisini yaptım. Söyledikleri hep bölük pörçük detaylar içeriyordu. Zamanla verdiği cevaplardan cesaretlenince aşırıya kaçmadan sormaya devam ettim. O da bazen cevap veriyordu. Ben de bütün söylediklerini sıcağı sıcağına not ediyordum. Ardından oturup olayları, tarihleri, kişileri birbirleriyle ilişkilendirmeye çalışıyordum. Yirmi yıllık çalışmadan sonra, doğruluğundan yüzde yüz emin olmasam da zannedersem büyük fotoğrafı görebildim. Tabii bunlar benim sübjektif düşüncelerim ve bunları notlarımdan başka destekleyecek kanıtım yok. Yine de dediklerimi yazacak edebi yanı güçlü birini bulursam bir kitap hâline getirmek istiyorum. Bakalım, ömrümüz vefa ederse." dedi.

Frer Marius heyecanlanmıştı. "Muhteşem. Hadi Jean, gel sana bir espresso yapayım sonra oturalım bana gördüğün şu fotoğrafı anlat. Hatırlamayı istemeyeceğimiz kadar kötü bir dönem olsa da Büyük Sır Üstadı’nın o şartlarda bile, hem de genç yaşına rağmen başarmış olması, şu bulunduğumuz durumda bizi motive eden, umutlandıran bir şey bence. Ne dersin?"

Genelde konuşmasından çok susması için teşvik edilen Frer Jean, Frer Marius'ün talebi üzerine ironik bir giriş yapmak istemiş olmalı ki söze “Aslında anlatacak çok şey yok.” diye girdi. Ardından beklemeden

şöyle devam etti: *"Altın Şafak Hermetik Cemiyeti 70* ki şüphesiz 19.yüzyılın en güçlü gizemci71 cemiyetidir, işte onların içinden birisi, kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim, herhâlde hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim, nasıl beceriyorsa artık bizimkilerle bağlantıya geçiyor. Yine olmayacak bir şey, o tarihte yönetimimizde bulunan bir önceki Büyük Sır Üstadı'nı ikna ediyor ve 1909'da Ruhçuların da davet edileceği Büyük Birleşik Konklav toplanmasına karar veriyorlar. Ama Büyük Sır Üstadı o konklavı göremiyor çünkü 1907'de ölüyor. Konklav onsuz toplanınca olanlar oluyor ve Ruhçulardan bir grup darbe yapıp yönetimi ele geçiriyor. Siyasiler derhâl derdest ediliyor. Sadece bizim Büyük Sır Üstadı, o da yaşı nedeniyle, fark edilmiyor. Sonrasını biliyorsun, fiili olarak bölünüyoruz. Bugün o döneme fetret devri diyoruz işte."

Frer Marius sabırsız bir sesle araya girdi. Sitemle "Jean bunlar herkesin bildiği tarih, bana senin bulduklarını anlat." dedi.

"Evet, evet oraya geliyorum. Tepeden inmeyi yapanların lideri Dietrich Eckart72, kontrolü ele alıyor. Ruhçular arasında en güçlü olan da o zaten. Bizim liderler bir gecede ve aynı anda derdest edilince idaresiz kalan seksiyonlar doğal olarak paniğe kapılıp kargaşaya düşüyor. Ortamı gözünde canlandır, binlerce yıllık dev organizasyonun tepesi bir gecede çökmüş, geriye kalan bir yığın şaşkın ve umutsuz insanın ortasında gencecik bir adam, neyse ki o yaşta bile çok bilge bir dış görünüşü var, tepeden başlayarak aşağıya doğru önce bir avuç yetenekli adamı ikna ediyor, büyük bir sabır ve dikkatle önce güvenlerini sonra da sadakatlerini kazanıyor. Üstelik bunu Ruhçulara hissettirmeden yapabiliyor. Yeteneğe bakar misin?"

Anlattıklarının heyecanına kapılıp gözleri ışıl ışıl parıldamakta olan Frer Jean bileklerinden birleştirerek bir lale şeklini verdiği ellerini hızla yukarıya doğru kaldırıp en üst noktada fıskiye yapar gibi acarken dramatik bir sesle: " Puffff... Gittiler. Bir gecede ve hiç kimsenin ruhu bile duymadan yok oldular. Darbeden tam üç ay sonra bir 8 Mayıs sabahı

70 Hermetic Order of the Golden Dawn: (İng.) →MNB (Altin Şafak Hermetik Cemiyeti)

71 Gizemcilik ve gizemci cemiyetler: Geniş anlamda, usçuluktan ve günümüz bilimsel yöntemlerinden kopuk yollar aracılığıyla, üstün ve gizli bilginin araştırılması için kurulmuş inanç topluluklarıdır. → MNB (Gizemncilik ve gizemci cemiyetler)

72 Dietrich Eckart:→MNB (Dietrich Eckart)

yeryüzünden silindiler. Derdest edilmiş yedi büyük liderle darbeyi yapan üç Ruhçu dışında organizasyonun altı tamamen boşaldı. Kimse geride bırakılmadı, bir tek kişi bile. Darbeci Ruhçular ne yaptılarsa bulamadılar onlar. Her şeyi denediler. Aralarında olayları önceden görme yeteneği olanlar da vardı, onlar dahi basarisiz oldu. Bence o dönemde Büyük Sır Üstadı bilemediğimiz bazı teknikler kullanmış olmalı, yoksa binlerce kişinin bir gecede ortadan kaybolması o kadar basit bir iş değil. Mutlaka bir ipucu, takip edilecek bir iz bırakırlardı ve Ruhçular birini bulsalar hepsine ulaşırlardı. Büyük Sır Üstadı'nın gelmiş geçmiş en büyük başarısı bu olsa gerek." dedi.

Frer Marius iyice heyecanlanmıştı. "Mükemmel, mükemmel. Eeee sonra?"

Frer Jean kaşlarını kaldırıp dudaklarını öne doğru çıkarırken "Sonrası bölük pörçük biriktirdiğim bilgilerden benim kurguladığım bir hikâye. Yine de ayakları yere basan bir hikâye. Büyük Sır Üstadı bizimkileri güvene aldıktan sonra toparlanıp çok dar bir kadroyla, bildiğim kadarıyla sadece 6 kişiyle yola çıkıyor. Olacakları öngörüyor ve bir şey yapması gerektiğinin farkında. Böylece hain Ruhçuları kontrol etme ve olacakları engelleme mücadelesi İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar sürüyor. Dile kolay otuz beş yıl, neredeyse tüm gençliğini buna adamış! Sonuç? Yakın geçmişi biliyorsun, kısmen başarısız oldu, bu bölümü tarih kitaplarında okuyabilirsin. Başarıları ise bizden başka kimsenin bilmediği bir Sır, daha büyük bir idealin, binlerce yıldır hazırlandığımız biricik insani amacımızın sekteye uğramaması için daha önce yapılmış binlercesi gibi çok büyük bir fedakârlık." dedi.

Duygulandığı her hâlinden belli olan Frer Marius yerinden kalkıp büfeye yöneldi. Hiç konuşmadan Hennessy XO şişesinden iki basık konyak bardağı doldurup geri geldi. Bardağın birini Frer Jean'a uzatırken "Bunları yazmalısın Jean, geç olmadan mutlaka yazmalısın." dedi.

Bardağı neredeyse dudaklarına değdirmiş olan Frer Jean başını sallarken "Biliyorum, yapmam lazım. O kadar akıl almaz olaylar yaşanmış ki, büyülü şeyler, bin yılda bir olanlardan. Biliyorsun ulvi şeyler işte. Kayıt altına almazsam bir gün unutulup gidecekler." diye cevap verdi.

"Hadi devam et."

Frer Jean "Eckart bizimkileri bulamayınca öfkeden kuduruyor, herhâlde şer güçlerinin yönlendirmelerine bu kadar çabuk teslim olmasının nedenlerinden biri de bu öfkesini denetleyememesi. Büyük Sır Üstadı'na sormuştum, bu darbe daha sonra yaşanacakların ilk basamağı olarak mı planlanmıştı diye, sanmıyorum diye cevap vermişti. Ona göre olay, eski Büyük Sır Üstadı'nın vefatıyla oluşan otorite boşluğunu doldurmak hevesiyle bir anlığına şer akımına kapılan birkaç Ruhçu'nun hezeyan dolu çıkışıydı. Zamanında müdahale edilse kontrol altına alınabileceğini düşünüyordu, hatta öyle düşündüğü için bunu denediğini de biliyorum ama sonra bunun hayatının en büyük hatası olduğunu bana itiraf etti. Bunları bana anlattığı gün onu ilk defa ağlamaklı görmüştüm. Yaptığı eksik analizin harekete geçmesini geciktirdiğini söylemişti. Bu gecikme, öfke sarmalına kapılmış Eckart'ın Dominantların mutlak etkisine girmesini hızlandırmıştı. Bu da o mendebur iblise kötülüğünü hâkim kılmak için ihtiyaç duyduğu zamanı kazandırmıştı. Büyük Sır Üstadı'mız hatalı analiz yapmasa, olacakların önüne geçebileceğini düşünüyordu ama o kadar gençti ki, karar vermekte çok zorlanması ve zaman kazanmak istemesi çok doğaldı. Olaya kendi ruhu açısından da bakmamız gerekir. Şüphesiz ilk önce, altından daha kolay kalkabileceği bir yolu denemek istemişti. Geç de olsa hata ettiğini anladığında ise yapması gerekeni yaptı ama artık is isten geçmişti. Eckartın kurduğu dişliler geri döndürülemez bir şekilde dönmeye başlamıştı bir kere. Aslında onu anlayabiliyorum. Büyük Sır Üstadı için kendi ruhuna zarar vermeden birinin ölümüne karar vermek nasıl bir sınavdır düşünebiliyor musun?" diye devam etti.

"Bilmez miyim? En vicdansız insanlar için bile kolay verilemeyecek bir kararken onun içinde kim bilir nasıl bir dengesizliğe neden olmuştur. Hayal bile edemiyorum."

"Artık bilinçdışı şeytanlarının girdabına kapılmış olan Eckart'in önünde duracak eşdeğer bir güç kalmadığından balatayı sıyırmaya başladığını tahmin edebiliriz, zaten her Ruhçu'nun kronik hastalığı olan ve zar zor kontrol altında tutabildiği şer güçlerine açık arkaik virüsün önce ruhunu, hemen ardından da bilincini ele geçirdiğini tahmin etmek zor değil. Sen de biliyorsun ki eğitimimizde ilk olarak bize öğretilen Dominantlara aşırı değer biçmememizdir."

Frer Marius gülümseyerek "Dominantlara Giriş 101." dedi.

Frer Jean "Evet, ayrıca onlara tapınmanın çoğu kez psişik kimliğimize sahip olmalarına yol açtığını bizzat deneyimleyerek öğrendiğimizi de unutmayalım. Buradan, o insanat müsveddesinin de aynı yollardan geçerek büyük bir kibre kapıldığını ve sonunda kendini tanrısal bir Dominant seviyesinde olduğu aldatmacasıyla karşı karşıya bulduğu sonucuna varabiliriz. “ dedi.

Frer Marius başını salladı. "İnsanın kendini tanrı benzeri görmesinden kaynaklanan psişik enflasyonun kökleri derin bir aşağılık duygusunda yatar."

“ Kesinlikle orada yatar ve ilahların gücünü, ahmakların ruhsal hezeyanları düzeyine indirir. Büyük Sır Üstadı'na göre, nihai kırılma Eckart'in tamamen Thule'nin73 etkisine girmesiyle gerçekleşti. Onlardan pek çok arkadaşı olmasına rağmen üyesi olmadığı bu tarikatı, düştüğü büyük yalnızlıktan çıkış yolu olarak gördüğünü tahmin edebilirsin. Thule üyesi General Karl Haushofer'le de bu sayede tanıştığını belirtmek isterim. Büyük Sır Üstadı, Eckart'ın o tarihlerde yayınladığı bir şiirine dayanarak artık tamamen Vril'in74 tesiri altına girdiğini düşünüyordu. Bu şiirde Almanya'yı utanç dolu yenilgilerinden kurtaracak ve yeniden hak ettiği seviyeye çıkaracak *büyük olan, isimsiz olan, herkesin hissettiği ama göremediği* bir Mesih'in gelmekte olduğundan bahsediyordu."

“Vay canına!"

“Evet. Kimin aracılık ettiğini ihtimal Büyük Sır Üstadı biliyordu ama bana hiçbir zaman söylemedi. Her kim aracı olduysa, işinin ehliymiş çünkü iblisin besleneceği ilişkileri çok kısa sürede tesis ettiğini görebiliyoruz. 1918'de Alfred Rosenberg ve Gottfried Feder ile tanıştırılır. Anlayacağın cehenneme tek istikamet domino taşlarının döşenmesine daha o zamandan başlanmıştı. Bu ilişkiler meyvesini çok kısa sürede verir. Eckart'in Anton Drexler, Thule üyesi gazeteci Karl Harrer ve Gottfried Feder ile birlikte ileride Alman Nazi Partisi’ne

73 Thule: Alçak ırktan geldiğini iddia ettikleri topluluklara karşı 1918'den sonra mücadele veren bir Cermen tarikatıdır. Bu cemiyetin üyeleri arasında aynı zamanda Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi yönetiminde bulunan Feder, Franck, Hess, Rosenberg, Eckart ve Streciher gibi isimler bulunmaktadır.

74 Vril örgütü: Küçük bir kısmını kullandığımız sınırsız enerjiyi, içimizde yatan tanrılığın belkemiği olarak kabul eder ve bu enerjiye egemen olanın bütün insanlara egemen olacağı inancı üzerine kuruludur. Thule bu tarikattan doğacaktır. Golden Dawn, Teozofi Derneği ve İngiliz Gül Haçları bu örgütten etkilenmiştir.

dönüşecek olan *Deutsche Arbeiterpartei'yi 75* kurmasıyla cehenneme giden dört şerit otoyolun ilk kilometre taşı dikilmiş olur. 5 Ocak 1919tarihli kuruluş bildirgesine imza atan 7 kurucudan biri de Eckart'tir ama bence henüz etkisi sınırlıdır. 1913-14 yılları arası ve sonrası Büyük Sır Üstadı'nın Eckart üzerinde yoğunlaştığı dönemdir. Onu doğruya döndürebileceğine samimi olarak inanmıştı. Büyük ihtimalle Eckart da onun bu inancını istismar ederek ihtiyaç duyduğu zamanı kazanmış oldu. İşte bu süre içinde ser tohumları toprağın altında güç toplamaktadır. Nüve oradadır ve filizlenmek için iki şeye ihtiyaç duymaktadır, suya ve güneşe. Suyunu Alfred Rosenberg76 ile bulmuştu. Bir buçuk sene sonra ise güneşini bulacaktır. Bu katran karası güneş, içinde büyüttüğü şer güçlerinin yeryüzünde hükümranlığını kuracak olan Azazel'in77 temsilcisidir. Büyük Sır Üstadı'na göre bu andan sonra tarihin akışını değiştirmek için yapılabilecek bir şey kalmamıştı. En zor nihai kararını da o zaman verdiğini düşünüyorum."

Frer Marius zar zor duyulan bir sesle "Vay canına!" diyebildi.

Jean devam etti.” Bak Marius ister kader de ister anlamlı rastlantı, Onbaşı Adolf Hitler'i 12 Eylül 1919 günü Alman İşçi Partisi toplantısına yollayan komutanı Mayr'dan başkası değildir. Hükümet, topu topu elli üyesi olsa da partinin Münih'te bir darbe planladığından şüphelenmektedir. Hitler izlenimlerini not edip basit bir rapor düzenlemek için oradadır. Kendini belli etmemek gayretiyle büyük ihtimalle işini yapıp hemen çıkacaktır. Felek bazen şeytanla kol kola gezer. Bu da o günlerden biri olmalı çünkü toplantıya dışarıdan katılan kimsenin tanımadığı Baumann isimli biri, Bavyera'nın Prusya'dan kopup Avusturya ile birleşmesi gerektiğini savununca, milliyetçi duygularını taşırıp görevini dahi unutan Hitler, ayağa fırlayıp adamı fikrî bir hezimete uğratır. O kadar etkili konuşmuştur ki orada bulunan Anton Drexler olduğu yere çivilenmiştir. Hemen partiye girmesini teklif edecek ve Hitler düşünmeden kabul edecektir. İşte dünyanın talihi o an dönmüştür. Artık olacakların önüne geçebilecek hiçbir güç kalmamıştır. Büyük Sır Üstadı'nın dediği gibi artık yaşanacak vahşetin süresini kısaltmaya çalışmaktan başka çare kalmamıştır."

75 Deutsche Arbeiterpartel: (Alm.) Alman İşçi Partisi. Nazi partisinin ilk adıdır. 1920'de adını Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi olarak değiştirecektir.

76 Alfred Rosenberg →MNB (Alfred Rosenberg)

77 Azazel: (İbr.) Yahve'nín hasmı, Okültizm'de bas şeytan.

Frer Marius büyük bir heyecanla "Vay canına. Çok derin incelemişsin. Peki, Eckart'la Hitler'in tanışması nasıl gerçekleşmiş?" diye sordu.

Frer Jean hiç düşünmeden "Orası belirsiz ama tohum besleneceği hayat pınarını bulmuştur artık ve buradan çatlayıncaya kadar içmeye yeminlidir. Büyük ihtimalle onları partide Drexler tanıştırmıştır. Aynı zamanda diğer domino taşları da yerine oturmaktadır. Eckart, Hitler'i Alfred Rosenberg ile tanıştırır. Hitler ikisini de büyülemiştir. Bu ikisi, yaptıkları kısa araştırma sonucunda Hitler'in Avusturya Bavyera sınırında medyum yetiştirmesiyle ünlü Braunau kasabasında doğduğunu, ünlü medyum Willy Schneider ile aynı süt annenin kucağında büyüdüğünü, öz yeğeninin ünlü Schrenck-Notzing'in medyumlarından biri olduğunu ve kendisinin de arada bir esrimelere 78 tutulup sanrılar gördüğünü öğrendiklerinde Almanya'nın beklediği Mesih ile karşılaştıklarına inanmaları çok normaldir. Eckart düzeyinde bir Ruhçu'yla Rosenberg gibi bir felsefecinin ellerindeki bu malzemeyle neler yapabileceklerini bir düşün Marius." dedi.

Frer Marius eliyle keçi sakalını çekiştirirken "Evet. Dehşetli sonuçlara neden olabilecek bir ikili. Hâliyle hemen kolları sıvamışlardır." diye cevap verdi.

Frer Jean başıyla onaylarken " Hem de nasıl. Büyük Sır Üstadı'na sorduğumda, arkasından gülünen, böceğe benzeyen ufak tefek onbaşının, önünde tir tir titrenen biri hâline dönüştürülme projesinin iki ana başlıkta üç yıl sürdüğünü söylemişti. Propaganda bilimi yani siyasi kısmın Eckart ve Rosenberg tarafından, gizli ilimler kısmının ise Eckart ve Haushofer tarafından üstlendiğini öğrendiğinde dehşete kapıldığını ve mücadele etmek için çareler aradığını da söylemişti. Burada Haushofer'in yönlendirmeleri ölümcül öneme sahip. Bu konuda Büyük Sır Üstadı'nın çok önemli bir saptamasını sana söyleyeyim. Eldeki verilere göre Hitler'in medyum, Haushofer'in ise büyücü rolünü üstlendiklerini düşünüyordu,79 Sonucun ne kadar başarılı olduğunu sen de biliyorsun." dedi.

78 Gizemcilerin büyüsel ve dinsel uğraşıları sırasında girdikleri bir nevi trans ya da vect hâli. Okültistlerin, din adamlarının, büyücülerin, dervişlerin, şamanların doğaüstü güçler ile birleşme çabasında raks, ritim, kutsal sözler, oruç, müzik ya da uyuşturucu bitki ve ilaçlardan yararlanmak yoluyla bilinci zayıflatıp bilinçdışı içine düştükleri geçici ruhsal durum.
79 Okültizm öğretisi, gizil güçlerin çağrılabilmesi için bir büyücüye İhtiyaç duyulacağını, bu büyücünün ise bir medyuma gereksinim duyacağını söyler.

Frer Marius merakla sordu: "Gerçekten de doğaüstü yetenekleri vardı değil mi?"

“ Hiç şüphesiz. Şu anda kim olduğunu hatırlamıyorum ama Nürnberg duruşmaları sırasında içlerinden birisi, dünyanın Hazreti İsa'dan beri böyle bir şey görmediği saptamasında bulunmuştu. Bence de haklıydı. Mesela dış görünüşü hiçbir güç ifade etmezken bakışlarındaki o mistik kıvılcımın bir medyan kâhinini ya da vect80 hâlinde bir kara samani çağrıştırdığı su götürmezdi. Bize mantıksız, açıklanamaz hatta deli saçması gelen şeyleri yapabilmesine bu özelliğinin imkân tanıdığını artık biliyoruz. Anlayacağın evet, kendisi müritlerinin gözünde ruhsal bir güç, bir yarı Tanrı hatta yaşayan bir mitostu.”

Frer Marius heyecanla “Jean, sen müthiş bir adamsın. Yarından tezi yok sana birini buluyorum bunları yazdırıyorsun. Açıklayamasak da bizimkiler için bunların unutulmaması çok ama çok önemli.” dedi.

“Haklısın Marius çok haklısın. Eckart probleminin nasıl çözüldüğünü bilmek istiyor musun? Benim yorumumu yani."

“Şaka mi yapıyorsun? Anlat hemen."

İlgiden fazlasıyla memnun olan Frer Jean şöyle konuştu: “Eckart, Hitler için bir baba figürüne dönüşmüştür artık. Sözünden dışarı çıkmamaktadır. Zihin zihni çeker biliyorsun. İyilik iyiliği, ser şerden olanı arar. Partiye 1920'de Himmler ve Göring katılır. Onları Goebbels izleyecektir. Kötülük taburları generallerini toplamaktadır. Büyük Sır Üstadı da artık barışçıl yaklaşımın sonuç vermeyeceğini anlamış, bir şeyler yapması gerektiğine karar vermiş, doğru zamanı kollamaktadır. Kendini unutturmak için Eckart ile bağını koparır ve bir süre yer altına iner. Kendisine sordum bana üç kere denediğini, her seferinde tekrar denemek için bir yıl beklemek ve Dominantların etkisine girmemek için Efendi Djü-dschi'nin de yardımıyla Hindistan'da meditasyona çekilmek zorunda kaldığını söyledi."

Frer Marius şaşkın bir ses tonuyla “Doğru ya, Efendi Djü-dschi o zaman da yaşıyordu değil mi? Şimdi kaç yaşındadır acaba?" diye sordu.

Jean gülümserken “ İhtiyar kurt herhâlde yüzü çoktan geçmiştir." diye cevap verdi.

80 Vect içinde olmak. Tanrı sevgisine bağlı olarak duyuları coşkunluk içinde olmak, kendinden geçme, esrime, yüce katlara ulaşma.

Frer Marius başıyla onayladıktan sonra "Kesin geçmiştir. Büyük Sır Üstadı bizim R.G. ile o günlerde tanışmıştı değil mi?" diye sordu.

Frer Jean muzip bir ifadeyle "Tanışmak kelimesi durumu açıklamakta hafif kalır. R.G. Büyük Sır Üstadı'nı rehin almış.” Kıkırdama sesleri arasında “Tabii kim olduğundan zerrece bilgisi olmadan.” diye ekledi.

Bir süre sessiz kalan Frer Jean bu sefer sesli güldükten sonra “Rehin alma tabiri Büyük Sır Üstadı'na aittir. Bizim R.G. onu aralıksız 48 saat bir bar taburesi üstünde tutmuş, konuştukça konuşmuş, tuvalete bile beraber gitmişler, ısrarla onu bir guru ile tanıştırmasını istemiş, Büyük Sır Üstadı 48 saat öyle birini tanımıyorum cevabı vermekten sıkılmamış, R.G. ısrar etmiş, kırk takla atmış, yarım ağız tehdit etmiş, iki gün düşünebiliyor musun?” dedi.

Frer Marius çok keyiflenmişti. Merakla “Ne yapmakla tehdit etmiş?” diye sorunca Frer Jean sırıtarak "İntihar ederim demiş.” diye cevap verdi.

Marius kendine hâkim olamayıp büyük bir kahkaha attı. “Ah şimdi hikâyeyi hatırladım. Büyük Sır Üstadı onu sınamış aslinda.0 48 saat onun inisiyasyon81 öncesi kabul merasimiymiş meğerse. 5 yıl sonra Büyük Sır Üstadı ona gerçeği açıklayıp onu tarikatın kasası yaptığında yanlarındaydım. Yüz ifadesini görmeliydin. Hemen her şeyi görüp deneyimlemesiyle övünen R.G. gibi biri için bile tam bir aydınlanma oldu diyebilirim. Ama dur konumuza geri dönelim, ne diyordun? Üç kere ortadan kaldırmaya teşebbüs etmiş öyle mi?"

“Evet. İlk denemesi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. İkinci teşebbüs için, Nazi partisi içinden bulduğu Lorenz Ritter von Stransky adında şizofren bir mühendisin ruhuyla oynayıp Eckart'ı öldürmesi için yönlendirdiğini biliyorum. Bunu yapabilmek için yanına aldığı bazı Ruhçuların yardımına ihtiyaç duyduğunu tahmin edebilirsin. Doğru zamanın geldiğini düşündüğü anda, yani 8 Kasım 1923 günü nihayet harekete geçer ama başarısız olur, Heyhat, kader ağlarını bir kere örmeye görsün, biz fânilerin eli kolu bağlanıyor. O gece meşhur

81 inisiyasyon (Fr.) ya da Tekris (Osm. T.) Erginlenme: Gizli bir örgüte kabul edilmeden önce talebenin (inisiye adayı, mürit, chela) ruhsal gelişimi için, işin ehli bir-üstadın sürekli denetiminde, uzun ve çileli bir eğitim alması ve eğitimi tamamladığında 'inisiye' edilerek örgüte kabul edilme törenine verilen addır. →MNB (Inisiyasyon ya da erginlenme)

Bürgerbräukeller Putsch 82 hani bildiğimiz şu meşhur birahane darbesi teşebbüsü tüm planı suya düşürür. Bir iki gün sonra ortalık yatıştığında, ölen 16 Nazi'den birinin bizim mühendis olduğunu öğrenir."

Sağ elinin tersini sol avucuna şaplatan Frer Marius "Vay anasını. Kısmete bak. Peki, tekrar denemiyorlar mi?" diye sordu.

“ Hayır, çünkü bu arada Eckart, Hitler'le beraber tutuklanıp Landsberg hapishanesine kapatılmıştır. Şer kuyusuna düşmüş her Ruhçu gibi, arada bir fısıldayan vicdanının sesinden kurtulmak için destek aldığı uyuşturucu müptelalığı had safhaya ulaşmış olan Eckart'ın sağlığı hızla bozulmakta olduğundan onu kısa sürede salıverirler. Son teşebbüs bunun akabinde Noel bayramından bir gün sonra nihayet başarıya ulaşır. Büyük Sır Üstadı’nın pek çok kere cevap vermekten imtina etmesine rağmen benim fikrime göre olay söyle gerçekleşmiştir: Hatırlarsan çok dar bir kadroyla yola çıktığını söylemiştim. İşte onlardan biri üstat bir simyacı, onun yardımıyla sentezlenmiş hardal gazi Eckart'a bir paket içinde yollanmıştır. Bence tam bir Pirus zaferidir 83 bu."

"Neden? Geç kalındığı için mi?"

“Hem o hem de ölüm döşeğinde altın vurusunu yapmıştır iblis. Komaya girmeden önce Haushofer'e bütün o şeytani okült84 bilgilerini büyük bir not tomarı hâlinde vermiştir. Daha iyi birisini seçemezdi şeytanın dölü. Uzakdoğu, Hindistan ve Tibet uzmanı, İngilizce, Fransızca, Rusça, Japonca, Korece ve Çince bilen bu olayları önceden görme yeteneğine haiz adam, yanına öğrencisi ve asistanı Rudolf Hess'i 85 de alarak Landsberg hapishanesine sık sık ziyaretlerde bulunacaktır."

Frer Marius merakla “Yani, bayrak Eckart'tan Haushofer'e geçmiştir öyle mi? Ondan mi Pirus zaferi dedin?" diye sordu.

---

82 Bürgerbräukeller Putsch: (Alm.) Adolf Hitler'in Bavyera'nin yönetimini devralmak için, 8-9Kasim 1923 tarihinde organize ettiği başarısız darbe girişimidir. Birahane darbesi ya da Hitler-Ludendoff darbesi olarak da bilinir.
83 Pirus zaferi: Yıkıcı büyüklükte kayıplar pahasına kazanılan bir zafer demektir. Kazanılan zaferin verilen kayıplardan sonra anlamsız hâle gelmesini ifade eder.
84 Okültizm: Günümüzde gizli tabiat güçlerini araştırmayı kendine görev edinmiş spiritüalizm, mistisizm ve teozofi gibi ilim dallarının toplu alanı için kullanılan isim. Pisagorculuk, Yeni Platonculuk, Yahudi Kabalası ve İslam Tasavvufu'nun halktan gizlenmiş bilgilerini kapsadığı gibi uygulama alanı

astroloji, simya, fal, kehanet, büyü, sihir, muska ve büyücü hekimlik alanlarına uzanır.

85 Rudolf Hess →MNB (Rudolf Hess)

“Evet. Hitler ifritini beslemek sorumluluğu ona geçmiştir artık. Önce, Japon Kara Ejderler gizemci tarikatından devşirdiği örgüt yapısını sunacaktır kendisine. Bu bilgiler, birkaç yıl sonra Avrupa’yı kasıp kavuracak SS86 örgütünün disiplin ve sadakate bağlı temelini oluşturmakta kullanılacaktır. Ardından Friedrich Ratzel'in Jeodarwinizm yüklü 'Siyasi Coğrafya' adlı eserini Rudolf Hess ile hapishaneye yollayacaktır. Kitabi okuyan Hitler özellikle *Lebensraum 87* kavramından çok etkilenecektir. Haushofer sayesinde Hitler yayılmacı politikalarını meşrulaştırmak için ihtiyaç duyduğu sözde bilimsel temeli böylelikle bulmuştur."

Marius hararetle "Of, of, of. Taslar nasıl da yerine oturuyor. Dehşet verici. Büyük Sır Üstadı bunları fark edip bir şey yapamamanın çaresizliği içinde nasıl da kıvranmıştır kim bilir?" dedi.

"Hem de nasıl. Hitler bundan sonra, şer güçlerinin ana kraliçeyi besleyen isçi arılar misali her yerden toplayıp getirdiği malzemeyi dehşet imparatorluğunu inşa etmekte kullanacaktır. Zaten hazır olan fikrî temel üzerine kurulu siyasi yapı neredeyse tamamlanmıştır. Kötülüğün istilası an meselesidir."

"Büyük Sır Üstadı? O ne yapıyor bu arada? Zamanın yaklaşmakta olduğunu sezmiştir. Bir savunma geliştirebilmiş miydi?"

“Sordum ona. Özellikle Eckart'ın ölümünden sonra duygularıyla nasıl başa çıktığını merak ediyordum. Anlattıklarından çıkardığım, tedbiren bazı kararlar aldığıdır. Öncelikle Efendi Djü-dschi artık sürekli yanındadır. Bunun onu Dominantların yıkıcı etkisine karşı rahatlattığını tahmin edebilirsin. Sonra yola çıktığı kısıtlı kadro artık 20-25 kişilik bir ekip olmuştur. Aralarında Ruhçular da vardır. Ama düşmanın boş durmadığını da bilmen gerekir. Özellikle okült olsun olmasın bütün tarikatlar ya baskıyla ya da zorla kapatılmaya başlanmıştır. Ordo Templi Orientis, Aydınlanmacılar gibi pek çok tarikat Almanya’yı terk etmeye zorlanırken yeni kurulmakta olan düzene rakip kabul edilebilecek

86 SS: Schutzstaffel.: (Alm.) Koruma kadrosu demektir. Nisan 1925'te Adolf Hitler tarafından kendi koruması olarak kurulmuş siyah üniformalı elit bir kolordu. Gerçekte siyasi asker ve polislerden oluşmuştur. SS olarak kısaltılarak kullanılmıştır. →MNB (SS)

87 Lebensraum: (Alm.) Yaşam alanı demektir. Nazi iktidarında, Almanya sınırları dışında yaşayan Alman azınlıkların Almanya'nın hâkimiyetinde birleştirilmesi ve yeni toprakların ele geçirilmesi sonrasında Alman

nüfusunun bu topraklara yerleştirilmesi politikasına verilen isim olmuştur.

bütün kitaplar yavaş yavaş Polunbi Kataloğu'nda 88 yer bulmaya başlamıştır, ancak büyük felaket, Vril ile Thule çiftleşmesinden doğan Churel89 iblislerinin kendine emecek bir şeyler arayışına çıkmasıyla başlayacaktır. Bazı yeteneklerle donatılmış olduğu aşikâr olan birkaç meczubun zihnindeki hezeyandan insanlık tarihinin gördüğü en korkunç gizli örgüt *Kara Nizam9* doğmak üzeredir."

Frer Marius boğuk bir sesle "Dini temel alan siyasi bir hareket, ruhun en derinindeki arkaik duyguları doğrudan etkileyebilir. Bu da insanlık için çok tehlikeli bir bileşimdir." dedi.

Frer Jean " Doğru! Büyük Sır Üstadı'nın asıl engellemek istediği bu oluşumdur. Bana açık açık söylemişti. Alman toplumunun itilmişlik duygusunun tarihsel nedenlerle tavan yaptığını ve kolektif gölgenin artık bilinci ele geçirecek kadar kararmış olduğunu hemen anlamıştı. Senin de çok iyi bildiğin, bilinçdışı olan her şeyin gayriihtiyari olup yansıtıldığı gerçeğini artık bu saptamayla birlikte yorumlayabilirsin Marius. Almanların ruhunun zifirî karanlığında yüzyıllardır bastırılmış olan kolektif gölge, Hitler'in şeytani hitabet yeteneği ile tetiklenerek çingeneler, zenciler, sakatlar, akıl hastaları, eşcinseller ve en çok da Yahudiler üzerine yansıtılınca olanlar olmuştu. Geçmişlerine baktığında Yahudilerle Almanların, itilip kakılma konusunda eşit miktarda acılara sahip olmuş olmaları, yansıtmanın bu denli başarılı olmasının altında yatan asil nedendir diye düşünmeden edemiyorum. Almanlar, Yahudilerde kendi karanlıklarını görmüşlerdi. Tecrübeyle sabittir ki şartlar hazır olduğunda ihtilaller kaçınılmazdır ve maalesef hem toplumsal hem de bireysel ihtilaller her zaman çok acı verici Olurlar." diye cevap verdi.

Marius üzgün bir sesle "Büyük Sır Üstadı'nın başaramadığını biliyoruz tabii." dedi.

Frer Jean aynı üzgün sesle " Evet çünkü artık çok geçti. Canla basla çalışmış, sayısız riskler almış, birkaç ciddi kayıp vermiş fakat başarılı

88 Polunbi Kataloğu: 1926 yılından başlayarak binlerce yasaklanmış kitabın dahil edildiği Berlin polisinin çok gizli kataloğu.

89 Churel: (Hint.) Kürel okunur. Hint mitolojisinde bir erkeği öldürene kadar penisini emen kötücül ruhlar ya da cinler.

90 Kara Nizam: Nazi hareketinin siyasi olduğu kadar dinsel temelli gizemci iç çekirdeği olarak anlaşılmalıdır. Bu gizli öğreti SS'lerin vurucu gücü ile birleştiğinde Avrupa'ya 15 yıl boyunca cehennemi yasatacaktır.

olamamıştır. Başa çıkamayacağını anladığında ise zararı en aza indirmek için elinden geleni yapmıştır.” diye konuştu.

Meraklandığı zamanlarda yaptığı gibi dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilen Frer Marius “Neler mesela?” diye sordu.

Jean omuzlarını kaldırıp şöyle devam etti: “Doğrusunu istersen, Büyük Sır Üstadı’nın en ketum olduğu konular bunlardı. Dolayısıyla anlatabileceğim fazla bir şey yok ama emin olduğum iki konu var ki onları sana anlatmaktan hem şeref hem de mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi? Meraklandım bak şimdi."

Frer Marius'ün merakını bu denli cezbetmiş olmasının verdiği hazzı göstermekte hiçbir sakınca görmeyen Frer Jean gülümseyerek “Evet ama şimdilik sadece gelecek program tadında kısa bir özet olarak geçeceğim çünkü artık bana yazacak birini bulacağına göre sürpriz etkisi yaratacak bazı konuları kitabıma saklamam daha doğru olacak.” dedi.

Aynı şekilde gülümsemeye başlayan Frer Marius "Öyle olsun bakalım Cher 91 Frer Jean." dedikten sonra elini devam et manasında salladı.

"Birincisi hatalı kararlar vermesini sağlamak için Hitler'in en yakınında bulunan bazı Ruhçulara, mesela baş astroloğa ulaşıp onu etkileme imkânını yaratmış olmasıdır. Hitler'in, uğursuz gezegenler Satürn ve Uranüs'ün düşman ülkelerin burçlarında bulunması durumunda onlara saldırmak gibi bir zaafının olduğunu tespit etmişti. Bununla oynayarak Hitler'in Rusya'ya zamanından önce saldırmasına neden olacak ve savaşı kaybetmesiyle sonuçlanacak hatalar zincirini başlatacaktır.”

Frer Marius ağzı açık bakakaldı. Şaşkın bir sesle. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“ Evet. Gelelim asıl konuya. Ama bak sakın detay isteme. Kitabi bekleyeceksin ona göre. Sana sinematografik anlatım yapayım. Bakalım beğenecek misin? Şimdi gözünün önüne getir bakalım, Büyük Sır Üstadı,Moskova'dan gönderilen özel bir emirle kendisine sağlanan elit bir müfrezenin desteğinde kavuştuğu Ukrayna'nın Artilne köyünde 26Şubat 1943 sabahı elindeki dürbünle ufka bakmaktadır. Almanlarla

---

91 Cher Frer: Cher, Fransızcada kullanıldığı yere göre hitap sözü olarak Sevgili ya da Sayın olarak kabul edilebilir. Cher Frer genellikle frerlere hitap şekli olup burada isim kullanılmaz. Cher Frer dedikten sonra ayrıca ismin de kullanılması kinaye ifade eder.

Ruslar arasındaki üçüncü Kharkov muharebesi başlamak üzeredir. Öğleye doğru, önce sesi duyulan ve ufuktan yaklaşmakta olan cismin, beklediği Fieseler Fi 156 gözlem uçağı olduğunu anladığında, Fransa'nın silah bıraktığını duyduğu zaman Hitler'in yaptığı gibi, neredeyse sevinçten dans edecektir. Uygun mesafeye geldiğinde, hazırlıklarını yapmış beklemekte olan iki Rus askeri, olup bitenden bihaber uçağı tek vuruşta düşürecektir. İçindeki üç kişi daha uçak yere çakılmadan ölmüştür."

"Yani?"

"Büyük Sır Üstadı'nın, Alman gözlem uçağının içinde taşıdığı mühim kişiyle birlikte, o gün o saatte oradan geçeceğini nasıl öğrendiğini açıklamayacağım ama seni meraktan öldürmemek için bu çok kıymetli yolcunun kimliğini açıklayacağım. Olur mu Mariuscüğüm?"

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi Frer Marius: "Olur olur. Kimmiş hemen söyle."

Frere Jean kuruca "SS-Obergruppenführer Theodor Eicke." dedi.

Marius şaşkınlıkla " Dachau temerküz kampının kumandanı Eicke mi?"diye sordu.

Evet manasında başını sallayan Frer Jean "Ayrıca oradaki büyük başarısı yüzünden terfi ettirildiğinden Yahudi soykırımının büyük kısmından sorumlu olan bütün temerküz kamplarının başmüfettişi Theodor Eicke." diye ekledi.

Frer Marius bir ıslık çaldı. "Vay canına. Müthiş bir hikâye bu!"

Jean kızgın bir tonda "Bu yarım kalmış insanat taslağı adam, belgeli deliliğini yeni temerküz kamplarının örgütlenmesinde ve müthiş bir lojistik ağıyla saat gibi kusursuz işletilmesinde kristalize ettiğinden, amirleri o sapık 'Nihai Çözüm' fikirlerini son süratle hayata geçirebilmişlerdir. işte sadece bu yüzden, Eicke'nin geç kalmış ama zamansız ölümü pek çok masum canin kurtarılmasına imkân tanımıştır." dedi.

"Müthiş bilgiler bunlar Jean. İnanılmaz şeylerden bahsediyorsun. Peki kimdi bu amirleri?"

"Anlatmaya biraz geriden başlamalıyım. 1930'da partinin ileri gelenleri artık Himmler ve Goebbels'tir. Ser orkestrası birinci kemanlarını bulmuştur.

Hayatın biyolojik kurallarını baştan yazmayı düşleyen bu muvazenesiz sapıklar, tırnak içinde söylüyorum, insanlığa

Tanrı'nın bakabileceği yeni bir yüz inşa etmeye koyulacaktır. Tarihin görebileceği en acımasız, en haddini bilmez *biyolojik kültür karşı devrimidir* bu. Akıl düşman ilan edilecek, bilim büyünün buyruğuna verilecektir. Birkaç kaçığın başlattığı *Yüksek Irkların Savaşı* ve *Irk Yetiştirme* kavramlarıyla, Hans Horbiger'in Wel öğretisi gibi insanlıktan nasibini almamış inançlar günlük hayatı istila edecektir. Okült uygulamalar, kara büyü ve Thule iç çemberinin uyguladığı astrolojik büyü uygulamaları *'en zararlı buluş ve çöküşün totemi 92* olarak lanetlenen müspet ilmin yerini alacaktır."

"Pek çok imkânsızı bilen bizler için bile kabullenilmesi çok zor şeyler bunlar. İnsanın aklı almıyor doğrusu."

"Eşitlik, kardeşlik, sevgi, saygı, bunlar bizim dünya görüşümüze özgü kavramlar Marius. Onlar için geçerli değil. Fark ettiysen, ilahların kendilerini desteklediğine ve göksel güçler tarafından korunduklarına körü körüne inanmışlardı. Bilinçdışının *Şer Dominantları* onları kolektif olarak ve tamamen ele geçirmişti. Başaramamaları durumunda kendi canlarına kıymak için her türlü tedbiri almış olmalarının asil nedeni de budur. Hemen hepsi, daha savaşın başlamasından yıllarca önce, azıdişlerinden birinin altına siyanür hapı saklamıştı. Evet, onlar deli, gaddar, vicdansız ve acımasızdılar ama bizim anladığımız anlamda değil. Kötülüğün etkisine uzun ve sürekli maruz kalmak kozmik olarak pek mümkün değildir. Biliyorsun her şey zıddıyla kaimdir. Kötülük ne zaman içimizde baskın bir duruma gelse, iyilik bunu dengelemek için tahterevallinin karşı kefesine oturmaya çalışır. Tersi de aynen geçerlidir. Ama bunlarda, iyiliğin telafi edici etkisini engelleyen, daha doğrusu dengeyi bir süreliğine de olsa askıya alabilmiş bir mekanizma devredeydi. Buna dayanarak, onlar başka bir plana aitti diyorum."

"Ne demek istiyorsun Jean? Plan derken boyut demek istediğini varsayıyorum."

"Demek istediğim tüm bu kötülükleri, temerküz kamplarını, sorgusuz infazları, örgütlü işkence odalarını, çocuklar ve anneler üzerindeki vicdansız deneyleri bizim hayat görüşümüze uygun sıfatlarla açıklayamayız çünkü bunlar basit bir intikam ya da sadizmin ürünü değildi. Bunlar çok daha derin, çok daha uhrevi bir amacın sonuclariyd1."

92 Hans Horbiger →MNB (Hans Horbiger)

Frere Marius açmazdaydı. Merakla "Naziler, hemen bütün semavi dinlere karşı olduklarıma göre Aryan dini gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Frer Jean dramatik bir sesle tane tane "Onu da kapsayan çok daha dehşetli bir şeyden bahsediyorum. Evrenin efendilerinin dikkatini çekmeye yarayacak ruhsal bir enerji yaratmak amacıyla, binlerce sakat ve akıl hastası, bir milyona yakın çingene ve altı milyona yakın Yahudi kurban edilmiştir demek istiyorum." dedi.

Frer Marius oturduğu yerde dondu kaldı. Şaşkınlığı aşikâr bir tonda "Ne? Jean ne dediğinin farkında mısın?" diye sordu.

"Ziyadesiyle farkındayım. Şer rahiplerinin kurbanlı tapınmasından bahsediyorum Marius. Sıradan halkı yöneten *üstün ırktan* büyücülerin, kurban ayinleriyle tanrılarının desteğini sağladıktan sonra kazanmayı düşledikleri binlerce yıl sürecek bir egemenlikten bahsediyorum. İçimizden çıkmış, sinemizde yetişmiş lanetli bir ruhun tetiklediği, büyük bir ifritin irinli dölünden doğan Belial'in93 inancından bahsediyorum."

Frer Marius inanamaz gözlerle bakarken "Ciddi olamazsın!" diye geveledi.

Frer Jean sırıtırken "Sevgili Marius dayanağım basit: SS-Totenkopfverbände." deyiverdi.

"Kurukafa simgeli SS'ler mi?"

"Evet. Kısaltması SS-TV olan ve Reich'ın polis gücünü oluşturan SS yapısının içinde tamamen bağımsız olan bunları, Waffen-SS gibi olanlar ile kesinlikle karıştırmamak gerekir. SS'lerin hepsi şapkalarında kurukafa amblemi taşırdı ama bu SS-TV olanlar, diğerlerinden ayrışmak için ayrıca sağ yakalarına da kurukafa şekilli bir rozet takarlardı. Bak şimdi, SS-TV'ye katılacak Almanlar önce *ölümü almayı ve vermeyi* öğrendikleri Napola94 okullarında tam bir dinî eğitimden geçtikten sonra Burg denilen büyük şatoların kasvetli atmosferinde *yeni* bir *yaşama doğmak üzere öldüğü* duygusunu aşılayacak bir kuttöreniyle inisiye edilir, ardından yemin eder ve dinî hiyerarşide yerlerini alırlardı. Uzatmamak için gördükleri eğitimin detaylarına girmiyorum ama *Yüksek Irk,Lebensraum,Wel, Irk Yetiştirme* temel ilkeleri yanında ayrıca

93 Belial: (İbr.) Okültizm'de baş şeytan ve Lucifer'in vekili olarak kabul edilen iblis.
94 Nationalpolitische Lehranstalt - NaPolA: (Alm.) Nazi Almanya'sında lise dengi millî eğitim kurumu.

derin okült çalışmaları içerdiğini de tahmin edebilirsin. Kısacası bunlar, teolojik kısmını Ahnenerbe'nin95, gizemci tarafını ise Kara Nizam'ın üstlendiği bir tarikattılar.96 Şimdi söyle bana bunlara sadece acımasız polisler denebilir mi?"

Marius hiç düşünmeden "Denemez!" diye cevap verdi.

Frer Jean başını öne eğdi. Sesini iyice dramatikleştirerek ağır ağır " Denemez tabii çünkü bunlar bir nevi savaşan keşişlerdi." dedi.

Marius yavaşça "Savaşan keşişler." diye tekrarladı.

Ardından derin bir sessizlik oldu ama Frer Jean eteğindekilerin tamamını dökmemişti. "Fakat dahası var." diye söze girdi.

Frer Marius şaşkınlıkla baktı. Merakla "Dahası mı Var?" diye sordu.

Jean ağır ağır kafasını salladı. Ardından şöyle konuştu: "Söz konusu bunlar olunca hiçbir şeye şaşmamak gerekir. Bak diyorum ki bunlar aynı zamanda Reich'in yaratmaya çalıştığı gelecekte insanlığı yönetecek, yarı tanrısal özelliklere sahip yeni tür insanların bir numunesiydiler. Anlayacağın yetiştirilmiş yeni ırktan olan büyücü-idarecilerin taslağıydı bunlar, çünkü Kara Nizam'ın uyguladığı vahşet, sadece siyasi ve askerî bir zorunluluğun eseri değil aynı zamanda iblisler yardımıyla bu hedefe ulaşmayı amaçlayan büyüsel bir zorunluluğun da sonucuydu. Bunlar uyguladıkları yöntemle insanlığın yeni ve daha üstün bir aşamaya geçeceğine inanıyorlardı. Bizden biri olmasına rağmen Eckart ifritinin tetiklediği kötülüğün nelerin müsebbibi olduğunu görüyor musun? Doğrusunu istersen elimizdeki örneğe baktığımda içimizdeki hain beni çok endişelendiriyor. Bir an önce kim olduğunu bulup çıkarmalı ve hasar yaratma ihtimallerini kontrol altına almalıyız."

" Konu haine geri gelmişken aynı soruyu tekrar sorayım: Sence konklava Ruhçu çağırmalı miyim Jean?"

95 Ahnenerbe: (Alm.] Nazi Almanya'sında ari irkin arkeolojik ve kültürel geçmişini araştıran resmî dernek. Yöneticisi Wolfram Sievers insanlar üzerinde deneysel çalışmalar yaptığından Nurnberg Mahkemesi'nde ölüm cezasına çarptırılmıştır.

96 İnisiye edilerek gizemci bir örgüte kabul edilen kişilerin vücuduna o örgütün alametifarikası olarak islenen simgeler tarih boyunca olagelmiştir. Bunlar dövme şeklinde uygulanabileceği gibi bazı durumlarda vücuda açılan yara izleri de olabilmekteydi. Mesela İtalyan

Carbonari örgütüne kabul edilenlerin bir parmağı kesilirdi. Kara Nizam'da ananeye uygun olarak örgüte kabul edilen erkeklerin yüzlerinde kılıçla yaralar açılırdı. Naziler için yüzün çeşitli yerlerinde kılıç darbeleriyle açılmış olan bu yara izlerinin çok büyük değeri vardı.

Frer Jean bir süre sessiz kaldıktan sonra “Bence sorunun cevabı kimi davet etmeyi düşündüğünle de bağlantılı.” diye cevap verdi.

Frer Marius "Hilafsız kim olmalı diye çok kafa patlattım, artıları eksileri iyice tarttım ve son listemi ikiye düşürdüm, Coibhi Unani veya Kam-Kul olmalı diye düşünüyorum." diye cevap verdi.

Frer Jean heyecanla “Ooo, bir baş druid ve bir kara saman. İstediğin sonucu almak için aslında çok doğru seçimler bunlar. Şayet çağırmaya karar verirsen birinde karar kılman gerekecek." dedi.

"ikisi birden olmaz mi?"

"Bence fazla olur, himm, evet, kesinlikle fazla olur. Marius, sen de biliyorsun ki bunlardan biri yoldan çıksa biz altı muhafız bir araya gelsek bile, mesela Kam-Kul'u, alt edemeyiz."

Frer Marius Jean'a hak verir gibi başıyla onaylarken "Orası öyle.” dedikten sonra “Bir ön görüşme yapsam mı, ne dersin?” diye sordu.

“ Olabilir de bunlara ulaşmak çok kolay değil. Öyle telefonla falan arayamayacağına göre biraz düşünelim, ne dersin? Hem sonra bu aralar buralardan uzun süreli uzaklaşman çok akıllıca olmaz."

Frer Marius başını salladı. “ O da doğru ya. O zaman Moğolistan'a gidemeyeceğime göre Kam-Kul'u eleyebiliriz öte taraftan Fingal Mağarası dibimizde, atlar gideriz."

Bunu duyan Frer Jean'ın beti benzi attı.” Benimle mi? Dieu! Non Non! Biliyorsun ki ben hem mağaralardan çok tedirgin olurum hem de deniz seyahati bana göre değil Marius."

Marius katıla katıla gülmemek için kendini zor tuttu. Neşeyle "Hadi canım sen de. Abartma lütfen. Şunun şurası Fionnphort ile Staffa adası arası topu topu 2,5 saat sürüyor, bu dönemde okyanus yağ gibidir." dedi.

Frer Jean hiç alttan almaya niyetli değildi. Aceleyle “ Aman,aman! Okyanus falan deme yahu fena oluyorum, ne okyanusu canım, orası İskoçya'nın az açığı ya, mahsus mu yapıyorsun ne? Yok, yok, ben denize girmeyeli 20 sene olmuştur herhâlde. Büyük ihtimal yüzmeyi bile unutmuşumdur, neme lazım ben gelmiyorum, sen Alfred'i al, onunla git.” diye cevap verdi.



İki farklı kişiliğin birbiriyle karşılaşması tıpkı iki kimyasal maddenin girdiği etkileşime benzer; eğer bir tepkime söz konusuysa, her ikisi de dönüşüme uğrayacaktır.

Carl Gustav Jung
İsviçreli Psikiyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Bilinçdışı

Yatak odasının iki parmak aralanmış balkon kapısından gelen esinti, yorganın altından çıkardığı bacağını tatlı tatlı ürpertince, Sofia yarım araladığı gözleriyle saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştı ama hemen vazgeçti. Ağzında hâlâ Gabriel'in tadı, teninde ise az da olsa hafiflemiş ateşi vardı. Yorganın içinde dönüp yanında uyumakta olan erkeğine baktı. Herhangi bir şey karşısında bu denli iki uçta hissettiğini hatırlamıyordu. Akıl almaz bir hayranlık içinde yitip gitmişken, dehşetli bir korkuya kapıldığı başka bir deneyimi hiç olmamıştı. Aklına belli belirsiz düşen bir düşünce, Faust'tan bir mısra, 'Goethe yerden göğe kadar haklıydı: İnanmak veya inanmamak küçük bir mesele, her hâlükârda dehşet de duruyor ortada, hayranlık da.'

Sofia, sıcak yorganın altında yüzünü sevdiği adamın boynuna gömerken, kendi isteklerinden bağımsız ilahi bir gücün haşmet, heyecan, huşu, cazibe, mest, tutku, yüceltme, mükemmellik gibi duyguların hepsini aynı anda harekete geçirebilmesine bir kere daha şaştı. Umut eden Eros, yerini yaşayan Eros'a bırakmıştı. Şüphesiz, yaşayan bir Tanrı'nın eline düşmek dehşetengiz bir şeydir çünkü sizi korkunun en yalın hâliyle yüzleşmek zorunda bırakır. Kelimelerin anlatmaya kifayetsiz kaldığı bu deneyimin ruhunu tamamen kuşatıp kavramasına ne yaparsa yapsın karşı koyamayacağını anladığında, o da

mutlak bir teslimiyet duygusu içinde kendini ona bırakmıştı. Fânilerin elinden başka ne gelirdi ki?

Sıcak nefesini boynunda hisseden erkeğinin uyanmakta olduğunu anlayan Sofia ona daha sıkı sarılınca Gabriel karşılık verdi. Tartışmasız gücüyle kendini sarmalayan iki kolun arasında, bacağını apış arasına sokup, yaşamak için meşe ağacına ihtiyaç duyan ökseotu gibi ona dolandı. Uyanır uyanmaz sevdiği kadını kendisine sarılmış bulan Gabriel gülümsedi. "Bonjour bonjour." dedi.

Sofia utangaç sayılabilecek bir sesle "Bonjour." diye cevap verdi. Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Gabriel şakacı bir sesle "Tuvalete gitmem lazım ama döndüğümde burada olacağın konusunda bazı yazılı garantiler vermeni istiyorum." dedi.

Sofia neşeli bir sesle "Bakıyorum mösyömüz çok keyifli. İyi bari. Bu durumda tuvalet penceresinden sıvışmayacağını umut edebilirim." diye cevap verdi.

Gabriel "Kapıdan kovsan, pencereden girerim." derken kalkıp tuvalete doğru yürüdü. Arkasından çıplak kalçalarına bakan Sofia kadın dergilerindeki erkek tipine benzemese de kendine olan bu aşırı güveni ile çok tahrik edici olduğunu düşündü. Kahve hazırlamak için kalkıp aşağı indi. Elinde iki fincanla geri geldiğinde, Gabriel'i yatağında başucu kitaplarından birini karıştırırken buldu. Giyinmemişti. Bu hoşuna gitti, sonra kendisinin de çırılçıplak olduğunu fark edip örtünme ihtiyacı hissetmemiş olmasına şaştı. Ne sağ göğsünün soldakinden biraz daha küçük olmasının ne de ayva göbeğinin bir önemi kalmamıştı. Geldiğini hisseden Gabriel dönüp ona bakınca, gördükleri karşısında Shakespearevari bir dilin dahi sözlerle ifade edemeyeceği binlerce şeyi anlatan bir gülücük fırlattı. Sofia, onu her düşündüğünde aklına gelen hayranlık, şehvet ve koruma içgüdüsünün karışımı bu bakışı tanıdı. Utanma duygularından tamamen soyunmuş bedeniyle öylece sevdiği adamın önünde ayakta dururken, sağ kolunu uzatıp "Sade, sert ve şekersiz." dedi.

Elini uzatan Gabriel Sofia'nın elindeki fincanı işaret ederken "Sütlü, hafif ve şekerli." dedikten sonra "Aynı sana benziyor." demeyi de ihmal etmedi.

Gabriel'in kahveyi nasıl içtiğini hatırlamasından gururu okşanan Sofia'nın yüzünde güller açarken "Maşallah küçük beyimizin hafızası da çok güçlüymüş." diyerek yanına yatağın içine oturdu.

Gabriel sırtını yatağın başucuna dayadıktan sonra onu belinden çekip çıplak sırtını kendi göğsüne yaslamasına yardım etti. Boşta kalan sağ kolunu kadınının karnına dolayıp kendine daha çok çekti. Sırtını erkeğinin göğsüne iyice yerleştiren Sofia başını arkaya doğru atıp omzuna yakın bir yer bulup dayadı. Bir süre kahvelerini yudumladıktan sonra Gabriel "Tarif edemeyeceğim kadar mutluyum, ama çok da şaşkınım." dedi.

Sofia gülümsedi. "Evet, artık konuşmamız şart oldu sevgili Gabriel, yoksa artık sevgilim mi demeliyim?" diye cevap verdi.

Gabriel mahcup bir gülücük eşliğinde "İster sevgilim de ister aşkım de ister başka bir şey. Hatta ne dersen de. Ben canımın içi diyeceğim." diye cevap verdi.

Sofia kıkırdarken "Her duruma hazır bir cevabın var değil mi laf ebesi?" dedi.

Gabriel gerçekten de iflah olmaz bir şakacıydı. Şen şakrak bir sesle " Bak bu sefer kesinlikle doğru söylüyorsun. Aslında benim şu anda dumura uğramış olmam lazımdı. Seni az önce çıplak gördüm ve hâlâ konuşabiliyor olmam tuhaf, yani ne bileyim, etkin geçiyor olabilir mi?" diye konuştu.

Sofia dayanamayıp bir kahkaha patlattı " Ah nüktedan sevgilim benim. Belimin üstünde hissettiğim şey seni yalanlıyor olabilir mi, yoksa ben yine sanrılar mi görmeye başladım?" diye cevap verdi.

Yakalandığı için biraz da mahcup hisseden Gabriel konuyu değiştirmek için iyi bir neden bulduğunu düşünüp hemen cevap verdi: "Sanrılar demişken dün akşam bu girdaba kapılmadan önce bana babanın ölümünden sonra yaşadıklarını anlatmaya başlamıştın. " dedi.

Sofia bir an düşünüp cevap verdi, "Evet, babamın ölümüyle tetiklenen çok ağır bir depresyona düçar oldum. Şöyle anlatayım. Biliyorsun yüksek lisansımı bitirdikten sonra Paris'te son bir yılımı özellikle psikotik hastalarla çalışarak yani senin anlayacağın dilde söyleyeyim, şizofrenler arasında doktora tezim için veri toplamakla geçirdim. Tahmin edersin ki bu nedenle çok hassas bir ruh hâli içindeydim. Buna babamın zamansız ölümünün ağır acısı eklenince

olanlar oldu. Önce müthiş bir huzursuzluk, hâlsizlik ve iştahsızlık, ardından haftalar boyu geçmek bilmeyen baş ağrıları ve en kötüsü her gece üst üste gördüğüm karabasanlar, sonra da kendi kendine gün ortasında aniden beliren vizyonlar, bunları takip eden tuhaf fanteziler, of hatırlamak bile istemiyorum, gerçekten çok zor bir dönemdi.”

Gabriel endişeli bir sesle "Lütfen devam et." dedi.

Yüzünü Gabriel'e dönmek için yer değiştiren Sofia yatağın üzerinde bağdaş kurup konuşmaya başladı. “Uzun depresyondan sonra çaresizlik içinde kendi iç dünyama kapandığımda beni huzursuz eden bu rüya ve görülerin bir biçimde çocukluğumda babamın getirip önüme bıraktığı mitoloji kitaplarında rastladığım imgelerin ardındaki fikirlerle örtüştüğünü fark ettim. Fakat asil beni tedirgin eden şey, şizofreni hastalarının zihinlerinde de aynı mitolojik imgelerin belirdiğini fark etmemdi. Bu nedenle bir ara paniğe kapıldım."

Elini sallayarak araya giren Gabriel “ Dur, dur bir dakika, sen şimdi rüyalarında gördüğün şeylerin hem mitoloji kitaplarıyla hem de şizofrenlerin gördükleriyle örtüştüğünü mü söylüyorsun? Doğru mu anladım?” dedi.

Kendini anlatmakta zorlanacağını anlayan Sofia bir an düşüncelerini topladıktan sonra "Kısmen doğru diyelim. Şöyle ifadelendirirsem anlaman daha kolay olabilir: Şizofreni hastası danışanlarımın anlattıklarından aşina olduğum imgelerle mitoloji kitaplarında okuduğum hikâyeler, kendi rüyalarımda gördüklerimle bire bir örtüşüyordu. Hastaların hayalleri, mitoloji ve kendi rüyalarım arasında nasıl bir ilişki olabilir sorusuna yanıt arayınca tüm bu imgelerin ya da hadi daha kolay olması için fikirlerin diyelim, sanki aynı yerden türedikleri ve evrensel oldukları hissine kapıldım." dedi.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Gabriel “Canımın içi ne dediğinin farkında mısın? Deneysel olarak doğrulanamayacak mistik 97 bir şeyden bahsediyorsun. Bir bilim insani olarak bunu kabullenmemi beklemiyorsun umarım." dedi.

Yüzünde bir gülücük beliren Sofia “ Farkındayım merak etme. Zor olacağına şüphem de yok ama sende çok az insanda bulunan olaylara farklı açılardan bakma yeteneği var. Ben de ona güveniyorum işte. Gerçi

97 Mistik ve Mistisizm: Günümüzde daha çok Tanrı ile doğrudan deneyim, sezgi, içe bakış yoluyla bilgeliğe ulaşma anlamında kullanılır. →MNB (Mistik ve Mistisizm)

bir süre sonra sezgilerine de ihtiyacın olacak ama binlerce kilometrelik bir yolculuk bile, tek bir adımla başlar değil mi?” diye konuştu.

Gülümseme sırası Gabriel'e geçince "Eh iyi o zaman. Dört kulağımla dinliyorum.” dedi.

Sofia otuz iki dişini göstererek "İki kulağınla." diye araya girdi.

"Ne? Anlamadım."

“Dört kulağımla dedin de."

"Öyle mi dedim? Hiç farkında değilim."

“Farkında olmadığının farkındayım sevgilim. Fakat bu dil sürçmesinin mühim olduğunu daha sonra sana hatırlatacağım."

“Öyle olsun bakalım. Şu merkezden beslenen fikirler meselesine dönelim."

Sofia bir kez daha güldü. “Bak şimdi söylediğin de az önceki dil sürçmesinden farklı değil."

"Hangi şey? Bir şey demedim ki."

“Bak aynen şöyle dedin: Şu merkezden beslenen fikirler meselesine dönelim."

"Eee ne olmuş? Ne var bunda?”

Sofia gülümserken keyifli bir sesle "Merkezden kelimesi bana çok şey anlatıyor. Ben az önce tarifi yaparken aynı yerden türedikleri dedim, evrensel dedim, örtüşme dedim ama merkez kelimesini ya da o anlama gelecek herhangi bir kelime kullanmadım. Bunların tırnak içinde aynı *merkezden* kaynaklandığını sen nereden çıkardın?" dedi.

Her kafası karıştığında yapmayı alışkanlık hâline getirdiği üzere kulağıyla oynamaya başlayan Gabriel “Bilmem. Öylesine ağzımdan çıkmış olamaz mi?" diye cevap verdi.

"O kadar basit değil sevgilim. Farkında olmadığın bir anda ağzından dökülen kelimeler her zaman çok önemlidir çünkü bunlar psikoloji biliminde bilinçdışının dışa vurumu sayıdırlar, yani bilinçdışından bilince süzülen ama bilincin farkına varamadığı şeylerdir. Bunlar mesela bize hastamız ya da danışanımız hakkında çok şey anlatır."

Şaşkınlığı açıkça belli olan Gabriel “Ah! Hiç bilmiyordum. Peki, bu merkezin önemi neymiş?" diye sordu.

Aşılacak ilk zor safhaya geldiğini hisseden Sofia ciddi bir sesle "Psikoloji disiplinlerinin hemen hepsine göre hepimiz bilinçdışı diye adlandırılan merkezle farkında olmadığımız bir ilişki içindeyiz.” diye konuştu.

Gabriel içten ve alaycı bir kahkaha attı. Şakayla karışık “Neredeymiş bizi besleyen bu merkez?" diye sordu.

Sofia takılmadı bile. Ciddi bir tonda "Bak sevgilim. Senden ricam bir anlığına olsun şu katı pozitivizmden sıyrılman. Biliyorum, çok zor ama sana anlatacaklarımı lisedeki bir fizik laboratuvarı deneyi gibi algılayarak kavraman mümkün değil.” diye cevap verdi.

Gabriel muzip bir ifadeyle “Peki canımın içi, peki kuşum, hadi uç bakalım." dedi.

Kinayeyi yok sayan Sofia yataktan kalkıp elindeki fincanı komodinin üzerine bıraktı. Hiç acele etmenden yatağın üzerinde duran minik slip külotuna uzanıp yavaşça giyerken erkeğinin onu gözleriyle yiyip bitirmesine müsaade etti, sonra Gabriel'in yerde duran gömleğini düğmelemeden üzerine geçirip yatağın yanındaki küçük koltuğa oturdu. “Baştan alayım.” dedikten sonra şöyle devam etti: “Yüzyılın başında modern psikolojinin kurucu babası Sigmund Freud her canlının ruhunda *bilinçdışı* diye adlandırdığı bir yönü olduğunu ispat etti. Peki, bunu nasıl yaptı?”

“Nasıl?”

“Doğrudan kendisini tespit edemeyeceği için bilinçte yarattığı etkiyi tespit ederek yaptı. Bilinçdışından kaynaklanan bazı süreçleri inceleyerek onların bilinçte yarattığı etkileri ortaya çıkardı. Bilinçdışının varlığını bilincimizle, yani kolay anlaman için şimdilik aklımızla diyelim, algılamamız mümkün değil. Neden? Çünkü adi üstünde: Bilinçdış1. Peki, Freud ne yapmıştı? Bilinçdışı etkilerin bilinci nasıl yönlendirdiğini ve hatta bilincin bu etkilerin farkında bile olmadığı durumları tespit ederek ispatını yapmışt1.”

Yüzü aydınlanan Gabriel “Ah! Bak bunu anlamam mümkün. Bizim fizikçiler de ışığı yansıtmadığı için gözle görülemeyen kara delikleri, maddeyi yutarken dış çeperlerinde oluşan *olay ufku* adını verdiğimiz hareketliliği gözlemleyerek tespit etmişlerdi. Astrofizikçiler ise, teleskoplarımız henüz pek' zayıfken,

gezegenlerin yörüngelerindeki anormal sapmalara bakarak gözle görmeseler de yakınlarda başka

gezegenler olduğunu tahmin etmişlerdi. En bilinen örnek, Uranüs'ün yörüngesindeki sapmanın Plüton'u keşfetmemize yaramasıdır.” dedi.

Ortak bir alan bulmanın heyecanı içinde Sofia “Çok iyi örnekler. İşte sizin kara delikler için yaptığınızın aynını Freud bilinçdışı için yapmıştı.” dedi.

Gabriel sağ elinin başparmağını havaya kaldırıp “Mükemmel! Akıllı adammış." dedi.

"Öyleydi. Şimdi az önce sana dil sürçmelerinin önemli olduğunu söylerken bunu kastetmiştim. Her insan farkında olmadığı ve bilinçdışından gelip bilince sızan bazı doğal etkilere maruz kalır. Bunlar bazen böyle dil sürçmelerine ve sakarlıklara yol açabilen son derece normal olaylardır."

"Anlayamadım."

“ Şunu demek istedim. İki kulağın olmasına rağmen seni dört kulağımla dinliyorum derken ya da iki elin olduğu açıkken isime dört elle sarılıyorum derken hatta seni dört gözle bekliyorum derken bile, sana bunu söyleten bilinçdışı kaynaklı etkili bir güç. Üstelik sen dört demene rağmen sana iki dediğini zannettirecek kadar da yetenekli. Anlayacağın her birimizin içinde hemen hiç tanımadığımız başka bir ben daha var."

Gabriel şaşkın ama meraklı bir sesle “Bak bu çok tuhaf. Peki, neden hep dört?" diye sordu.

Sofia ilgiden memnundu ama konuşmanın seyrini değiştirmemek daha önemliydi. Sakince “Dur hele, az sabır göster. Evet, dört çok önemli ama konudan sapmayalım ilerde anlatırım. Şimdi dediğim şu: Verdiğimiz kararlarda her zaman yüzde yüz özgür olduğumuzu söyleyemeyiz.” dedi.

Gabriel itiraz etmek zorunda hissetti: "Nasıl olur? Bu bizi davranışlarımızdan sorumlu olmadığımız sonucuna da götürmez mi?"

Sofia bir öğretmen edasıyla "Götürmez çünkü anlatmaya çalıştığım; insan dediğin şeyin bilinçdışıyla bilincinin toplamından oluştuğu gerçeği. Aslına bakarsan Analitik Psikologlar ruhun bilinçli ve bilinçsiz süreçlerinin hepsine birden psise9s diyorlar. Bunu *zihin* olarak da

98 Psişe: Analitik Psikoloji'de kabul gördüğü şekliyle, bu romanda da dış tutum olan dünyevi zihin ile iç tutum olan uhrevi ruh ikiliğinin bir arada varlığını ifade eder. → MNB (Psişe)

adlandırabiliriz ama bir şeyi hatırlatmama izin ver. Her ne kadar zihin ya da zihinsel dediğimizde bilinçli bir durumu algılıyor olsak da pek çok farklı sözcüğü aynı anlamda kullanmaya alışmışız. Mesela ruh, psişe, zihin bunlar aynı kavramlar için kullanılan farklı sözcükler. Zihnin tersi olarak ruh dendiğinde de aslında uhrevi ya da maddesel olmayan bir kavram geliyor aklımıza. Bu nedenle netleştirme ihtiyacı duyuyorum. Ben psişe dediğimde uhrevi ruh ve dünyevi zihni birlikte kapsayan ve bizi insan yapan hem bilinçli hem bilinçdışı süreçlerimizin bütününden bahsediyorum. Psişe birbirine karşıt, fakat aynı zamanda birbirini tamamlayan bilinç ve bilinçdışı olarak adlandırdığımız iki alana sahiptir. Anlatabildim mi?" dedi.

Etkilendiği her hâlinden belli olan Gabriel şaşkınlıkla " Kesinlikle. Enteresan, çok da heyecanlı." dedi.

"Daha da ileri gidersem genel bir kural olarak bilinçdışının bizi bizden daha iyi bildiği söylenebilir çünkü bilinçdışında yüceltilmiş tüm kavramlar, unutulan, ihmal edilen her şey ve geçmiş deneyimler vardır. Kısacası bilinçte ortaya çıkan davranış ve yaşam şekillerinin büyük kısmının asıl kaynağı bilinçdışıdır. Bir teoriye göre bilinçdışı, fiziksel varlığımız olsun olmasın sonsuzdan gelen ve sonsuza giden bir süreklilik. Dünyadaki bütün nükleer bombaları aynı anda patlatsalar ve gezegenimiz tüm yaşamla birlikte bir toz bulutuna dönüşse bile bilinçdışına bir şey olmaz. O her şart altında varlığını sürdürecektir. Bilinçdışı fikirlerini rüyalar, düşlemler, kendiliğinden beliren vizyonlar, dil sürçmeleri ve benzeri imgeler aracılığıyla dile getirmeye çalışır. Mesela bir bebek, kaynağı bilinçdışında bulunan içgüdülerle doğar. Bebek memeye yönelir, emmeyi bilir, nefes alamadığı durumlarda kafasını çevirir. Özetle öğrenmesine gerek yoktur çünkü bilinçdışıyla bunları zaten bilir."

Sessizce dinleyen Gabriel " Bak buna kesinlikle katılırım çünkü genlerimizin içinde hazır bir bilgi kodu olduğuna inanıyorum. Doğduğumuz anda *tabula* rasa 99 olmadığımız aşikâr. Ama bunların genetik malzemenin ürünleri ve sonuçları olduğu konusunda kesin bilimsel ispatlarımız var. Bilinçdışı denen elle tutulmaz gözle görülmez

99 Tabula rasa: (Lat.) Boş levha demek olup insanın doğduğunda ruhuna hiçbir şey kazınmadığı, boş bir levha gibi olduğu anlamında kullanılır.

bir merkezden kaynaklandıklarını kabul etmeyeceğimi tahmin edersin herhâlde.” diyerek müdahale etti.

Gülümsemeye başlayan Sofia söyle dedi: "Vay, vay, vay bilim insanımız 'tabula rasa'yı da bilirmiş. Şimdi daha sonra geri dönmek üzere, son söylediklerini hiç yorumlamadan şöyle görselleştirmeye çalışayım: Bilinçdışını bir okyanus olarak kabul edersek, bilinçlilik hâli dediğimiz şey bu okyanusun üzerinde aniden beliren volkanik bir adaya benziyor. Gözünün önüne dünyamızı getir ama tamamı denizlerle kaplı olsun. Şimdi bir yerinde mesela Yeni Zelanda boyunda bir adanın yüzdüğünü gözünde canlandır. İşte bu ada bilinçtir. Emsalsiz büyüklükteki bilinçdışı okyanusu üzerinde yüzen ve bu okyanusun tabanına bağlı küçük volkanik bir ada. İşte insanlar hayata bilinçsizlikten doğarken bilinçle donatılıp yaşları ilerledikçe bu bilinçlilik hâlleri gelişip serpilir."

“Ya sonra?”

Sofia hafifçe gülümsedi. “Adanın batıp gitmesi gibi biz de ölür gideriz. Dünyadaki varlığımızın son bulmasıyla beraber fiziki dünyayı algılama organımız olan bilinç de yok olur, çünkü onun bilinçdışı gibi zaman ve mekândan bağımsız bir sürekliliği yok."

Gabriel şefkatli bir sesle "Canımın içi bak, su ana kadar söylediklerinin bazıları makuldü ama bu son dediğinle sanki basit gerçekleri isteyerek karmaşıklaştırıyorsun gibime geliyor. Bilinç bizim maddi varlığımız değil mi? Biz ölünce o da ölüyor işte. Gerisi anlamsız. Hem biz buraya nasıl geldik? Sen bana rüyalarında gördüklerinle hastalarının vizyonları ve mitoloji kitaplarındaki hikâyelerin beslendiği ortak bir merkez olduğunu açıklıyordun. Ona ne oldu?" dedi.

Sofia başını salladı. "Tüm bu girizgâh sana kolektif yani hepimizin bağlı olduğu ortak bilinçdışını anlatabilmek için zaten. Yine de sabırlı olmak zorundasın çünkü ben bu fikirleri kafamda oturtmak için yıllarca çalıştım. Hepsini bir düzene koyup anlatmak pek de kolay değil çünkü kavramlar kavramların içinde dönüp duruyor. Seni oya gibi islemem gerekecek."

Ağzından çıkan son cümleyi insafsızca dişi bir bakışla tamamlayan Sofia, Gabriel’in gözbebeklerinde yayını geren Eros'un karaltısını fark eder etmez konunun yarım kalacağından korkup alelacele kaldığı yerden konuşmaya devam etti: “Bak dinle şimdi, çocuk doğduğunda

onunla beraber doğan zayıf bilinç ile içinden sudur ettiği bilinçdışı arasındaki kapı henüz pek ince ve geçirgendir. Tıpkı okyanusun tabanındaki bir çatlaktan fışkırıp yüzeye doğru yükselen lavlardan oluşmuş volkanik adanın başlangıçta ince bir magma ile ona bağlı olması gibi. Bu nedenle bilinçdışından taşan imgeler çocuğun bilincine kolayca çıkar. Bunun emarelerini her yerde görebiliriz. Mesela çocuklar 7-8 yaşına kadar çok sık korkulu rüyalar görürler. Sen de kabul edersin ki gecenin bir yarısı uyanıp kendilerini güvende hissedecekleri ebeveynlerinin yatağına sığınmaları alışılagelmiş bir durumdur. Zaman geçtikçe, yani yaş ilerledikçe rüya görme sıklığıyla karabasan görme sürekliliği azalır, çünkü aradaki kapı artık kalınlaşmış ve geçirgenliğini yitirmeye başlamıştır. Yani magma tabandan yükselirken ince bağlantının etrafını besleye besleye ada ile olan bağlantısını kalınlaştırıp güçlendirmiştir ve sonra bir gün, kadın ve erkekte üç dört yıl fark edebilir, aradaki kapı neredeyse tamamen kapanır."

Gabriel etkilenmiş olsa da alttan almadı. Alaycı bir sesle " Hayalî durumların hayalî kapılarını doğru varsayarsak, ne zaman peki?" diye sordu.

" İlk cinsel içerikli rüyayı gördüğün anda artık Eros'un hükümranlığı başlamış demektir. Eros o kadar güçlü bir iblistir ki bir yandan uhrevi olanı temsil ederken bir yandan da bizi tamamen dünyevileştirir ve bir nevi toprak anaya bağlanmamıza yarar."

Gabriel arsızca sırıtırken "Bak buna inanırım işte." dedi.

Gülümseyerek cevap verdi Sofia: "İnanırsın tabii. İşte o noktada artık dünyayı algılamada ego bilinci bilinçdışının önünü alır. Bunu ayarlayan güç ise doğadır ve amacı dünyevi yaşama uyum sağlamamıza yârdim etmektir. Biz de bu evrede toplumsal değerleri, kuralları ve inanışları, akran grubuna dâhil olmayı, ergenliğe geçişteki zorluklarla mücadele etmeyi, kur yapmayı, evlenmeyi, çocuk büyütmeyi, para ve güç kazanmayı, dinî tören ve cenazelere katılmayı kısacası toplumun bizi kabulleneceği biçimde davranmayı öğreniriz."

"Anladım galiba."

Sofia gülümsedi. "Sen çok iyi bir öğrencisin Gabriel. Şimdi çok sık yalan yanlış kullanılması nedeniyle egonun ne olduğunu doğru bilip bilmediğini kontrol etmem lazım."

Gabriel muzip bir ifadeyle "Egoist insanların tanrısı mi?" diye sordu.

Sofia büyük bir kahkaha patlattı. Neşeyle “Laf ebesi işte! Sen katıksız bir laf ebesisin Gabriel. İhtiyacın olduğunda sözcükler diline doğuyor senin.” diye konuştu.

Gabriel yaşadığı hazzın sarhoşluğuna kapılmışken Sofia konuşmaya devam etti: “Canım benim, ego bizzat bilincin merkezidir ya da öznesi de diyebilirsin. Kafa kâğıdımızdır yani. *Ben* veya *benim* tabirlerini kullanırken burayı ima ederiz. Süreklilik gösteren kimlik bilincimizin sorumlusudur. Gündelik yaşamımızda bilinç düzeyinde algılanan tüm duygu ve düşünceleri süzerek bir nevi seçici kurul gibi davranır. Ego bir duyguyu ya da aniyi hatta düşünceyi seçmedikçe onun var olduğunun farkında bile olmayız. Egomuz olmasaydı bilinçli dahi olsak maddi dünyada olup bitenleri anlayamaz, geçmiş ile şu anın arasındaki farkı bilemez ve düş ile gerçeği ayırt edemezdik."

Gabriel yine itiraz etme gereği duydu. "Ama neden bunları kompartımanlara bölüyorsun? Akıl yetmiyor mu işte? Beynimizle dış dünyayı algılayıp yorumluyoruz. Bilinç, bilinçdışı, ego, özne, imleç, tümleç vallahi inandırıcılığını kaybediyorsun. Hem neden bu kadar dallandırıp budaklandırıyorsun?"

Sofia umursamadığını göstermek için elini salladı. “At gözlüğü takmış nedensellikle yüklü kaba pozitivizm konuşuyor. Konuşuyor da şunlara cevap veremeyecek. Söyle bakalım, rüyaların varlığına itirazın yoktur herhâlde."

“Yok.”

“Peki, rüyaları yaratan nedir?"

“Buna mi cevap veremeyeceğim? Beyin elbette."

Alacağı cevabı önceden tahmin eden Sofia çoktan kalkmış ve kitaplığa avdet eden gardırobun önüne kadar gelmişti. Cevap vermeden eğildi ve kısa bir aramadan sonra elinde kalın bir kitapla geri döndü. Kitabin sayfaları renkli küçük yapışkan kâğıtlarla işaretlenmişti. En çok üç denemeden sonra aradığın buldu ve yüksek sesle okumaya başladı.

“ Üniversitenin birinin araştırma raporları var elimde. Örneklerin toplanma metodolojisine güvenebilirsin. Sana anlayacağın dile çevirerek özet geçiyorum."

"Anladım."

"Hasta erkek, mesleği asker, yakınında patlayan bir havan mermisi nedeniyle baş bölgesinde ağır hasar var. Korteksin beyin sapına

dayanan kısmına kadar olan bölümü patlamada parçalanmış. Limbik sistem yara almamış ve faal. Hastanın bilinci kapalı ancak gözleri kesintisiz olarak REM hareketi yapmakta. Bunun gibi 8 vaka daha var kitapta hepsini okumayayım. Ne demek istediğini anladın mı?"

"Sezdiğim şeyler var ama bazı terimleri anlamadım tabii."

"Anlatayım. Hastanın yanındaki bir infilak nedeniyle kafatası parçalanmış, beynin dışını kaplayan beyin zarı tabir edilen korteks bölgesi ağır yara almış ki biz beynin bu bölümü ile düşünürüz, kısacası beyin zarı tamamen devre dışı kalmış. En arkaik hayvansal özelliklerimizin kontrol edildiği ilkel limbik sistem yani beyin sapı bölgesi bozulmadan kalmış ve faal durumda olduğu için kalp, böbrek, akciğer gibi temel organlar çalışmaya devam ediyor. Bu koşullar altında dahi hasta derin uykuda ve gözleri REM hareketi yapıyor."

"Yani? REM hareketi yapması neyi gösteriyor?"

Sofia tebessümle "Rüya gördüğünü ispat ediyor." diye cevap verdi.

Gabriel şaşkınlıkla "Yok artık. Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, laboratuvar deneylerinden açıkça biliyoruz ki derin bir uyku hâli olan REM uykusunda göz kapakları kırpışan insanlar o sırada rüya görmektedirler. REM kelimesi *rapid eye movement* cümlesinin baş harflerinden oluşturulmuş zaten.100"

"Vay canına!"

"Anladın mı şimdi? Zaman ve mekân algısı kaybolmuş hastanın yaşaması için ihtiyaç duyduğu dolaşım, boşaltım, nefes alma gibi istemsiz temel işlemleri kontrol eden beyin sapı sağlam olduğu için vücut yaşamaya devam etmiş fakat düşünme ve konuşma gibi daha gelişmiş üst fonksiyonları içeren beyin zarı bölgesi tamamen çalışmaz hâlde olmasına rağmen hasta sürekli rüya görebiliyor."

Gabriel ciddi bir sesle "Şimdi ilgimi çekmeyi başardın işte." dedi.

" Evet, söyle bakalım sevgilim. Beynin bizi insan yapan kısımları felç olduğuna göre sence rüyaları hangi organ üretiyor olabilir? Kısacası insan, bedeninin hangi bölümüyle rüya görür?"

Gabriel dudaklarını büzüp başını sallarken "Hiçbir fikrim yok." diyerek cevap verdi.

100 REM: (İng.) Hızlı göz hareketi.

Sofia gülümsedi. Sıcak bir sesle “Cevabı benden beklediğin belli ama ben bunun yerine kati pozitivizmini biraz daha törpülemek amacıyla sana bir soru daha soracağım. Sence rüya görmek fiziksel bir şey midir yoksa ruhun beyinden bağımsız işlev gördüğünün bir göstergesi midir?” diye sordu.

"Ah nereye varmak istediğini anladım. Beni ispatlamadığın müddetçe hiçbir şart altında kabul edemeyeceğim ruh meselesine sokmak istiyorsun."

Sofia "Evet, kısa bir süre önce radyoaktivite denen olguyu da bilmiyorduk ama bu durum onun var olmadığını değil, sadece onu henüz keşfetmediğimizi gösterir. Bu nedenle bilgiyi sadece doğrudan gözlemlenebilir olanla sınırlayan pozitivist düşünce bicimi bana gerçeğe giden pek çok yolu önyargılarla tıkamaya çalışıyor gibi geliyor.” dedikten sonra kısa bir süre sustu ardından ciddi bir sesle “Bilim her şeyden önce itaatsiz olana ihtiyaç duyar." dedi.

Gabriel etkilenmişti. Beğeni yüklü bir sesle "Ooooo, çok iyi laf." dedi.

Sofia gülümsedi. “Benim değil. Theodor Adorno'nun."

Cevabı duyan Gabriel hemen yüzünü buruşturdu. Tedirginlikle "Aman aman! Engizisyon sorgusundan geçtiğim gece babanın sorduğu felsefecilerden biri de bu adam değil miydi?” diye konuştu.

Sofia kıkırdamadan edemedi. Sevinçle "Evet oydu." diye cevap verdi.

Gabriel konuya geri dönmek istedi. Meraklı bir sesle “Peki, hangi organ üretiyor?” diye sordu.

Sofia omuzlarını kaldırıp ellerini yana açarken “Bu konuda hepimiz kara cahiliz. Rüyaların nereden ve nasıl kaynaklandığı konusunda doğru düzgün bir hipotezimiz bile yok. Ama sevdiğin yöntemi kullanalım. Olduklarını bilip nasıl oluştuklarını bilmediğimize göre al sana keşfedilecek boş bir alan ve al sana soru: Varlığı tartışmasız olan rüyaları uyanıkken yani bilinçliyken görmediğimize göre, söyle bakalım uyuduğumuzda sence nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Gabriel anlamadığını gösteren bir sesle "Nereye mi? Hiçbir yere yatağımızda uyuyoruz işte." dedi.

Sofia çok fettan bir bakış atıp "Sevgilim benim, bak anlıyorum seni çok zorladım ama olanları da yok sayamam ki. Mesela Duke Üniversitesinin son bilimsel yayınlarını ele alacak olursam.." demeye çalısınca Gabriel atılıp sözünü kesti.

"Duke mu? Hangi konuda?"

Sofia söyleyeceklerinin Gabriel'i hoplatacağını tahmin ederek muzip bir ses tonuyla "Üniversitelerindeki uyku laboratuvarlarının yaptığı uzun soluklu bir araştırmanın sonuçlarını yayınlandılar. Denek sayısını şu anda hatırlamamakla birlikte tutarlı sonuçlar verecek kadar çok olduğunu söyleyebilirim. Bu araştırmaya göre uyku laboratuvarında kontrollü koşullar altında uyumakta olan deneklerden rüya görenlerin yüzde sekizinin gördükleri rüya bir iki gün içinde gerçekleşiyormuş." diye konuştu sonra sessizce bekledi. Gabriel boş bakıyordu. Bir süre sonra başını sallayıp "Duke Üniversitesi demiştin değil mi? Bunun bir kandırmaca olmadığına emin misin?" diye sordu.

Sofia küçük bir kahkaha attı. Ciddi bir sesle "Değil, değil eminim, merak etme. Seni biraz daha sarsayım: Bu rüyaları çıkan katılımcıların gördüğü rüyalar yüzde seksen akraba ve yakınları ile ilgiliyken kalan yüzde yirmi kendileriyle alakasız deprem, yangın gibi felaket rüyaları olabiliyormuş." dedi.

Gabriel donup kalmıştı. Bitkin bir sesle "Ama böyle bir şey mümkün mü ki?" diye sordu.

Sofia başını salladı ama cevap vermedi. Bir süre sessizce beklediler sonra Sofia bu konuda daha fazla takılmayıp ilerlemenin daha doğru olacağına karar verdi.

Sevecen bir sesle "Sevgilim, seni buradan kolektif bilinçdışı meselesine bağlayacağım." diye konuştu.

Gabriel kendisine önerilen kaçış kapısını hiç tereddüt etmeden açtı. Rahatlamış bir sesle "Sahi ya, bu bahsettiğin Analitik Psikoloji bilimsel bir disiplin olduğuna göre bilinçdışının kolektif bir yönü olduğu hipotezini ispatlamış olması gerekmez mi? Herhangi bir ispatın var mı?" diye sordu.

Sofia muzipçe "Var var. Merak etme. Bu bölümde bol bol deneysel ispat var elimizde. Sonraki bölümlere Allah kerim artık."

Gabriel şaşırmış bir sesle "Doktor Kerim mi? O da kim?" diye sordu.

Sofia bir kesik kahkaha attı. "Doktor Kerim değil, Allah kerim. İnşallah anlamında kullanılan bir tabir bu."

Gabriel "Öğrenmem iyi oldu inşallah, maşallah." diyerek işi şakaya vurdu.

Sofia gülümserken "Birinci ispat siz fizikçilerin çok sevdiği ölçüm aletlerini de içeren bir metot ile geliyor. Yüzyılın başında yapılan bir çalışmada, deneklerin bazı kelimelere cevap verirken tepki sürelerinin uzadığı fark edildi. Demek istediğim, bazı kelimeler deneğin bilincinde tutukluk yapıyordu. Detaylara girmiyorum, psikoloji biliminin temelleri atılırken, özellikle bilinçdışı teorisinin tartışıldığı ilk dönemlerde, iki kurucu baba Freud ve Jung'un bu keşfi kendi çalışmalarına uyarlayıp geliştirmesiyle bugün hemen herkesin bildiği *sözcük çağrışım testi101*ortaya çıktı."

Gabriel gülerken "Ben hariç hemen herkesin bildiği demek istedin herhâlde." diye konuştu.

Sevinçle ellerini çırpar gibi yaparak "Gabriel'in bilmediği bir şey buldum. Bugünün tarihini not etmem lazım." demeye çalışan Sofia cümlesini tamamlayamadan kafasına yediği yastığı kucağına sıkıştırdıktan sonra kaldığı yerden şöyle devam etti: "Bildiğin yalan testi makinesine benzer bir aletten bahsediyorum. Kalp atışları, derinin elektrik geçirgenliği, terleme, beyin aktivitesi gibi parametreleri ölçümlüyor. Elektrotları bağladıktan sonra 100 kelimelik bir listeden okuduğun sözcüğe deneğin ne kadar sürede cevap verdiğini ölçüyorsun. Denek, bazı sözcüklere bilinçsizce saniyenin yarısı bazen dörtte biri kadar geç cevap veriyor. Bu kelimeleri yorumlayarak deneğin psikolojik sorununun nereden kaynaklanabileceğine dair bir ipucu elde etmiş oluyorsun. Mesela emzirme kelimesine takılması bir anne problemi olabileceğine ya da mezar sözcüğüne geç tepki vermesi ölüm korkusu yaşadığına işaret edebiliyor. Metodun, hastalığı tespit etmede karaciğer, kalp, böbrek gibi organlardan başlama şansına sahip olan bir dâhiliyecinin aksine, aramaya nereden başlayacağı tam bir muamma olan psikoloğun çalışacağı alanı daraltmasında çok yardımcı olduğu bir gerçek"

"Eee? Bu neyi ispat eder?"

"Komplekslerden102 haberdarsındır değil mi sevgilim?"

101 Sözcük çağrışım testi →MNB (Sözcük Çağrışım Testi)

102 Complex: (İng.) Kompleks okunur. Türkçe karşılığıyla karmaşa, bilinçdışında var olan ve karar verme yetisini, sağduyuyu etkileyen, baskı altında tutan, ruhsal dengesizliklere neden olabilen karmaşıklıkların tamamı. →MNB (Kompleks)

Gabriel gülmeye başlayınca Sofia hemen "Sende de var mi yoksa?” diye sordu.

“Olmaz mı canımın içi. Kimin yok ki?”

"Bak şimdi gözüme girdin işte. En büyük deha, kendini bilen us."

Gabriel "Vay be! Bu sabah hanımefendimizin sair olmasına ramak kaldı. Neden acaba? Şu dün akşam yaşadıklarından olmasın sakın?" demeye kalmadan yastığı gerisin geri kafasına yedi.

Sofia kaldığı yerden şöyle devam etti: “Sözcük çağrışım testinin çalışma prensibi, bu kelimelerin bilinçdışında bulunan kompleksleri tetikleyip tepkiyi gayriihtiyari uzatmasında yatıyor."

Gabriel şaşkın bir ifadeyle "Nasıl yani? Şimdi ben bir kelime söylüyorum, sen o kelimeyi duyunca bilinçdışındaki bir kompleks aktifleşiyor ve bilinç bununla uğraşırken tepki vermede geç kalıyor, yani cevap süresi uzuyor öyle mi?" diye sordu.

Sofia “İnan ki sen çok iyi bir öğrencisin sevgilim." diye cevap verdi.

Gabriel “ Eh. Yine de bilinçdışı dediğin şeyin varlığını kolaylıkla kabulleneceğimi zannetme." dedi.

Sofia ciddi bir tonda "Maalesef sözcük çağrışım testinin geliştirilmesinin dayanağı olan bilinçdışı komplekslerin varlığını ve onların gücünü gösteren delilleri kabullenmek zorundasın. Şöyle söylersem seni ikna edebilir miyim acaba? Bizim sözcük çağrışım testi cihazımız sizin radyo teleskobunuz." dedi.

Gabriel gururla karışık sevgi yüklü bir bakış attıktan sonra keyifli bir sesle "Vay vay vay. Söylediklerinin hiçbir bilimsel ispatı olmaması nedeniyle onlara inanmam mümkün olmasa da sen kesinlikle öğretmen olmalıydın. Müthiş örnekler bulan bir anlatıcısın."” dedi.

Sofia gülümsedi. “ Bir de sana müjdem var senin çilenin kırkı çıktı sevgilim, çünkü rüyalarım, danışanlarım ve mitoloji arasındaki ilişkiyi düzenleyen yapının merkezine yaptığımız seyahat nihayet son buldu."

Avuçlarını dua eder gibi iki yana açan Gabriel “Neyimin kırkı nereye nasıl çıkıyor hiçbir zaman anlamayacaksam da şükür." dedi.

Bu tabiri ona kendisinin öğrettiğini hatırlayıp gülümsemeye başlayan Sofia bir süre sessiz kaldıktan sonra hızla kalkıp balkon penceresini açtı. Odaya doluveren serin esintinin teşvikiyle telaşla giyinmeye başlayan Gabriel'in ayağı paçasına takılınca dengesini

kaybedip boylu boyunca yatağın üzerine düştü. Gülmekten kendini alıkoyamayan Sofia onun üzerine uzanıp öptükten sonra olduğu yerden hızla ayağa fırlayıp "Gelelim şizofren sanrıları, mitoloji kitapları ve benim rüyalarım arasındaki ortak bağlantıya." dedi.

"Nihayet!"

Sofia söyle konuştu: "Senin tabirinle içinde pek çok kompartıman bulunan *kolektif,* yani tüm insanlara ait ortak bir bilinçdışı okyanusunda yüzdüğümüzden, derinlerde bulunan malzeme ara sıra bilinç adasının kıyısına vurmaktadır. Üstelik bu olay okyanusun en dalgalı olduğu zamanlarda daha fazla olmaktadır. Mesela çok yorgun olup uykuya dalmadan önce, hipnoz altında, duygularımız uçlara çekildiklerinde, büyük nefret ya da âşık olma dönemlerinde, bilinçdışından fışkırıp yüzeye vuran imgelerle karşılaşıyoruz. Bu malzeme bizim ortak atalarımızın bütün deneyimlerini de içeren kolektif bir merkezden kaynaklandığı için, kadim geçmişimizin birikiminden oluşmuş mitoloji de bana, bu bilinçdışı malzemenin fiziki dünyamızda beden bulmuş hâli gibi görünüyor."

Gabriel merakla sordu. "Senin delilerle rüyalarına nasıl bağlanıyor peki?"

Sofia'nın yüzü asıldı. Üzüntüyle "Onlara deli deme Gabriel bu çok indirgeyici bir sıfat. Onlar sadece normalde dar bir kapı ile ayrılmış ancak dengede bir bütün olması gereken bilinç ile bilinçdışının bir şekilde birbirine yabancılaşmasıyla, bıyıkları kesilmiş kedi misali, yolunu kaybetmiş ve yönünü bulmaktan aciz insanlar. Onların durumunda fiziki dünyaya uyum sağlamak için eldeki tek araç olan bilinç devre dışı kalınca bilinçdışı bütün kontrolü ele alır. Bunun sonucu; normal şartlarda belki de bilince hiç çıkmayacak imgeler yumağı içinde bir nevi bilinçdışında yaşamaya başlamaktır. Aslında rüyalarımızda bu imgelere aşinayızdır ama onlara kısa süreli maruz kalmamız ve uyanır uyanmaz bilinç tarafından ele alınıp bir şekilde akla yatkın103 hâle getirilmeleri bizi biraz korur. Anlayacağın şizofrenlerin sanrı şekilli imgeleri, bizim rüyalarımızda gördüklerimiz ve mitoloji kitaplarında rastladığımız semboller, evet bunların hepsi aynı şey." diye cevap verdi.

---

103 Akla yatkın hâle getirmek: Ussallaştırmak, rasyonalize etmek, mantığa bürümek de denir. Bireyin bir isteğine ulaşamaması durumunda, akla uygun bahaneler üreterek yaşadığı düş kırıklığı ve gerginliği hafifleten bir savunma mekanizmasıdır.

“Aynı şey derken aynı yerden kaynaklanıyorlar demek istiyorsun herhâlde?
”

"Evet. İster rüyada olsun ister bir şizofrenin zihninde, büyük bir sembol; din, dil, ırk, coğrafi konum, yaş, cinsiyet gibi özelliklere bağlı olmaksızın evrensel olarak aynı şeyi anlatmaya çalışır. Özetle aynı etki, süreç ya da güç, istediğin kelimeyi seçebilirsin, tüm insanları ayrı ayrı ama kuşkusuz aynı şekilde etkiliyor. Bunu genişletirsek, yarattığımız kültür, yani insanlığımız da doğrudan kolektif psikolojimizin sonucu olabilir. O, yaşamlarımızın her safhasında kendini gösteren en büyük erk, çağlar içinde dünyayı değiştiren ve tarihi şekillendiren güçtür. Bence insanlık tarihini değiştiren bir tek icat, bir tek büyük fikir yoktur ki kaynağı kolektif bilinçdışı olmasın."

Derin bir iç çeken Gabriel “Aklın hükümranlığına inanmış bir bilim insanı olarak kısa bir sürede bilinçdışı konusunda beni az da olsa ikna eder gibi olduğunu kabul ediyorum ama *kolektif bilinçdışı tarihi şekillendiren güçtür* gibi iddialı genellemelere çok şüpheci yaklaştığımı biliyorsun zaten." diye konuştu.

Sofia gülümsedi. Ciddi bir sesle “Bak bakalım ispatlarımı beğenecek misin? Sence dünyada her an doğan bebeklerin erkek dişi oranı ne olabilir?" diye sordu.

Gabriel şaşkınca "Bilmem. Tüm dünyada eşit midir? Birçok parametrenin bu oranı etkilediğini sanıyorum. Beslenmeyle de alakalı galiba?” diye cevap verdi.

Sofia hınzır bir gülümsemeyle “Hangi coğrafyada, ırkta ya da renkte olursa olsun bu dünyaya doğan bebeklerin yarısından biraz fazlası dişidir. dediğin nedenlerden kaynaklanan bazı küçük değişiklikler olsa da bunların etkisi kale alınmayacak kadar önemsizdir. Kısacası varoluşumuzdan bu yana Homo sapiensin dişileri erkeklerine oranla %2-3 oranında fazla doğar." dedi.

Gabriel “Kabul." dedikten sonra şöyle devam etti: “Soyun devamının sağlığı için erkek kadın doğum oranının hemen hemen eşit olması bana mantıklı geliyor."

Sofia başını sallarken “Tamam. İşte bu dengeli durum istatistiki ölçümler yapmaya başladığımız 1900'lü yıllardan bu yana sadece iki kere kısa süreli bozulmuş daha sonra ise tekrar eski hâline dönmüştür." dedi.

Gabriel şaşkınlık dolu bir sesle “Gerçekten mi?" diye cevap verdi.

Sofia sırıtırken “ Evet. İki büyük Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda doğum oranları erkek lehine büyük bir artış göstermiş, daha sonra tekrar dişinin hafifçe fazla olduğu dengeli duruma geri dönmüştür.” diye konuştu.

Gabriel çok meraklanmıştı. "Ciddi misin? Bak bu çok ilginç. Neden peki? ”

"Ben sana soruyorum sence neden?"

“Savaşta erkeklerin kadınlardan daha çok ölmesiyle mi ilgili?"

"Evet. Henüz bize meçhul bir mekanizma büyük savaşlar nedeniyle ciddi azalış gösteren erkek nüfusunu çabucak yerine koymak için müdahale edip, dişi-erkek dengesi tekrar sağlanana kadar kısa bir süreliğine de olsa erkek doğum oranlarını arttırmıştır."

"Hangi mekanizma bu?"

“Sence?”

“Kolektif bilinçdışı olduğunu mu ima ediyorsun?"

Sofia ciddiyetini bozmadan kuruca "Başka bir hipotezin varsa dinlemeye hazırım." dedi.

Şaşkınlıktan aklı bir süre duran Gabriel kulağını çekiştirdi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Sofia ise gözlerini Gabriel'in ifadesiz gözlerine dikmiş sessizce ona bakıyordu. “Başka bir hipotezin varsa dinlemek isterim." diye sözünü yineledi.

Gabriel "Yok. Ben bilemiyorum yani.” diyebildi.

Sofia ses tonunu hiç değiştirmeden “Çağımızın sözde modern ahmakları gibi yapıp açıklayamadığın bir şeyi yok saymayacaksın değil mi?” diye sordu.

Gabriel tıslar gibi bir sesle "Öyle olmadığımı biliyorsun." dese de kendisini büyük bir açmazla karşı karşıya bulduğunun farkındaydı. Sofia’nın dediğini koşulsuz kabul ederse sıkı sıkıya bağlı olduğu nedensellik ilkesinin o aşılmaması gereken sınırının tam üzerinden bir adım atması gerekecekti. Bunu yapmaya hazır miydi? Doğrusu, hiç de değildi.

Ayağa kalkarken "Dürüst olmamı istersen, ruhun maddesel organlarımızın fiziksel ve kimyasal süreçlerinin bir yan ürünü olduğunu düşünmeden edemiyorum Sofia." dedi.

Sofia tonunu yumuşattı. “Anlıyorum ama sen bir bilim insanisin Gabriel. Kendimi tekrar etmiş olacağım ancak her şeyden önce düşüncede özgür ve önyargısız olmak mecburiyetindesin. Senin için zor olduğunu biliyorum. Yetiştirilme tarzımız nedeniyle hepimiz için çok zor. Diğer taraftan enginliği karşısında şaşkınlıkla derin bir saygı duyduğum insan ruhunun laboratuvarda ölçülebilecek bir şeye nasıl indirgenebildiğini anlayamıyorum. Sence bir beyin salgısı nasıl oluyor da kendini gözleyebiliyor? Hatta seni örnek olarak alırsak, bu beyin salgısı nasıl oluyor da evrenin en karanlık gizlerinin pesinde koşabiliyor? Yaşam denen şeyin bir kimya laboratuvarında yaptığımız deneylerle açıklanabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Aradığını bulamadığı gibi daha da köşeye sıkışmış hisseden Gabriel oldukça alçak bir sesle “Yani mümkündür herhâlde ama bir noktada haklısın da." diye geveledi.

Sessizce beklediler, daha sonra Sofia konuyu değiştirmesinin daha doğru olacağını düşündü. Ayağa kalkıp ona sarıldı. Gabriel onu kollarında hissettiğinde rahatladı. Sessizliği Sofia bozdu. Şefkatli bir sesle “Çok açıktım, hadi gel kahvaltı hazırlayayım.” dedi.

El ele indikleri merdivenlerin sonundaki holü geçip merkez kütüphaneye girdiklerinde Gabriel yine ağzı yarı açık etrafına bakınmaya başladı. Onun bu hâlini her seferinde gülümseyerek izleyen Sofia bu sefer büyük bir şefkatle beline sarılıp onu romanesk kapıdan geçirdi. Aydınlık mutfağa girdiği anda yine cağ atladığı duygusuna kapılan Gabriel, kendini bahçeye bakan pencerenin önündeki hasır koltuğa attı. Sabahın çiğini hâlâ üzerinde taşıyan pırıl pırıl çimlere bakarken düşüncelere dalması çok sürmedi, zaten Sofia'nın söyledikleri aklından çıkmıyordu. Gerçekten de hayat denen bu muammanın içinde yaşarken, kendi başına da pek çok kere b yol ayrımına gelmiş ve en nihayetinde durmak zorunda kalmıştı. İşte yine aynı şey oluyordu. O pürüzsüz çalışan muhteşem muhakemesi allak bullak olmuştu ve gideceği limanı bilmeyen gemi misali denizin ortasında bir oraya bir buraya salınıp duruyordu. Sofia'nın seslenmesiyle irkildi.

“Bak burada ne var?"

Arkasını döndüğünde Sofia'yı elinde bir kavanozu sallarken buldu. Keyifli bir sesle “Yoksa ayva reçeli mi o? Ev yapımı mi yoksa?" diye sordu.

Heyecanından keyif aldığı açıkça belli olan Sofia “Köşk yapımı desek daha doğru olur." diye cevap verdi.

Yerinden kalkan Gabriel mutfak masasına oturur oturmaz elini kavanoza atıp "Hatırlıyor musun? Üniversitede İstanbul'dan gelecek paketleri nasıl da dört gözle beklerdik." diye sordu.

"Hatırlamam mi sen postacıyı bile ayarlamıştın. Kampüs içinde ilk önce bize dağıtım yapardı."

“Doğru ya unutmuşum bak onu. Gregoire mıydı adı? Ne yapıyordur acaba?”

Birkaç saniye önce aklına düşen bir fikirle el ense boğuşmaya başlamış Sofia cevap vermedi. İçindeki erkek sesinin aniden susmuş olmasına bir anlam vermeye çalışıyordu. Gelip giden ve ancak onun tecrübesinde birinin hissedebileceği, belli belirsiz bir sezgi, yaşananları Gabriel'e bağlıyordu ama ne yapsa elle tutulur kesin bir bağ kuramıyordu. Gözlerini kaldırıp kendinden geçmişçesine burnunu ayva reçeline daldırmış olan erkeğine bakıp gülümsedi. Muzipçe “Sana bir itirafta bulunayım mi sevgilim?" diye sordu.

Ağzı dolu olduğu için konuşmakta zorlanan Gabriel sadece başını salladı.

“Böyle yemek yediğini daha önce görsem seninle değil yatağa girmek...”

Cümlesini bitiremedi çünkü Gabriel elindeki reçelli ekmeği burnunun dibine kadar uzatmış neredeyse değdirmek üzereydi. Direnmeyip bir ısırık aldığında ağzına yayılan lezzet bir anda onu çocukluğuna geri götürdü. Babasının hazırladığı köy tereyağı sürülmüş ekmeklerin üzerinde ayva reçeli yediği günlere. Babasını ne kadar çok özlediğini fark edip içi buruldu. Sonra aniden “Gabriel babamın üniversitede beni ziyarete geldiği günü hatırlarsın." dedi.

Her iki elini havaya kaldıran Gabriel “O günü ve aksam yemeğini herhâlde ömür boyu unutmayacağım." diye cevapladı.

“Demek sen de babamın sana aşırı bir ihtimam gösterdiğini fark ettin."

Gabriel neredeyse boğuluyordu. Boğuk bir sesle "İhtimam mı? Gecenin ilerleyen saatlerinde beni atomlarıma ayırıp her birini ayrı ayrı analiz edecek zannettim. Resmen Guantanamo kıvamında bir sorgudan geçtim ben hanımefendi! Hangi ihtimamdan bahsediyorsun?" dedi.

Gülmeye başlayan Sofia "Abartma sevgilim, ben de oradaydım." diye cevap verdi.

Yüzünde şaka yaptığına dair tek bir ifade yer almayan Gabriel "Neresini abartmışım? Az bile söyledim. Sen, babanın insana nasıl dehşetli baktığını biliyor musun? İçime işledi, içime. Beni sünepe biri zannetmesin diye her seferinde gözlerimi ondan kaçırma ihtiyacımı nasıl engelleyeceğimi bilemedim, kıvrandım durdum. Neredeyse o güne kadar yaptığım, hatta yapmadığım ne kadar suç, günah, kötülük, hainlik varsa hepsini sıralayıverecektim." diye devam etti.

Sofia çok içten bir kahkaha attı. "Haklısın onun öyle bir özelliği vardı. Bakışlarıyla bile adam öldürebileceğini düşünmüşümdür hep."

Gabriel elini sallarken "Aman aman. Bir o kalmıştı zaten. Sahi sence beni neden öyle sorguya çekmiş olabilir?" dedi.

Sofia "Ben de sana aynı soruyu soracaktım. Babam çok ilginç bir insandı. Senden önce onu tanıştırdığım hiç kimseyle ilgilenmedi. Hatta onları yok saydı diyebilirim. Ama o gece, kim bilir neden, seninle ciddi ciddi ilgilendi ve haklısın sanki senin psikolojik profilini çıkarmak ister gibiydi." dedi.

Gabriel başını onaylayarak sallarken "Evet, ama sadece karakterimi değil, mesleki bilgimi de enikonu sorguladı. Hatırlasana felsefe soruları bile sordu." diye cevap verdi.

Sofia muzipçe "Sen de hiçbirini bilemedin." dedi.

Gabriel kısa bir kahkaha attıktan sonra şefkatli bir sesle "İyi ki sen vardın da o bölümde beni elinden kurtardın." diye cevap verdi.

"Kurtardım değil mi?"

Gabriel gururlu bir sesle "Kurtardın tabii. Bana ilgin olduğunu o gece beni cansiperane korumandan anladım zaten." diye cevap verdi.

Sofia utangaç bir sesle "Hadi canım sen de. Sen o günlerde burnunu Maude'a daldırmış dünyada olup bitenden bihaberdin. Nerdeee bana dikkat edeceksin." dedi.

Gabriel parmağını ona doğru sallarken "Sen sanki burnunu bir yerlere daldırmamışsın gibi konuşuyorsun. Bana eski defterleri açtırma şimdi." diye cevap verdi.

Büyük bir kahkaha atma sırası Sofia'daydı. "Aman aman açma. Sakın açma.
"

Sessizce yeşil cay demlemekle uğraşan Sofia "Babam yaşasaydı da sana olan bu düşkünlüğünün nedenini sorsaydık, ne iyi olurdu değil mi?" dedi.

Gabriel bir şey söyleyip söylememekte kararsız kaldığı için bir süreliğine cevap veremedi, sonra şöyle dedi: "Aslında bu konuda bir önsezim var ama nasıl desem, kendimi rezil etmek de istemiyorum."

Sofia heyecanla "Deli misin sen? Ben bu konuyu takıntı yaptım farkında misin? Bulduğun bir şey varsa hemen söyle." dedi.

Gabriel "Gerçekten, emin olmamakla beraber, nasıl desem, sanki bir şey emanet edecekmiş de ne kadar güvenilir olduğumu sorguluyor gibi gelmişti bana." diye cevap verdi.

Sofia şaşkın bir sesle "Emanet etmek mi? Beni emanet etmek gibi mi?" diye sordu.

Gabriel "Onu ben de düşündüm ama... Yok ya, ne bileyim. Öylesine gelen bir düşünce işte. O gece sizden ayrıldıktan hemen sonra biraz rahatlayınca ilk aklıma gelen şey, babanın bana kabul etmeyeceğimden korktuğu çok önemli bir görev vermek üzere olduğu ve buna layık olup olmadığımı anlamak istemesi olabileceğiydi. Ama dediğim gibi, çok dayanaksız düşünceler bunlar." diye cevap verdi.

Sofia bir kere daha çıkmaz sokak hissine yenilirken, umutsuzluğu çok belirgin bir sesle "Hay Allah. Evet, bir şey ifade etmiyor. Yine tıkandık desene." dedi.

Gabriel omuzlarını kaldırıp "Galiba öyle. Şu içinden sana saldıran sesler meselesi de çıkmaz sokak sanki." diye cevap verdi.

Sofia dudaklarını bükerken kafasını aşağı yukarı doğru salladi."0konuda hâlâ kendimi tehdit altında hissetsem de bunun doğal bir fenomen olduğunu düşünüp kendimi rahatlatmaya çalışıyorum, zaten içimden bana konuşan o boğuk erkek sesini bir daha işitmedim, yine de üzerinde düşünmediğim bir an bile yok. Biraz zamana ihtiyacım var. Belki rüyalarım bana yol gösterebilir. Elle tutulur bir yorum oluşturur oluşturmaz senin yardımını isteyeceğim." diye cevap verdikten sonra aklına gelen bir soruyu merakla "Ya Gabriel dün buluşacağımız restorana erken geldiğim için söyle bir yürüyeyim demiştim ve sen görmesen de ben seni tuhaf bir adamla konuşurken, daha doğrusu bir nevi tartışırken gördüm. Kimdi o?" diye sordu.

Gabriel'in yüz ifadesi kaybolmuşluğunu yansıtıyordu. Bezmiş bir sesle "Bir bilsem. Bende ona ait bir şey varmış da ona vermek zorundaymışım gibi bir şeyler gevelediğini sanıyorum çünkü adam konuşma özürlüydü. Yalnız sana bir şey söyleyeyim mi? Bu herif sanki bir orman adamı, tiksinti uyandıracak kadar kirli bir tipti. Hatta ilk gördüğümde bu boyla ancak bir pigme olabileceğini düşündüm. Saçları da o kadar pisti ki inanamazsın.” diye cevap verdi.

Sofia ciddiyetle "Doğru doğru tam bir pigmeyi andırıyordu. Ya da epey bir cüceydi." dedi.

Ardından demlikten iki büyük porselen fincana boca ettiği çayı önce Gabriel'e uzattı sonra da kendisininkini alıp yürürken “ Kütüphanede oturmayı özledim. Hadi benimle gel seni babamın tahtına oturtayım." dedi.

Gabriel son lokmayı ağzına atıp ardından seğirtti. Kapıdan geçerken yine çağ atlamış hissine kapılmadan edemedi. Bu sefer kendi kendine gülümsedi. Okuma koltuğu tek bir çivinin kullanılmadığı krallara layık el işçiliğiyle yüz yıllık ceviz ağacından mamul, görülmeye değer bir sanat eseriydi. Bu kadar büyük gözüken bir eşyanın, içine gömüldüğünde bu kadar rahat olmasına şaşırdı. Büyük bir mutlulukla gülümsemeye başladı çünkü Sofia kucağına oturmuştu. Ayva reçeli tadında dudakları birleştiğinde kendilerini yine bir tapınağın ortasında, ulvi duygular içinde erir buldular.



Dünya ölü bir vücuttan ibaret değildir.

Basilius Valentinus

Benediktin kesiş ve simyacı

XV.yy.

Coibhi Unani

Kim bilir kaç yıl önce Fingal mağarasında inzivaya çekilmiş yaşayan baş druidlerin en kıdemlisi Coibhi Unani'yle104 görüşebilmek için Fionnphort'tan bindikleri teknede neredeyse iki saattir beşik gibi sallanan Frer Marius, karşısında iki eliyle çarmıha gerilmiş gibi krom korkuluğa yapışmış olan Frer Jean'ın kireç beyazı yüzüne kaçamak bir bakış attı. Denize çıkmak düşüncesine bile katlanamayan bu kardeşi kısa bir süre önce birlikte seyahat etme teklifini canhıraş geri çevirmişse de son bir umutla hadisen de gel dediğinde bu sefer, hiç itiraz etmeden kabul etmesine doğrusu çok şaşırmıştı. 'Yine de bu durum beni kurtarmaz. Şu anda konuşamıyor olması tekneden indiğimizde canıma okumayacağı anlamına gelmez ama başka çarem yoktu. Umarım Unani ‘ye olan yakınlığı istediğim sonucu almamda bana yardımcı olur.' diye düşündü.

Staffa adasının silueti ufukta gittikçe yaklaşırken Marius derin düşüncelere daldı. Maddi dünyayla ilişkisini uzun yıllar önce kesmiş olan Coibhi Unani'yi bir konklava katılmaya ikna etmek deveye hendek atlatmaktan zordu. Aklini toplayıp bir strateji geliştirmeye çalıştı ama bu beyhude çabadan kısa sürede vazgeçti. Başarıya giden yolun açık ve

104 Coibhi:(Kelt.) En üst mertebeye ulaşmış druidlere verilen sıfattır.

dürüst olmaktan geçtiğini çok iyi biliyordu. Sonuçta karşısındaki, tarihin gördüğü en güçlü druidlerden biri, belki de en etkilisiydi. Üstüne üstlük bunlar sözcüklerin bir enerjisi olduğuna inandıklarından dikkatli kullanılmasını savunurlarken kalkıp karşılarında çalçene davranmak çok abes olurdu.

Büyük bir dalgayı yarıp üzerinden atlayan tekne bir an yavaşlayınca Frer Marius'ün koca gövdesi ivmesine yenildi. Oturduğu yerden yana doğru kaykılmasıyla düşüncelerinden istemese de sıyrılmak zorunda kaldı. Belki beş dakikalık yolları kalmıştı. Fark ettirmeden Frer Jean'a tekrar baktı. Zavallı adam gözlerini kapamış dua eder gibi mırıldanıyordu. 'Bana saydırıyordur herhâlde' diye düşündü. Sonra sallantı bir anda kesildi çünkü tekne, adanın rüzgârın nüfuz edemediği korumalı bölgesine girmişti. Kaptan sürati azaltıp teknenin burnunu sancağa döndürünce antik adıyla Uaimh Binn 105 olarak bilinen Fingal mağarasının girişi az ötede önlerinde belirdi. Görevin zorluğu karşısında kendini çok sıkıntıda hisseden Frer Marius, baskı altında yapmayı alışkanlık hâline getirdiği üzere, olaya doğrudan yoğunlaşmadan serbest çağrışımla bilinçdışının ona bir hediye vermesini beklemeye koyuldu. Bir kere daha adanın kıyısından karanlık bir bilinmeze doğru açılan mağaranın girişine doğru baktı.

Druid inancında mağara ve ada sembolizminin ne kadar önemli olduğunu hatırlayınca, yaşayan en güçlü baş druidin inziva yeri olarak mağarası olan bir adayı tercih etmesinin derin bir anlamı olması gerektiğini düşündü. Ruhsal ve fiziksel soyutlanmayı sembolize eden etrafı su ile çevrilmiş adayı anlamak kolaydı. Mağara sembolizmi ise, dünya gezegeninin aslında tümüyle canlı bir varlık olduğuna inanmış antik filozofların görüşlerine dayanıyordu. *“ Anima Mundi"*kavramının1o6 Platon'dan başlayarak Stoaci felsefecileri, Paracelsus dâhil Ortaçağ'ın simyacı ve okültistlerini, yakın çağda ise Schelling gibi filozofları da kapsayan birbirinden tamamen farklı düşünce akımları tarafından tekrar tekrar keşfedilmiş olmasının bir anlamı olduğunu biliyordu. Basilius Valentinus107 “Dünya ölü bir vücuttan ibaret değildir." derken bunu kastediyordu elbet. Anima Mundi'nin bedeninde,

105 Uaimh Binn: (Kelt.) Melodili Mağara.

106 Anima Mundi: (Lat.) Anima ruh demektir, Mundi ise dünya ya da evren anlamına gelir. Okült terminoloji terimidir. Dünya gezegeninin tümüyle bir canlı varlık olduğu kavramını dile getirmek üzere “Dünya Canı” ya da "Dünya Ruhu" anlamında kullanılır.

107 Basilius Valentinus: →MNB (Basilius Valentinus)

aynı insan varlığında olduğu gibi, sinir sistemi, dolaşım sistemi, solunum sistemi ve çakraların mevcut olduğu kabul edilirdi. Buna göre, mağaraların dünyanın nefes alıp vermesine yarayan solunum sistemi organları olarak kabul edilmesi sembolik olarak da anlamlıydı. Yer altının gizemli dünyasına açılan bu kapıları bazı özel yeteneklerin kazanıldığı bir yer olarak gören ve mağaralara girip çıktıktan sonra müzik aletinde ustalaşan İrlanda bardlarının1o8 çalgıcı öyküleri de bu inancın bir uzantısı değil miydi?

Deja vu hissine kapılan Frer Marius kendi kendine gülümsedi. ‘Hemen her yol dönüp dolaşıp aynı kaynağa bağlanıyor. Druid öğretisine göre mağaraya girmek insanın kendi karanlığına yapılan yolculuğu temsil ediyor, mağaraya girip çıkma ise erginlenmenin bir adımı, bunun da aslında bilinçdışıyla yüzleşmeyi temsi ettiği apaçık ortada. Coibhi Unani'nin seçimini yaparken mağara içinde uyuyan kahraman ya da mağara içinde yasayan bilge sembolizminden etkilendiği çok açık. Altı mağara olan bir adada inzivaya çekilmek bir druid için çok esaslı bir şey olmalı.' diye düşünürken bir an beyninde çakan şimşeğin içinde ona sol eliyle bir sezgi hediyesi uzatan Apollon'un109 karaltısını fark etti. "Hay Allah! Nasıl daha önce fark edemedim ki? Unani'nin bu durumu çok dengesiz duruyor. Karşıt cifti eksik bunun, karşıt çifti!″ diye mırıldandı. Heyecanla parmağını saklatan Frer Marius'ün keyfi yerine gelmişti. Unani'yi ikna edebilmek için ihtiyaç duyduğu kaldıracı bulduğunu düşünmeye başlamıştı.

Mağaranın ağzında ayakta dikilmekte olan Kelenn, kayaların üzerinden zıplayarak yürümeye çalışan iki karaltıyı fark ettiğinde şüpheyle baktı ancak keskin sezgisiyle dost olduklarına karar verdi. Frer Jean yaşından beklenmeyecek çeviklikteki hareketleriyle Frer Marius'ü geçerek neredeyse mağaranın önünde belirdiğinde, Kelenn sağ elini kaldırarak gelenlere durmaları gerektiğini işaret etti. Ardından yüzünü mağaranın girişine doğru döndürüp sessizce bekledi. Üç saniye içinde Coibhi Unani mağaranın ağzında belirdi. İhtiyacı olmamasına

108 Kelt kültüründe ozan, hikâye anlatıcısı, şair, müzik bestecisi, sözlü tarihçi ve soy bilimci olan Druidlere verilen işimdir.

109 Apollon: Mitolojide müziğin, sanatın ve şirin tanrısıdır. Ayrıca kehanet yapan, bilici tanrıdır. Tıbbı insanlara o öğrettiğinden hekimliğin tanrısı kabul edilir. Aynı zamanda asla yalan söylemeyen ışığın ve gerçeğin tanrısıdır.

rağmen alışkanlıkla tilmizine bir göz attı ve kafasını gelenlere doğru çevirdi. Frer Jean beş adım uzaklıkta ellerini önünde birleştirmiş saygılı bir şekilde bekliyordu. Unani arkadan yetişmekte olanın kim olduğunu anladıktan sonra Frer Jean'a döndü. "Cher Frer Jean, eski dostum, seni gördüğüme çok sevindim. Zahmet edip geldiğin için ayrıca teşekkür ederim." dedi.

Frer Jean "Ben de çok sevindim kadim dostum." dedikten sonra dayanamayıp "Bizi sen mi davet ettin?" diye sordu.

Frer Marius koca gövdesini hoplata sürükleye yanlarına ulaşmıştı. Başıyla Unani'yi selamlarken "Coibhi Unani saygılarımı sunarım." dedi. Unani başıyla selamına karşılık verirken Jean her zamanki sabırsızlığıyla "Unani'nin bizi davet ettiğini niye söylemedin Marius?" diye sordu.

Şaşırma sırası Frer Marius'teydi "Etmedi ki. Biz kendimiz gelmeye karar verdik ya. Nedenini sen de biliyorsun işte." diye cevap verdi.

İkisi şaşkın şaşkın birbirine bakarken Coibhi Unani duygusuz bir sesle " İçeri gelin." deyip arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Frer Marius önlerinde yürüyen bu tuhaf adama baktı. Kısacık kesilmiş saçlarıyla iki karış uzunluğundaki sakalları büyük bir tezat oluşturuyordu. Frer Marius, yerlere kadar uzanan altı renkli *bracan*[110]bacaklarını tamamen örttüğünden, uyurken dahi yanından ayırmadığı kemik beyazı *slatan drui cachel'in*[111] hareketleri olmasa Coibhi Unani'nin yürümeyip süzüldüğüne yemin edebilirdi. Mağaranın içlerine doğru ilerlediklerinde onları yosun ve nem kokusu karşıladı. Unani'nin onları ağırlayacağı yere ulaştıklarında buranın masa sandalye olarak kullanılmak üzere kalın keçe halılarla örtülmüş kayalardan oluştuğunu gördüler. Coibhi Unani "Cher Frer Marius, sen şu yüksek olana otur, hemen hiç ziyaretçim olmuyor, anlayışınıza sığınıyorum." dedi.

Frer Marius bir tuhaflık olduğunu sezmişti. Coibhi Unani onları davet etmiş de buna icabet ederek girdikleri zahmetten mahcupmuş gibi davranıyordu. Keçenin üzerine yerleşirken "Coibhi Unani bizi kabul ettiğin için sana duacıyız. Umarım seni görevlerinden alıkoymamışızdır. Sana bir konuda ricacı olmaya geldik." dedi.

110 Bracan: (Kelt.) Druid cübbesi.
111 Slatan drui cachel: (Kelt.) Beyaz druid asası.

Unani sol elini kaldırarak Marius'ü susturduktan sonra söyle konuştu: “ Geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Son bir aydır otuz yıldır görmediğim kadar dehşetli rüyalara maruz kalıyorum. İçeriğindeki sembolizme dayanarak hayatın büyük bir tehlikenin açık tehdidi altında olduğu sonucuna vardım. Bu konuyu Jean'la tartışma isteğimin hemen ardından beni ziyarete gelmeniz büyük incelik. Bu sezgimi doğrulayacak somut bir olay hakkında herhangi bir bilginiz var mi?”

Frer Marius saygılı bir teslimiyet duygusuyla gülümsedi. Jean'in denize çıkma konusundaki fikrini bu kadar kolay değiştirmesinin nedeni anlaşılmıştı. Büyük ihtimalle konklava çağıracağı Ruhçuları elerken de kendisinin başına aynı şey gelmişti. Buz gibi bir sesle “Frer Olivier öldürüldü. Ondaki Magnum Opus Gnostica fasikülü çalındı. Ardından Benares ve Malbork muhafızlarına eş zamanlı bir saldırı oldu. Büyük ihtimalle aramızda bir hain var." diye cevap verdi.

Unani gözlerini kapadı. Cehennemden gelen bir sesle “Efendi Djü-dschi iyi mi?" diye sordu.

“Saldırı sırasında başından hafif yaralandı ama sağlığı yerinde."

Unani bir süre sessizce düşündükten sonra “Efendi Djü-dschi'ye nasıl yaklaşabilmişler ki?" diye sordu.

Frer Marius “Bilmiyoruz. dediğine göre hiçbir şey hissetmeye imkân bulamadan arkadan başına vurmuşlar, bayılmış.” diye cevap verdi.

Coibhi Unani bir iki saniye düşündü. Kendinden emin bir sesle “Evet, bizden biri olmalı. Sıradan bir insanın Efendi Djü-dschi'nin yanına ona hissettirmeden yaklaşabileceğine ihtimal vermiyorum." dedi.

Frer Marius daha fazla bilgi verip vermeme konusunda bir an tereddüt etse de tamamen açık davranma konusunda yolda verdiği karara sadık kalmasının daha doğru olacağını düşündü. Sakince “Coibhi Unani, Büyük Sır Üstadı’nın ölmeden önce bana bıraktığı bir bulla sayesinde hainin bir muhafız olduğundan neredeyse eminiz." diye konuştu.

Frer Marius sözlerini bitirmeye zaman bulamadan Coibhi Unani ayağa kalktı. Onun kalktığını gören Frer Jean da ayağa fırladı. Coibhi Unani saygılı bir sesle “Öyle düşündüyse doğrudur. Büyük Sır Üstadı’nın hatırası ve mirası

önünde minnetle eğiliyorum." dedi. Coibhi Unani bunları söyler söylemez yerine geri oturunca onun Büyük Sır Stadı’na

olan saygısından ayağa kalktığını anlayan Frer Marius ayağa kalkıp başını öne eğerek Unani'yi selamladı. Selami alan Coibhi Unani eliyle oturmasını işaret ederken kuruca "Benden bir ricada mi bulunacaktınız?" diye sordu.

En önemli kozunu oynama zamanının geldiğini hisseden Frer Marius Frer Jean'a dönerek "Sen anlatmak ister misin Jean?" diye konuştu.

Frer Jean kısa bir yutkunmadan sonra "Kardeşim, yıllardır inzivadasın, oysa maddi dünyada sana her zamankinden fazla ihtiyacımız var. Haini bulabilmek amacıyla bir konklav toplama ihtimalimize binaen soruyorum, buna katılman mümkün olur mu acaba?" dedi.

Kendini tutamayan Frer Marius de çekingen bir sesle ekledi: "Hem senin ruhunun dengeleri için de faydalı olur."

Coibhi Unani kömür karası gözlerini Frer Marius'e dikti ve delici bakışlarını beş saniye kadar onun gözlerinden ayırmadı. Frer Marius büyük bir rahatsızlık hissetti. Neredeyse gözlerini kaçıracaktı ki Unani kesin bir sesle "Benim için endişelenmeni takdir ediyorum Frer Marius, yine de tedirgin olmanı gerektirecek bir durum yok." dedikten sonra Frer Jean'a döndü. "Konklav ne zaman ve nerede olacak?"

"Şayet konklav yapılırsa tarihi belli değil, ama büyük tapınakta olmasında fayda var diye düşünüyoruz."

Unani yerinden kalkarken "Size dönüş yolunda iyi bir seyahat diliyorum. Düşlerimdeki semboller herhangi bir şüpheye yer vermeyecek kadar açık. Uyarıyı dikkate almak zorundayım. Bu da size hayır demek gibi bir seçeneğim olmadığını gösteriyor. Ben yeni ay dönümünde bir süreliğine Nemeton Abury'de olacağım. Beni orada bulabilirsiniz. Zamanı geldiğinde size yardım edeceğim." diye konuştu.



Tutkularının cehenneminden geçmemiş bir insan hiçbir zaman onların üstesinden gelemez çünkü o zaman, o tutkular komşu kapıda pusu kurarlar ve herhangi bir anda kıvılcımlanarak insanın kendi evine saldırırlar. Bir şeyden vazgeçersek ve bir şeyi geride bırakıp onu iyice unutursak, görmezden geldiğimiz şeyin güçlenerek geri dönme tehlikesini oluşturmuş oluruz. Bilincinize getirmediğiniz her şey karşınıza kader olarak çıkar.

Carl Gustav Jung
İsviçreli Psikiyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Karanlık Kız Kardeş

“Yarın sabah uçağın kaçta?”

Sofia sorusunu o kadar dişlerinin arasından tıslar gibi sormuştu ki Gabriel ne demek istediğini anlamak için bir süre düşünmek zorunda kaldı, ardından üzgün bir sesle “Onu beş geçe. Herhâlde sekiz gibi buradan çıkmam gerekir değil mi?" diye cevap verdi.

Sofia içten bir kahkaha attı ve “Sevgilim İstanbul'da olduğunu unuttun herhâlde. Altıda çıkarsak yedi sularında havaalanında olma ihtimalimiz büyük ama yediden sonra çıkarsak dokuzda orada olup olamayacağımızı sana kimse garanti edemez." dedi.

“Çıkarsak derken beraber çıkacağımızı mı ima ediyorsun?"

"İma falan etmiyorum, seni havaalanına ben bırakacağım."

Gururu okşanan Gabriel gülümsedi, yine de gideceği için içinde bir sıkıntı vardı. Sakin bir sesle “Teşekkür ederim. Bu durumda uyumaya da gerek kalmadı. Zaten iki gecedir beşte yatıyorduk bu gece de hiç yatmayıveririz." dedi.

Sofia muzip bir bakış atarken “Yatmayıveririz derken?" diye sordu.

Gabriel anlamlı anlamlı gülümsedi. “Biliyor musun hiç gidesim yok ama üniversiteye söyleyebileceğim hiçbir mazeret gelmiyor aklıma." dedikten sonra kütüphanedeki kitapları incelemeye başladı.

Sofia az kaldı gitme diyecekti ancak kendine hâkim oldu. Belirsiz mecralara dalmadan konuyu değiştirmesi gerektiğini anlayınca da ilk aklına geleni söyleyiverdi: “Baksana, sen zıtların birliği ya da karşıtların çatışması diye bir kavram duydun mu?"

Gabriel başını sağa sola salladı. "Zıtların birliği mi? Hayır." diye cevap verdi,

Sofia “Psikolojide psişik yaşamın zorunlu olarak karşıtlıkla yönetildiğine dair bir yasa bu." diye açıkladı.

Bakışlarını kitaplardan ayırmadan cevap veren Gabriel “ Karşıtlıklar derken çekişme gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?" dedi.

Sofia "Hayır, hayır. Ruhtaki psisik enerjinin, siz fizikçilerin anlayacağı şekilde söylersek 'iş yapabilmesi' için karşıtlar olarak adlandırılan iki zıt kutup arasında akması gerektiğini söyleyen kuraldan bahsediyorum. Karşıtların *düzenleyici fonksiyonu* psikolojinin en harika kuramlarından biridir ve inanmayacaksın keşfi iki bin beş yüz yıl öncesine, Herakleitos'a[112] dayanır. O, bu kurala Yunanca karşıt demek olan *enantio* kelimesi ile yollar demek olan *dromia* kelimelerini birleştirerek *enantiodromia* demişti. Bununla ruhta fazla güçlenen her sürecin eninde sonunda karşıtına doğru akması gerektiğini kastetmekteydi." diye cevap verdi.

Kafasını baktığı raflardan çeviren Gabriel merak dolu bir sesle sordu: “Dur dur canımın içi. Ben şu psişik enerjinin iş yapma meselesinde takılı kaldım. Bu kavramın fizikteki gibi potansiyeli ve kinetiği de var demeyeceksin değil mi?"

Erkeğinin gözlerinde samimi bir korku ifadesi yakalayan Sofia hemen “ Üzgünüm sevgilim ama aynen öyle diyeceğim." dedikten sonra devam etti: “ Ruhsal süreçler söz konusu olduğunda, kinetik psişik enerji bir devinim ve güç olarak, potansiyel psişik enerji ise bir hâl veya durum olarak deneyimlenir. Bu güç kendini gerçekleştirdiği anda arzu, irade, his ve benzeri olarak, diğer yandan yalnızca potansiyel olarak var olduğunda ise olanaklar, eğilimler ve yetenekler olarak görünür."

112 Herakleitos: →MNB (Herakleitos)

Gabriel boş boş bakmaya devam edince Sofia "Örnek verecek olursam mesela istek, bilinç tarafından da yönlendirilebilen özel bir psişik enerji biçimidir. Neden biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Neden?"

Sofia "Öyle olmasa, bu sabah uyandığımızdan bu yana en az iki kere başlatmaya çalıştığın sevişme isteğinin önünde duramazdın da ondan, ama sonuç ortada. Hem yanı başında duruyorum hem de sen uslu uslu dinliyorsun." dedi.

Gabriel yüzünü ekşitir gibi yapıp şakacı bir sesle "Eskidik işte daha ilk günden eskidik, kırk yıl aynı yatakta yatmış yaşlı çiftler gibiyiz." dedikten sonra ciddi bir tonda "Şu psişik enerjinin karşıt kutuplar arasında akması bizim fizikteki ısının akışına mı benziyor acaba?" diye sordu.

Sofia omuzlarını kaldırdı ve "Isının nasıl aktığını bilemediğim için cevap veremeyeceğim, onun yerine söyleyebileceğim, evrende hüküm süren tüm yasaların onun bir parçası olan ruh için de geçerli olduğu. Karşıtlık olmadan denge söz konusu olamayacağına göre ruhtaki her şeyin doğal olarak karşıt bir yönü olması gerekir. Bence asil ilginç olanı, bu ilkenin doğanın temel dinamiklerini de oluşturuyor olmasıdır." diye cevap verdi.

Gabriel yüzünü buruşturup "Yine koca koca laflar etmeye başladın. Neymiş o doğanın temel dinamikleri?" diye sordu.

Sofia kısaca "Karşıt çiftleri." diye cevap verdi.

"Karşıt çiftleri mi?"

"Evet. Daha önce konuştuğumuz bilinç ile bilinçdışı birbirlerinin karşıt çiftidir mesela."

Gabriel gülmemeye çalışarak "Başka?" dedi.

Sofia hiç istifini bozmadan "Hepsinden önce iyi ve kötü karşıt çiftidir. Sonra canlı ve ölü, güzel ve çirkin, öfke ve huzur, düşünme ve hissetme, uyku ve uyanıklık, teklik ve çokluk, doluluk ve boşluk, aydınlık ve karanlık, etkili ve etkisiz, sıcak ve soğuk, sonra senin mesleğinden de bir örnek vereyim. Enerji ve madde birbirinin karşıt çiftidir." diye cevap verdi.

Gabriel duyduklarından etkilendiğini saklamaya gerek duymadan "Vay canına. Başka ne olabilir? Mesela uzam ve zaman olabilir mi?" diye konuştu.

"Hem de esaslı olur. Mıknatısın artı yüküyle eksi yüküne ne dersin?"

Başını olur manasında sallayan Gabriel "Tamam anladım. Elektron ve pozitron, hatta pek çok atom altı parçacık için bu örnekleri çoğaltabiliriz." dedi.

Sessizce alkışlar gibi yapan Sofia "İnsanın analitik bir beyni olsun, başka da bir şey gerekmez." diye cevap verince bilim insani damarı kabaran Gabriel sorularını soluksuz sıralamaya başladı: "Ne ise yarıyorlar? Bu psisik enerji dediğin şey bu karşıt çiftleri arasında mı akıyor? Yani bunlar bildiğimiz enerji kutupları mıdır? Çalışma prensibi nedir? Bilimsel olarak bir açıklasana lütfen."

Sofia ellerini havaya kaldırıp "Dur, dur. Bildiklerimi anlatacağım ama sakin benimle dalga geçmeye kalkma. Hem hazır büyük bir fizikçi bulmuşken belki beraber yeni bir keşif yapar ansiklopedilere geçeriz." dedikten sonra çayından büyük bir yudum alıp devam etti. "Ruhta dengeyi bozacak kadar ilerleyen her süreç karşıt çifti tarafından dengeleninceye kadar bastırılır. Yani bir karşıt çiftinin yüksek psişik enerjili olanı, düşük enerjili olanın enerjisini dengeleyinceye kadar ona akar. Örnek vermem gerekirse öfke sakinliğe, sevgi de nefrete dönüşebilir."

Gabriel başını sallarken " Hiç de acayip bir şey söylemedin. Bizim fizik kurallarımıza göre ısı enerjisi olasılık yasası nedeniyle her zaman hızlı parçacıktan yavaş olana yani sıcaktan soğuğa akar. Üstelik bunu kendiliğinden yapar, fakat bu kadar benzerlik çok ilginç doğrusu." dedi.

Sofia çay fincanını başına diktikten sonra "Yatak odasında bilinçle bilinçdışı arasındaki ilişkiyi konuştuğumuz için oradan bir örnek vermek istiyorum. Ruhun içindeki bilinçli tutumlar her zaman bilinçdışı tutumlarla dengelenir. Mesela bilinçli bir tutum çok güçlü hâle gelirse, yani dünyevi, maddeci yanımızla aşırı özdeşleşirsek, bilinçdışı istisnasız her zaman dengeyi kurmak için müdahale eder. Kendini konuşarak ifade edemeyeceği için de kendine özgü sembolik bir dil kullanır." diye devam etti.

"Ah evet dil sürçmeleri gibi değil mi?"

Sofia "Evet ayrıca, rüyalar, vizyonlar, kendiliğinden beliren imgeler, hatta bazen sakarlıklar aracılığıyla kendini ifade etmeye çalışır. Tabii anlayana. Böyle diyorum çünkü bilinçdışının bu uyarılarını dikkate almadığın ya da onların farkına varmadığın için tek kutuplu, ruhsal dengeden yoksun hayatını sürdürmeye devam edersen, ilerleyen zamanlarda mutlaka bir nevroza hatta ilerlemiş hâllerde fiziksel rahatsızlıklara yakalanma ihtimalin çok büyüktür." diye konuştu.

Şaşkın gözlerle bakan Gabriel "Gerçekten mi?" diye sordu.

Sofia "Hem de nasıl." dedikten sonra aniden sustu. Söylemek istediğini söylemeden önce Gabriel'in alınmayacağından emin olma ihtiyacı duydu. Onu kolundan tutup babasının koltuğuna oturttuktan sonra kucağına oturup şefkat dolu bir sesle "Kendinden pay biç. Eminim ki son derece karmaşık ve derin rüyalar görüyorsundur." dedi.

Gabriel şaşkın bir sesle "Ben mi? Bilmem. Arada bir. Yani herkes kadar herhâlde." diye cevap verdi.

Pek çok kere bu savunma cümlesini duymuş olan Sofia gülümsedi. Otoriter bir sesle "Maalesef bu savunma seni kurtarmaz. Mesela haftada kaç gece? Dört? Beş?" diye sordu.

Gabriel bocalayarak "Eeee, bilmem ki, bazen hiç görmem." diye cevap verdi.

Sofia başını sallayıp "Literatürde, bir işe çok yoğunlaştığında, rüya görmeye ara verilen vakıalar bildirilmiş olsa da bu çok istisna bir durumdur. Hemen her gece rüya görürüz. Görmediğimizi zannediyorsak bu hatırlamadığımız içindir." dedi.

Gabriel biraz düşündükten sonra "Olabilir, haftada iki ya da üç gün rüya görüyorumdur herhâlde. Mümkündür, doğru." diye cevap verdi.

Sofia gülümseyip "Öyle olduğuna eminim. Çünkü klasik bilim insanı mesleki deformasyonu yaşamaman mümkün değil. Her şeyi aklınla açıklamaya çalışmak, maddi dünyaya aşırı önem vermek, her şeyi neden sonuç ilişkisi içinde görmek ve her konuyu deneysel olarak sınamak, ister istemez psisenin duygusal bölümünü göz ardı etmenle sonuçlanır." dedi.

Gabriel "Aslında son iki senedir öyle haftalar oluyor ki üst üste tekrarlanan rüyalar görüyorum. Genelde böyle tuhaf geometrik işaretleri olan, hatta çoğunlukla cinsellikle yüklü imgeler içeren rüyalar." diye cevap verdi.

Sofia ciddi bir sesle “Erotik rüyalar nadiren seksle ilgilidir ve asil ciddiye alınması gereken seninkiler gibi tekrarlanan rüyalardır. Tabii, kesin bir yargıya varmak için senden daha çok detay almam gerekir ama bunlar çok büyük bir olasılıkla ruhunun aşırı ilerlemiş dünyevi tarafını telafi edici ve seni dengeyi bulmaya çağıran sağaltıcı rüyalardı. Tekrarlanmaları ilerleme olmadığı ve bilinçdışının ısrar ettiği anlamına gelir." dedi.

Tekrar güvenli kıyılardan uzaklaştığı hissine kapılan Gabriel “Söylediklerinin tamamını doğru varsayalım. Ben insanların büyük bir çoğunluğu gibi bu uyarının farkına varmadığıma göre bu dengesiz durumda psişik enerji ne oluyor? Yani bir bilim insani olarak soruyorum ona göre bilimsel bir cevap ver." dedi.

Sofia hınzırca bir bakış fırlattıktan sonra "Hiçbir psisik değer, eşdeğer yoğunluğa sahip bir başka değerle yer değiştirmediği sürece ortadan kaybolmaz." diye cevap verdi.

Gabriel büyük bir şaşkınlıkla "Neee?" diye bağırdı.

“Duydun işte. Psisik değerler korunur."

"Duydum da kulaklarıma inanamadım çünkü evrendeki enerji de korunur."

Sofia "Korunur derken?" diye sordu.

Gabriel "Fiziğin uğraştığı alanda, enerjinin her şart altında korunduğunu gösteren bir kanunumuz var. Buna termodinamiğin birinci yasası ya da enerjinin korunumu yasası da diyebilirsin. Evrenimizin sahip olduğu enerji geçmişte de aynıydı şimdi de öyle ve her zaman öyle kalacaktır." diye cevap verdi.

Sofia elini ağzına götürürken “Ah tamam şimdi anladım." dedi.

Gabriel başını salladı. "Şaşırdım çünkü bana şu ana kadar ruhla ilgili anlattıklarının hepsi bir şekilde dönüp dolaşıp fiziğin temel evrensel yasalarıyla paralellik gösteriyor. Gerçek bir şok yaşıyorum."

Sofia heyecanını açığa vuran bir sesle “Çok ilginç. Başka benzerlikler de var midir acaba? Bulursan söyle." dedi.

Aklı karışmış olan Gabriel bir süre sessiz kaldıktan sonra "Az önce 'psişik enerjinin iş yapabilmesi için zıt kutuplar arasında akması gerekir' dediğinde uyanmalıydım aslında. Fiziki evrende enerji her zaman vardı ve hep mevcut olacaktır ama faydalı bir is yapabilmesi için

farklı bir enerji dağılımından eşit bir enerji dağılımına doğru akması gerekir, yoksa enerji hep ortadadır ama is yapamaz. Hatta benim bu konuyu da kapsayan çok popüler interaktif bir konferansım bile var." diye konuştu.

Sofia başka benzeşmeler olup olmadığı meselesine takılı kalmıştı.

" Hay Allah. Çok ilginç. Ruhsal süreçlerde karşıtlar arasındaki çatışma ne kadar büyükse enerji akışı o kadar şiddetli olur. Fizikte nasıl?" diye sordu.

Eliyle kulağını çekiştirmeye başlayan Gabriel "Enerji dağılımındaki fark ne kadar büyükse akış o denli şiddetli olur. Kısacası değişimin hızı farklılığın miktarına bağlıdır. Enerjinin eşit dağılımı bir kere sağlanınca hareket de durur, değişiklik de." diye cevap verdi.

Sofia heyecandan kollarını havaya kaldırıp "Yok artık. Bu kadarı tesadüf olamaz." dedi.

"Hangisi?"

" Psikolojide psişik enerjinin eşit dağılması durumunda bütün sistemlerin kuvvetten düşeceğini söyleyen bir ilke var. Bunun açık bir ispati bile var. Ruhtaki karşıtlar zamanla birleşme eğilimi gösterdiğinden insanlar yaşlandıkça enerji kaybeder ve yumuşama eğilimi gösterir. Bunun gerçek olduğu tecrübeyle sabittir. Biz buna *entropi ilkesi* diyoruz."

Sofia'nın kucağında oturduğunu unutacak kadar heyecanlanan Gabriel ayağa fırladı. Sofia çevik bir refleksle yana döndü ve düşmeden ayağa kalkmayı başardı. Hemen erkeğine bakıp "Ne oldu ya? Çok heyecanlandın?" diye sordu.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Gabriel "Daha ne olacak bizim de bir entropi yasamız var. İnanmayacaksın, entropinin korunamadığını söyleyen bir yasamız bile var. Hatta termodinamiğin bu ikinci yasası o kadar önemlidir ki değerini daha iyi anlatabilmek için öğrencilerime doğa yasalarının II. Ramses'i olduğunu söylerim hep." diye cevap verdi.

Sofia boş bakışlarla "Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Yoo, hayır. Çok ciddiyim."

Binlerce kitabin pek aşina olduğu derin bir sessizlik hâli kütüphaneye hâkim oldu. Ayakta sessiz ve hareketsiz duran iki vücut içinde tarifsiz süratte çalışan iki beyin keşfettiklerini sindirmeye çalışıyordu. Sessizliği Gabriel bozdu: Ya Sofieciğim kafam allak bullak

oldu. Ne kadar meraklandığımı anlatamam hadi şu konuyu biraz daha deşelim."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim. Kaldığımız yerden iz sürelim bence."

Kendini tekrar koltuğa atan Gabriel "Hadi hemen devam et." dedi.

Sofia kafasını toparlamak için bir an sustu sonra "Ben, danışanlarıma psişik enerjinin tezahürlerini anlatmak istediğimde genelde hepimizin en kolay farkına vardığı güdüler üzerinden giderim." diyerek konuşmaya başladı.

Gabriel meraklı bir sesle "Güdü derken neyi kastediyorsun?" diye sordu.

" Bilinçdışının bir nevi davranış kalıpları olan içgüdülerimizden bahsediyorum."

"Neden onları kullanıyorsun anlamadım?"

Sofia konuşmadan önce birkaç saniye düşündü ve söyle dedi: "Geldiğimiz noktada uygarlık bizi temel içgüdülerimizden kopmaya zorluyor da ondan. Bu da bizi tırnak içinde söylüyorum ruhsal sorunlara çok açık hâle getiriyor, çünkü bilinçdışının en derininden kopup gelen bu güçler, mesela yiyecek bulma, barınma, çiftleşme gibi en etkin olanları başta olmak üzere hemen hepsi hâlâ oradalar ama pek çoğu artık bastırılıyorlar."

Gabriel merakla " Bastırılıyorlar derken ne demek istediğini açıklar misin?" dedi.

Sofia "Aklin egemenliğindeki modern toplumda içgüdüsel davranmak artık kabul görmediği için en doğal güdülerimizin kendilerini ifade edebilecekleri arkaik yollar artık tıkalıdır. Bununla bilinçdışına itilmelerinden ya da hiç bilince çıkamadan bilinçdışında takılıp kalmalarından bahsediyorum. Bu arada, mensubu olduğum psikoloji ekolünde tıkıldıkları bu bilinçdışı kompartımana biz *gölge* diyoruz." diye cevap verdi.

Gabriel hafifçe güldü. "Gölge mi? Şahane bir sözcük seçmişler. Bir de örnek versene?"

Sofia hiç düşünmeden " İnsan toplumsal yaşam koşullarına uyum sağlarken, hele benimki gibi muhafazakâr memleketlerde, gelenek, görenek ya da ahlaki önyargıların cenderesi içinde sıkışır kalır. Toplum tarafından bastırılması gereken insani dürtüleri içine tıkıştıracağımız

bir bodrumumuz olmadığını düşün. Ne yapardık? Şehvet, hırs, kin, kıskançlık, öfke, cinsel sefahat, güç istenci, bencillik, ikiyüzlülük, şiddet, nefret gibi duygularımızı dış dünyaya teşhir ederek sence ne kadar dayanabilirdik? Gölge; sahip olduğumuzu kabul edemeyeceğimiz kişilik zaaflarımızı içine tıktığımız olmazsa olmaz çok değerli bir sandıktır. Tek kusuru, ona da kusur denebilirse, bilinçdışı olmasıdır." dedi.

Gabriel merakla sordu. "Neden?"

"Bilinçdışı olan her şey gibi, onun da istemsizce karşıdakine yansıtılması, mekanizmadan bihaber biri için büyük sorunlar yaratabiliyor da ondan. Her ne kadar uyum sağlama becerimizi arttırmak için ego ve gölge dengeleyici bir çift olarak birlikte çalışıyor olsa da kültürel zorlamalarla bilinçdışına gömdüğümüz malzemenin içinde doğal ve ruhumuz için gerekli olanlar da bulunur. Hatta tırnak içinde söylüyorum kötü olduğunu zannettiklerimize bile ihtiyacımız var. ”

Gabriel muzipçe "Erotizm gibi mi?" diye sordu.

Sofia gülümsedi. “Erotik imgeler iyi bir örnek. Doğal ve faydalı psişik enerjileri, sırf toplumun o anki ahlak değerlerine uymuyorlar diye bilinçdışındaki karanlık bir odaya kapatıp bilinçteki karşılıklarını yokmuş varsaymak, onları ve doğal olarak da etkilerini ortadan kaldırmaz. Bunun sonucunu artık biliyorsun: Tıkanmış psişik enerji..."

Gabriel "Önce kompleks ve ardından nevroz olarak bize dönebilir." diyerek cümleyi tamamladı. Ardından “Anladığım kadarıyla gölge mecburen kötü olarak kabul edilemez." diye konuştu.

Duyduklarından Gabriel'in gittikçe sezgilerine güvenmeye başladığını fark eden Sofia'nın yüzü aydınlandı. Sevinçle “Kesinlikle değildir. Görünüşü itibarıyla ilkeldir diyebiliriz." diye cevap verdi.

Gabriel kulağıyla oynamaya başladı. Biraz düşündükten sonra “Peki herkeste var mi?" diye sordu.

Sofia mahcup bir ifadeyle "Gölge mi? Mahatma Gandi, Dalai Lama ve Rahibe Teresa'da bile var." diye cevap verdi.

Gabriel bir taraftan gülerken bir taraftan “Gölge'nin ne olduğunu anladığımı varsayalım. Sen asıl ego ile nasıl oynaştığını anlat." diye konuştu.

Sofia keyifli bir sesle "Muhteşem. Bundan sonra danışanlarıma bu konuları anlatırken senin sözcüklerini kullanacağım. Oynaşmak iyi bir başlangıç olabilir. İlgilerini hiç kaybetmeyeceklerine eminim." dedi.

Gabriel gülümseyip elini devam edelim manasında salladı. Sofia zaten susmak niyetinde değildi. "Gölge o kadar önemlidir ki onsuz iki gün bile hayatta kalmamız mümkün olmazdı, çünkü o egonun karşıt çiftidir."

Gabriel'in gülücüğü yüzünde dondu kaldı. "Ne? Nasıl yani? Bildiğimiz ego, hani bilincin öznesi dediğin kafa kâğıdımız egodan mi bahsediyorsun? Gölgenin karşıt çifti o mu?" diye sordu.

Sofia gülümserken "Tamamen doğru anladın. Gölge karanlık kız kardeştir." diye cevap verdi.

Gabriel cevap veremedi, çünkü söyleyecek bir şey bulamadı. Sofia'nın günlerdir anlattığı düşünceleri kendi içinde çok tutarlıydı. Çok iyi çalışılmış ve ayakları yere basan bir sistem diye düşünmeden edemedi. Her şey ancak zıddıyla tanımlanabiliyordu. Her şeyin bir zıddı ya da onu dengeleyen bir karşıtı vardı ve bugüne kadar anlattığı her kavram bu kurala uyuyordu.

Sofia kaldığı yerden şöyle devam etti: "Biliyor musun? Terapiye başlandığında karşılaşılan ilk gizli ruh katmanı gölgedir. Bizim ilk ve belki de en zor görevimiz danışana aşama aşama ego - gölge ilişkisini fark ettirebilmektir. Mesleğimin en huzuruz edici tarafı işte bu aşamada ortaya çıkar. Kendimi sürekli diken üstünde hissederim."

Gabriel merakla "Neden ki?" dedi.

Sofia tedirgin bir yüz ifadesiyle cevap verdi: "Danışanın çok zayıf bir egosu olması durumunda, zihnin gölgeden taşan imgelerin istilasına uğraması olasılık dâhilin dedir de ondan. Bunu kendimde bile yaşadım gerçi zayıf bir egom olduğu söylenemez ama..."

Gabriel endişeli bir sesle "Sen mi? Ne zaman? Şu babanın ölümünden sonra düştüğün depresyondan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Sofia "Evet ama sıradan bir depresyondan çok daha ciddi bir vakaydı. Ben cehenneme inişimi ya da Nekyia'mı yaşadım diyelim ve sonunda bilinçdışımla yüzleşmeye giriştim." diye cevap verdikten sonra kısa bir an sessiz kaldı. Ardından derinden gelen kırılgan bir sesle "Neredeyse beni teslim alacaktı." dedi.

Gabriel başını salladı ama yine yüzü asılmıştı. Sofia bunu fark edince yumuşak bir sesle “ Bilinçdışıyla yüzleştim derken onun imgeleri ve sembollerini yorumlayarak bana ne anlattığını anlamaya çalıştım demek istedim. Bazen psikoloji okumasaydım hâlim ne olurdu diye düşünüyorum çünkü temel kavramları bilmeme rağmen çok ama çok zorlandım. Aslında babamın ölümünün tetiklemiş olduğunu düşünsem de bundan çok önce içimde bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum."

"Nasıl şeylerin?"

"Her şeyden önce içimden yükselen ve bana hep benim dışımda şeylermiş gibi gelen o itkiler, güdüler, bunlar çok garibime gidiyordu. Ben kendimi biliyordum. Ne istediğimi, kimden hoşlandığımı, kimi sevmediğimi, arzularımı, hırslarımı, ama gel gör ki bu duyguları bende uyandıran güçleri denetlemekten çok uzak olduğumu da kavramıştım. Hatta bunları kendi niteliklerim gibi düşünemiyordum bile. Bunu açıklayamıyordum elbet ama bir şekilde biliyordum. Sonra rüyalarımda bana musallat olmaya başlayan o kadınlar peydahlandı."

Gabriel korkmakla şaşırmak arasında kararsız kalmış bir hâlde "Deme! Nasıl kadınlar? Sana ne yapıyorlardı ki?" diye sordu.

“Bir şey yapmıyorlardı ama tedirgin edici, çok ama çok tedirgin edici şeylerdi. Kırışık suratlı karanlık cadılar, gaddar şişman mürebbiyeler, üniformalı kadın temerküz kampı yöneticileri, şu Pink Floyd'un The Wall filmindekileri andıran kötücül kadın imgeleri işte."

“Putain! Çok ilginçmiş. Peki, bunlar sana ne anlatmaya çalışıyordu?"

“Bir süre sonra bunu ben de merak etmeye başladım ve öğrendim ki gölge, rüyalarda kendini rüyayı görenle aynı cinsiyetten tedirgin edici imgeler olarak ifade etmeye çalışırmış. Bunun nedeni de gölgenin ne kadar az farkındaysak o kadar koyu ve yoğun olmasıymış. Gölgem yeterince kararmıştı anlaşılan. Hatırla daha önce konuşmuştuk, çok fazla ileri giden her psişik süreçte olanlar bana da olmuştu işte. Bilinçdışım dengeyi tekrar kurmak için müdahale etmiş ve derdini rüyalar vasıtasıyla ifadelendirmeye çalışmıştı."

Gabriel ilgili bir sesle “Gölge de her bilinçdışı süreç gibi karşıdakine yansıtılabileceği için kendimizi kandırma ihtimalimiz var konusuna geri döndük" diye konuştu.

Sofia gülümsedi. “Hem de çok kötü kandırma ihtimalimiz var. Mesela sana çok güzel bir örnek vereyim. Bir grup erkek bir araya gelip ellerinde biraları futbol maçı seyrederken, hele etrafta hiç kadın yokken, her zaman davrandıklarından biraz daha, nasıl diyeyim, karanlık taraflarıyla davranırlar. Holiganların statlarda görmeye alıştığımız aşırılıkları da aynı şeydir. Aynı cinsiyetten gruplarda tek başımıza olduğumuzda yapmayı aklımızdan bile geçirmeyeceğimiz şeyleri yapabilme eğilimine gireriz. İşte bunun da müsebbibi yansıtılmış gölgedir."

Gabriel neşeyle “Vay canına. Bunu öğrenmem çok iyi oldu.” dedi.

Sofia muzip bir ses tonuyla “Kadınlar için söyleyeceklerimi duyunca daha çok keyifleneceksin." dedikten sonra, “ Biz kadınlar bir araya geldiğimizde tek başımıza bizi kör testereyle kessen yapmayacağımız şeyleri yapacak gücü buluruz kendimizde. Birkaç arkadaşın kadınlar tuvaletinde makyaj tazelerken neler konuşabildiğini bir bilsen küçük dilini yutardın. Hem kendi tecrübemden biliyorum, beş kız çıktığımız bir gece, en naif ve mazbut olanımız striptiz kulübüne gidelim önerisine şamata olsun diye evet dedikten iki saat sonra islerin ne kadar çığırından çıkabileceğini gözlerimle gördüm. Bunun da nedeni yansıtılmış gölgedir." diye konuştu.

Muzipçe gülümseyen Gabriel meraklı bir sesle “Peki, içgüdülerimiz çok çeşitli değil mi? Hangisinin ne manaya geldiğini nasıl anlayacağız?” diye sordu.

“ Çeşitli olmasına çeşitli ama bana göre bunlar iki ana dürtünün türevlerinden başka bir şey değiller. Bilinçdışında cinsellik ile güç dürtüsü birbiriyle sürekli çatışır durumdadır. Zaten psikolojide, Freud ve Adler'in kurucuları olduğu iki büyük disiplin, cinsellik ve güç dürtüsü üzerine bina edilmiştir."

Gabriel şakacı bir ses tonuyla "Eveeeet, döndük dolaştık yine karşıt çiftlerine vardık. Yine çatışma öyle mi?" diye sorunca Sofia gülümsedi. Aynen öyle. Hadi sana bir IQ testi yapalım. Sence bu iki dürtü, hangi nedenle karşıt cifti olarak çatışır?"

Kısa bir süre düşünmek için sessiz kalan Gabriel “Cinsellik öncelikle üremeyle alakalı olduğuna göre türün korunmasıyla ilgili olsa gerek. Diğer taraftan güç dürtüsü bireyin hayatta kalması ve kendini korumasıyla ilgilidir. Biri toplumsal diğeri bireysel olduğuna göre, biri

çoğulu diğeri tekili temsil eder. Bu nedenle karşıt çiftidirler diyebilir miyiz? Yaklaştım mı?" diye sordu.

Sofia hiçbir şey söylemeden yerinden kalkıp erkeğine yumuldu. İşi bittiğinde sersemlemiş olduğu her hâlinden belli olan Gabriel'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve gurur dolu bir sesle "Ben senin o İsviçre saati gibi işleyen beynine aşığım, sevgilim.“ dedi.

Gabriel sessizce gülümsedi. "Yapma ya. Ben de adaleli vücuduma aşık olduğunu zannediyordum. Neyse ki bu vesile ile dış görünüşe tapan sıradan bir kadın olmadığını bir kere daha teyit ettik." dedi.

Sofia Gabriel'in söylediklerini duymamıştı çünkü aklına yeni düsen bir fikre yoğunlaşmaya çalışıyordu. “ Baksana. Aslında biz, açlık, cinsellik, saldırganlık gibi değişik içgüdüleri tek bir ruhsal enerjinin farklı anlatımları olarak görmek eğilimindeyiz. Fizikte nasıldır acaba?” diye sordu.

Gabriel heyecanla parmaklarını şaklattı. “ Süper. Bir eşleşme daha bulduk. Önceleri ısı, ışık, ses, elektrik, mıknatıslanma, kimyasal tepkime gibi pek çok enerji türü olduğunu düşünmüştük fakat sonra Einstein düşüncede devrim yaptı ve tüm bunların aynı enerjinin farklı tezahürleri olduğunu ortaya koydu. Hatta bir tür enerjinin başka bir tür enerjiye dönüşebileceğini iddia etti. Bunun en önemli sonucu maddenin de bir tür enerji olduğunu ve şu meşhur $□ = □□^2$ formülündeki oranda enerjiye dönüşebildiğini ispat etmesiydi. Atom bombasinin yapimina giden yol da böylece acilmisti."

Sofia başını salladı. Merakla "Enteresan. Çok enteresan. Psikoloji ile fizik arasında bu kadar ortak payda olması nasıl bugüne kadar dikkatimden kaçmış anlamıyorum?" diye sordu.

“Benim de kaçmış ama benimki normal. Kitap kurdu olan her zaman sendin. Toplayayım öyleyse. Ruhtaki psişik enerji bir süreklilik içinde fizikte olduğu gibi artı eksi kutuplar arasında akmak üzere programlanmıştır ve bu akmayı engelleyen her şey bizi ruhen hasta edebilir. Doğru mu?"

“Şöyle söylersek daha doğru olur. Ruh, zıt eğilimler arasındaki dengeyi sürekli korumaya çalışan, bizzat büyüme ve gelişim arayışında olan ve kendi kendini düzenleyen bir sistem gibi çalışır. Aslında dikkat edersen, davranış psikolojimiz sadece ve sadece bu dengeyi gözetme üzerine kuruludur. Bu prensibe göre psişede yaşanan her süreç

karşıtıyla dengelenir. Şimdi şaşıracaksın ama mesela ruhtaki her iyi içerik ona denk kötü bir içerik ile dengelenmek zorundadır. Bu ruhsal enerji akışı da bizim bilinçli hayatımızda davranışlarımızın tamamını güdüler."

Gülmeye başlayan Gabriel "Süper bir sabah bu. Sevdiğim kadınla seviştim, ruhun derinliklerini keşfettim, köşk yapımı ayva reçeli yedim, şimdi de insanlığın başına musallat olmuş en büyük doğal afet olan kötülük sorunsalının nihai çözümüne kavuşuyorum." dedi.

Gülmemek için kendini zor tutan Sofia şöyle konuştu: "Sen geç dalganı bakalım meşhur fizikçi. Keyfini kaçırmak istemem ama sana basit bir soru soracağım bakalım cevaplayabilecek misin?"

Gabriel muzip bir tonda "Sor bakalım psikoloğum, şöyle uzanayım istersen." dedi.

Sofia yatacakmış gibi yapan Gabriel'e gülümsedikten sonra sakin bir sesle "Sen küçükken yani yedi sekiz yaşlarında mesela, hiç istemsizce kötülük yaptın m1?" diye sordu.

Gabriel şaşırmış bir yüz ifadesiyle " Aman! Nasıl kötülük? Yapmadım herhâlde." dedi.

Sofia ısrarcı bir sesle "Düşün biraz. Hani elinde olmadan bir kötülük yaparsın da neden yaptığını kendin de anlayamazsın. Zorla biraz hafızanı bakayım." diye cevap verdi.

"Hımmmmm, yok, zannetmiyorum."

"Peki, mesela kuş avlar mıydın? Sapanla falan?"

"Ah evet. Hepimiz avlardık. Hiç hoşlanmasam da arkadaşlardan ayrı düşmemek için mecburen ben de onlarla ava çıkardım. Alay konusu olacak kadar başarısızdım bu arada."

Sofia hınzırca gülümserken " Bak buna sevindim işte. Peki, bir kuşu vurduğunda neler hissettiğini hatırlıyor musun? Düşün biraz." dedi.

Gabriel'in ağzından "Hatırlamıyorum." sözcükleri dökülse de gözlerini yerdeki Buhara halısının bordo desenlerine dikmiş, sabit baktığını fark eden Sofia susup biraz bekledikten sonra "Aklına ne geldi? Önemli olabilir. Söyle bana." diye konuştu.

Gabriel gözlerini kısmış bir şekilde usulca " Sanki yıllar önce yaşayıp unuttuğumu zannettiğim bir olayı hatırlar gibi oldum da. Bana

sorduğunla da çok ilişkili olması ayrıca garibime gitti. Ona takıldım. Ne tesadüf ama." diye cevap verdi.

Sofia çok ciddi bir sesle "Tesadüf diye bir şey yoktur. Anlat sen, anlat." dedi.

Gabriel başını sağa sola sallayıp "Yok, çekinilecek bir şey değil zaten. Bir gün, on veya on bir yaşındaydım herhâlde, çok ender bir başarı gösterip küçücük bir serçe vurmuştum. Aslında tam da vuramamışım, daldan yere düşmüştü, koşup baktım tam kanadının ucuna isabet ettirmişim, uçamıyordu ama can havliyle yerde öyle topaç gibi dönüp duruyordu. Onu yakalayıp avucuma aldım, işte kaçamayacağı kadar hafifçe sıkıyordum. Kanadını sararsam bir iki güne iyileşir tekrar uçar diye düşündüm. Eve yürürken garip bir hisse kapıldım, sanki içimden bir ses istersem avucumu sıkıp onu ezerek öldürebileceğimi fısıldıyordu. Bayağı bir süre nasıl diyeyim beş saniye kadar o duyguya açıkça kapıldım yani, neredeyse sıkacaktım avucumu. Bunun farkına varınca derinden sarsıldığımı çok net hatırlıyorum, çok tuhaftı, sonra kendime gelip kötü düşünceler herkese arada bir gelir herhâlde, bunları kabul edip iyi şeyler düşünmek lazım diye kendimi avuttuğumu hatırlıyorum. Sonra onu eve götürüp tedavi etmiştim, böyle bir hatıra işte." diye cevap verdi.

Sofia küçük dilini göstermeye ant içmişçesine güldü. "Bingo! Aradığım buydu. Bu konuya pek üzülmemişsin, kafana da takmamışsın ama yine de tam unutamamışsın, ilk çağrışımda aklına geliverdi, bunlar iyi, çok iyi emareler. Şimdi sana o basit soruyu soruyorum. Sence o ezme duygusu ya da genelleyecek olursak öldürme arzusu nereden kaynaklanıyordu?"

"Bilmem ama sen biliyor gibi duruyorsun."

"Az önce sana 'psişede yaşanan her süreç karşıtıyla dengelenir bu nedenle ruhta yaratılan her iyi içerik ona denk kötü bir içerik ile karşılanır' dediğimi hatırla. İşte aklına aniden düşen o öldürme arzusu, ruhunda zavallı serçeyi tedavi etme duygunu dengelemek için kendiliğinden oluşmuştu."

"Hadi canım. Daha neler. Buna inanamam."

Sofia ciddi bir sesle şöyle cevap verdi: "İnan ki dediğim gibi oluyor. Ruh sağlığını korumak için her şeyden önce kötülüğün de iyilik kadar doğal ve bizden bir parça olduğunu kabullenmek şart, hatta onunla

Mücadele edebilmenin tek yolu bu. Dinle, açıklamaya çalışayım. Senin yaşadığın örnekte, vurduğun küçük serçeyi iyileştirme yönünde ruhunda beliren enerji aynı zamanda onu ezmek için eşit miktarda bir enerji tarafından dengeleniyordu. Senin lisanınla anlatayım. Bir mıknatısın eksi kutbu ile artı kutbu arasında toplanan eşit güçte enerjiler dengede duruyordu. Peki, sonra ne oldu? Sen beş saniye kararsız kaldıktan sonra kuşa yardım etmeye karar verdin. Dengede duran enerjilerden iyi olanı, birtakım hareketlere dönüşerek ruhundan aktı gitti. Başka bir deyişle mıknatısın artı kutbu eksi kutuplu bir maddeye yapıştı diyelim. Peki ya diğer enerji? Ona ne oldu?"

"Ruhta takılı kaldığını söyleyeceksin."

"Evet, enerjilerden birinin akmasını sağladın ama diğeri bir yerde sıkışıp kaldı. Peki gerçekleştiremediğin isteğinin ruhta tutsak bıraktığı psişik enerji dışarı nasıl atılır?"

Gabriel kısaca düşündükten sonra "Bir fizikçi olarak cevap verecek olursam biriken enerjiyi akıp gitmesi için bir yere topraklamak gerekeceğini söylerdim." diye cevap verdi.

"Tamam, işte bu! Tıkanıp kalan bu psişik enerjinin nasıl davranacağı, gerçekleştiremediğimiz isteğimize karşı nasıl bir tutum takınacağımız ile birebir ilişkilidir. Bilinçdışıyla bilincin karşıt çiftleri ya da zıt kutuplar olduğunu hatırla. Şayet hayata geçmesine müsaade etmediğimiz potansiyel kötü enerjimizle yüzleşir ve kabullenirsek, onu bilinçdışından bilince çıkarmış oluruz ki bu da iki zıt kutup arasında akışı, senin deyiminle topraklanmayı sağlar. Böylece ruhun gelişimine katkıda bulunarak olgunlaşmasına yardım ederiz. Tam aksi eğer serçeyi ezme fikrinin aklımızdan geçtiğini inkâr edersek ya da kötülük yapma duygularımızı yok sayar ve bastırırsak bilinçdışında kalmış nur topu gibi bir kompleks sahibi oluruz, o kadar!"

Gabriel başını salladı. "Tamam tamam. Teoriyi anladım ama bunu bana bilimsel olarak ispat etmeden kabul etmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Sofia sakin bir sesle şöyle devam etti: "Peki o zaman sana bir danışanımdan örnek vereyim, belki yaklaşımını yumuşatabilirim. Altmış beş yaşlarında biriydi. İlk geldiğinde hikâyesinden aşırı dengeli ve çok iyi bir insan olduğu izlenimi edindim. Parayla ısı kalmamış, ununu elemiş eleğini asmış, hemen her gün kitap okuyan, istediği anda

seyahate çıkabilen, felsefeye ve şiire meraklı biriydi. Hayatından pek çok kadın geçmişti ve karşıt cinsle ilişkileri hâlihazırda son derece sağlıklıydı. İş hayatında uzun yıllar verdiği mücadeleden sonra, son on yılda en ufak bir rekabete ya da probleme yol açma ihtimali olan hemen her şeyi hayatından defetmişti. Hiçbir sıkıntısı olmayan, huzur içinde yaşayan karıncaezmez birine dönüşmüştü.

Buna rağmen çok büyük bir uykusuzluk problemiyle karşı karşıyaydı. Başta gizli bir psikozu olduğundan şüphelendim. Sonra bırak psikozu nevrotik bile olamayacağını anladım çünkü kendi içinde çok derin bir maneviyat duygusu geliştirmişti. Örgütlü dinlerden hiçbirine mensup olmayan ama son derece sağlıklı bir inançsal tavır geliştirmiş olması nevrotik olma ihtimalini de ortadan kaldırınca rüya analizine başlamak fayda sağlayabilir diye düşündüm, ama bunu ona önerdiğim anda sanki öleceğini söylemişim gibi çok büyük bir tepki verdi. O muhlis adam gitmiş, yerini sanki vahşi bir hayvan almıştı. Üstelemedim ama seanslarımızda sık sık bir yolunu bulup konuşmayı rüyalara getirmeye başladım. Aynı aşırı tepkilerin sürdüğünü fark edince sorunun nerede olduğunu tahmin edebildim. Danışanın uykusuzluğunun asil nedeni rüya görmekten çok korkmasıydı. Rüyasında her ne görüyorsa o kadar dehşetli bir şey olmalıydı ki mesele tam bir fobiye dönüşmüştü. Böylece onu bu denli korkutan rüyanın peşine düştüm. Bir süre sonra onu açılmaya ikna ettim ve bana rüyalarında kendini sık sık küçükken sahip olduğu yavru köpeği canlı canlı mangalda pişirirken gördüğünü itiraf etti.

Danışanım fazla iyi, daha doğrusu sadece iyi bir insan olmaya çalışmasının ve kötülüğü sürekli olarak yadsımasının bedelini ödüyordu. Ruhtaki karşıt enerjiler arasındaki denge bozulmuştu ve bilinçdışı, rüyalar yoluyla telafi edici ya da sağaltıcı uyarılarda bulunmaya çalışıyordu. Danışanım modern toplumun püriten ahlak kurallarına bağlılığı nedeniyle kötülükten arkasına bakmadan kaçmaya çalışmış ama kötülük dışarıda değil, bizzat kendi içinde olduğundan onu da beraberinde götürmüştü. Teşhisimi ona açıkladığımda hızla iyileşti ve ertesi hafta mışıl mışıl uyumaya başladı."

Sofia'nin susmasıyla birlikte, Gabriel kendini teorilerini sınarken matematik denklemleri kurup bozduğu günlerdeki gibi hissetti. Henüz öğle bile olmamıştı ama kendini yorgun hissediyordu. Sofia’ ya baktı. "Sana bir şey itiraf edeceğim. Sen üniversitedeyken de bu kadar derin

miydin yoksa sonradan mı oldun? Ben niye farkına varmadım? Yemin ediyorum aklımı başımdan aldın. Tamam, yeter. Yorgunluktan dikkatimi odaklayamıyorum.” dedi.

Sofia gülümsedi. “Anlaşıldı. Bu konuları tamamen kapatıyorum." **dedi.**

Gabriel düşünceli bir sesle "Gerçi Eros araya girmeseydi içindeki su sesle ilgilenmeyi planlamıştık ama..," diye konuştu.

Çok ciddi bir ses tonuyla cevap verdi Sofia: "Evet, onu unutmak ne mümkün. Gerçi bir daha duyulmadı. Yine de onunla senin aranda bir bağlantı olduğunu, sanki bu konuda bana yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu hissediyorum, ama bunu öğrenebilmek için kendini göstermesini beklemekten başka bir çözüm yolu da göremiyorum. Neyse benimle ilgilendiğimiz yeter. Sıra sende. Sen bana bir şeyler göstermek istiyordun değil mi? Bir günceden bahsetmiştin?"

Elini alnına götüren Gabriel “Tüh! Onu tamamen unutmuşum. Evrak çantamda. Alıp geliyorum hemen." dedi.

Hızla mağara ağzı kapıdan hole çıkan Gabriel hemencecik elinde evrak çantası ile kütüphaneye geri döndü. İçinden çıkardığı kahverengi deri ile sarılmış ve dört tarafından altın rengi iple bağlanmış elliye yakın sararmış kâğıt tomarını Sofia'ya uzatırken “Bak bakalım içinden çıkabilecek misin?" dedi.

Sofia desteyi eline aldığında bir tuhaflık hissetti. Nedense az önceki hâlinden eser kalmamış, anlamakta zorlandığı büyük bir huzursuzluk hâli tüm benliğini sarmıştı. Önce tedirgin oldu ancak bu aralar sık sık böyle anlar yaşadığını düşünüp önemsememeye çalıştı. İpi çözüp deri kılıfı açtı. Tomarın içindeki sayfaları tek tek elden geçirmeye başladı. Daha onuncu sayfaya gelmeden "Bu sayfalar sıralı değil." dedi.

Şaşkınlıkla bakakalan Gabriel meraklı bir sesle "Ne? Çözdün de sıra sayfa sırasına mi geldi?" diye sordu.

"Yooo. Her sayfanın altında bir numara var. Bak. Sıralı değiller. Üçüncü sayfa var, ardından yirmi dördüncüye geçiyor sonra on altı, kırk iki, yüz altı, doksan dokuz karışık yani, araları eksik."

"Güzel tespit. Dikkatimden kaçmış desene."

Sofia elindeki sayfaları incelerken “Bunlar bilmediğin bir lisan değil Gabriel. Bunlar anlamsız harflerin art arda dizilmesinden oluşturulmuş

kelime öbekleri gibi bir şey. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Peki, sen mastürbasyonu nerede gördün?" diye sordu.

"Birinci sayfanın ortasına bak."

Sofia tomarı iki elinin arasında tutup uzun kenarını küçük sehpanın üzerine vurarak tekrar topladı. İlk sayfayı açıp parmağıyla sayfanın tam ortasında ne idüğü belirsiz harflerin ortasında Latince oportet *masturbationem* kelimesinin yazılı olduğu satırı buldu.

"İlginç. Anlamsız kelimelerin ortasında Latince mastürbasyon yazılmış. Aaa, sana bir şey söyleyeyim mi? Bu harflerin dizilisini ben sanki bir yerlerde görmüş gibiyim de şu an çıkaramıyorum. Hay Allah ne kadar da tanıdık geliyor."

Gabriel umut dolu bir sesle "Gerçekten mi? Bak bunu çözersek muhteşem olacak." diye konuştu.

Sofia bir taraftan gülümserken diğer taraftan sayfaları tek tek inceleyip kendi kendine mırıldanıyordu. "Acaba bir kitapta görmüş olabilir miyim? Çok aşina geliyor."

Tomarın ortasına geldiğinde durdu. Önce mümkün olup olmadığını düşündü sonra kontrol etmekten bir zarar gelmeyeceğine karar verdi. Ayağa kalktı. Gabriel heyecanla sordu: "Bir şeyler buldun galiba?"

Kütüphanenin raflarını gözleriyle taramakta olan Sofia "Aklıma bir şey geldi de. Bu yazılar şifrelenmiş olabilir mi diye düşündüm. Onu kontrol etmeye çalışıyorum." diye cevap verdi.

Gabriel parmağını şaklattı. " Çok iyi bir fikir ya! Nasıl da aklıma gelmedi, olabilir tabii. İyi de binlerce şifreleme metodu vardır, nasıl kontrol edeceksin?"

Sofia kafasını çevirmeden "Daha önce bir kitapta buna benzer bir şey gördüğümü hatırlıyorum. Ama hangisi kim bilir?" diye cevap verdi.

Gabriel dönüp muazzam kütüphaneye baktı. Kafasını umutsuzca sallarken "Hangisi olduğunu hatırlamıyorsan, yirmi bin kitap içinde isimiz çok zor." dedi.

Sofia aynı fikirde değildi çünkü aklında somut bir bilgi vardı, yine de aradığı kitabı bulamıyordu, daha doğrusu kitap olması gerektiği yerde değildi. Mutsuz bir sesle konuştu. " Hayret. Büyük ihtimal Johannes Trithemius'un Polygraphia'sının içinde görmüştüm. Kitap tam şurada olmalıydı ama yok. Nasıl olur? Kendimi bildim bileli bu kütüphanede

arayıp da yerinde bulamadığım kitap hatırlamıyorum. Babam bu konuda o kadar titizdi ki kütüphanenin temizliğini bile kendi yapar, kimseyi karıştırmazdı. Çok garip."

"Ben de arayayım. Belki yeri karışmıştır. Nerede olması gerekiyordu?"

Parmağıyla antik kitapların sıralandığı bir rafı gösteren Sofia "Tam şurada. Hatta bak yeri bile boş duruyor." dedi.

Birlikte tüm rafları tek tek aradılar ama sonuç değişmeyince Gabriel "Google Books'tan bakalım mı?" dedi.

Sofia ufak bir kahkaha attı. "1500 yıllarında yayınlanan kriptografi üzerine yazılmış ilk eserden bahsediyoruz. Sence var mıdır orada?"

Gabriel istifini bozmadan "Google bu. Hiç belli olmaz." dedi.

Düşününce küçük de olsa ihtimal olduğunu kabullenen Sofia, hâlâ kitabin yerinde olmamasına takılı kalmıştı. Olacak şey değildi. Belki de babasının bir şeye bakmak için yerinden alıp, ani ölümü nedeniyle geri koymaya vakit bulamadığını düşündü. O zaman buralarda olmalıydı ama ortalıkta bırakılmış hiç kitap göremiyordu.

"internete bakıyor muyuz?"

"Ne kaybedeceğiz? Bakalım bakalım."

Gabriel çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarırken sırıtarak "Bakalım bakalım, bakalım bakalım." diye tekrarlayarak taklidini yapmaya başlamıştı ki Sofia "Bence doğrudan Google'dan aratalım" dedi.

Gülümseyen Gabriel "Kitabin adi neydi?" dedi.

"Kitabın adını boş ver, Trithemius yaz öyle arat. Varsa oradan kitaba mutlaka ulaşırız."

Kısa bir süre parmaklarını klavyede dolaştıran Gabriel "Oooo aramadığın kadar kayıt var." dedi.

Başını eğerek ekrana bakan Sofia "Doğru tahmin etmişim demek ki. Bak şu üçüncü sıradakini seç. Trithemius Cipher yazanı evet."

"Açtım. Bakacak mısın?"

Sofia yere bağdaş kurup ekrana kısa bir göz gezdirdi. Sonra "Tamam şimdi hatırladım. Bu getirdiğin yazıları kim şifrelemişse ya ısı bilmiyordu ya da şifre kolayca çözülsün istiyordu çünkü bu Cipher yani bizim çağımızdaki adıyla algoritma diyelim kriptografinin gördüğü en

basit yöntemlerden biri diyebilirim. Bak şöyle çalışıyor. Alfabeyi A'dan Z'ye yan yana ilk satıra sırasıyla yazıyorsun. Tamam mı? Bir alt satıra aynı alfabeyi ama bir harf sola kaydırarak tekrar yazıyorsun. Satır A yerine B ile başlayacak. Tamam mı? Üçüncü satıra iki harf sola kaydırarak yazıyorsun yani satır C ile başlayacak. Dördüncü satırda üç kaydırıyorsun, beşincide dört böyle son harfe yani Z'ye kadar kaydırarak geliyorsun. Bundan bir tablo oluşuyor. Tablonun en üstündeki sırada A ile başlayıp Z ile biten bir satır olacak, tamam, bir de tablonun solunda yine A ile başlayıp aşağı doğru Z'ye kadar giden bir sütun oluşacak. Yazdın mı? Kontrol et bakalım dediğim gibi oldu mu? Tamam. Şimdi bu tabloyu, şifrelemeyi yapmak için koordinatlar ekseni gibi düşüneceksin. Sofia'yi yapalım mesela. S harfi için apsis ve ordinatın S harflerinden sağdan sola ve aşağıdan yukarıya bir doğru çiz, tamam, kesiştikleri noktada hangi harf var, K, tamam, S yerine K yazıyorsun, ikinci harfi, üçüncüyü sonuna kadar yap işte bakalım ne çıkacak. Ne çıktı? KCKQA mi? Tamam, işte Sofia kelimesinin şifrelenmiş karşılığı bu." dedi.

Gabriel güldü. "Hakikaten de çok basit bir algoritmaymış. Değişken bir şifreleme anahtarı bile yok yahu. Trithemius Cipher olduğunu tahmin ettiğin anda çözümü de biliyorsun demektir. Şifrelemekle uğraşmaya değmeyecek kadar basit."

"Çevirelim mi bazı yerlerini. Gerçi uzun sürebilir ama?"

"Belki bir iki yerini çevirmekle başlayabiliriz, sıkılırsak bırakırız. Ne dersin?"

Sofia başını olur manasında salladı, sonra "Ben şuraya oturayım, sen ver tomarı bana, ben sana harfleri söyleyeyim, sen de karşılıklarını bulursun." diye ekledi.

Gabriel elindeki bilgisayarı bırakmadan "Aslında küçük bir program yazsam bilgisayar bizim yerimize tercüme edebilir, çok daha çabuk deşifre ederiz." dedi.

Sofia kayıtsızca başını salladı. Huzursuzluğu tavan yapmıştı. Farklı şeyler düşünmek için çaba sarf ederken Gabriel isini bitirinceye kadar sözde günlüğü karıştırmaya karar verdi. Küçük sehpanın üzerinde duran tomara uzandı ve kâğıtları birer birer alıp incelemeye koyuldu. Anlamsız harflerden oluşmuş kelimeler dizisi birbirini takip edercesine elli sayfa boyunca sıralanmıştı. Son iki sayfaya geldiğinde sıkılmıştı.

incelemekten tam vazgeçiyordu ki bir sayfanın diğerlerinden farklı olduğunu fark edip onu tomarın içinden çekip aldı. Sayfanın ortasına çizilmiş büyük bir dairenin tam ortasında sanki mürekkep hokkasına bandırılmış penayla yazılmış gibi kaligrafi bir el yazısı gördü:

"Ve bu sana bütünlüğün ve birliğin bir sembolü olacak.″

Sofia tiz bir çığlık attı. Kafasını kaldırıp ona bakan Gabriel bembeyaz bir surat ve titreyen iki dudakla karşılaştı.

"Sofia! Ne oldu? iyi misin?"

Sofia cevap vermeden elindeki sayfayı ona gösterdi. Gabriel önce anlamsızca baktı sonra gördüğü yazıyı yüksek sesle okudu.

″Ve bu sana bütünlüğün ve birliğin bir sembolü olacak.″

Merakla "Bu şifresiz miydi? Ama neyin var? Bembeyaz kesildin. Ne oluyor canımın içi, gerçekten kötü görünüyorsun?" diye sordu.

Sofia kıpırdamadan duruyordu. Cevap vermesine kadar gecen beş saniyelik süre Gabriel'e bir asır gibi uzun geldi. Sonra buz gibi bir sesle " İyiyim, iyiyim de bu kâğıtları sana kim verdi? Birinden mi aldın? Postayla mı geldi? Söylesene?" diye sordu.

Gabriel hemen " Hayır. Üniversitedeki çalışma masamın üzerinde ismimin yazılı olduğu büyük bir zarfın içinden çıktı. Kimin yolladığına dair en ufak bir ipucu yoktu. Neden sordun?" diye cevap verdi.

Sofia yutkunduktan sonra cehennemden gelen boğuk bir sesle şöyle dedi: "Sordum çünkü bu babamın el yazısı!"



Kilise kanununun adı Tanrı korkusudur.
Halk devamlı korkmalıdır ki Tanrı'nın gölgesi olan kilise ayakta kalabilsin.

Umberto Eco
İtalyan bilim insanı, yazar, edebiyatçı, eleştirmen ve düşünür.
Gülün Adi

Heretica Pessima

Guiraude de Laurac simsiyah entarisini tamamlayan saclarının her telini sarmış kuzguni bonesi başında Frer Jean'ın evinin kapısının önünde belirdiğinde saat gecenin onunu geçmişti. Dünyevi nimetlerden yararlanmayı reddeden inancı nedeniyle herhangi bir motorlu araca binmemeyi şiar edinmiş bu soluk benizli yaslı kadının Fransa'nın göbeğindeki kır evini bırakıp sekiz saatlik araba yolculuğundan sonra Lucca'ya kadar gelmesi olacak şey değildi ama olmuştu işte. Üstelik dostlarının çağırdığı adıyla Heretica Pessima'yı Lavaur'daki evinin veya Lauragais'deki kilisesinin dışında bir yerde görmüş olanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Bir adım arkasında bekleyen ihtiyar yardımcısı Guilhèm Belibasta sağını solunu kontrol ettikten sonra apartmanın cümle kapısına doğru seğirtti. Bir gözünü sahibesinden ayırmadan, parmağını tek tek panoda gezdirip bulduğu Frer Jean'in ziline üç kere bastı. Bir süre beklediler. Açan olmayınca Belibasta'nin parmağı bu kez daha uzunca bir süre zilin üzerinde kaldı. Yine ses çıkmayınca sakin bir sesle "Evde yok." dedi. Heretica Pessima sessizce başını salladı. Gençler Piazza Grande'nin çevresini kuşatan ağaçların altındaki banklara oturmuş şakalaşıp yüksek sesle gülüşüyorlardı. Ne yapması gerektiğini bir süre düşündükten sonra apartmanın kapısından beş metre kadar ötede, ıhlamur ağacının altına yerleştirilmiş

yeşile boyanmış ahşaptan banka doğru yürüyüp kapıyı rahatça görebileceği şekilde oturdu.

Beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Neyse ki, en gıpta edilecek özelliği sabrıydı. Oturduğunu gören Belibasta bir adım yanına kadar gelip ayakta beklemeye başladı. Ona dönüp şöyle bir baktı. Otur demeyi düşünse de dinlemeyeceğinden emin olduğundan hemen vazgeçti. Beraberce beklemeye koyuldular.

Frer Jean, az önce çocukluk arkadaşının ev sahipliğinde aksam yemeğini yediği lokantadan çıkmış, yardımcısı Lorenzo ile birlikte şehrin alametifarikası Ortaçağ'dan kalma taş duvara paralel sokakta yürüyordu. Eve girmeden uzun bir yürüyüş yapmayı düşündü ama kitap okumak daha cazip geldi. Evine yaklaştıkça tatsız bir hisse kapıldı. Bir şey onu huzursuz etmişti. Lorenzo'ya baktı. Az önce mideye indirdiği ev yapımı Gnocchi a la Gorgonzola'nin da yardımıyla pek keyifli görünüyordu. Turistlere hediyelik eşya satan dükkânların arasından yürüdükleri sokağın sonuna gelip sola döndüklerinde festival konserleriyle ünlü olan Piazza Napoleone'nin köşesine çıktılar. Meydanı çevreleyen kafelerin arasından yürüyüp, fener şekilli sokak ışıklarıyla yarı aydınlatılmış apartmanın siluetini gördüklerinde Lorenzo'nun gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Gayriihtiyari bir hareketle kolunu Frer Jean'ın önüne doğru uzatıp onu arkasına aldı. Rahmetli Frer Olivier'in katledilmesinden sonra aralarında kendisinin de bulunduğu bütün muhafız yardımcılarına özel bir koruma eğitimi verilmiş, nereye nasıl bakacakları, nasıl tetikte olacakları öğretilmişti. Şimdi bunun faydasını görüyordu çünkü gecenin bu saatinde apartman girişindeki karaltılar hiç hayra alamet değildi. Kesin bir ses tonuyla "Cher Frer, apartmanın önünde tuhaf tipler var. Siz burada bekleyin ben bir bakayım." dedi.

Durumu yeni fark eden Frer Jean “ Lorenzo olduğun yerde kal. Tehlikeye atılmanın anlamı yok. Bekle bakalım." diye cevap verdi. Lorenzo'nun alttan almaya niyeti yoktu. Emir kipi olarak anlaşılabilecek bir tonda “Cher Frer, siz şu arkadaki kafeye girin lütfen, ben hallederim." dediğinde Frer Jean sabırsızca elini kaldırdı. Kızgınlıkla “ Neyi hallediyorsun çocuk! Otur oturduğun yerde! Bir de senin cenazenle uğraşamam." dedikten sonra apartmana doğru baktı ama yaşlı gözleri için ortam hem çok karanlık hem de görmeye çalıştığı nokta pek uzaktı.

Frer Jean üç muhafız saldırıya uğramışken kendisinin de bundan muaf olamayacağını düşündü. Sadece kendisi değil korumakla mükellef olduğu fasikül nedeniyle bütün organizasyon tehlikede olduğuna göre en ufak ihtimali bile göz ardı etmemeliydi. 'Tedbiri elden bırakmamak gerek' diye düşünüp cep telefonunu çıkardı. Frer Marius'ü aramak üzereyken siluetlerden birinin onlara el sallayarak yaklaşmakta olduğunu fark etti. Daha dikkatli bakınca kendilerine doğru ilerlerken, yanından geçtiği sokak lambalarının ışıklarıyla kuz-nuranî oyunu oynayan Heretica Pessima'nın küçücük bedenini tanıdı. Hâliyle,Beelzebub113 ile karşılaşsa daha az şaşırırdı. Kendini toparlar toparlamaz, korumasız iki muhafızın gece karanlığında koca meydanin ortasında dımdızlak durduğunu idrak etti. Asil o zaman korktu. Heyecanlı ve kızgın bir sesle "Heretica hoş geldin, hoş geldin de beni öldürdün. Neden haber vermedin? İkimiz birlikte böyle ortalıkta duramayız. Hemen güvenli bir yere girmemiz lazım. Lorenzo, eve çabuk." dedi.

Lorenzo öne geçti. İki muhafız neredeyse kol kola, hemen arkalarında başını bir periskop gibi çevirip durarak etrafı kolaçan eden Belibasta ile birlikte eve doğru ilerlediler. Lorenzo apartman kapısını açtıktan sonra hepsini girişe alp kapıyı kapattı. Beklemelerini tembih edip evin büyük cümle kapısını açtı. İçeri girip her köşesini dip bucak aradıktan sonra onlara seslendi: “Cher Frer, geçebilirsiniz."

Bu esnada Frer Jean, dili kemiksiz, Heretica Pessima'ya saydırmakla meşguldü: “ Bunu nasıl yaparsın aklım almıyor. On yaşında çocuk gibi davranıyorsun. En az sekiz saat savunmasız yolculuk yaptın öyle mi? Frer Marius seni çarmıha gerecek, tepene de Katharların kraliçesi diye tabela astıracak, bundan emin olabilirsin. Nasıl olur da bu kadar sorumsuz davranırsın anlayamıyorum?"

Heretica Pessima etkilenmemiş görünüyordu, kuru bir sesle “Yalnız ve savunmasız değildim. Yanımda Belibasta vardı.” diye cevap verdi.

Frer Jean bir adım ötelerinde bekleyen Belibasta'ya aldırmadan “Benden bile yaşlı Belibasta seni ne kadar koruyabilecekse artık.” diye cevap verdi, sonra ayıp ettiğini düşünüp ona “ Alınma lütfen ne demeye çalıştığımı anlamışsındır.” dedi. Belibasta cevap dahi vermedi. Frer Jean

113 Beelzebub: (İbr.) Bielzebub okunur. Katolik Hristiyanlıkta Lucifer ile birlikte cehennemi yöneten iki şeytani cehennem lordundan biridir. Böcek tanrısıdır.

hızını alamamıştı. Öfkesi taşan bir sesle “Bir de fasikülü Lavaur'da savunmasız bıraktığını söyle de tam olsun." dedi.

Heretica belli belirsiz gülümsedi. "Yok, yok. Yanıma aldım. Belibasta'nin çantasında."

Frer Jean ne dediği anlaşılmayan boğuk bir ses çıkardı sonra ciddi bir tonda "Lorenzo, hemen şimdi Frer Marius'ü ara. Durumu özetle. Heretica Pessima'nın şu anda benimle birlikte burada olduğunu bildir. Fasikülün de burada olduğunu özellikle belirt. O ne yapacağını bilir." dedi.

Lorenzo aldığı talimatı hızla yerine getirdi. Telefonu kapattığında Frer Jean'a gözlerini kırparak başını hafifçe salladı.

Beş dakika geçmeden Moğol ırkından oldukları apaçık olan beş kişi Frer Jean'ın evinin önünde belirdi. Soluk tenli ve upuzun tiplerdi. Sanki tüm hayatları boyunca bu senaryoya çalışmışlar gibi hiç konuşmadan ikisi apartmanın girişinde kalırken diğer üçü içeri girdi. Bir tanesi evin cümle kapısında bekledi. Diğer ikisinden daha yaşlı olanı elindeki anahtarla Frer Jean'ın evinin kapısını açıp içeri daldı. Yanındaki arkadaşı evin her odasına girip çıkarken kendisi salona doğru iki adım atar atmaz Lorenzo ile burun buruna geldi. Ona başıyla selam verdikten sonra Frer Jeanile Heretica Pessima'nin oturduğu salona geçti. Frer Jean kapıda beliren karaltıya dönüp bakınca büyük bir rahatlama hissiyle gülümsedi. Adam başıyla onu selamladı. Frer Jean eliyle gelmesini işaret etti sonra dönüp “Heretica Pessima bak seni tanıştırayım. Bu beyefendi senin pervasızlığın yüzünden bizi koruması için Frer Marius tarafından gönderilen kardeşimiz Sukbaator. Kendisi senin de çok iyi tanıdığın şaman Kam-Kul'un yeğenidir ve aynı halası gibi kara şamandır." dedi.

Heretica Pessima bakışlarını yeni gelene çevirdiğinde, grileşmeye yüz tutmuş kirpi saçların yarım örttüğü kırışmış esmer alın, gaga burun ve kurt gözleri üçlemesinin etkisiyle bir Amerikan kel kartalı gördüğünü zannetti. Kısa bir şaşkınlıktan sonra başıyla selam verdiğinde, Sukbaator gözlerini ayırmadan hafifçe eğildi. Heretica haklıydı! Bu adam, duruşuyla avına doğru atılmaya hazırlanan bir kartal andırıyordu.

Sukbaator basbariton bir sesle "Hanımefendi sizi fasikülünüzle birlikte sağ salim evinize ulaştırmak için kesin talimatlar aldım. Kapının hemen ardında olacağım. Gitmeye hazır olduğunuzda lütfen bana haber

veriniz." dedikten sonra Frer Jean'i başıyla selamlayıp odadan çıktı. Silueti kapının arkasında kaybolur kaybolmaz, Frer Jean karşısında oturan bu cılız kadının konuşmaya başlamasını nafile beklerken geçmişi hatırladı. Çocukluk arkadaşı Guiraude de Laurac'ın Heretica Pessima'ya dönüşme hikâyesi sadece kendisinin değil bu yola baş koymuş hemen herkesin malumuydu. Üstelik kadim sırlar mevzubahis olduğunda, tarihin gördüğü en büyük öğretmenlerden biri sayılabilirdi. Yetiştirdiği üç yüze yakın talebe bunun en büyük ispatı, hâlâ yetiştirmekte oldukları ise sağlamasıydı.

Frer Jean ani bir kararla yerinden kalktı. Bir brandy fena olmazdı doğrusu. İki adım atmaya kalmadan Heretica Pessima'nin sesi duyuldu: “Jean, biliyorum haklısın, tedbirsiz davrandım ama söylesene Allah aşkına, benim evimden ya da kilisemden ayrılıp seyahate çıkacağıma kim ihtimal verir ki? Beni nerede bulacakları o kadar belliyken asil orada tehlikede sayılırım."

Frer Jean yumuşamadı. Sitem dolu bir sesle "Frer Marius'ün seni orada tek başına savunmasız bıraktığını mı zannediyordun? Kim bilir kaç kişi görevlendirmiştir. Etrafında kimseyi görmediysen hassas hâllerin yüzünden sana görünmedikleri içindir. Onları nasıl atlattıysan artık? Emin ol bu yaptığında sonra yatak odanda bile karşına çıkarlarsa şaşırma. Hem dediğin doğru bile olsa bana ya da ona haber vermen gerekirdi. Hem burada olduğumu ne biliyordun? Ya seyahatte olsaydım? Kapımın önünde günlerce bekleyecek miydin?" diye konuştu.

Heretica mahcup bir edayla "Doğru, haklısın da nasıl diyeyim? Bir çeşit paniğe kapıldım galiba. Ne yapacağım bilemedim." diye cevap verdi.

Frer Jean önce şaşırdı sonra kahkahayı koyuverdi. “Sen mi paniğe kapıldın? Güldürme beni. Hem ne oldu ki? Seni buraya gecenin köründe apar topar getiren şey ne? Kötü bir şey değildir inşallah."

Heretica ağzını burnunu oynatırken "Ne bileyim? İyi mi kötü mü çözemediğim için sana geldim ya zaten. Senin söylemeni umuyordum." dedi.

Frer Jean koltuğuna geri oturdu. Merakla konuşmanın devamını bekliyordu. Gelgelelim Heretica Pessima konuşmadan öylece duruyordu. Şüphesiz düşünüyordu ama Frer Jean sabrıyla ün salmış biri sayılmazdı. İşte bu yüzden çığlığı andırır bir sesle bağırmaya başlaması

çok sürmedi. “Guiraude, bana bak, beni çıldırtmaya çalışıyorsan az kaldı! Tanrım! Gerçekten bazen katlanılmaz oluyorsun! Yahu konuşsana kardeşim. Sekiz saatlik araba yolculuğunda düşünecek zaman mi bulamadın?" dedi.

Heretica silkindi. "Tamam, anlatıyorum. Biliyorsun on altı yeni talebem var."

Frer Jean sabırsızca başını salladı. Sabırsız bir sesle “Biliyorum, bilmez miyim? Ne olmuş onlara? Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Heretica olduğu yerde neredeyse hoplayacaktı. "Aaaa Jean! Lafı ağzıma tıkıyorsun. Biraz sabır canım. Zaten nasıl anlatacağımı bile kafamda toplayamıyorum."

Frer Jean elini kaldırıp sustu. Heretica yutkunup söyle devam etti: “Şimdi. Bunların on iki tanesiyle dört beş aydır Nigredo114 safhasına başlamayı tartışıyorduk. Yine de hiçbiri kesin bir karar verememişti. Diğer dördü ise hiç başlamama niyetindeydi."

"Eee? Ne olmuş? Bunda sıkılacak ne var?"

Heretica başını yere doğru eğip dişlerinin arasından tıslar gibi "Hepsi başladı da." dedi.

Frer Jean Heretica'nin ne söylediğini anlamadı. Daha doğrusu sözcükleri duydu ama neyi ifade ettiklerini kavrayamadı. Dönüp kara gözlerini gözlerine dikmiş bir zarganayı andıran kadına baktı. Ardından "Ne dedin? Anlamadım." dedi.

Heretica tane tane "Hepsi başladı dedim. On altısı birden. Buna, hiç başlamamayı düşünenler de dâhil. Üstelik hepsi kararlarını aynı hafta içinde verdi. Bu olacak şey mi?" diye cevap verdi.

Frer Jean'ın gözleri şaşkın şaşkın bakıyordu. Kaybolmuş bir sesle "Vallahi, ne diyeceğimi bilemedim. Bu kadarı tesadüf olabilir mi? Olamaz herhâlde." dedi.

Heretica “Çok garip değil mi? Üzüleyim mi sevineyim mi bilemedim. Gelip sana bir danışayım dedim.” diye cevap verdi.

114 Nigredo: (Lat.) Siyah Evre demektir. Simyada Büyük Eser Magnum Opus'un ilk aşaması olup psikolojik bir yeniden doğuş çabasının tetiklendiği safhadır. Arketipsel gölgenin içerikleriyle yüzleşme süreciyle ortaya çıkar. Gölgenin orta derecede kapsamlı bir bilgisi bile, daha önce hiç hayal bile edemediğimiz kişilik problemlerine yol açtığı için insanda zihinsel karanlığa neden olabilir. Bu sebeple, simyacılar Nigredo

melankolisini "siyahtan daha karanlık gece" olarak betimlerler. →MNB (Nigredo)

Frer Jean biraz düşününce aklına "Onlara sordun mu? Mesela hiç başlamamayı düşünenlerle konuştun mu? Bu ani fikir değişikliğini bir şeye dayandırdılar mı?" diye sormak geldi.

Heretica ilk defa gülümserken "Sormaz miyim? Hepsinin ortak ifadesi bir sabah yataklarından kesin bir kararlılıkla kalktıkları oldu.” diye cevap verdi.

Frer Jean ayağa kalkıp dramatik bir sesle "Bu konu çok önemli olabilir. Frer Marius'ü hemen bilgilendirelim. Sen de artık evine dön lütfen. En kısa zamanda tekrar koruma kalkanının arkasına çekilmelisin. Anlaştık mı?” diye konuştu. Ardından Heretica Pessima'nin cevap vermesini bile beklemeden “Sukbaator kardeş!” diye seslendi.

Halkın içindeki Katolikleri sapkın Katharlardan nasıl ayıracağını soran komutana Papa'nın temsilcisi Cistercian keşişi Arnaud Amaury'nin cevabı:

"Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius. Hepsini öldürün. Tanrı kendinden olanları tanıyacaktır."

Arnaud Amaury
Cistercian tarikatı başrahibi
Béziers Kasabasi,Languedoc
1209

Soykırım

Frer Jean, Heretica Pessima ile fasikülünü Sukbaator'un güvenli kollarına teslim ettikten sonra Frer Marius'ü arayıp tüm görüşmeyi ona kelimesi kelimesine aktardı. Telefonu kapatır kapatmaz yani başında dikilmekte olan Lorenzo'ya dönüp baktı. Merakla "Sen hâlâ yatmadın mı? Saat sabahın üçü olmuş. Bir sorun mu var?" diye sordu.

Lorenzo bir üç harfliyi kıskandıracak gibi bakan gözlerle "Size sormak istediğim şeyler vardı da. Tabii çok yorgun değilseniz." diye konuştu. Heyecan dolu geceden miras kalmış adrenalinin son demleri hâlâ damarlarında dolaşan Frer Jean "Aslında olmam gerekirdi değil mi? Ama hiç yorgun hissetmiyorum." diye cevap verdi.

Lorenzo koltuğa emaneten ilişirken "Heretica Pessima'yı soracaktım da. Anlatılanlar doğru mu? 0,gerçekten de yaşayan son Kathar mı?" diye sordu.

Frer Jean gülümsedi. "Öyledir herhâlde. 13. yüzyılın hemen başındaki soykırımdan hayatta kalmayı başaranların sulbünden geldiğini iddia eden pek çok kişi oldu ama bizimkisi gerçekten onlardan biri. Gerçi öyle olmasa ne fark eder? Heretica Pessima kendini bildiği günden bu yana Kathar inançlarına uygun yaşadı. En ufak bir yorum getirmeden, eğmeden, bükmeden, esnetmeden atalarının inancının tüm ritüellerine bir ömür boyu sadik kaldı. Karar verdiğinde tam 15

yaşındaydı. O andan sonra, inancında özel bir anlamı olan balık dışında bir daha öldürülmüş hiçbir canlının etini yemedi. İçine şarap damlatılmış sudan başka şey içmedi. Çok uzun günler boyunca oruç tuttu ve sürekli etrafındaki ihtiyaç sahiplerinin yardımına koştu. Bir ömür bu, dile kolay. Tıp doktoru olduğunu biliyor muydun?"

Lorenzo şaşkınlıkla "Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum." dedi.

Frer Jean "Hiçbir zaman lisansını almadı da ondan. Yine de çevresindeki her hastaya hayrına yardım eder, kimseyi de geri çevirmez. Resmî olarak doktor olmamasına rağmen Lavaur ve çevresinde kaç tane hastası olduğunu bilsen şaşarsın." diye konuştu.

Lorenzo hayranlık dolu bir sesle "Vay canına. Peki lisansını neden almamış ki?" diye sordu.

Frer Jean "İnancı yüzünden neden olacak. Katharlar hiçbir şekilde yemin etmezlerdi. Mahkemede bile. Bunun nedeni insanların adaletini etkileyecek bir edimde bulunmalarının kesinlikle yasak olmasıydı. Bizimki de etmiyor. Aynı şekilde hiçbir şart altında yalan söylemezlerdi. Bizimki de söylemez. Mesela Heretica Pessima'nın ağzından bir tane bile beyaz yalan duyamazsın." dedikten sonra hınzırca gülümsedi. "Bu özelliği bazıları için çok sinir bozucu olabiliyor."

Lorenzo güldü. "Hipokrat yeminini etmekten imtina etmiş demek."

Başını evet manasında sallayan Frer Jean gözünün önünde canlanan hatıralarla gülümsedi. "Onunla sınıf arkadaşıydım biliyorsun değil mi? Hem de en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Annesi annemlere gelip beni evlerine davet etmişti. Ben yaş gününe gittiğimi zannediyordum. Meğerse o gün *Consolamentum* alacağı günmüş."

Lorenzo "Bir çeşit vaftiz değil mi o?" diye sordu.

Frer Jean başını sallarken "Amentüleri içinde, mümin statüsünden bir nevi vaiz diyebileceğimiz *parfaiti15* olmaya geçişi simgeleyen en önemli ritüelleri Consolamentum'dur. Daha çok, spiritüel bir vaftiz gibidir demek daha doğru olur." diye cevap verdi.

Lorenzo bir soru sormaya hazırlanırken Jean konuşmaya başladı: "Katharlar mutlak düalisttiler116 ve inançları bunun üzerine

115 Parfait: (Fr.) Kelime anlamı kusursuz demektir. Kathar inancını ev ev, kasaba kasaba dolaşarak yaymaya çalışan vaizlere verilen addır.

116 Düalizm birbirinin karşıtı ama tamamlayıcısı iki farklı tözün ilk yaradılıştan beri var olduğunu savunan felsefi bir düşüncedir. Bu karşıt çiftleri, Çin inancında Yin ve Yang, Hint

temellenmişti. Bu kavrama hayatları pahasına ihanet etmediler. Doğrusunu istersen bu konuyu uzun yıllar düşündüm. 1209 yılından başlayarak son Katharın odun istifi üzerinde yakıldığı 1321'e kadar inanılmaz acılar çekmelerine rağmen hiçbir zaman baş eğmediler. Tek adım geri atmadılar. Hristiyanların tek Tanrı düşüncesinin aksine, zamanın başlangıcından beri iyi ilahın iyilik prensibi *maneviyat* ile kötü ilahın kötülük prensibi *maddiyat* arasında büyük bir savaşın sürdüğüne inanırlardı. Kathar inanışında iyilik kadar kötülük de Tanrı'dan gelir. Bu nedenle onlar hiçbir dinî hiyerarşiye inanmazlar, Tanrı ve kul arasındaki her türlü aracıyı ya da şefaatçiyi reddederlerdi. İster Ortodoks olsun ister Katolik olsun, Hristiyanlar bunu kabul edemezdi. Aksi takdirde, İsa Mesih'in insanların günahlarından arınması için çarmıhta can vererek kendini feda etmesi itikadı üzerine bina edilmiş Roma Kilisesi bütün kavram ve kurumlarıyla çökerdi."

Lorenzo öğrendiklerinden o kadar keyiflenmişti ki büyük bir heyecanla " Bu da doğal olarak Papa'dan başlayarak tüm idari kadronun gereksizliği sonucuna varırdı." dedi.

Frer Jean ciddi bir sesle "Evet Papa çaresizdi çünkü Kathar inancının, kişinin bizzat yaşayacağı mahrem mistik deneyime dayalı *irfan ve maneviyatı* her şeyin üzerinde gören öğretisi, Roma Kilisesi'nin varlığını tehdit eden en büyük tehlikeydi. Sonunda kilise onları heretik117 yani zındık ilan etti. Artık yakılarak öldürülmelerini sağlayacak kovuşturmanın ilk adımı atılmıştı. Bu arada ilginç bir saptama yapayım. Heretik kelimesi Grekçe *tercih* anlamına gelen kelimeden türetilmiştir. Anlayacağın, Katharlara yöneltilen en büyük suçlama kendi inançlarını seçme celadetini göstermiş olmalarıydı." diye konuştu.

Frer Jean bir süre sessiz kalıp düşündü, sonra alaycı bir sesle "Gel de şu ironiye takılma, Papa III. Innocenti18 galiba üzerine alınmıştı, çünkü ilk soykırım emrini veren odur. Oysa ondan öncekiler 1145 yılından başlayarak elli sene boyunca Katharları kendilerince doğru yola

inancında Tamus ve Satva, Zerdüştlük inancında Ahura Mazda ve Angra Mainyu olarak beden bulmuştur.

117 Heretique: (Fr.) Heretik okunur. Hristiyan kiliselerinin ana akım inançlardan sapmış kişilere ya da farklı inançlara verdiği addır. Zaman içinde dogmatik düşünceye karşı çıkan yenilikçi ve akılcı düşünceler ya da kişiler için de kullanılmaya başlanmıştır. Rönesans'a kadar geçen sürede Papa'nın belirlediği kanunlara uymayanların neredeyse tamamı heretik ilan edilmiş ve en hafifi işkence ile başlayıp ölüme kadar giden sertlikte cezalara çarptırılmıştır.118 Innocent: (Fr.) Masum demektir.

döndürmek için şiddete başvurmayan bir çaba içine girmişlerdi. ilk yapacakları, ileride Katolik dünyasının en büyük azizlerinden biri olacak olan Cistercian Manastır tarikatının lideri Bernard de Clairvaux'yu, Toulousain ve Albigeois kasabalarına dinî bir misyonla göndermektir. İnsanüstü bir karizma ile donatılmış ve müthiş hitabet hünerleri olan bu keşiş, henüz on altı sene önce Troyes Konsili'nde119Templier olarak bilinen Tapınak Şövalyeleri'nin120 kurulusuna hizmet etmiştir ve genç Roma Kilisesi'nin parlayan yıldızıdır. Fakat bu görevde başarısız olacaktır. Kilise hemen tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir yaklaşımına dönecek ve kısa sürede imparator ile anlaşarak Katharları aforoz edecektir. Hemen ardından, en yoğun yaşadıkları Toulouse bölgesinin kontu VI. Raymond'a baskı uygulamaya başlayacaktır." diye devam etti.

Lorenzo merakla sordu. “Aslında İncil ehlidirler diye biliyorum. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Ama şu gizemli dördüncü gospel121, Aziz Yuhanna'nınki, onu diğerlerinden üstün tutarlar ve deriden yapılmış bir heybede sürekli yanlarında taşırlardı. Consolamentum sırasında da bu gospel kullanılırdı. Yuhanna Gospeli konusunda seninle daha önce konuşmuştuk. Diğerlerinden farklı olarak pek çok *düalist* ve *gnostik122*öğe içerdiğini anlatmıştım. Bu gospel ile diğer üç evangelistin123gospelleri birbirinden o kadar farklıdır ki günümüzde bile bazı Hristiyanlar ilk üçe önem verip dördüncüyü görmezden gelebilmekte veya sadece onu okuyup diğer üçünü kale almamaktadırlar."

Lorenzo büyük bir merakla sordu: "konuştuklarımızı hatırlıyorum ama bana neden bu kadar farklı olduğunu anlatmaya fırsat bulamamıştınız. Aziz Yuhanna'nın diğer havarilerden ne farkı vardı?"

119 Concile: (Fr.) Konsil okunur. Hristiyanlık inanç, ahlak ve disiplininin esaslarını tespit ve tahkim etmek üzere kiliseye bağlı bütün piskoposların katılımıyla yapılan toplantı. Kelime daha sonra diğer inanç topluluklarında da aynı anlamda kullanılmaya başlanmıştır.

120 Pauperes Commilitones Christi Templique Solomonici: (Lat.) Süleyman Tapınağı’nın ve İsa’nın Fakir Askerleri. Kısaca Tapınak Şövalyeleri olarak bilinirler. →MNB (Tapınak Şövalyeleri)

121 Gospel: Çağımızda sinoptik İnciller olarak adlandırılan 4 kitabın ikinci bölümlerini oluşturan Yeni Ahit'in her birine gospel denir. → MNB (Gospel)

122 Gnostisizm, 2. ve 3. yy.'da, Doğu Akdeniz havzasında gelişmiş olan felsefi-dinsel düşünce akımı. Gnosis, doğanın ve Tanrı'nın tam bilgisine ulaşmayı tek kurtuluş güvencesi olarak görür.→MNB (Gnostisizm)

123 Evangeliste: (Fr.) iyi haber, müjde ya da müjdeci anlamına gelen kelime. Gospelleri yazdıkları varsayılan Markus, Matta, Luka ve Yuhanna birer evangelist olarak anılır. →MNB (Gospel)

Frer Jean gülümsedi. "Güzel soru ama bir cevabı olduğunu sanmıyorum çünkü evangelist Yuhanna'nın İsa'nın havarilerinden biri olma olasılığı pek yok gibidir. Şöyle dersem daha doğru olur, Yuhanna Gospeli'ni yazanın Havari Yuhanna olduğundan hiç emin değilim. Havarilerin tamamı on iki kişiydiler ve istisnasız hepsi yoksul ve eğitimsiz tiplerdi. Bu yüzden, derin kadim bilgilerle donatılmış bu gospeli yazan Yuhanna'nın bir havari olması bana mümkün gelmiyor. Daha ileri gideyim onun İsa'yı tanıdığından bile şüpheliyim."

Lorenzo şaşkın şaşkın bakarken "Eee, o zaman nasıl olur da gospeli sinoptik124 İncillere dâhil edilmiş olabilir?" diye sordu.

Frer Jean'ı ciddi bir yüz ifadesi ve dramatik bir sesle "Bu durum büyük bir enigma sevgili Lorenzo. Tam bir muamma!" diye cevap verdi.

Lorenzo çok zeki ve doğuştan mükemmel gözlemci yetenekleriyle donatılmış bir tilmizdi. Artık yıllardır yakından izlediği ustasının dudağının kenarındaki o küçük seğirmenin muziplik belirtisi olduğunu çoktan öğrenmişti. Bu yüzden Frer Jean'ın bir şey sakladığından emin olarak üsteledi. "Cher Frer, bu konuda bir şeyler bildiğinizden eminim. Rica etsem, bana da anlatsanız."

Frer Jean dönüp tilmizine baktı. Gözlerinin içi çakmak çakmaktı. Bilgiye susamış bu zeki delikanlıya hak ettiğini vermemek doğrusu insafsızlık olurdu. Yine de her şeyin bir zamanı vardı. "Sevgili Lorenzo. Sana sadece Büyük Konstantin'in gözetiminde yapılan İznik Konsili'nin İskenderiyeli din adamı Arius ve taraftarları nedeniyle çok ama çok kavgalı geçtiğini söyleyebilirim. O kargaşada bir şekilde gözden kaçmış olabilir..."

Frer Jean cümlesini bitiremedi çünkü Lorenzo "Ama lütfen Cher Frer, lütfen." diyerek sitem etti."

Frer Jean tilmizine hem şefkatle hem de saygıyla baktı. Bazen beyaz bayrağı çekmek kazanmaktan evladır. O da bu sefer öyle yaptı. Ciddi bir sesle "Peki, o zaman sana pek kimsenin bilmediği bazı şeyler anlatabilirim, ama önce 3. yüzyılda Doğu Roma İmparatorluğu'nun durumunu iyice anlaman gerekir. Gözünün önünde canlandır: Bütün Anadolu'yu, Suriye'yi, Filistin'i, Balkanları ama en önemlisi Mısır ve başkenti İskenderiye'yi de kapsayan devasa bir coğrafya düşün. Bu

124 Synoptikos: (Yun.) Aynı görüşü paylaşan, uyumlu demektir. Sinoptik İncil dendiğinde Roma Kilisesi tarafından sahih kabul edilen Markus, Matta, Luka ve Yuhanna Gospelleri kastedilir.

topraklarda binlerce yıldır kök salmış irili ufaklı yüzlerce din, belki ondan daha fazla ritüel, bir o kadar bayram ve yortu hüküm sürüyordu. Ülkeyi yönetmek isteyen bir imparator için bu denli parçalı bir topluluk sürekli sorun kaynağıydı. Böyle bir şeraitte, Batı'nın Agustus'u olan Konstantin yönetim konseyinin bir üyesi olarak 324 yılında tek başına imparator olur. İlk yapacağı şey İskenderiye dâhil bütün bölgelerden davet edilen kardinallerin katılacağı bir konsil toplamak olacaktır. Senin de bildiğin gibi, Hristiyanlık dünyası içinde bir dönüm noktası olarak kabul edilen bu olaya bugün Nice ya da İznik Konsili diyoruz. Neyse. Buradan sakın İmparatorun Hristiyan olup halkını da bu inanışa döndürmeye çalıştığı sonucunu çıkarma. Tam tersi, kendisi ölünceye kadar pagan125 kalmıştı. Ölüm döşeğinde vaftiz olup Hristiyan olduğuna dair bazı söylentiler olsa da büyük ihtimalle bunlar sonradan uydurulmuştur. Onun tek amacı bu kadar çeşitlilik barındıran toplumu tek bir din altında toplayıp daha kolay yönetebilmekti. Her gecen yıl daha da popülerleşen genç Hristiyanlık ile aradığı tutkalı bulmuş olduğu anlaşıyor. Tarih bu düşüncesinde çok da haksız olmadığını göstermiştir." dedi.

Lorenzo heyecanla " Bunu biliyorum ama asıl öğrenmek istediğim..."diye müdahale etse de Frer Jean sözünü kesti. Sitemkâr bir sesle "Biliyorum, biliyorum. Yuhanna Gospeli'nin nasıl sinoptik İncillere dâhil edildiğini merak ediyorsun. Anlatacağım ama söylediklerimle yetinmek zorunda kalacaksın ve sonra gidip yatacağız." diye konuştu.

Lorenzo gülümsedi. Keyifle "Anlaştık Cher Frer." diye cevap verdi.

Frer Jean kuracağı cümleyi birkaç saniye aklında toparladıktan sonra ağır ağır şöyle dedi: "Akıllı ama çok akıllı bir adam, İmparator Konstantin'in mahiyetinde olan biri, onun bazı istek ve beklentilerinden yararlanarak, neredeyse tamamen gnostik öğeler içeren bu dördüncü gospeli kendisine kabul ettirmişti. Bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu kavrayabiliyor musun? Konsile katılan kardinallerin, çok daha azı için Arius'çularla ve kendi aralarında ölesiye dövüştüklerini göz önünde bulundur. Yuhanna Gospeli *'Başlangıçta Logos vardı* ve 0,*Tanri'yla birlikteydi'* cümlesiyle başlar. Sadece bu bile muazzam bir hadisedir. Bu, nasıl anlatayım, bir örnek vermem gerekirse Tevrat'ın besmele ile başlamasıyla eşdeğerdir."

125 Paganizm ve Pagan →MNB (Paganizm ve Pagan)

Lorenzo boğuk bir sesle "Vay canına. Peki, İmparatoru nasıl ikna etmiş?" diye sordu.

Frer Jean ellerini yana doğru açıp omuzlarını kaldırırken şöyle konuştu: " Hristiyanlaştırmanın amacını sana söylemiştim. Buradan, mevcut dinî inançların Konstantin'in hedefinde olması kaçınılmaz sonucu çıkar. Kendisi bir pagan olmasına rağmen projesinin karşısına dikilebilecek en büyük tehlike, yine Anadolu'da çok yaygın olan pagan inanışından gelmekteydi. Konstantin'in tarihin gördüğü en pragmatist ve bir o kadar da gaddar imparatoru olduğunu, Paganlığı gözden düşürmek için yeni tapınaklar kurulmasını yasaklamasından ve inancın bazı ayinlerinin yapılmamasını emretmesinden anlayabilirsin. İnançtan çok siyaset gereği bu işlere soyunduğu için halkının Hristiyanlığa geçişini en süratli şekilde gerçekleştirmek istemekteydi. İşte bunun sosyolojik mekanizmalarını ararken, bu bizim çok akıllı arkadaşımızın onun kulağına bazı şeyler fısıldamış olması olasıdır. Bu fikirlerden biri şüphesiz, pagan ana kavramlarıyla birlikte halkın dinini yaşarken katıldığı yortu, ibadet ve törenlerin, yeni dinin içine serpiştirilmesiydi. Böylece cahil halk hâlâ kendi pagan inançlarına uyduğunu zannederken, aslında kısa süre sonra Hristiyanlaştırılmış olacaktı. Konstantin'in bu yönteme dört elle sarıldığı anlaşılıyor. Böylece üç tane birbirine benzer gospelin kuyruğuna içinde esaslı pagan öğeleri yer alan gnostik Yuhanna Gospeli takılmıştır. Çok ama çok akıllı arkadaşımızın başarısını basit bir ikna kabiliyetine indirgememen için söylüyorum. Böylesi gnostik öğelerle yüklü gospeli yeni Hristiyan dininin içine monte etmek büyük bir sabır ve sebat gerektirmiştir. Ardılları da aynı yönde çalışmaya devam etmişlerdir, ta ki Papa I. Innocent Yuhanna Gospeli'ni Hristiyan Kilisesi'nin bir itikadı olarak onaylayana kadar."

Lorenzo o kadar heyecanlanmıştı ki oturduğu koltuğun kenarına kadar kaymış neredeyse düşecek gibi duruyordu. Merak içinde " İnancımızın gnostik ve düalist öğelerinin Ortodoks Hristiyanlığın ana kavramlarıyla çatışmasına çok benziyor. Demek ki çatışma daha o zaman başlamış." diye konuştu.

Frer Jean sakin bir sesle "Çatışma yazının icadından önce bile vardı. Sadece o zamana kadar çok belirgin değildi. Cağlar içinde devletlerin örgütlenme biçimleri geliştikçe daha görünür oldu. Dünya

kurulduğundan beri zahirî düşünce ile bâtıni1z6 düşünce, Ortodoks ile heterodoks 127, hep birbiriyle çatışma hâlin dedir. Biri diğerinin karşıt çiftidir." diye cevap verdi.

Lorenzo başını sallarken "Ortodoks düşüncenin karsısına heterodoks yorumların çıkması kozmik bir kural sanki?" dedi.

Frer Jean gülümsedi. Alaycı bir tonda "İş dine gelince, bugün heterodoks kabul edilen gruplardan herhangi birine sor, bırak kendilerini heterodoks saymayı tersine esas kendilerinin ortodoks yani sahih olduğu cevabını verecektir." diye cevap verdi.

Lorenzo kısa bir şaşkınlıktan sonra "Ya Roma Kilisesi Yuhanna Gospeli'ndeki fikirlere nasıl katlanmış, hayret. Büyük Konstantin isini süratle halletmek isterken aslında Hristiyan inancının içine bir Truva at1yerleştirilmesine müsaade etmiş desenize!" diye konuştu.

Frer Jean "Çok güzel benzetme. Biliyorsun ki *Sofia,Logos* gibi kavramların Hristiyanlıkla uzlaşır tarafı yoktur. Roma Kilisesi daha sonraki yıllarda bu gnostik kavramlarla ölümüne bir mücadeleye girişecektir. Heretica Pessima'nin Kathar inancı da payına düseni fazlasıyla alacaktır. Biliyorsun, bu kavramlar tamamen Helen kültürüne aittir. Sofia, Eski Yunancada *Hikmet, Logos* ise *Kelam* anlamına gelir. Bunlar pagan inancının temel şifreleridir. *Başlangıçta Kelam vardı* ve 0,*Tanri'yla birlikteydi.* Böylece ortodoks itikadı anlatan gospellerde Tanrı'nın Oğlu olduğu söylenen Mesih İsa, heterodoks Yuhanna'nin gospelinde paganların *Logos'u* yapılmıştı. Bir de *Tanrı'yla birlikte olmak* önermesi kesinlikle Hristiyanlığa değil pagan filozoflara aittir. Bu gospelde İsa, *Tanrı'nın Hikmeti* hâline dönüştürülerek pagan Helenlerin Sofia'sı ile özdeşleştirilmişti. Böylece Hristiyan olmamakta direnen paganlara onları devlete bağımlı hâle getirecek zımni bir teşvik verilmiş oluyordu." dedi.

"Peki başarılı olduklarını düşünüyor musunuz?"

Frer Jean ciddi bir ifadeyle "Hristiyanlık tarihi kısmen olduklarını söylüyor ama yine de şunu unutmamak gerekir. Hristiyanlar 4.yüzyılın ortalarında Konstantiniye'de etkili olmaya başlasalar da Anadolu'da

126 Bâtıni: Bâtın iç veya saklı demektir. Herkesin erişebileceği, dış yani zahirin karşıtı olarak umuma kapalı olan iç (ezoterik) bilgiler anlamındadır. →MNB (Bâtini)

127 Heterodoks ana akımdan sapmış olan anlamına gelirken ortodoks sahih, gerçek anlamında kullanılan bir terimdir. →MNB (Heterodoks)

egemen olan Helenler paganizme gönülden bağlıydılar ve kesinlikle Hristiyan olmak niyetinde değillerdi. Dolayısıyla kolay ikna edilebildikleri söylenemez. İmparatorluk; parayla, güçle, teşvikle, tehditle kısacası bulabildiği her yöntemle yeni dini egemen kılmaya çalışmıştır. 9. yüzyılın ortalarına kadar her iki taraf diğeriyle hemen her alanda mücadele etmiştir. Hristiyan misyonerlerin sevkle çalışmış olmaları büyük başarılar getirse de düalist gnostik fikirlerin hiçbir zaman kaybolmadığını ve zayıflasalar bile insanların ruhunda yok olamayacak kadar derin kökler taşıdıkların sen de biliyorsun. Tarih göstermiştir ki, devlet örgütü güçlendikçe farklı fikirlere tanıdığı yasam alanı daralmaktadır. Özellikle Avrupa'da Papalığın yarattığı korku imparatorluğu bizim gibi düşünenlere, inançlarını bir sonraki nesle aktarabilmek için tek yol bırakmıştır: *Baskıcı ortodoks inancın içine sızarak kendi inancımızı gizlice yaşatmaya çalışmak.* Bunu başarmak için asırlar boyu korkusuz ama bir o kadar fedakâr binlerce inanana ihtiyaç duyduğumuzu biliyorsun çünkü sen de onlardan birisin." diye konuştu.

Frer Jean bir an sustu. Boğazı kurumuştu. Yutkunduktan sonra yorgun bir sesle devam etti. "İşin tarihî kısmını merak ediyorsan, bizim kadimler önce Doğu Roma'nın dağınık kiliselerine nüfuz etmişler, daha sonra Avrupa'nın kalbindeki Roma Katolik Kilisesi'ne. Her ne kadar baskılar nedeniyle saklanmak zorunda kalsalar da ister ezoterik de ister gnostik ister düalist, ne dersen de kendi inancımızın da beslendiği bu kavramların, bir örümceğin ağı gibi yayılan örgütlü güçleri bugüne kadar etkisini sürdürmüştür. Mesela Heretica'nın inancı çok uzun bir zincirin son halkasıdır. Kökleri İran'da Sasani İmparatorluğu sırasında gelişen Maniheizm'e 128 dayanır. Mâni öğretisi kuzeye doğru yayılarak dört yüzyıl sonra Ermenistan'da gelişip büyüyecek Paulusçular1129doğuracaktır. Bunlar Smyrna'yı da içine alacak şekilde önce iç Ege bölgesine yayılacak, sonra da Konstantiniye üzerinden Bulgaristan'a ulaşıp Bogomilizm'e130 hayat verecektir. Bogomiller sadece bir asır içinde Dalmacya üzerinden Bosna, Hırvatistan yolu ile Ortaçağ'da *Languedoc* olarak bilinen ve bugün Fransa sınırları içinde kalan Kathar

128 Manicilik ve Mani →MNB (Manicilik ve Mani)

129 Paulusçular →MNB (Paulusçular)

130 Bogomiller →MNB〔Bogomiller)

kasabalarında yeşerecek olan *iyi İnsanları* doğuracaktir.131 Peki, işte bu kadaaaar...”

Lorenzo kalkmaya yeltenen Frer Jean'i kolundan tutup oturturken yalvaran bir sesle şöyle dedi: "Cher Frer, rica ediyorum, eminim imparatoru ikna eden bu çok ama çok akıllı adamın kim olduğunu biliyorsunuzdur, lütfen, bana da bahsederseniz.."

Frer Jean hınzırca gülümsedi ama cevap vermedi. Heyecanını dizginlemekte zorlanan Lorenzo ayağa fırladı. Yalvaran bir sesle "Lütfen Cher Frer, yoksa bizimkilerden biri miydi?" diye sordu.

Frer Jean bir süre daha Lorenzo'yu beklettikten sonra boğuk bir sesle “Evet, bizimkilerden biriydi ama başka bir şey söyleyemem.” diye cevap verdi.

Lorenzo itiraz etmeye yeltendi ama ustasının yüzüne bakınca gözlerindeki kararlılığı görüp vazgeçti. Bunun yerine aklına takılan şeyi sormaya karar verdi: "Cher Frer, biliyorum yoruldunuz ama az önce 'Katharlar da payına düşeni aldı' demiştiniz. 1209 yılındaki olayları mi kastettiniz?”

Frer Jean boş bir çuval gibi kendini koltuğa bıraktı. Gözleri boşluğa bakar hâlde bir süre bekledi. Sonra acısını belli eden bir sesle “O yıllarda Languedoc bölgesinde yaşananlar, nasıl anlatsam, bunlar insanlığın yolundan saptığı anlardı. Yaşananlar cehennemî hadiselerdi...Nasıl söylesem, bu yapılanlar hem Avrupa'nın kalbinde bir Haçlı Seferi'ydi hem de belki de tarihteki ilk soykırımdı. Bu yaşananlardan sonra ne o bölge ne de insanlık bir daha eski hâline dönemedi. Düşünsene bu dönemde katledilenler, canlı canlı yakılanlar, kuyulara atılanlar...Bunlar karınca ezmez, yardımsever, inançlarında samimi, saf ve temiz insanlardı. İnsan her şeyden önce sıfattır Lorenzo. İşte o dönemde yaşananları düşündüğümde sıfatımızı kaybettiğimize hiç şüphem yok.” diye cevap verip bir süre düşünceli düşünceli yere baktı. Sonra duygulu bir sesle “ O gün insanlık, saflığını geri dönülmez bir şekilde kaybetti. Şeytanın imparatorluğunu yönettiği dehlize giden yolun kapısı aşılmıştı bir kere. Yedi yüzyıl sonra, yine Avrupa'nın kalbinde, bu sınır bir kere daha aşılacaktı. Üstat Adorno; *Auschwitz'ten sonra şiir yazmak barbarlıktır* diyecekti ya, ne kadar da haklıydı." dedi.

131 Katharlar hiçbir zaman kendilerine kathar dememişlerdir. Onlar kendilerine iyi insanlar anlamında bon hommes veya iyi Hristiyanlar anlamında bon chrétiens derlerdi.

Frer Jean susunca, Lorenzo ne söylerse söylesin anın ağırlığına yakışmayacağına karar verdi. O da sadece sustu. Uzunca bir süre sessizce beklediler. Neden sonra Frer Jean başını kaldırıp "Lorenzo, kalk git içecek bir şeyler getir. Anlaşılan bu gece beni uyutmayacaksın." dedi.

Frer Jean, bardakları doldurmakta olan Lorenzo'yu beklemeden anlatmaya başladı. "Kathar soykırımını anlamak istiyorsan, önce Avrupa'nın 12. yüzyılın sonundaki coğrafyası ile sosyopolitik durumunu bilmen gerekir. Şimdi, Katharların en yoğun yaşadığı Languedoc bölgesinin Fransa'ya bağlı olmayan bağımsız Toulouse ve Trencavel prensliklerinin sınırları içinde olduğunu söylemeliyim. Hatta o günlerde kuzey bölgelerinde kullanılan dil dâhil, Fransa ile hiçbir kültürel benzerlikleri olmadığını da bilmelisin. Bölgenin de adını aldığı *Langue d'Oc* yani Oc lisani çok tutucu bir lehçe olarak baskındı, dahası, kuzeydeki asiller adını bile yazamazken bölgedekilerin hepsi okuryazar olmakla kalmayıp edebiyat, şiir ve müzikle ilgilenmekteydi. Aynı şekilde Kathar topraklarında İslam ve Museviliği de kapsayan büyük bir dini tolerans hüküm sürerken Avrupa'nın kalanı Roma Kilisesi tarafından dayatılan koyu bir dinî fanatizm içinde kıvranıyordu. Bölgede şatodan şatoya dolaşan trubadur, şair ve müzisyenler aşkı anlatıyorlardı, üstelik onurlu olmanın önemi ve gücü elinde tutanın her zaman haklı olmadığını anlatan konuşmalar da yapıyorlardı. O çağda bunlar müthiş devrimci kavramlardı. Ama en belirgin farklılık kadına bakış meselesiydi. Katolik Kilisesi'nin Tanrı-Isa-Erkek-Hayvan-Kadın olarak belirlediği akıl dışı hiyerarşiyi düşün ve bunu günlük hayatın her alanında kabul ve saygı gören, hatta Parfait bile olabilen Kathar kadınının durumu ile karşılaştır. İşte sadece bu nedenle bile Kathar bölgesinin çağının sekiz yüz yıl ilerisinde olduğunu söylemek abartılı olmaz. Anlayacağın, 13. yüzyılın başında Languedoc, Rönesans'a kadar bir daha görülmeyecek yüksek kültür düzeyine ulaşmıştı. Bu da doğal olarak bölgenin çok zenginleşmesine neden olmuştu.""

Lorenzo merakla "Bu zenginliğin kuzeydeki prenslerin ve kralın iştahını kabartması kaçınılmazdı, değil mi?" diye sordu.

Frer Jean gülümsedi. "Ekonomi okuduğun için sana şöyle anlatayım Lorenzo. Ortaçağ'da hızlı bir şekilde zenginleşmenin yolu kiliseden geçmekteydi. Kuzeydeki asiller uzun süredir Languedoc'un zenginlik ve lüksüne sahip olmak için çırpınıyorlardı. Fırsat önlerine 1208 yılında çıkacaktır. Birkaç haris Katolik asilzadenin kışkırtmasıyla elli senedir

biriken nefret taşar. Papa, derhâl bir Haçlı ordusu toplaması için yine bir Cistercian keşişi olan Arnaud Amaury'yi görevlendirir. Bununla yetinmez, zındık ilan ettiği VI. Raymond'un bütün mal varlığını Katolik asilzadeleri tarafından derdest edilmesinin caiz olduğunu duyurur. Hemen ardından bir bulla yayınlayarak saldırıya katılacaklara aynı Kudüs'teki kutsal topraklarda savaşanlara yapıldığı gibi günahlardan arınma, cennete girme ve ganimet ödülleri vaadedilir. Biraz dini inanç ve feodal dayanışma ama bol miktarda maceraperestlik ve açgözlülükten, beyaz entarileri üzerine kırmızı haç çizilmiş otuz bine yakın Hach,22Temmuz 1209 günü Toulouse'dan sonraki en büyük şehir Béziers'nin surlarına dayanır. *Albigen saldırısı* başlamıştır. Adını bizzat Papa'nın koyduğu, kelimenin tam anlamıyla bir saldırıdır bu."

Frer Jean durup yutkunmak ihtiyacı hissetti. Sonra kısık ve duygulandığını belli eden bir sesle "Lorenzo, bu imha hareketinin çapı o kadar büyüktü ki yarattığı dehşeti ve inanılmaz sonuçlarını havsalan almaz. Sadece Béziers kasabasında kadın çocuk demeden 15.000 can katledildi. Bunlardan 7.000 kadarı korkudan çoluk çocuğuyla Aziz Maria Magdalena Kilisesi'ne sığınmış fakir sıradan halktı. Tanrının evinde güvende olacaklarını düşünmüşlerdi. Kilisenin kapıları kırıldıktan sonra hepsi boğazlanmıştır. Şehrin diğer bölgelerinde, canını dişine katmış sağa sola kaçışan halktan yakalananların gözleri oyulmuş, atlara bağlanarak yerlerde sürüklenmiş ya da atış talimlerinde hedef olarak kullanılmıştır. Sonra şehirden artakalan ne varsa büyük bir yangınla yerle bir edilmiştir. Arnaud Amaury, Papa'ya büyük bir gururla şöyle yazmıştır*: Bugün Aziz Peder, 15.000 zındık yaşları, cinsiyetleri veya mevkilerine bakılmaksızın kılıçtan geçirilmiştir.* Bununla kalsa bölge belki toparlanırdı ama bütün bağlar, tarlalar, çiftlikler, tahıl ambarları yakıldı, değirmenler, ağıllar, damlar yıkıldı, kuyular zehirlendi, hayvan sürüleri telef edildi. Bu kadar büyük bir gaddarlığı insanın muhakemesi almıyor. Saldırı bittiği zaman Languedoc bölgesi Avrupa'nın o çağdaki karakteristiği olan barbarlığa geri dönmüştü. Yaklaşık kırk yıl süren sistematik yıkım o kadar büyüktü ki bugün bile bölge Fransa'nın diğer bölgelerine oranla daha fakirdir." diye konuştu. Sonra sustu. Artık konuşmak içinden gelmiyordu.

Lorenzo mutsuzca başını öne eğerken Frer Jean "Nerede kalmıştım, evet, Béziers katliamından hemen sonra terör tüm bölgeye hızla yayılacaktır. Ağustos 1209'da Caracasonne düşer. Bütün halkı şehirden

kovarlar ve Haçlı ordusu onların evine yerleşir. Caracasonne vikontu Roger Trencavel yakalanır ve hapiste infaz edilir. Henüz 25 yaşındadır. işte senin Simon de Montfort diye çağırdığın iblis, onun bütün mallarıyla asalet unvanlarının üzerine konar. Sonbahar başında ilk odunlar çatılır. Minerve meydanında yüz kırk Kathar topluca yakılır. Yeni yılın hemen başında Arnaud Amaury Toulouse'un etrafını sarar. Toulouse kontu iş birliğini reddeder ve Roma Kilisesi'ne karşı isyan çağrısında bulunur. Papa, Fransa kralını yardıma çağırarak karşılık verir. 1211 yılında Haçlılar Toulouse kontunun çevre mülklerine geniş çaplı bir saldırı başlatır. Lavaur düşer, seksen şövalye öldürülür, yüz kırk Kathar yakılır. Haçlılara kök söktüren direnişi örgütleyen kasabanın tek kalesinin asilzadesi Dame Guiraude yakalanır ve canlı canlı meydandaki büyük kuyuya atılıp üzeri taşla örtülür." dedi ve sustu.

Lorenzo irkildi. Şaşkınlıkla "Guiraude mu? Bizim Heretica Pessima'nin asil adı Guiraude değil mi? Bu bir rastlantı olabilir mi?" diye sordu.

Frer Jean muzipçe sırıtırken “Olamaz değil mi? Zaten kuyuya atılan Dame Guiraude, Heretica Pessima'nın ecdadıydı ve evet, Heretica Pessima'nın asıl adı olan Guiraude de Laurac ile aynı adı taşıyordu. Daha doğrusu bizim Guiraude, bu kahraman ceddine olan saygısından kendine Heretica Pessima takma adını almıştır. Heretica Pessima Latince heretiklerin en beteri ya da zındıkların en kötüsü demektir. Haçlılar, Lavaur önünde 37 gün kahramanca direnerek büyük can kaybı vermelerine neden olan Dame Guiraude'a bu lakabı takmışlardı. Bizimki de sekiz asırlık dayanıklılık ölçeğindeki inadıyla, kendine bu takma adı almış işte." diye cevap verdi.

Lorenzo'nun heyecandan sesi titredi. "Gerçekten mi? Vay canına! Bunu beklemiyordum. Peki, neden Heretica Pessima?" diye sordu.

Frer Jean dudağında muzip bir ifadeyle kesik kesik güldü. Neşeli bir sesle "İnadından neden olacak. Bu Guiraude var ya bu Guiraude,bu ilkokulda bile bir şeyi kafasına taktı mı gökten Cebrail inse inadından vazgeçmezdi. Kadın, Mahatma Gandi'ye rahmet okutacak ayaklı bir sebat abidesi canım." diye cevap verdi.

Lorenzo bir soru sormaya yeltendi ama Jean istim üzerindeydi: “İlk Haçlı’nın Béziers ufuklarında görülmesinden bu yana yirmi sene geçmiştir. Sefalet içinde kıvranan halk artık bezmiştir. 1229'da kontun oğlu, Papa ile hayatını kurtaracağı bir anlaşma yapmaya mecbur olur.

1233 yılından sonra Papa artık Languedoc bölgesinin tamamına hâkimdir. İşte bu tarihten sonra yaşanacaklar kültürel soykırım kabul edilecek boyutta gaddarlıklardır." diye devam etti.

Lorenzo başını öne eğdi. Sonra kısık bir sesle " Engizisyondan bahsediyorsunuz değil mi?" dedi.

Frer Jean başını salladı. "Evet. Kathar tehlikesine karşı daha 1184yılında bölgesel piskoposların idaresinde bir engizisyon yapılanması başlamıştı. Ama istenen sonuç alınamayınca bu sefer 1231 yılında doğrudan Papa'nın sevk ve idaresinde Kutsal Engizisyon132 kurulur. Her yerleşim alanına hızla açılan mahkemelerin başına Dominiken ve Fransisken tarikatı mensuplarından özenle seçilmiş *engizitörler* atanır. Bunlar özel eğitimli ve sonsuz yetkilerle donatılmış, beş yüz yıl boyunca Avrupa'nın iflahını kesecek bir nevi sorgu hâkimleridir. İlk önce Toulouse'da kurulan büyük mahkemenin başına insanlıktan nasibini almamış Arnaud ve Sellan adında iki iblis atanır. Yakılma ve ölüm sıradanlaşır. Hayatları boyunca iyilikten başka bir şey yapmamış on binlerce Kathar, kadın, çocuk demeden takip edilir, yakalanır, süratle yargılanır ve ateşe atılır."

Frer Jean suratında mahzun bir ifadeyle bir süre düşünürken bir taraftan yaşlı bedeninin uyku talebine direnmeye çalışıyordu. Sonra kararını verdi. Umut dolu bir ses tonuyla "Bak sana çok önemli bir şey anlatacağım Lorenzo. Sonra da gidip yatacağım. Bir grup Kathar şövalyesi, 6 Nisan 1252'de Papa'nın özel temsilcisi engizitör Saint Peter de Verona'yı öldürür. Buna misilleme olarak Papa IV. Innocent 15 Mayıs 1252 tarihinde yayınladığı Ad *Extirpanda* başlıklı bulla ile engizitörlere işkence yaparak ifade ve itiraf alma hakkı tanır. İşkencenin mahkeme eliyle kanuna uygun hale getirilmesi, gelecek yüzyıllarda Avrupa'nın çehresini değiştirecektir. İşkenceye dayanamayarak sorgucuların hemen her istediğini itiraf eden, komşularını, akrabalarını ihbar eden zavallı tutuklular katliamların hızlanarak artmasına ve halk arasında müthiş bir güvensizliğin doğmasına neden olacaktır. Bak burası önemli! Her etki kendi tepkisini doğurur. Zıtlar birbirini tamamlar. İşte bu vahşetten büyük bir ilerleme doğmuştur. Rönesans'la birlikte yeniden keşfedilen insanlık onuru, Ad Extirpanda'yı unutmadığını göstermiştir. Bugün Avrupa'da tanrı buyruğu kadar güçlü hüküm süren *Masumiyet*

132 Bu yapılanma, ismi değişse de, hâlâ Vatikan bünyesinde hayatiyetini sürdürmektedir.

Karinesi, çatılmış binlerce odun istifinin üzerinden yükselen saf ruhlara selam durmaktadır. Anladın mi?" dedi.

Lorenzo sadece "Vay canına!" dedikten sonra heyecanla "Lütfen devam edin." diye yalvard1.

Frer Jean "Sonunda 1242 yılında büyük insan avından kurtulabilmiş bir avuç inançlı Parfait ve şövalye Montségur kalesine sığınır. Yaklaşık iki yüz kadar inançlı Kathar, yeni kral olmuş Saint Louis komutasındaki altı bin Haçlıya bir yıldan fazla direnir. Kale bahar ekinoksundan üç gün sonra 16 Mart 1244'te düşer. Kathar Kilisesi ölmüştür. Eveeeeet ben yatıyorum.” diye konuştu.

Lorenzo bağırmakla böğürmek arası bir ses çıkarınca Frer Jean yerinden sıçradı. Şaşkınlıkla “Ne oluyor yahu? Gecenin bu saatinde ne diye bağırıp duruyorsun?" diye çıkıştı.

Lorenzo yalvaran bir sesle "Ama Cher Frer, böyle de olmaz ki, bana hiçbir şey söylemediniz? Çok rica ediyorum. Ben nasıl uyuyacağım?” diyebildi.

Tilmizinin heyecanı bir an yorgunluğuna baskın gelince Frer Jean gülümsedi. Şefkatli bir sesle “Tamam, tamam. Sana kimsenin bilmediği bir iki şey anlatayım yoksa senden kurtulamayacağım. Hatırlarsan az önce konuşurken inancımızı yaşatmanın tek yolunun onu baskıcı ana akim ortodoks inanışın içine gizlemek olduğunu söylemiştim. İşte bu konuda bizim kadimlerin en büyük başarılarından biri, Katharlara nasıl takiye yapacaklarını öğretmeleridir. Oldu mu?" diye konuştu.

Lorenzo fısıltı halinde "Oldu efendim." diyebildi.

Frer Jean uykunun davetine icabet etmek için duyduğu sabırsızlığı belli eden bir ifadeyle “Tamam, o zaman. Hemen asıl konumuz olan takiye meselesine dönelim. Düşün, Languedoc 1165 yılından beri Roma Kilisesi'nin baskısı altındadır ve her gecen sene bu baskı biraz daha artmaktadır. Peki aynı tarihlerde Tapınakçılar ne yapmaktadır? Çok az bir kısmı Avrupa'da yeni yetmelere askerî eğitim vermekle uğraşırken, asıl en güçlüleri kutsal topraklar olarak andıkları Filistin'dedirler. Kudüs ellerin dedir ama Müslüman tehdidi sürekli artmaktadır. 1187yılına gelindiğinde isler sarpa sarar. Şövalye Ridefort yanlış bir analiz sonucu girdiği Hattın Savaşı'nı kaybeder. Kaybetmekle kalmaz hemen hemen bütün ordusu kılıçtan geçirilir. O kadar ki iki aya kalmadan Kudüs düşer.

Varoluş nedenlerini Müslümanlara kaybedince Tapınakçılar genel merkezlerini Kıbrıs'a taşırlar. Taşırlar da ne fayda. Lojistik üstünlüklerine bir de asker sayısındaki büyük artışı ilave eden Müslümanlar, peyderpey kutsal toprakların tamamını ele geçireceklerdir. İşte bu yüzden bir süre sonra ister istemez dikkatlerini Avrupa'ya çevirmek zorunda kahırlar. Yüz yıl kadar önce Baltık Denizi'nin doğusunu merkez alan ve kuruluşuna yardım ettikleri kardeş Töton Şövalyeleri'ninkine benzeyen kendi toprakları olan otonom bir devlet kurmayı hayal etmeye başlarlar. Doğrusu hayalperest sayılmazlar. Ellerinde üç bulla ile bizzat Papalık tarafından bahşedilmiş büyük imtiyazlardan kaynaklanan dehşetli maddi bir güç vardır. Bir de savaş sanatında ustalaşmış binlerce örgütlü şövalye. O kadar ki,Avrupa'da onlarla boy ölçüşebilecek tek bir devlet, tek bir kral yoktur. Tek eksikleri yeni devletlerini kuracakları bir toprak parçasıdır. imtiyazların uzun süredir nakit fazlası yaratıyor olması hedonizmi de beraberinde getirdiğinden çoktan lüks ve rahata alışmışlardır. Bu nedenle Töton kardeşlerinin aksine Kuzey Avrupa'nın haşin ikliminden hazzetmemektedirler. İşte bu ortamda kadim kardeşlerimizden biri onlara her yerden kolayca ulaşılabilen ılıman iklimli Languedoc bölgesini önermiş olabilir." diye konuştu.

Lorenzo şaşkın bir sesle "Yok artık!" diyebildi.

Frer Jean uyuyakalmak üzereydi. Hızla devam etti. "Evet öyle. Albigen saldırısı başladığında tarikat üyeleri ile Katharlar arasında uzun yıllardan beri süregelen dostane ilişkiler çoktan tesis edilmişti. Ayrıca Katharlara sempatisi olan zengin toprak sahiplerinin birçoğu arazilerinin kullanımını Tapınakçılara açmışlardı. Her ne kadar tarafsız kalmış gibi görünseler de Albigen saldırısı sırasında, Tapınakçıların pek çok Katharı himaye ettikleri bir gerçektir. Bununla da yetinmemişler, onlar için silah toplamışlar ve onlara pek çok barınak sağlamışlardır."

Frer Jean bir an için durup düşündü. "Zannedersem Kathar kardeşlerimiz, bir vatan toprağına sahip olmak için hissettikleri büyük arzunun teşvikiyle önce tek tük fakat saldırının sonlarına doğru büyük kitleler hâlinde Tapınak Şövalyeleri'ne katıldılar ve daha sonra tarikatta önemli görevler üstlendiler."

Lorenzo ne idüğü belirsiz boğuk bir ses çıkardı ve zor anlaşılır bir sesle sordu: "Peki, Papa'nın adamları bunu fark etmediler mi?"

"Etmezler mi? Ama senin iblisin en babayiğit şövalyeleri bile Tapınakçılarla dalaşmayı göze alamazdı. Düşünsene Papa'nın imtiyazla donattığı Tapınakçılar, aynı Papa'nın yok etmeye ant içtiği Katharları bünyelerine alıp onlara idari görevler veriyor. Bu nedenle Papa'nın dehşetli eleştirilerine maruz kaldıklarını da belirtmeliyim. Ancak kendi devletlerini kurma düşüyle yatıp kalkan Tapınakçılar direnmiş ve sonuç değişmemiştir."

Frer Jean kısa bir süre düşündükten sonra "Aslında çok şey değişmiştir. Kathar Parfaitlerinin Tapınakçıların içine nüfuz etmesiyle birlikte düalizm ve gnostik fikirler yeşerecek yeni bir yasam alanı bulmuştur. Bir süre sonra Kathar fikir ve inanışları Tapınak Şövalyeleri'ni heterodoks yani râfızî133 bir silahlı yarı gizli örgüte dönüştürdü. Bizim kadimlerin isteklerinden bağımsız olarak olayların bu yönde gelişmesi hiç de iyi olmamıştı. Amaç ortodoks bir kurumda bâtıni fikirlerin gizlenip yaşatılması iken, bu örnekte bâtıni fikirler kurumu dönüştürmüştü.

Tapınakçıların aşırı özgüveni işe dâhil olduğunda artık gizlilik diye bir şey de kalmamıştı. Dönüşüm bu kadar aleni olunca bir süre sonra Roma Kilisesi tarafından doğal olarak fark edildi. Fransa kralı Philippe Le Bel Tapınakçılara borçluydu. Onları daha iyi kontrol edebilmek için Tapınak Şövalyeleri'ne katılmak istedi. Reddedilince de küplere bindi. Büyük entrikalar sonunda bir yandaşını Papa seçtirmeyi başardı, sonra zındıklık yaptıkları artık aleni olan Tapınakçıların tasfiyesi gündeme geldi. Böylece Roma Kilisesi zındıklardan, kral ise borcundan kurtulacaktı. Hareket ani ve öldürücüydü. 13 Ekim 1307 · günüFransa'daki bütün Tapınak Şövalyeleri tutuklandı ve malları müsadere edildi. Tarikatın sonu gelmişti. Bu olay bizim kadimlerin stratejilerini derhâl değiştirmelerine neden olacaktır. Bu tarihten sonra bizimkiler bir daha hiçbir örgütlü gruba girmediler. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, aleni kurumlaşmış örgütlerin eninde sonunda yıkıldıklarını fark etmişlerdi. Bizimki gibi bin yıllara yayılan bir çabanın nispeten kısa ömürlü kurumlar içinde süreklilik sağlamasının imkânsız olduğunu anlamışlardı. Şartlar her iki yüz, iki yüz elli yılda bir, örgütlenmenin yeni baştan kurulması mücadelesi verilmesini kaçınılmaz kılıyordu.

133 Râfizî kelimesi "terk eden, ayrılan, bırakan kimse" manalarına gelir. Örneğin Haşhaşiler de râfizî bir tarikattır. Tapınakçılar ile Haşhaşiler arasında münasebetler bulunduğu, Tapınakçıların Alamut Kalesi'ni ziyaret ettikleri net olarak bilinmektedir.

Sonunda 1450 yılında toplanan Büyük Birleşik Konklav'da alınan bir kararla bugün hâlâ kullandığımız birbirine muğlak bağlarla bağlı olan bağımsız, bireysel hücreler örgütlenmesine geçmiş olduk." dedi.

Frer Jean daha susmadan ayağa kalkıp hızlı adımlarla yatak odasına yöneldi. Lorenzo'nun ağzından dökülen 'teşekkür ederim' ve 'iyi geceler' sözcükleri ona ulaşmaya fırsat dahi bulamadan yaşlı vücudu başını yastığa koyup uykuya dalmıştı bile.

分



Erkekler ve kadınlar, kendilerini tamamen analiz ederek seksin her bir gizemini silip süpürmeden doğru dürüst bir aşk yaşamakta özgür değildirler. Bu geniş antropolojik okumaya dayalı derin bir felsefi temelin edinimi ve aydınlanmış uygulamalar anlamına gelir.

Aleister Crowley
İngiliz okültist, yazar ve dağcı
XX.yy.



Hieros Gamos

Sofia köşkün bahçesindeki kallavi meşe ağacına ayaklarını dayamış yere serdiği hasırın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Paris'e gideli henüz bir hafta olmasına rağmen Gabriel burnunda tütmeye başlamıştı. Yanında uyanmaya, tenini koklamaya ve en önemlisi onunla konuşmaya toprağın suya ihtiyacı olduğu kadar muhtaçtı. Ona iki kere "Gitme!" demeye yeltenmiş fakat son anda kendine hâkim olmuştu. Ne kadar deneyimli olursa olsun, iş gerçek aşka gelince daima yeni yetme olduğunu öğrenmiş olması ise şu anda onu teselli etmeye yetmiyordu. 'Eros'un alanına girmeye gör biriktirdiğin tecrübeler bir halta yaramıyormuş.' diye düşündü. Bütün dünyası allak bullak olmuştu. Yer altına inen zifirî karanlık bir mağaranın içinde el yordamıyla gün ışığına dönüş yolunu henüz bulduğunu zannederken, bu sefer koşulsuz sevdiği iki erkekten biri, diğeriyle ilgili hiç beklemediği bir mesaj getirmişti. En garibi de babasının ona ne anlatmaya çalıştığı konusunda tam anlamıyla kaybolmuş hissetmesiydi. Gabriel'in elinde babasının el yazısını içeren bir tomar eski kâğıtla çıkıp gelmesinin rastlantı olamayacağını o da biliyordu ama deşifre edildikten sonra ortaya çıkan birbiriyle ilgisiz sayfalardaki Latince metinlerin hiçbir anlaşılır tarafı yoktu. 'Tanrım! Bu ne saçmalık böyle?' diye düşünmüştü. Ardından babasının el yazısı "Ve

bu sana bütünlüğün ve birliğin bir sembolü olacak." cümlesi aklını istila etmişti. Bunun anlamını düşünmediği an geçmiyordu.

Derin bir iç çekti. Bir türlü çözemediği babasının Gabriel'e olan asıl ilgisi meselesi bu olayla birlikte içinden çıkılmaz bir hâl almıştı. Bütün bu olanların bir anlamı olduğu şüphesizdi ama neler döndüğüne dair en ufak bir fikri olmadığını çoktan kabul etmişti. Bütün bu belirsizlikler yetmezmiş gibi, Gabriel'in gittiği gece tuhaf rüyalar silsilesi yeniden baş göstermişti. İlk gece dünyayı saracak kadar geniş yelesini dalgalandıran bir aslan görmüştü. İkinci gece aslan yerini kendinden katbekat büyük bir boğaya binen mavi sakallı bir deve bırakmıştı. Nihayet bir gece önce, uçsuz bucaksız bir arazide ayakta duran Gabriel'i görmüştü. Sol elinde tuttuğu güneş gibi parıldayan altından bir yarım aya bakıyordu. Tüm bunları yorumlamaya çalışmadı bile. Büyük bir bezginlik içinde, yine yön duygusunu kaybetmek üzere olduğunu kabullenmişti. Yeterince beklerse her şeyin tekrar yoluna gireceğini varsaymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. İşte bu duygular içinde, köşkün bahçesinde oturmuş zamanın mesleğini ifa etmesini sabırla bekliyordu. İlk sabahın çim ve çiğ kokusuyla karışmış havasını içine çekip gözlerini yumdu. Gabriel'in hayali önünde belirdiğinde benliğini saran müthiş bir güven duygusuna yine şaşırınca 'Bu ne menem bir şeydir yahu?' diye düşündü. Ardından "Burada olsun olmasın karşı konulmaz bir güç beni ona çekiyor. Fizik mi, kimya mı, buna ne denirse artık?" diye mırıldandı.

Tam o esnada ruhunun derinliklerinden ona seslenerek kanını donduran o boğuk erkek sesini tekrar işitti: "Sanat bu, sanat!"

Aynı anlarda UPMC Üniversitesinin şahsiyetsiz toplantı odalarının birinde sandalyesine yatarmışçasına kaykılmış olan Gabriel, mekanik tekdüze bir sesle konuşmakta olan Denis'i dinler gibi yapıyordu. Sofia'dan bir haftacık ayrı kalmaktan bu kadar etkileneceğini kim tahmin edebilirdi? Gerçi havaalanında ona veda etmek için sarıldığında bir şeylerden şüphelenmişti ama ne yalan söyleyelim bu kadar sarsılacağını hiç ama hiç düşünmemişti. Kendini mucize yaratma yeteneği elinden alınmış bir melek ya da kötülük yapmaktan aciz bir şeytan gibi duyumsamaya başlamıştı. Anlayacağınız çalışamıyordu, düşünemiyordu, ders veremiyordu, Denis'in burnuna dayadığı basit günlük programı dahi anlamaktan acizdi. Ender bulunur bir zekâ, yıllar süren ağır eğitim, dünyadaki en parlak beyinlerle tartışarak büyümüş

analitik bir dimağ, Gabriel'in davranışlarında bunlardan herhangi birini çağrıştıracak en ufak bir emare dahi görmek artık mümkün değildi. İnsanlar onu tanımasa, birinci sınıfa yeni kaydolmuş vasat bir öğrenci sanabilirlerdi. Aynı kuantum problemlerine dalıp çıkamadığı günlerde olduğu gibi, tek bir şeye odaklanmış, onun dışında kalan her şey önce silikleşmiş sonra önemini yitirmişti. Ruhunun en kuytu köşelerinden birinde alev alev yanmakta olan ilahların en büyüğü Eros'un baş veziri, yapmayı alışkanlık hâline getirdiği üzere ateşi şöyle bir körükleyince, akli melekeleri yine onun karşı konulmaz etkisi altına girdi. Dönüş uçağına bindiğinden beri büküp dönüştürüp Sofia'nın hayran olduğu her özelliğini içinde büyüterek ona sunan gizemli güçler, şimdi gelip tanrısal olanın dünyada vücut bulmuş hâline, memelerine dayanmıştı. Praksiteles'in Datça'da arkadaşlarıyla burnunu şaraba daldırdığı o gece, tepedeki manastırdan denize girmeye gelen rahibelerin içinde Knidos Afroditi'ne modellik edecek olan çıplak vücudu gördüğünde kavradığı, o memeleri mermere kazımazsa yaşayamayacağı duygusunun benzerini Gabriel de kendi içinde hissetti. Gözlerini kapadı. Uçlarını gökteki yaratıcısına çevirmiş âdeta tapınan memelerin binlerce yıl önce *kurtardıkları* hayati34 gibi onunkini de kurtarabileceklerini idrak ettiğinde artık kararını vermişti. Kafasını kaldırıp hâlâ konuşmakta olan Denis'e baktı. Kararlı bir sesle "Denis kısa kes lütfen. Hastayım. Altı ay izin alıyorum. Benimle ilgili ne varsa askıya al. Türkiye'ye gidiyorum." dedi.

Duyduklarına inanamayan Denis paniklemiş hâlde "Ne? Ama nasıl olur? Proje? Nasıl askıya alırım? Amerikalılar, CERN'dekiler? Ben onlara bunu nasıl söylerim? Mümkün değil." dedi.

Gabriel bir taraftan toparlanırken kuruca cevap verdi: "Bilim binlerce yıldır bekliyor, altı ay daha bekleyebilir."

Denis artık deli gibi bağırmaya başlamıştı: "Tanrım! İmkânsız! Mümkün değil! Ben bu insanlara ne diyeceğim? Peki, neden daha yakın bir yer değil de Türkiye?"

Neredeyse kapıdan çıkmış olan Gabriel arkasını dahi dönmeden "İlacım orada. Tedavi olmaya gidiyorum." diye cevap verdi.

134 Knidos Afroditi Heykeli:→MNB (Knidos Afroditi Heykeli)



Her erkek kendi içinde salt bu veya şu kadına ait olmayan, ebedi bir kadın tasviri, belirli bir kadınlık imgesi taşır. Bu tasvir özünde bilinçdışıdır ve başlangıçtan beri var olan kaynağın (arketipin) kalıtsal bir faktörüdür. Bu asıl tasvir, kadınlığın tüm atasal deneyimlerinin ve o güne dek kadınlığın bıraktığı izlerin bir birikiminden oluşur. İmge bilinçdışı olduğu için sevilene bilinçsizce yansıtılır. Tutkuya ya da nefrete neden olan budur.

Arketip dediğim şey bir güçtür. Bir özerkliği vardır. Kesinlikle sizi ele geçirebilir. Bu gücün etkileri fiziksel bir inmenin sonuçlarına benzer. Örneğin ilk görüşte âşık olmak böyle bir duruma iyi bir örnektir; şöyle ki, siz ruhunuzda farkında olmadığınız bir kadın imgesi taşırsınız, şimdi karşınızda bir kız gördüğünüzü düşünün ya da içinizde taşıdığınız kadınlık imgesinin iyi bir taklidini diyelim, işte onu gördüğünüz anda aniden bir inme yemiş gibi kendinizi kaybeder, yitersiniz. Tabiidir ki bir süre sonra bunun büyük bir hata olduğunu fark edebilirsiniz. İşte buna yol açan şey arketiptir. Bu benim anima olarak adlandırdığım arketiptir.

Carl Gustav Jung

İsviçreli Psıkıyatr.Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
XX.yy.

Arketipler

Üzerine Sofia'nın gençliğinden kalma bir tişört geçirmiş olan Gabriel köşkün sarımsak, zeytinyağı ve biberiye kokan mutfağında akşam yemeği için salata hazırlarken bir şarkı mırıldanıyordu. Arkasında bir ses duyunca dönüp baktı. Omzunu kapıya dayamış olan Sofia yüzünde ironik bir gülücükle "Yüksek sesle söylesen de faydalansak." dedi.

Gülümseyen Gabriel "Non! Non! Bahçedeki kargalar beni kendilerinden sanıp mutfağa mı doluşsun istiyorsun?" diye cevap verdi.

Sofia kollarını arkasından beline dolarken “Sevgilim bu üstündekiyle çok çekici olmuşsun." dedi.

Gabriel dönüp onu öptü. Zaten salatayı bitirmişti. “Yanına ne yapıyoruz? ” diye sorunca Sofia “Ne istersen yap, çok aç değilim." diye cevap verdi.

Gabriel de pek aç değildi. Sakince "Gel su Chianti'ye devam edelim,ne yiyeceğimize daha sonra karar veririz." diye konuştu.

Sofia kapıya doğru yürürken "Bence de. Hadi kütüphaneye geçelim. Orada kendimi huzurlu hissediyorum." dedi.

Gabriel koşar gibi yapıp önüne geçer geçmez “Babanın tahtı benim ama." dedi.

İhtiyarlayacak ama hiçbir zaman büyümeyecek bu çocuğun arkasından bakakalan Sofia "Nasılsa kucağına oturacağım, sen nereye otururs an otur fark etmez." diye cevap verdi.

Gabriel'in çıkagelmesinden bu yana iki hafta geçmişti ve bir kere süpermarkete gidip gelmiş olmaları sayılmazsa köşkten dışarı adımlarını atmamışlardı. Gündüzleri gecelerine karışmış bir vaziyette, şarap içip sevişiyorlar ve kalan zamanda psikolojiden fiziğe, tarihten felsefeye uzanan bir yelpazede âdeta bilgi safarisi yaşıyorlardı. Her ikisinin de büyük bir içtenlikle idrak ettikleri gerçek, daha önce yaşadıkları hiçbir deneyimle es tutulamayacak bir uyum içinde olduklarıydı. Sofia başlangıçta kendisini çok şaşırtan Gabriel'in dokusundan ayrı olmadığı, onunla organik bir bütünmüş hissine artık alışmıştı. Sevişirken yaşadığı şeyi tarif et deseler yapamazdı. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı, belki *numinosum* olarak adlandırılsa gerçek anlamına yaklaşacak ama yine de bir şekilde eksik kalacak olan bir deneyimdi, adeta *Orixáların135* büyü ayinlerinde tapınıyor gibiydi. Orgazm artık bir son değil, daha ilk dokunuşla başlayan ve sevişme bitse dahi süregiden bir durum hâlini almıştı. İki gece önce dişlerini fırçalayıp Gabriel'in yanına uzandığında, onun duygu dolu bir bakışıyla zangır zangır titreyerek doyuma ulaştıktan sonra, artık bu konu üzerinde düşünmeyi bırakmak zorunda kalm1stı.Yasadiklarin kavrayamayacağına veya olup bitenle ilgili mantıklı bir yorum getiremeyeceğine en nihayetinde tamamen emin olmuştu. İdrak edilmesi imkânsız bir sonsuzluk içinde bir su zerresi misali umarsızca devinip duruyordu.

135 Orixá'lar Brezilya'daki Umbanda tapınma törenlerinde tanrıların dünya ile iletişim kurmak için kullandığı kutsal varlıklardır.

Gabriel ise metamorfoza uğramıştı. İstanbul'a gelirken önce havaalanında sonra da uçakta kendisine ilgi gösteren iki kadına bön bön bakmış, fütursuzca aleni davetlerinin farkına bile varmadan kendini köşkün kapısında bulmuştu. Sofia'ya sarıldığı anda peyda olan feci bir baş dönmesi nedeniyle ona tutunarak oturmak zorunda kalınca, neredeyse yirmi dört saattir yemek yemeyi unuttuğunu fark etmişti. Sevişirken yaşadığı şeyi tarif et deseler, o da yapamazdı. Pek çok kadın tanıdığı şüphesizdi ama su an bu köşkte, geçmişinin en müthiş sevişmelerinin dahi silikleşip anlamsızlaştığı bir aşkın girdabına düşmüştü. Bir erkek olmanın ötesinde, bilim insanı kimliği nedeniyle kıyaslamalı çalışan beyni dumura uğramıştı çünkü Sofia ile kıyaslanabilecek bir şey bulamıyordu. Onun büyülü ellerinde, balmumundan kanatları eriyen ardından tek bir dokunuşla tekrar dirilen *Phoenix'e*[136] dönüşmüştü. Kendini bin boğadan daha güçlü, bir karıncadan daha kırılgan ve bu karşıtların içinde tamamlanmış ve bütünleşmiş hissediyordu.

Sofia suskundu. Aklı bir şeye takılmıştı. Gabriel bir şeyler söylemeye yeltenince parmaklarını onun dudaklarına götürdü. Durumu kavrayan Gabriel sustu ve önünde duran parmakları öpüp sessizce beklemeye başladı. Sofia bir iki saniye düşündükten sonra "Baksana, genelde sen yanımdaysan o içsel ses yok, sen uzaktaysan var. Bunun ne gibi bir anlamı olabilir?" diye sordu.

Gabriel ağzını büküp omuzlarını yukarı doğru kaldırırken "Hiçbir fikrim yok, üstelik olmaması da son derece normal, ama ben sana kendimle ilgili geçenlerde fark ettiğim bir şey söyleyeceğim. Ben bundan dört beş sene öncesine kadar sen de biliyorsun ki güzel bir vücudu olması kâfi olan her kadınla yatma ihtiyacı hissederdim. Sonra yaştan kaynaklı olabilir mi bilmem, önce muhabbet etme isteği geliştirdim, yani nasıl diyeyim akıl, bilgi, doğallık, kültürel derinlik gibi bazı vasıflar salt dış görünüşün yanında önem kazanmaya başladı. Anlattığım önemli bir şeyi dinler gibi yapıp sonra 'Bu yemek muhteşem değil mi?' ya da 'Bu şarap şahaneymiş' seviyesinde konuşanlar Victoria's Secret meleği olsa yatağımın yanına bile yanaşamaz oldu. Bugün ise kendime bakıyorum da artık senden başka biriyle sevişmem mümkün değil gibi geliyor bana." dedi.

136 Phoenix:(Ing.)Simurg(Far.) Zümrüd-ü Anka Kusu.

Kesik kesik gülmeye başlayan Sofia önce ciddi bir psikolojik açıklama yapmaya yeltense de vazgeçip "Bittin sen sevgilim, çoğu ülkede artık erkek bile sayılmazsın. Orta yaşına bile gelmeden tek eşli hayata geçtin, durumun vahim. Böylece kadının erkeği yiyip bitiren ejderha tarafıyla da tanışmış oldun işte." diye cevap verdi.

Gabriel ciddiyetini bozmadan "Canımın içi, sevgili psikoloğum, neden böyle oldu açıklar mısın acaba?" diye sordu.

Sofia keyifle "Merak etme geçecek." dedi.

Gabriel oturduğu yerden kollarını ve bacaklarını aynı anda sallayıp:

"Arketipler 137, arketipler,
Topumuzun ipini çekecekler,
Gölgemizi görünce hepimizi katrana bulayıp
Üzerimize kuş tüyü ekecekler.
Persona, maske, yansıtma, es,
Korkutma, bastırma, transferans, es,
Rasyonalizasyon, yadsıma, konferans, es." diyerek tekerleme icat etmeye çalışsa da bu Sofia'yı gülmekten nefes alamaz hâle getirmekten başka bir ise yaramadı. Nihayet kendine geldiğinde "Fazla bilgi yüklemesi nedeniyle kısa devre yaptın galiba?" dedi.

Gabriel muzipçe gülümserken "Hızlandırılmış dil kursu duymuştum da ekspres psikoloji kursunu ilk sende gördüm. Onun yan etkileri bunlar. Hem artık benimle konuşurken dikkatli ol. Arketiplerle arkadaşlık ediyorum ona göre." dedi.

Sofia merakla sordu: "Sana iyi ki arketip hipotezinden söyle bir bahsettim. Resmen yoldan çıktın. Mutsuz musun ki?"

"Hiç değilim. Bunları ispatlanmayı bekleyen teoriler olarak algılamama müsaade ettiğin sürece non problema est."

Sofia şaka yapma kapasitesi evrenin boyutlarıyla yarışabilecek ölçüde olan sevgilisine bakakaldı. Meraklı bir sesle "Latinceye de başladığını söyleme sakin." dedi.

137 Arketip: (Lat.) İlk kalıp (şablon) ya da mastar model demektir. Analitik Psikoloji 'de Kolektif Bilinçdışını oluşturan öğelere verilen işimdir. C.G. Jung onları dominantlar, asil imge, mitolojik figürler, başlangıçtan beri var olan imgeler ve bilinçdışının hâkimleri olarak da adlandırmıştır. Bir arketip, bir şeyi

belirli bir yolla deneyimlemeye yönelik öğretilmemiş bir eğilimdir. →MNB (Arketip ve Psikoid Arketip)

"Sadece Latinceye değil, senin bildiğin her şeye büyük bir açlık duyuyorum. Aynı kokuna, saçına, gözlerine ve memelerine aşerdiğim gibi."

Sofia ellerini havaya kaldırıp "Tamam pes ediyorum. Seni laf ebelerinin kralı ve sözcük manipülasyonunun Houdini'si ilan ediyorum. Saygılarımla haşmetmeap." dedikten sonra öne doğru eğildi.

Gabriel aniden ciddileşti, tedirginlikle "Bak sana çok ciddi bir şey söyleyeyim. Beni aşırı etkin altına aldığının farkındayım. Hiç alisi olmadığım bir durum bu. Üstelik beni feci korkutuyor." diye konuştu.

Sofia aynı ciddiyetle "Bu duruma arketiplerin138neden olduğunu ve etkisinin geçici olduğunu söyleyebilirim. Hep böyle sürmeyecek. Bir süre sonra ikimiz de aklımızı başımıza toplayacağız. Hele su Eros'un bize yaptırttığı *yansıtmanın* göz kamaştırıcı etkisi bir azalsın da.." dedi.

Gabriel suratını ekşitti. "Hooop işte yine çıkmaz sokak tabelası. Benim için buradan çıkış yolu yok. Şu yansıtma meselesi üzerinde ne kadar kafa patlatırsam patlatayım ne demek olduğunu tam anlayamadığımı sana dün itiraf ettiğime göre, artık öğretmenim olarak sen düşün. Bu is beni asar." dedi.

Sofia elini başına vurur gibi yapıp "Gitti dağ gibi fizikçim, gitti. Sen elektron, pozitron, nötron, proton deyip yola çık, oradan lepton, baryon, hadrondan geç, mezon, bozon, gluonları devir, fermiyon ve kuarklara ulaşıp onları aş, sonra gel yansıtmada takıl, düş, başını tasa vur, aklını kaybet." dedi.

Gabriel ağzı bir karış açık buna rağmen gözleri kısılmış gülümser vaziyette Sofia'ya bakakaldı. "Sen, sen bu kadar atom altı parçacığı ne zaman öğrendin ya?" diye sordu.

Sofia büyük bir keyifle "Sevgilindeki şeylere aşeren bir teksen değilsin herhâlde." dedikten sonra beklemeden devam etti: "Yansıtma, bilinçdışı içeriklerin bilinçli zihne çıkmaya çalıştıklarının göstergesidir. Diğer bir deyişle arketipler, kendilerini ifade ederek fiziki yaşamda somutlaşmak isterler. Bunun neresini anlamadın?"

138 Analitik Psikoloji'nin anima ve animus olarak adlandırdığı arketipler. →MNB (Anima ve animus)

"işte sen bu şekilde söyleyince içimdeki bilim insanı bunu anlamamak için direniyor. Şunu şöyle bilimselliğe yakışır ve elle tutulur, nesnel bir şekilde anlatsana."

Sofia yüzünü buruşturdu. Sitemle " Yahu, var olduğu ve gerçekleştiği şüphesiz olan psikolojik bir süreci daha nasıl nesnel anlatabilirim ki? Ben inançtan söz etmiyorum. Açık ve net olarak *bilmekten* bahsediyorum. Yansıtma kişiye ait bilinçdışı bir özelliğin, bir kusurun ya da bir yeteneğin, başka bir kişi ya da nesneye aitmiş gibi görüldüğü doğal ve olağan bir süreçtir. Mesela kişinin asıl kendine söylemesi gerekeni karşısındakine söylemesi ya da kendine yakıştıramadıklarını başkasına yakıştırmasıdır. Üstelik psikolojinin tüm disiplinlerinde genel kabul görmüş bir gerçekliktir. Nokta. Kabul et artık." diye konuştu.

Gabriel hafifçe başını öne eğdi. " Gerçekten isterim bunu. Ama nasıl çalışıyor? İnsan kendinde olan bir şeyi nasıl olur da başkasınınmış gibi algılar? İşte bu kısmını anlayamıyorum."

Sofia sabırsızca "Bilinçdışı bir süreç de ondan. Bilincin ruhu bile duymadan oluveriyor. Bireyin kendine ait kusur ve yanlışları karşısındakine mal edip kendini karşısındakine yansıtması bilincin farkına varamadığı bir durumdur. Ondan yansıtma diyoruz ya işte. Kişinin kendine ait kabul edilemez özellik ve davranışları sanki karşısındakinin davranış ve özellikleriymiş gibi istemsizce ona yüklemesine yansıtma dememizin neresini anlamıyorsun?" diye cevap verdi.

Gabriel cevap vermeyince Sofia yutkunmak için sustu sonra " Aslında tecrübe kazandığında gerçek bir algı ile yansıtmayı ayırabilmen mümkün çünkü yansıtılan kişiye, nesne ya da duruma dönük güçlü bir duygu veya heyecan dışa vurumu eşlik eder. Bu da arketiplerin işbaşında olduğunun açık bir emaresidir." diye ilave etti.

Gabriel alttan almaya pek hevesli değildi. "Bak işte beni tedirgin eden şey bu. Arketiplerden bizi yöneten gerçek fiziki güçlermiş gibi bahsediyorsun."

Sofia başını salladı. "Eminim tedirginsindir Sayın bilim insanı. Onun için arketiplerin ne olduklarına değil yarattıkları etkilere yoğunlaşmamızı öneriyorum. Bu fikirlerimizi birbirine yaklaştırabilir."

"Tamam. Benim anladığım arketip dediğin şeyler DNA'mıza kodlanmış ve doğanın binlerce yıl içinde hayatta kalabilmek için icat

ettiği davranış kalıpları. Etkilerini ise ölçebilecek bir aletimiz henüz yok."

"Bak Gabriel, bilimsel olmaya çalışacağım, sen de sezgilerine biraz güven. *Kolektif bilinçdışı* konusunu tartışmıştık ya, işte arketipler kolektif bilinçdışının hâkimleridir ya da daha anlamlı gelecekse kolektif bilinçdışının çekirdek yapılarıdır diyebiliriz."

Gabriel dur dur manasında elini salladı. "Off, beni zorluyorsun sevgilim. Her tırnak içinde bilimsel açıklaman mutlaka mistik kavramları çağrıştıran kelimeler içermek zorunda mi?"

Sofia gülümsedi. "Peki, peki. Şöyle söyleyeyim: Daha önce bilinçdışı psişenin, senin görselleştirdiğin şekliyle söylüyorum, kompartımanlara bölünmüş olduğunu konuşmuştuk ya, işte bu kolektif bilinçdışı kompartımanlarının her biri bir arketiptir. Sayısız çeşitlilikte olmalarına rağmen Analitik Psikoloji en belirgin olanlarına isim bile vermistir."139

Gabriel başını sallarken ısrarcı bir tonda "Sen, daha dün bana, bunlar kalıtsal olarak her insanda bulunan, bir şeyi belirli bir yolla deneyimlemeye yönelik öğrenilmemiş eğilimlerdir, demedin mi?" diye sordu.

" Doğru, bunlar herkeste bulunan özdeş psisik yapılardır ve tüm insanlığa has ortak davranış özelliklerini ve tipik deneyimleri başlatma, kontrol etme ve yönlendirme kapasitesine sahip doğal nöropsişik merkezlerdir. Nasıl tam bilimsel bir lisanla anlattım mi? Ama tekrar ediyorum mistisizme kaymadan bunların kökenlerini açıklayamayacağımıza göre, bunların ne olduklarıyla değil, bilincimizde yarattıkları etkileriyle ilgilenelim çünkü bunların yaptığımız şeyler üzerinde düzenleyici bir etkisi olduğu bal gibi ortada."

"Sen şimdi mistisizme kaymadın mi yani? Nasıl bir düzenleyici etkiden bahsediyorsun?"

" Bugünkü kültürümüzü oluşturan insanlığın tüm kesifleri köklerini yaratıcı hayal gücünde buldular. Uygarlığımızı yaratırken insana ve insanlığa dair faydalı ne varsa bunu sezgilerimize borçluyuz. Bu yüzden akla kıyasla hayal gücü niye hor görülür anlamam. Hem sizin Einstein *'Hayal gücü bilgiden daha önemlidir.'* dememiş miydi?"

---

139 Analitik Psikoloji'nin arketiplerinde büyük beşli; Benlik (Self), ego, persona, gölge, anima-animus, olarak isimlendirilirler. → MNB (Ego,gölge, anima, animus)

Gabriel kulağıyla oynamaya başlarken "Demişti, demişti de bugüne kadar aklımızın becerdiği tüm bilimsel, sosyal, felsefi kesifleri kolektif bilinçdışına bağlaman da biraz abartılı oldu." diye cevap verdi.

Sofia hiç lafını sakınıp bükmeden "Evet, kolektif bilinçdışının arketiplerine bağladım." dedi.

Gabriel kinayeli bir sesle "Aklı sıfırladın öyle mi?" diye cevap verdi.

Sofia kızgınlıkla "Ne alakası var şimdi? Bilinç olmadan dünya hatta evrenin var olmasından bahsedemezdik bile. Evreni izleyen ve yorumlayabilen bir bilinçlilik hâli senin tabirinle akıl, varlık bulmanın olmazsa olmaz ön koşuludur ve aynı zamanda herhangi bir şeyin icadı veya entelektüel bir çabanın ürününden çok kâşifin ruhunda yasayan içsel bir zorunluluğun dışa vurumudur. Tabiidir ki bu dışa vurumun ne olduğunu kavrayıp yorumlayabilecek bir akla ihtiyaç var. Zaten yaratıcı insanların aklı sevdiği şeylerle oynamaya bayılır. Aynı seninki gibi." dedi.

Etkilenmiş gözükmeyen Gabriel "Eeee, çelişkiye düşmedin mi şimdi?" diye sordu.

Sofia epey kızgın bir tonla "Aaaaa, inadın tuttu farkındayım ama bu sefer seni sonuna kadar zorlamaya kararlıyım." dedikten sonra söyle devam etti: "Dinle bakalım Mösyö Gabriel. Sana birçok sanatçı, doğa bilimcisi ve filozofun en iyi fikirlerinden bazılarını bilinçdışından birdenbire çıkıveren *işe yarayan rastlantılara* borçlu olduklarını ispat edeceğim. Önce kadimlerden başlayayım. Yunan filozofu Leukippos ve öğrencisi Demokritos atomun parçacıklı yapısıyla parçalanmaz temel birim olduğunu öne sürmüşler. Tarih? M.Ö. 4. yüzyıl. Daha yakınlara geleyim. Pozitivizmin babası René Descartes nedensellik yasasını 'Çünkü Tanrı karar ve hareketlerinden vazgeçmez' diyerek ispat etmeye çalışmış. Ne zaman? 17. yüzyılda. Ah, unutmadan bir de büyük astronom Johannes Kepler'in uzayın teslis140 nedeniyle üç boyutlu olduğuna dair tırnak içinde bilimsel makaleler yayınlamasına hiç değinmeyeyim. Bu saydıklarım bizim modern bilimimizin ne denli *arketipsel fikir* ya da varsayımlardan türemiş olduğunu sana anlatmıyorsa, başka örnekler de verebilirim. Bugün bir altıgen olduğunu bildiğimiz benzen molekülünün neye benzediğini çözmeye

140 Teslis (Ar.) veya Trinité (Fr.) Hristiyan ilahiyatında varlık egemenliğinin baba, oğul ve kutsal ruhta olduğunu ileri süren "üçbirlik" kavramı.

çalışan Alman kimyager Kekulé, rüyasında kuyruğunu ağzına alan bir yılan görünce birdenbire molekül yapısının kapalı bir halka olduğunu anlayıvermişti. Kekulé'nin rüyasında gördüğü yılanın tıpatıp aynısının, M.Ö. 3. yüzyılda Yunanca bir el yazmasında bulunduğunu ilave edeyim. Eh bir de hepimizin bildiği meşhur Dr. Jekyll ve Mr.Hyde romanımız var. Robert Louis Stevenson uzun yıllar boyunca insan tabiatının çift kutuplu doğasına dair güçlü hislerini anlatabileceği bir kurgu aramış durmuş. Gel gör ki bugün herkesin bildiği meşhur romanının dayandığı hikâye kendisine rüyasında görünmüş. Hem de başından sonuna kadar."

Gabriel iki elini havaya kaldırırken "Dur, dur. Tamam. Pes ettim. Sadece çelişkiye düşüp düşmediğini sormuştum." demek zorunda kaldı.

Sofia ciddiyetini bozmadan söyle cevap verdi: "Tekrar cevap vereyim: Düşmedim. Bak benim asıl söylemeye çalıştığım, bilinç ya da akıl bir papağan gibi eğitilebilir ve koşullandırılabilir, diğer taraftan bilinçdışı buna müsaade etmez. Eğer tarafsızlık bir değerse kolektif bilinçdışı çok objektiftir hatta istersen buna objektif psişe de diyebilirsin."

Gabriel biraz tedirginlikle "Durup dururken bizi idare eden gözle görülmeyen bir güce inanmamı bekliyorsun ki bunun benim için ne demek olduğunu.." diye konuştu.

Sofia yüzünü buruştururken sözünü kesti. Sitemle "Dur, dur. Ben şimdi böyle mi söyledim? Gri nöronlarınla açıklayamayacağın bir alana girmekten o kadar korkuyorsun ki beni anlamaya çaba bile sarf etmiyorsun. Arketipler harekete geçebilmek için bir deneyimle tetiklenmeye ihtiyaç duyarlar. Her arketip psişik bir niteliğimizi temsil eder. Bir arketipin harekete geçmesi demek, kolektif bilinçdışında potansiyel olarak bekleyen bu niteliklerin etkinleşmesi demektir ve evet, bu aktivasyon kesinlikle bilincin isteklerine bağlı değildir. Bu seni neden rahatsız ediyor anlayamadım?" diye konuştu.

Gerginliği azaltmak isteyen Gabriel, yumuşak bir sesle "Bu nitelikleri de biliyoruzdur herhâlde?" diye sordu.

Durumu fark eden Sofia önce gülümsedi sonra aynı tonda "Bilmekle kalmiyor aynı anda sonuna kadar yaşıyoruz onları. Korku, tehlike, üstün güç ile mücadele, cinsellik, doğum, ölüm, sevgi, irade, cesaret, üretkenlik daha sayayım mı?" diye cevap verdi.

Gabriel merakla "Bunlar arketip mi?" diye sordu.

Sofia “Bunlar arketiplerin etkisiyle bilincimizde uyanan ya da beliren duygu ve düşünceler. Arketip kendine uygun düşen imgeyi bilince çıkararak davranışlarımızı belirli bir matriks 141 içinde oluşturur. Bu da iç yaşantının duyularla algılanabilecek şekilde dile getirilmesidir." dedikten sonra bir an sustu sonra kısaca "Anlayana tabii." diye ekledi.

Üstüne alınan Gabriel sözcükleri yaya yaya "ispaaat, ispaaat,ispaaat." dedi.

Sinirlendiğini fark ettirmemeyi başaran Sofia "Dünyamızda, arketiplerin elle tutulur, somut, yazılı çizili vücut bulmuş temsilcileri bulunur." diye cevap verince Gabriel kendine hâkim olamayıp deli gibi gülmeye başladı. Kahkahalar arasında zor anlaşılır bir sesle “Uzaylılar." dediği işitildi.

Hep Gabriel şaka yapacak değildi ya. Sofia keyfini çıkararak biraz bekledi sonra alaycı bir sesle "Mitoloji kitaplarından bahsediyorum." dedi.

Gabriel'in gülmesi kesilir kesilmez şöyle devam etti: “Bak canım, mitler arketiplerin bu dünyadaki bir nevi beden bulmuş temsilcileri. Hatta sanat, din, efsane ve masal kahramanlarının da öyle olduğunu ilave edebilirim. Bu yolla kendilerini ifade ederek bireysel ruhta ortaya çıkarlar. Üstelik ırk, renk, yaş, coğrafi konum, cins farkı gütmeden tüm insanlarda aynı etkiyi uyandırırlar. Mesela doğum, ölüm, ebeveynlerden ayrılmak, evlilik, gibi olaylar Çinlilerle İngilizlerde farklı bir etki yaratıyor mu? Hayır değil mi? Diğer ana arketipsel imgeler olan ana, baba, şeytan, Tanrı, yaşlı bilge adam, yaşlı bilge kadın, kahraman ve üçkâğıtçının da etkileri buna benzemektedir."

Gabriel boş gözlerle bakakalmıştı. Sofia tepki vermesine zaman tanımadan “Dur ben sana Amerika'nın bayıldığın Hollywood filmlerinde arketipleri kullanarak dünyada nasıl kültürel bir nüfuz tesis edebildiğini anlatayım." dedi.

Gabriel başını evet manasında sallayıp ilgisini belli edecek şekilde gözlerini ona dikerek beklemeye başladı.

Sofia "Hollywood'da çekilen filmlerin neredeyse tamamının kahramanları insan ruhunda yasayan bir arketipi tetiklediğinden

---

141 Matriks: Bir nesneye biçim veren veya dayanak olan şey.

istemsizce onlara tutuluruz. Mesela süper kahramanların tamamı arketipseldir. Bu da Amerikan devletine dünya pazarlarına nüfuz ederek bizi yönlendirme ve ileride yapacaklarına hazırlama imkânı tanıyor. İnanmıyorsan Noam Chomsky'nin *Rızanın İmalatı* kitabini okumanı tavsiye ederim." diye konuştu.

Gabriel gülümserken " Çok ilginç şeyler anlatıyorsun. Mutlaka okuyacağım." diye cevap verdi.

Sofia şefkatle baktı. "Dur bakayım. Ben bir ara bu sinema karakterlerinin arketipsel karşılıklarını çözümleyip bir makale için bir yerlere yazmıştım. Şu rafta olması gereken bir kitabın içine koymuş olmalıyım. Bekle, bekle." dedikten sonra eline aldığı kalın bir kitabın içinden çıkardığı kâğıt parçasıyla gelip yanına oturdu. "Bak şimdi. Notlarımdan aynen okuyorum: İlk örnek Uzay Yolu dizisindeki Kaptan Kirk'ü oynayan William Shatner. Baba filminde Don Corleone'yi oynayan Marlon Brando da olabilir. Bu karakter *Lider* arketipidir. Katı, kararlı, taviz vermez, otoriter ve sonuç odaklı. İkincisi Asi *Delikanlı* ya da *Kötü Çocuk* diyelim. Bununla Good Will Hunting'deki Matt Damon birebir örtüşür mesela. Rebel Without a Cause'daki James Dean de öyle."

Sofia parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirerek "Sonra, ne olabilir, evet *Arkadaş* arketipi. Sevimli, güvenilir, nazik, kibar, insanları kırmaktan çekindiği için gereğinden fazla pasif, bu da Yüzüklerin Efendisi'ndeki Samwise Gamgee." diye devam etti.

Gabriel keyifli bir sesle "Çok iyi. Başka?" diye sordu.

Sofia " Bayağı eski film kahramanı koymuşum. Yenilerden arıyorum. Bakalım. Ah, tabii ya. Russell Crowe dersem ne dersin?" diye konuştu.

"Gladyatör derim."

Sofia gülümsedi. " Doğru. Gladyatör Savaşçı arketipidir: Asil ruhlu, ölümden korkmayan, gururlu ve onuruna düşkün bir kurtarıcı."

Gabriel başıyla onaylarken "Hep erkek saydın. Dişi karakter yok mu?"diye sordu.

"Olmaz mi? Hem senin de çok sevdiğin bir karakter var: Sigourney Weaver?"

Gabriel bir kahkaha attı. Ellerini kaldırıp sallarken "Alien,alien! Korkudan neredeyse kucağımda seyrettiğin film." diye bağırdı.

Sofia gülümsedi. Muzip bir bakışla "O zamanlar kucağında Maude vardı unuttun mu?" dedi.

Gabriel bir insanın atabileceği en hınzır bakışı attıktan sonra uzata uzata "İkinize de yer açardık canım." diye cevap verdi.

Sofia kahkaha ile boğulma arası bir ses çıkardı. Yarım ağızla "Şu anda burnunu nerelere sokuşturduğunu bir bilsen eminim küçük dilini yutardın." dedi.

Gabriel ciddileşti." Ne?"

-Bos ver.

-Ne ya?

- Boş ver dedim ya.

- Aaaa, olur mu şimdi böyle?

"Olur olur. Bak Alien'in kadın kahramanı yani *Dişi Kahraman* arketipi tam bir görev insanıdır. Kendini adar, amacına ulaşmak için her yola başvurur ve hiçbir zaman vazgeçmez."

Gabriel gülerken "O kesin bak. Çekilen devam filmi dördüncü mü beşinci mi?" diye sordu.

Sofia kısık kısık güldü. "Ben üçten sonra saymayı bıraktım." diye cevap verdi.

Gabriel "Doğrusu, bravo. Konuyu çok iyi çalışmışsın. Şu makaleni de okumak isterim." dedikten sonra sağa sola tükürür gibi yaparak "Tü tütü tü. Mashallaaa, Mashallaaa." dedi.

Sofia gülmemek için kendini zor tutarken "Sen de sayemde maşallah demeyi çok iyi öğrenmişsin, maşallah." dedi.

Gabriel ona kısa bir bakış attıktan sonra ani bir huzursuzluk hissetti. Bunu müthiş bir sıcaklık hissi takip etti. Sanki alevler içinde yanıyor gibiydi. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama başaramadı. Gözlerini Sofia'ya dikip hiçbir tepki vermeden öylece durdu. Edecek iki kelam bulamaması dışında aslında içinden konuşmak da gelmez olmuştu. Sadece bos bakıyordu. Kendini bu kadına aşırı bağımlı hissetmenin duygusal ağırlığına, bir de bu hayati konularda bir bilinmeze sürüklendiği duygusu eklenmişti. Bir an, içinden gelen öfkeye kapıldı. Ne oluyordu böyle? Ona doğru attığın her adım kendisini asla kabul edemeyeceği alanların sınırlarında bulmasıyla sonuçlanıyordu. Bu kadarı da fazlaydı doğrusu. Artık gemleri eline almanın zamanı gelmiş de geçmişti bile. Derhâl bu saçmalığa son vermeli, bu kadını susturmalı ve haddini

bildirmeliydi. Gözlerinden geçen kapkara bir bulutun gölgesi yüzüne yansıdığında Sofia bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Önce bir adım geri çekildi sonra Gabriel'e dikkatlice odaklandığında pek çok danışanında daha önce defalarca gördüğü ifadeyi hemen tanıdı.

Gabriel konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Sofia "Burası çok sıcak." diyerek üzerindeki bol kazağı çıkarmaya başladı. Kazak, sahibinin ellerinde çıkmaya yeltendiğinde takıldığı ince atleti de yanına alıp yukarıya kaldırınca görünen bir yarım memenin o dingin gücü duruma hâkim oldu. Gabriel tekrar konuşmayı denedi ama içindeki öfke neredeyse sönmüş, ne söyleyeceğini dahi unutmuştu. Gözleri, Sofia'nın ona şefkatle bakan gözlerine takıldığında gülümsedi. Sofia takınabileceği en yumuşak ses tonuyla "Sevgilim benim. Benden ispat istemek için kendini yırtmana gerek kalmadı. Artık bir arketipin ne menem bir şey olduğunu biliyorsun." dedi.

Şaşkınlık içindeki Gabriel kulağını çekiştire çekiştire yitik bir sesle "Nasıl ama? Oh putain! Bana ne oldu böyle? Hem, sen nasıl anladın?" diye sordu.

Sofia kolunu boynuna dolarken "Mesleğimde sayısız kere, kontrolünü bir arketipe bırakmak zorunda kalmış bilincin nasıl davrandığına tanık oldum. Neler hissettiğini ve neye maruz kaldığın çok iyi biliyorum. Çekinmene gerek yok, ruhunun en derininden gelen dehşetli bir gücün etkisinde olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim." diye cevap verdi.

Gabriel pişmanlığı çok açık sesle "Az kaldı seni kıracak laflar söyleyecektim. Bir anlığına da olsa kontrolümü tamamen kaybetmiş hissettim. Üstelik seni bu kadar yoğun yaşarken olacak şey mi? Resmen beni ele geçirdi." diye cevap verdi.

Sofia sevecen bir gülücük attı, şefkatle "Sabotajcı bu. Kısa bir süre onun eline düşmüşsün." dedi.

"Sabotajcı mi? Böyle bir arketip mi var?"

"Hemen herkeste mevcuttur. Mesela verdiğimiz bir kararı aniden uygulamaktan vazgeçtiğimizde, ne bileyim rejimi bir gün sonra bırakmak gibi, ya da sigarayı bıraktıktan hemen sonra tekrar başlamak için kendimize bahaneler bulmaya çalıştığımızda, ya da bir işi başarmak için çabalarken aniden mazeretler üretmeye başladığımızda, nasıl söyleyeyim, aman boş ver başaracağım da ne değişecek, bu kadar

çabaya değer mi gibi yargılar öne sürdüğümüzde Sabotajcı iş üstünde demektir."

Neşesi yerine gelen Gabriel şakacı bir tonda "Vay canına, vay canına,vay canına. Yine de son anda da olsa, kontrolü geri aldım bak. Güç bendeydi ona göre." dedi.

Sofia küçük bir kahkaha ile "Ne demezsin? Yine de sana tam zamanında yardım etmesem kim bilir neler olurdu?" dedi.

Gabriel şaşırmıştı. Merakla "Yardım mı? Gerçekten mi? Nasıl?" diye **sordu.**

Sofia utangaç bir ifadeyle "E kazağımı çıkardım işte." diye cevap verdi.

Gabriel büyük bir kahkaha attı. Keyifli bir sesle "Doğru söze ne demeli. O anda tam konuşmaya niyet etmiştim ki bir de baktım, ne diyeceğimi bile unutmuşum." diye konuştu.

Sofia başını sallarken " Psikolojik açıdan gerçek aşkın hüküm sürdüğü yerde güç istencine bir yönelim olamayacağı gibi, gücün baskın hâle geldiği durumlarda aşktan bahis bile edilemez. Anlayacağın biri diğerinin gölgesidir." dedi.

Gabriel sen şakrak bir sesle "Off. Cümleye bak. Kısacası sen efendi Eros'u davet edince Sabotajcı arkasına bakmadan kaçmış desene. Çok ilginç doğrusu." dedi.

Sofia yüzünde hınzır bir gülümseme ile sordu: "Hazır seni sarsmışken devam edeyim mi ne dersin?"

Gabriel tedirgin bir sesle "Dahası mı var?" diye cevap verdi.

" Şu günlerdir kafamı kurcalayan ruhumda mevcut olan benim üretmediğim şeyler meselesinden bahsedecektim."

Gabriel çok ilgili bir sesle "Aha! Bazı cevaplar bulmuşa benziyorsun." dedi.

Sofia ciddi bir ifadeyle söyle konuştu: "Hatırlasana ne demiştim? Bunlar benden değil, kendilerini üretiyorlar ve yaşamlarını benden bağımsız sürdürüyorlar, kontrol edemediğim otonom bir güce sahipler, üstelik o kadar güçlüler ki, bana fark ettirmeden istedikleri yönde karar vermemi bile sağlıyorlar."

" Evet hatırlıyorum. Restoranda ilk buluştuğumuz gün aynen böyle demiştin."

Sofia ciddi bir sesle "Eh, iyi o zaman, söyle bakalım bu tanımlar sana yabancı geliyor mu?" diye sordu.

Gabriel kısa bir süre düşündükten sonra gözlerini kocaman açarak heyecanlı bir sesle bağırdı: "Vay be! Arketiplere benziyorlar!"

Sofia keyiflenmişti, neşeyle "Değil mi?" dedi.

Gabriel az önce yaşadıklarını düşündü, daha önce de sayısız kereler kendini katbekat aşan bu gücün etkisine girmiş olmalıydı ama bunun farkına varmadığı aşikârdı. Şimdi, Sofia'nın yönlendirmeleri sayesinde kazandığı farkındalık analitik çalışan beyninde kıvılcımlar çakmasına neden oluyordu. Bir saniye kadar sessizce bekledikten sonra aniden yerinden kalkarak "Benim şu yarım kalan konyak şişesini bir ziyaret etmem lazım." dedi. Mutfağa doğru yürürken çok Fransız aksanlı bir Türkçe denemesiyle " Alla-inn-em-ri." diye ilave etti.

İçkisini bardağa dökerken Sofia'nın bir süredir anlattıklarının harmonik bir düzende birbirlerine bağlı olduklarını düşündü. Her şey kendi içinde çok dengeli, çok tutarlıydı. Bu durum, sohbetin başından beri ilgisini çekiyordu çekmesine ama özellikle karşıt çiftleri teorisinin kendi çalışmasıyla gösterdiği benzerlikleri fark edince, ruh ve maddenin evreni oluşturan aynı özün farklı iki kutbunu temsil edip etmediğini merak etmeye başlamıştı. Şimdi, sevgilisinin ağzından, bazı arketiplerin karşıtları dengeleyici çiftler olarak davrandıkları konusunda duydukları, uzun süredir peşine düştüğü bir probleme yeni bir çözüm yolu önerebilme ihtimalini doğurmuştu. Konyak içmek bu konuda düşünecek zamanı bulmanın bahanesiydi. Sofia'nın arketipleri sadece psikolojik açıdan değerlendirmesi çok normaldi ama bir Kuantum Fizikçisi bakış açısıyla bu yaklaşımın tarif edilmez yeni ufuklar açabileceği sezgisi tüm benliğini sardı. Kendisini, açıklayamadığı bir problemi matematikteki tensörler 142 vasıtasıyla kâğıt üstünde ispat ettiğinde duyduğu hazzın aynısını yasarken yakaladı. Hafifçe gülümsedi. Sofia şu anda aklını okuyabilse 'Ben sana herhangi bir şeyin icadı entelektüel bir çabanın ürününden çok kâşifin ruhunda yaşayan içsel bir zorunluluğun kendini gerçekleştirmesidir dememiş miydim? Bu, tüm icatlarımızı arketiplere borçlu olduğumuzun

142 Matematikte tensör, çok boyutlu verinin simgelenebildiği geometrik bir nesnedir.Skaler denilen yönsüz nicel büyüklükler, vektör denilen yönlü büyüklükler ve matris denilen iki boyutlu nesneler birer tensördür. Tensör, tüm bu nesnelerin genelleştirilmiş halidir ve çok boyutlu veri kümeleri için kullanılır.

ispatidir işte.' diyeceğini biliyordu. Biraz da bu yüzden uzaklaşmak ihtiyacı hissetmişti. Baskı altında kalmadan bu konu üzerine acil yoğunlaşma ihtiyacı öncelikli bir hâl almıştı. Konyağı bardağa boca ettikten sonra yeterince vakit kazanamadığını anlayıp sevgilisine "Canımın içi tuvalete giriyorum, hemen döneceğim." diye seslendi.

Pantolonu ayağında, tuvalet kapağının üzerinde otururken kapının arkasına yapıştırılmış Dr. Jekyll & Mr. Hyde filminin afisine bakıp 'Olabilir mi? Bunun bizim Kuantum Fiziğindeki Çift Yarık Deneyi143 ile bir bağlantısı olabilir mi? Şu arketip denen şey, her ne ise artık, fiziki olaylarla onları inceleyen bilim insanının zihni arasındaki bağlantıyı kuran aracı olabilir mi? Ama psişik olduğu apaçık olan bir süreç nasıl olur da maddesel bir şeye bağlanır? Olacak iş değil, etki altında kalıyorum herhâlde. Yine de bir anlığına, sanki çok önemli bir şey gözümden kaçıyormuş hissine kapıldım.' diye düşündü. Ardından "hissine kapılmak' mı? Ben mi?' diye düşünüp kendine güldü.

Ayağa kalkıp ellerini yıkarken 'Ya Sofia haklıysa ve gerçekten de karar anında arketip ya da adı neyse artık, denetleyemediğimiz güçlerin etkisine maruz kalıyorsak, işte o zaman kelimenin tam manasıyla *her şey olasıdır.'* diye tekrar düşünmekten kendini alıkoyamadı. Ürperdi. Bu müthiş bir belirsizlik demekti. Gerçek ve düş, iyilik ve kötülük aynı anda başımıza gelebilirdi. Gerçi bu fikre mesleği nedeniyle aşinaydı ama kuantum dünyasının gözle görülmez evreninde dolanmakla gerçek hayatta yaşamak o kadar farklı şeylerdi ki zeminin ayaklarının altından kayacağı düşüncesi onu büyük bir huzursuzluğa sürükledi. İşte yine tehlikeli sulardaydı. Aklına yüzlerce soru düşüyordu. Onlardan birine takıldı. Bugüne kadar pek çok aşk yaşamıştı. Evet, şu anda yaşadığı çok farklıydı ama her seferinde böyle başlamıyor muydu? Bir gayzere rahmet okutacak kadar şehvet tüten vücutlar kısa bir süre sonra bir morg çekmecesine tıkılmış cesetlere dönüşmüyor muydu? Sanki kozmik bir kural varmış gibi daha önce yaşadığı birkaç ciddi ilişkisi hatta karısı Maude ile olanı bile bu kaçınılmaz sondan muaf olamamıştı. Oysa karısıyla olan ilişkisinin başında da bu seferki gerçek diye düşündüğünü çok iyi hatırlıyordu. Genç olsa da çok deneyimli olan biri için, ciddiye aldığı hemen her ilişkisinin sonunda ne gaflet ki yanılmıştı. Hem de çok fena yanılmıştı. Canı her seferinde biraz daha yanmış,

---

143 Young deneyi olarak da bilinen çift yarık deneyi, madde ve enerjinin gözlemcinin eylemine bağlı olarak aynı anda hem dalga hem de parçacık özellikleri sergileyebileceğini gösterir.

sonunda çaresiz, hemen her fâninin yaptığını yaparak elinden bir şey gelmediğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Üstelik diğer insanlarla kıyaslandığında bir avantajı vardı çünkü o bir bilim insanıydı. Pekâlâ, yaşadığı aşkları her şeyden önce birer deney olarak görebilirdi. Böylece başarı ve başarısızlığı da sadece birer cevap olarak kabul etmesi mümkün olurdu. Hem cevaplar, kötü bile olsalar, incinmiş duygular kadar acı vermezlerdi. Bu onu, evrende var olan her şey gibi aşkın da yavaş yavaş dönüşüp sonunda öldüğüne inanmanın en doğru yol olduğu sonucuna götürmüştü.

Gabriel'in geçmişindeki ilişkilere baktığımızda bunun işe yaradığını söyleyebiliriz. En azından düne kadar. Bugün ise, bu tapınağı andıran evin kütüphanesinde, her birinin yaralayıp sonuncusunun öldürdüğü saniyelere meydan okuyacak, hiç yaşlanmayacak, belki de ölmeyecek bir ilişkiyi sonunda bulduğuna emindi. Yine de bilim insani tarafı buna bir açıklama aramadan duramıyordu. Bu seferkinin önceki ilişkilerinden farkı neydi? Acaba yıllardır arkadaş olduktan sonra şimdi aşka düşmüş olmaları nedenlerden biri olabilir miydi? Yoksa Sofia'nın bahsettiği bilinçdışı güçler mi devredeydi? 'Daha neler! Günlerdir bu konuların içinde olmak beni de yolumdan çıkardı.' diye düşündü. Sonra aniden çok tuhaf bir dürtüye kapıldı. Hiç deneyimlemediği, çok derinlerden gelen bir duyguydu bu. Tanımlayamadığı ama bildiği, açıklayamayacağı ama körü körüne inanabileceği, hatta bayrağını taşıyacak kadar ardından yürüyebileceği güçte bir etkiyi ta iliklerine kadar hissetti. Gözlerini kaldırıp sevdiği kadını düşündü. Önünde beliren bir imgede, kadını kalın bir kazak giymiş, yanında sıcak bir çay fincanı, bacaklarını karnına çekmiş hâlde gömüldüğü kitaba belli belirsiz gülümseyerek bakıyordu. Bu hâliyle daha birkaç saat önce altında inleyen kadınla alakası olmadığı şüphesizdi. Yine de onu düşünmenin bile içinde bir şeylerin harekete geçmesine yetmesi derin bir anlam içermiyor muydu? Sonra sadece o dolgun memelerini, nefesini ve teninin kokusunu sevmekle kalmadığını fark etti. Aynı yoğunlukta hisleri; onun kitaplara tapınmasına, bilgiye olan açlığına, durmadan dinlenmeden hayata ve onun getirdiklerine duyduğu meraka da duyumsadığını düşündü. Ve işte galiba ilk defa o anda gerçekten anladı*: Aynı iç görü düzeyine sahip iki kişi, uzun ve sürdürülebilir bir mutluluğun olmazsa olmaz ön şartıydı.* Sofia sadece cinselliğine değil, aynı zamanda ruhaniliğine de dokunuyordu.

Sofia'nın 'açıktım' diye seslenmesiyle düşüncelerinden koptu. Geri döndüğünde Sofia'yı mutfakta ızgaranın üzerine köfteleri dizerken buldu. Onu görünce "Köfte, salata en sevdiğim yemek." dedi.

Sofia "Bir de sarımsaklı cacık yapıyorum." diye cevap verdi.

Masaya oturmuş olsa da aklının başka yerlerde olduğu her hâlinden belli olan Gabriel kulağını çekiştirirken, onun sessizce önündeki köfte tabağına bakıp kaldığını bir süre sonra fark eden Sofia merakla sordu." Aniden daldın. Bir sorun mu var sevgilim?"

Gabriel kısa bir sessizlikten sonra kuru bir sesle konuştu. "Bir sezgi diyelim. Sayende onları daha bir ciddiye alır oldum. Babanın bana olan aşırı ilgisinin az önce tuvaletteyken aklıma gelen *uzun* ve *sürdürülebilir bir mutluluğun olmazsa olmaz ön şartı* denen şeyle ilgisi olabilir mi diye düşündüm bir an. Sence olabilir mi?"



Ve şimdi, Sibylla Kehanet Kitapları'nını 44 şöyle dediği Kova Çağı'na geçiyoruz:
Luciferi vires accendit Aquarius acres.
(Kova, Lucifer'in vahşi güçlerini alevlendirir.)

Carl Gustav Jung
İsviçreli Psıkıyatr. Analitik Psikoloji'nin kurucu babası.
Mektuplar Cilt 2 Sayfa 229
XX.yy.

Fırtına Öncesi Sessizlik

Marius koca gövdesini eğlence parkının gösteri havuzunda oyun oynayan bir balina misali odanın bir tarafından diğerine sürüklerken son derece estetik görünüyordu. Tabi öyle olması ya da gözünüze o anda güzel gelmesi sizi aldatmamalıydı, çünkü maazallah size bir şekilde çarpsa, hatta sadece dokunsa bile sonuçları pek keyifli olmazdı. Bunu meşhur öfkesi için de söyleyebilirdiniz.

“Anlamıyorum, kesinlikle anlamıyorum..." diye söylenirken belki de ona en yakın kişi olan Frer Jean naifçe “Neyi anlamıyorsun Marius?” diye sordu.

Marius sinirini belli etmekten hiç çekinmeyen bir tonda "Neyi olacak? Panayırda tüfekle vurulmayı bekleyen şişeler gibiyiz. Bizi kim biliyor? Kim tanıyor da önce Olivier katlediliyor, fasikülü çalınıyor, ardından dünyanın iki ucundaki Efendi Djü-dschi ile Henry Goetellmann aynı anda saldırıya uğruyor? Büyük Sır Üstadı’nın uyardığı gibi en yakın çemberimizde bir hain olduğu kesin ama bu kim olabilir? Muhafızların

144 Antik Roma Krallık Dönemi'ne ait olduğu söylenen LibrI Sibyllini, Sibylla adinda gizemli bir kadın tarafından Roma'ya getirildiği ve geleceği öngördüğüne inanılan kitaplardır. Roma halkının afetler, felaketler ve savaşlarla bu kitaplar sayesinde başa çıktığı söylenir.

yerini bilen kaç kişiyiz Jean? 6 mi 7 mi? Bir de bu yapılanlar bayağı organize işler gibi duruyor. Aynı anda 2 muhafiza birden saldırmak nedir yani? Ya bunu bütün fasikül muhafizlarına aynı anda yapabilecek gücü varsa bu hainin? O zaman Magnum Opus Gnostica'nin bütün fasiküllerini ele geçirmiş olur. Ne yaparız?" diye konuştu.

Jean alçak bir sesle "Haklısın, çok haklısın. 2000 yıldır hiç tanık olmadığımız durumlar." diye konuştu.

Marius bir süre sessiz kaldıktan sonra çok kararlı bir sesle "Oturup beklemek hata galiba. Sonunda bizi keklik gibi avlayacaklar." dedi.

Jean ondan daha kararlı bir sesle "Ya da harekete geçmemiz için bizi tahrik etmeye çalışıyorlar. Büyük Sır Üstadı bunu öngörüp bizi uyarmış olmalı." diye cevap verdi.

Marius başını sallayıp "Haini tanımıyoruz, karakterini bilmiyoruz. Bu dediğin de çok mümkün." dedi.

Jean kuruca "O zaman Büyük Sır Üstadı'nın yargısına güvenmemiz akıllıca olur." dedi.

Frer Marius her zaman oturduğu geniş koltuğa yerleşirken "Bir de su Cağ Dönümü meselesinin bu yaşadıklarımızla aynı zamana denk gelmesine ne diyorsun?" diye sordu.

Jean şaşkın bir sesle sordu; "Ne yani, bir bağlantı olduğunu mu ima ediyorsun?"

Marius yüzünü buruşturdu. "Ne iması, düz soruyorum! Lucifer'in vahşi güçleri geliyor üzerimize. Roma'da intihar saldırısı ne demek ya? Roma'yı bir kere görüp de ölmeyi düşünen biri olabilir mi? Arketiplerin en karanlık çehresi bir kere yürüyüşe geçti mi neler olabileceğini en iyi sen biliyorsun." diye konuştu.

Jean tedirginlikle "Eyvah ki ne eyvah." diyebildi.

Marius az önce oturduğu yerden tekrar ayağa kalktı. Bunu koltuğun kollarından destek almadan yapması Jean'ın dikkatinden kaçmadı.' Bir karar verdi.' diye düşündü. 'Karar vermeye görsün dünyanın en şişman 100 metreci atleti kesiliyor..!

Marius kararlı bir sesle " Büyük Sır Üstadı haklı olabilir ama ben beklemek istemiyorum. Bizimle ilgili kim varsa hepsini oyuna alacağım. Herkes ama herkes hazır olmalı. Bütün seksiyonlar, Ruhçular ve hatta yeni yetmeler dahil." diye konuştu.

Jean şaşkın bir sesle "Yeni yetmeler mi? Gerçekten mi?" diye sordu.

Marius kapıya doğru yürümeye başlarken “Evet Jean, gerçekten." diye cevap verdi.

Jean olduğu yerde çakılı düşünceli düşünceli yere bakarken Marius seslendi. “Yürüyelim Frer Jean kardeş, yürüyelim."

Jean kendine geldi ama yürümeden önce aklına takılanı sormak zorundaydı. Kısık bir sesle “Yani yeni yetmelere bütün yeni yetmeler dahil mi?" diye sordu.

Marius ardına bile bakmadan eliyle yürü işareti yapıp kapıdan çıktı ama ardından kimsenin gelmediğini anlayınca durup arkasına baktı. Frer Jean tam kapının eşiğinde durmuş kendi kendine konuşur gibi dudak hareketleri yapıyor ama ses çıkaramıyordu. Nihayet "Yani o da dahil mi? Sofia da..." demek üzereydi ki Marius bu sefer kükredi:

“Yürüyelim dedim Jean, soru soralım demedim."

Birini cildin sonu

Ikinci Cilt
Büyük Sır Üstadı
Isik Bakiresi'nin Yolu

Üçüncü Cilt
Büyük Sır Üstadı
Kali

Dördüncü Cilt
Büyük Sır Üstadı
Kötülük Cicekleri
2024'te yayınlanacaktır.)

Meraklısı için notlar:

Kısaltmalar: Alm. Almanca, Ana. Psi. Analitik Psikoloji, Ar. Arapca,Aram.Aramice, Far. Farsca, Fr. Fransizca, İbr. Ibranice, Îng. Ingilizce, İsp.ispanyolca, it. Italyanca, Jap. Japonca, Lat. Latince, Osm. T. Osmanl Türkçesi, Psi. Psikoloji, Yun. Yunanca, Hint. Hintçe, Sans. Sanskritçe, Kelt.Keltce,Cin.Cince.

Agnosticism:(İng.) Agnostisizm olarak dilimize geçmiştir. Bilinmezcilik ya da bilinemezcilik; teolojik anlamda Tanrı'nın varlığının ya da yokluğunun, bilimsel olarak da evrenin nereden türediğinin bilinmediğini veya bilinemeyeceğini ileri süren felsefi bir akımdır. Bu akımın takipçilerine agnostik veya bilinemezci denir. Agnostisizmin iki türü vardır. Zayıf agnostisizme göre hiç kimsenin Tanrı hakkında bir bilgisi yoktur, ancak bu belki bilinebilir; güçlü agnostisizme göre ise Tanrı hiçbir şekilde bilinemez. Agnostisizm genel olarak olaylara kuşkucu yaklaşır, kuşkucu sorular sorar ve yanıtları kuşku ile bulmaya çalışır. Agnostisizm, ateizm ile aynı şey değildir. Ateizm, Tanrı'nın var olmadığını veya var olamayacağını savunur. Buna rağmen, agnostisizm Tanrı'nın var olup olmadığının bilinmediğini veya asla bilinemeyeceğini savunur.

Aktif İmgelem: Analitik Psikoloji'nin kullandığı bu yöntem ile bilinçsiz içerikler bilinç kapsamına alınabilmektedir. Bunun için bireyin ruhunda kendini açığa vuran sembollerden yararlanılır. Sağaltım süresince, bilinçdışındaki içerikler sadece bilinç tarafından algılanmakla kalmayıp onlar üzerinde yönlendirmeler yapılarak farklılaşmaları amaçlanır. Böylelikle birey onlarla bütünleşir.

Albert Einstein: 1879-1955 yılları arasında yaşamış olan Alman asıllı ABD'li fizikçi. 20. yüzyılın başlarında geliştirdiği teorileriyle Fizik bilimi üzerinde devrimci etkileri olmuştur. Teorileri yalnızca Newton fiziğinden değil, Öklid geometrisinden de kopuşu simgeler. Çalışmaları modern bilimi büyük ölçüde etkilemiştir. Çalışmaları üç bölüme ayrılabilir. Birincisi Newton mekaniğinin uygulanabildiği alanı kısıtlayan ve kütle ile enerjinin aynı tözün farklı tezahürleri olduğunu gösteren Özel Görecelik (1905);ikincisi hareket eden nesnelerin dört boyutlu bir evrene ait çekim teorisini veren Genel Görecelik (1916) ve en nihayetinde elektromanyetik kuvvet ile kütle çekimini aynı formülde birleştirmeye çalışan teori denemeleri. İlk iki teorinin geçerliliği atom fiziği ve astronomi alanında yapılan deneylerle çok başarılı bir biçimde kanıtlanmıştır. Einstein'ı sadece büyük bir bilim insanı olarak değerlendirmek yeterli değildir çünkü o aynı zamanda önemli bir düşünürdür. Kant, Hume ve Mach'tan etkilenen Einstein etik, toplum ve

kültürle ilgili genel düşünceleri yanında, bir bilim felsefesi düşünürü olarak da ün kazanmıştır. Bütün hayatı boyunca büyük bir pasifist (savaş ve şiddet karşıtı) olmuştur. Tarihe mal olmuş pek çok özlü sözü bulunan Einstein atom ile ilgili olarak: "Ben atomu iyi bir şey için keşfettim ama insanlar atomla birbirlerini öldürüyorlar." demiştir.

Alfred Rosenberg: 1934'ten itibaren Nazi partisinin bütün manevi ve ideolojik eğitim ve öğretim işlerinden sorumlu olmuştur. ilk kuruluş yıllarında partinin şef ideoloğu olarak görev almış ve hareketin filozofu olarak anılmıştır. Hitler'i iktidara hazırlayan etmenlerin en önemlilerindendir. Daha sonra özellikle SS'lerin siyasi kontrolü ele almaya başlamasıyla Himmler tarafından gözden düşürülmüş ve Hitler'in yakın çevresinden uzaklaştırılmıştır.

Altın Şafak Hermetik Cemiyeti: Hermetic Order of the Golden Dawn (ing.). Kuruluşu 1888 yılına dayanan okült ve maji pratikleri (kabala,astroloji, kadim Mısır büyüleri) yanı sıra mistik ve ezoterik öğretileri içeren İngiliz inisiyatik bir cemiyettir. Hermetik temelde olmasına rağmen üyeleri arasında Pagan, Gnostik, Yahudi ve Hristiyan inançlıları da bulunmaktaydı. En önemli isimleri Samuel MacGregor-Mathers, Aleister Crowley, A. E.Waite ve Israel Regardie'dir.

Analitik Psikoloji: İsviçreli psikiyatr Carl Gustav Jung'un kendi ruhbilim metodunu Sigmund Freud'un psikanaliz ekolünden ayırt etmek için kullandığı ad. Jung Psikolojisi veya Derinlikler Psikolojisi de denir. Analitik Psikoloji ile Freud'un psikanalizi arasındaki temel görüş ayrılığı libidonun niteliği ile ilgilidir. Freud'a göre libido cinsel ağırlıklı bir kavram iken Jung kavrama çok daha geniş bir perspektiften yaklaşmıştır. Jung libidoyu sadece cinsellikle sınırlamaktansa genel olarak tüm hayati faaliyetleri kapsayacak şekilde bir nevi ″ hayat enerjisi ″ olarak görmekteydi. Jung libidonun sadece cinsellikle sinirli kalmasını hiçbir zaman kabullenememiş, cinselliğin Freud tarafından neredeyse bir dogma gibi tek gerçek olarak sunulmasından rahatsız olmuş ve sonunda bu nedenle araları fikrî olarak açılmıştır. Fakat asıl kopmaya neden olan şey Jung'un bilinçdışı kavramına üçüncü bir boyut, kolektif bilinçdışı kavramını eklemesidir.1912 yılında yayınladığı ″ Bilinçdışının Psikolojisi″ kitabında Jung, psişe kavramını ″bilinç - kişisel bilinçdışı - kolektif bilinçdışı" olarak sınıflandırdıktan sonra psikanaliz ekolü ile tamamen koparak kendi ekolünü kurmuştur. Analitik Psikoloji davranış ve uyumu yöneten ruhsal süreçlerin bilinçdışında bulunduğunu savunur.

Anima ve **Animus**: Analitik Psikoloji'de kişisel kompleksler. Aynı zamanda bir erkeğin bilinçdışı dişil doğasını ve bir kadının bilinçdışı eril doğasını

simgeleyen arketiplerin kişileştirilmesidir. Anima erkeğin bilinçdışı kalmış dişil yanı iken Animus kadının bilinçdışı kalmış eril yanıdır. Bu çift cinsellik biyolojik bir gerçekliktir ve dişi ya da erkek olmak buna karar veren genlerin sayısına bağlıdır. Çekinik kalan genler, karşıt bir kişilik oluştururlar ve bu durum bilinçdışı kalır. İnsan davranışını düzenledikleri için en etkin iki ilk örnek bunlardır. Projeksiyon (yansıtma)mekanizmasından sorumludurlar. Aynı gölge arketipi gibi bunlar da bilinçdışı olduğundan, daima bilinçsiz olarak karsı cinse yansıtılır. Anima/Animus yansıtması potansiyel eşinde karşılık bulur ve bu durum, kişiye diğer yarısını bulmuş olduğu duygusunu yasatarak kendini tamamlanmış hissetmesini sağlar. İlk görüşte aşk fenomeni kaynağını bu yansıtmalardan bulmaktadır. C.G. Jung: "Her erkek, içinde, o ya da bu kadına ait olmayan sonsuz bir kadın imgesi taşır. Bu imge özünde bilinçdışıdır ve erkeğin organik sistemindeki asıl kadın biçiminin, yani bir arketipin, kalıtımsal bir öğesidir. Bu asıl imge, kadınlığın tüm atasal deneyimlerinin ve o güne dek kadınlığın bıraktığı izlerin bir birikiminden oluşur. İmge bilinçdışı olduğu için sevilene bilinçsizce yansıtılır. Tutkuya ya da nefrete neden olan budur."

Anima erkeğin ruhu olarak işlev görürken, kadının animusu bilinçdışı bir akıl gibi davranır. Buna bağlı olarak animus ″Baba Logos″, anima ″Anne Eros″ ilkesinin doğada temsil edilen tipik özelliklerine uygun davranir.Bunlar anima için nezaket, hassasiyet, sabır, alıcılık, doğaya yakınlık,affetmeye hazır olmak, animus içinse kendine güven, kontrol etme isteği, sorumluluk almak ve savaşçı ruh özellikleri olarak sayılabilir. Her arketip gibi anima ve animusun da aydınlık ve karanlık yönleri mevcuttur. Bu nedenle hayatın değişik evrelerinde bireyin anima ve animus ile olan ilişkisi onun hayatı yaşama kalitesini etkiler.
Genç insanlar, animanın tamamen kaybedilmesi durumunda dahi bu dönemi yaralanmadan atlatabilirler çünkü hayatlarının bu döneminde mesela bir erkek için önemli olan tek şey erkek olmaktır. Ancak, hayatın ortasından sonra animanın kalıcı olarak kaybı, erkeğin canlılığını yitirmesi, esnek olamaması ve insanlara karşı nezaket eksikliği anlamına gelir. Bunun sonuçları bir erkekte zamansız sertlik (anlayışsızlık), huysuzluk, basmakalıp davranış, fanatik tek taraflılık, inatçılık, küfürlü davranış veya teslimiyet, bezginlik, pasaklılık, sorumsuzluk ve nihayet alkol alma eğilimi olarak kendini gösterir. Anima, rüyalarda, baştan çıkarıcıdan manevi rehberliğe kadar değişen dişil imgelerle kişileştirilir. Bu Eros prensibi ile ilişkili olduğundan, bir erkeğin anima gelişimi kadınlarla nasıl ilişki kurduğuna yansır.

Animusun karanlık yönlerini kavrayamayan kadın, kendini klişe fikirler, genellemeler, acımasız eleştiriler ve mutlak hakikati bildiği iddiasına dayanan önyargılar içinde bocalarken bulabilir. Bu da sonuç olarak kadının kendisini istemsizce eleştirerek değersizleştirmesine ve kendine büyük bir güvensizlik duymasına neden olur. Bu olgu kadının yaratıcılığını da elinden alır çünkü ne zaman yaratıcı bir fikir aklına gelse bilinçdışından gelen -o fikri neden hayata geçiremeyeceği konusunda- sayısız negatif hislere kapılır. Animus tarafından ele geçirilmiş bir kadın her zaman dişiliğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Arketip ve **Psikoid Arketip**: C. G. Jung'un psikoloji dünyasına kazandırdığı arketip terimi, Analitik Psikoloji terminolojisinde, algılamamızı yönlendiren, bilinç içeriklerini etkileyen, değiştiren ve geliştiren bilinçdışı psişik yapılar olarak anlaşılmaktadır. Jung, psikolojisini kurduğu yıllarda bilinçdışından bilince çıkan mitolojik imgelere "başlangıçtan beri var olan imgeler" ve "bilinçdışının hâkimleri" demekteydi. Daha sonra, Aziz Augustine'in "ideae principales" kavramından esinlenerek, "arketipler" adını kullanmayı tercih etmiştir. Jung psişeyi bilinç ve Bilinçdışı olarak, bilinçdışını ise kişisel bilinçdışı ve kolektif bilinçdışı olarak ikiye ayırır. Arketipler kolektif bilinçdışının çekirdek yapıları olarak kabul edilir. Kolektif bilinçdışı, bu arketipsel psişik yapılar vasıtası ile, kalıtsal olarak her insanda doğuştan var olan ve içeriği ilk insandan bu yana yaşanan psişik aktivitenin oluşturduğu (korku, tehlike, üstün olana karşı mücadele, cinsellik, doğum, ölüm, sevgi, vb.) deneyimlerden teşekkül etmiştir. Kolektif bilinçdışını oluşturan bu içerikler tarafsız ve etkisizdirler. İyi ya da kötü olmadıkları gibi, hiçbir dış uyarandan etkilenmezler. Sadece bilinçle temas ettiklerinde bir kuvvet kazanırlar. Bu özelliklerine bağlı olarak Jung kolektif bilinçdışını "objektif psişe" olarak da adlandırmıştır. Arketipler kendilerine has bir davranış biçimleri olmamakla birlikte davranışlarımız üzerinde "düzenleyici bir ilke" rolünü üstlenirler. İşleyişleri Freud'un psikanalizindeki içgüdülerin işleyişine yakındır. Jung'a göre, evrensel olan ve farklı tezahürlerde belirebilen arketipler, bir deneyimle harekete geçirildiklerinde, yani tetiklendiklerinde, bireyin içinde yaşadığı kültür ya da diğer faktörlerden etkilenerek fiziki dünyada etki yaratirlar. Tetiklenmeyen dolayısıyla harekete geçmeyen bir arketip Bilinçdışı olduğundan algılanamaz. Her arketip ayrı bir psişik niteliği temsil ettiğinden, onun harekete geçmesi bilinçdışında potansiyel olarak bulunan psişik niteliklerin de aktive olması anlamı taşır. Her arketip içinde karşıt çiftini barındırır. Yani aydınlık ve karanlık olarak iki yüzünden biri ile tezahür edebilir. Buna en iyi örnek, anne arketipinin "sevecen anne"

(Meryem Ana) olarak ortaya çıkabildiği gibi "korkunç anne" (Kali) olarak da belirebilmesidir. Her arketipin dişil ve eril psişede farklı görünüşleri ve işlevleri olabilir. Örnek olarak bilinçdışı ile egonun iletişiminden sorumlu olan sosyalleşme arketipi kadında Animus, erkekte ise Anima olarak belirir. Jung yaşamının son yıllarında, hayat boyu biriktirdiği tecrübelerin ışığında, arketiplerin psişik plana ait oldukları kadar fiziksel dünyaya da ait olduklarını anladığını belirterek onlara "psikoid arketip" demeye başlamıştır. Bu, arketipin psişe ile madde arasında henüz tanımlayamadığımız bir ilişki oluşturduğunu ve arketiplerin ruh ile madde arasında bir nevi köprü vazifesi gördüğü saptamasına dayanır. Buna rağmen Jung, arketipin gerçek doğasının bilinçli hâle getirilemeyeceğini savunmuştur. Sadece bu nedenle, psikoid arketip önermesi ile bilimsel olanın sınırlarına dayandığını, daha fazla konuşmasının deneyüstünün alanına gireceğini ve ampirik bir bilim insanı olarak bunu yapmasının mümkün olmadığını beyan etmiştir.

Basilius Valentinus: 15. yüzyılda yaşamış bir simyacı ve filozofun takma adı olup, muhtemelen Almanya'da bulunan Erfurt kentindeki Saint Peter Benediktin Manastırı keşişlerinden biriydi. Gerçek adı ve kim olduğu bilinmemektedir. Her kimse, Basilius Valentinus önemli bir kimya bilgisine sahipti. Amonyağın, amonyum klorür ile alkali etkileşiminden elde edilebileceğini bildiğini, bilinen ev tuzu ile asitleştirilerek hidroklorik asit üretimini tarif ettiğini ve diğerlerinin yanı sıra sülfürik asit yağı ürettiğini bilmekteyiz. Ona atfedilen "Basilius Valentinus'un 12 Anahtarı", ilk olarak 1599'da basılmış bir simya kitabıdır. On iki kısa paragrafta 〔anahtarda〕 felsefe taşına erişmek için atılması gereken adımları alegorik olarak anlatan kitabın her bölümü sembolik kod adlar vasıtasıyla değişmesi gereken içerikleri gösterse de imgelemle asil gerçek gizlenmek istendiğinden kitabı sadece en bilgili üstatların anlayıp yorumlaması mümkün olmaktadır.

Bâtını: (Ar.), **Esoterisme** (Fr.) İçrek anlamındadır. Asıl gerçeklere, bunları anlayabilecek yetenek ve bilgiye sahip çok az sayıda kimsenin erişebileceği görüşünü ifade eder. Genel olarak kutsal kitapların açık anlamından çok gizli anlamlarını yorumlayan ve bu yorumları gerçek sayan Doğu mistiklerinin felsefi öğretisidir. Tarihi insanın varoluşu kadar eskidir. Kadim Mısır'dan başlayarak Yahudi, Zerdüşt, Pisagor, Platon, Hristiyan, Mâni inanışlarına kaynaklık etmiştir. Tüm bâtıni öğretilerin amacı, insan kardeşliğini sağlamak, mal ortaklığını gerçekleştirmek, özel mülkiyeti ve toplumsal sınıfları ortadan kaldırmaktır. Pitagoras, öğrencilerini Esoterikos (Yun. İçrek) ve Exoterikos (Yun. Dışrak) diye ikiye ayırmış ve

gizli öğretisini ancak ilk gruptakilere vermiştir. Hristiyan ve İslam bâtıniliği dinsel dogmaları yadsıyan bir duruş ile özdeşleşmiştir. Yahudi inanışında Kabala; Hristiyan inanışında Hermetisizm, Simyacılar, Basilidians,Mandeanizm, Maniheizm, Sabiîler, Ophites, Bogomilizm, Katharlar,Templierler, Gül-Haçlar akım ve örgütlenmeleri içinde hayat bulmuştur. İslam inanışında ise Şii mezhebiyle bütünleşmiştir. Türk İslam kültüründe yer alan Mutezile, İhvân'us-Safâ, İsmaililik, Yesevilik, Ahilik,Mevlevilik,Anadolu Aleviliği, Haydarilik, Kalenderilik, Babailik, Bedreddinilik,Bektaşilik, Hurifilik öğretileri bâtınilikten türemişlerdir.

Bilinç ve **bilinçlilik**: Psişik içeriklerin Ego ile olan ilişkisini sağlayan fonksiyondur. içsel ve dışsal dünya ile olan tüm deneyimlerin algılanabilmesi için egonun süzgecinden geçmesi zorunlu olup aksi durumda bu deneyimler bilinçdışı kalmaktadır. Psişenin bizim farkında olduğumuz bölümüdür. Son bulgular Ego'nun doğumla birlikte bilinçdışından oluştuğunu ve çevreden toplanan uyarılarla sürekli gelişip genişlediğini göstermiştir. Analitik Psikoloji'de bilincin dört temel fonksiyonu vardır. Bunlar düşünme, duyumsama, hissetme ve sezgidir. Bir şeyin var olup olmadığını bize duyularımız söyler. Düşünce onun ne olduğunu anlamamıza, duygu hoş bir şey olup olmadığını belirlememize, sezgi ise onun nereden gelip nereye gittiğini anlamamıza yarar. C.G.Jung:"Bilinçli olmanın aslında ne anlama geldiğini düşündüğümüzde, kozmosta olan bir olgunun es zamanda içsel bir imge ürettiğini ve o olgunun bilincimizde de oluştuğunu anlar ve çok şaşarız. Bilinç kendini yaratmaz. Bilinmeyen derinliklerden kaynaklanır. Çocuklukta giderek uyanır ve yaşadığımız sürece her sabah, bilinçdışı bir durum olan uykunun derinlerinden çıkıp uyanır. Bilinçdışının ası rahminden her gün yeniden doğan bir çocuk gibidir."

Bilinçdışı: C.G. Jung: "Kuramsal bağlamda bilinç alanına sınır konamaz çünkü sonu belli olmayan bir sürece dönüşme kapasitesi vardır. Oysa deneysel bağlamda, bilinmeyenle karşılaştığında sınırına ulaşmış olur. Bilinmeyen, bilmediğimiz ve bu nedenle bilinç alanının merkezi olan egoyla bağlantısının olamayacağı her şey demektir. İki tür bilinmeyen vardır. Birincisi, dışsal olduğu için duyu yoluyla denenir, ikincisi de hemen o anda deneyimlerinden geçtiğimiz içsel bilinmezlerdir. Birinci grup dış dünyadaki, ikincisi de iç dünyadaki bilinmezleri içerir. Biz bu ikinci gruba bilinçdışı adını veriyoruz." Zihinsel kimlik çok büyük oranda bilinçdışından, küçük bir oranda da bilinçten oluşur.

Kişisel Bilinçdışı: Bilinçdışının bilince en yakın katmanı olup yasanmış tüm anıların depolandığı psisenin bir katmandır. Yasanmış hiçbir şey

unutulmadığı gibi bu katmana istemsizce kaydedilir. Bu kayıtlar bastırılmış ya da önemsiz varsayıldıkları için hatırlanmayabilir. Kişisel Bilinçdışı bireyseldir. Anılardan, arzulardan, dürtülerden, silik algılardan ve unutulmuş deneyimlerden oluşur. Bu bilinçdışı seviyesi çok derin değildir ve içerikleri kolaylıkla bilinç seviyesine getirilebilir. Komplekslerin oluştuğu ve geliştiği katman olarak kabul edilmiştir.

Kolektif Bilinçdışı: Jung Psikolojisinin Freud'un psikanalizinden ayrılmasında ana etken, Jung'un Bilinçdışı kavramına yeni bir boyut eklemesi olmuştur. Kişisel bilinçdışından daha dirimsel bir güç olduğunu düşündüğü bu yapısal katmanı Jung 'Kolektif Bilinçdışı' olarak adlandırmıştır. Jung'un kolektif bilinçdışı teorisi, kişisel deneyimler temelinde açıklanamayan ve aynı anda her kültürde insanların ruhunda beliren psikolojik fenomenlerin yaygınlığından türemiştir. Burası, kişisel bilinçdışından farklı olarak biyolojik ve psişik anlamda kalıtsal unsurlar içerir ve insanlığın evriminin tüm manevi mirasını kapsadığı gibi her bireyin doğumuyla birlikte beyin yapısında yeniden hayat bulur. C.G.Jung: " Hakkında bir şey söyleyemeyeceğimiz gerçeğiyle birlikte, gördüğümüz kadarıyla kolektif bilinçdışının içeriği tüm kültürlerin ortak mirasını oluşturan mitolojik motiflerden ya da ilkel imgelerden oluşmaktadır. Aslında, mitolojinin tamamı kolektif Bilinçdışının bir projeksiyonu (yansıtması) olarak ele alınabilir. " Jung'un bu saptamasına uygun olarak, Analitik Psikoloji'de kolektif bilinçdışının rüyalarda ve/veya mitolojide vücut bulmuş içerikleri bireyin terapisi için kullanılmaktadır.

Blaise Pascal: 〔19.06.1623-19.08.1662〕Fransiz bir matematikçi, fizikçi, mucit, yazar ve Katolik teolog idi. Bir çocuk dâhiydi. Daha delikanlı iken mekanik hesaplama makineleri konusunda öncü çalışmalar başlattı. Üç yıl süren çaba ve 50 prototipten sonra, takip eden 10 yıl boyunca daha sonra Pascalinler olarak adlandırılan 20 bitmiş makine imal etti. Bu onu mekanik hesap makinesinin ilk mucidi yapmaktadır. 1646 yılında Jansenism olarak bilinen Katolik dinî hareketle özdeşleşti. 23.11.1654 günü, gece 22.30 -00.30 arası yaşadığı uhrevi deneyimin ardından felsefe ve teoloji üzerine etkili çalışmalar yazmaya başladı. En ünlü iki eseri bu döneme aittir: *Kırsaldan Mektuplar* ve *Düşünceler.* Fransız Edebiyatı'nın klasik döneminin en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilir ve bugün dahi Fransız düzyazısının en büyük ustalarından biri olarak okunmaktadır. Taşlamayı ve ince esprileri kullanım biçimi daha sonraki polemikçileri etkilemiştir. Aynı yıl aritmetik üçgen üzerine önemli bir tez yazmıştır. 1658 yılından sonra katıların hacminin hesaplanmasında sikloidin kullanımı üzerine yazmıştır. Ancak matematiğe yaptığı en etkileyici katkı olasılık kuramını

geliştirmesi olmuştur. Kuramını ilk olarak kumar oynarken sınadığı bilinmektedir. Günümüzde ekonomi alanında, özellikle sigortacılık hesaplamalarında (aktüerya) çok önemli bir yer kaplamaktadır. Pascal, özellikle 18 yaşından sonra kötüleşmeye başlayan sağlık sorunlarıyla bütün hayatı boyunca mücadele etmiştir. 39 yaşına bastıktan sadece iki ay sonra hayata gözlerini yummuştur. Pascal'ın bilime katkılarının şerefine Pascal adı basınç birimine, bir yazılım diline ve hidrostatikte önemli bir kural olan Pascal Kuralı'na verilmiştir. Ayrıca yukarıda bahsedildiği gibi Pascal üçgeni ve Pascal'ın kumarı da hâlâ onun adını taşımaktadır.

Bogomiller: Ortaçağ'da bugünkü Bulgaristan'da ortaya çıkıp Avrupa'nın doğu ve batısında hızla yayılmış Gnostik bir dinî akımdır. Kurucusu Bogomil (Slavca Tanrı'nın sevdiği) adlı bir köy papazıdır. Akimin mensupları kendilerini gerçek Hristiyan olarak nitelendirmekteydi. Roma Kilisesi'nin dogmatiğine (teslise, İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna, Haç gibi dinî sembollere) inanmadıkları gibi kilise hiyerarşisine ve Papalık otoritesine de karşıydılar. Bogomiller bu özelliklerinden dolayı Ortaca boyunca Papalığın büyük tepkisiyle karşılaştılar, engizisyon mahkemelerinde ölüme mahkûm edildiler. Birçoğu işkenceye uğradı ve sürgün edildi. Bogomillerin kalesi 13. yüzyıl boyunca Bosna-Hersek olmuştur. Etkinlikleri Balkanlar'ın 15. yüzyılda Osmanlı tarafından fethine kadar sürmüştür. Bu tarihten sonra kitleler hâlinde İslam dinine geçmişlerdir.

Carl Gustav Jung: 02.06.1875 ile 06.06.1961 tarihleri arasında yasamış Analitik Psikoloji'nin kurucu babası İsviçreli psikolog ve psikiyatristtir. Jung, kişilik tipolojileri, kolektif bilinçdışı ve arketipler kavramlarını önerdi ve geliştirdi. Çalışmaları psikiyatri, din, edebiyatla birlikte çok daha geniş disiplinlerde etkili olmuştur. Jung, 1907'de Freud ile tanıştırıldı. Freud, Jung'dan hemen etkilenecek ve onu Yahudi olmadığı için psikanalizin hayatta kalmasını sağlayacak olan manevi oğlu olarak görecekti. Jung da ondan yaslı olan Freud'da erken kaybettiği babasını bulunca yoğun profesyonel ve arkadaşlık bağları oluştu. Jung, psikanaliz hiyerarşisinde hızlı bir yükseliş yaşadı. Jahrbuch'un editörü oldu. 1908 yılında Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti ve 1910 yılında Uluslararası Psikanaliz Derneğinin ilk başkanı oldu. Cinselliğin psişik gelişimdeki rolüne abartılı bir önem atfetmesi nedeniyle Freud'un teorilerini hiçbir zaman tamamen benimseyemedi. 1912 yılından başlayarak yazılarında bu kavramdan giderek uzaklaştığı görülür. Bu uzaklaşma 1914 yılında sahip olduğu tüm pozisyonlardan istifa etmesiyle sonuçlanacak bir kopmaya kadar gitti. Bu kopmanın etkisiyle kişisel bir kargaşaya sürüklendikten sonra kendi

okulunu kurdu ve çok sayıda öğrenciyi çekecek çok sayıda çalışma üretti. Jung, psikoseksüelliğin göz kamaştıran etkisinden tamamen sıyrılınca kendini maneviyat ve ezoterik bilim alanlarında buldu. Psikolojisinin amacı, Benlik'e ulaşma ve kolektif bilinçdışı arketiplerin (gölge, anima,animus) farkındalığının gerçekleşmesi olan "bireyleşme" sürecidir. Jung'un kolektif bilinçdışı ve arketipler konusunda geliştirdiği düşünceler bize insan ruhuna yeni bir perspektiften bakma imkânı tanımıştır. Jung'un rüyalara ilgili görüşleri ve rüyalarda beliren arketipsel imgelere yaklaşımı, bilinçdışını kavramamızda önemli bir derinlik yaratmıştır. Geliştirdiği tipoloji sistematiği günlük hayatımıza girmiş, bu temelde üretilen kişilik testleri özellikle ise alım prosedürlerinde vazgeçilmez hâle gelmiştir. Özellikle hastaya bakışı ve terapisi devrimsel niteliktedir. Kullandığı yöntemler arasında, rüya ve düşlemlerdeki sembolizmi anlamlandırma, arketipler arasındaki bağlantıları irdeleyerek sembollerin kapsamını arttırma, çağrışım testleri, çizim/resim/drama/yazı ile uygulanan aktif imgelem metodu (aktif düş gücü), ruhta dengeyi sağlamak için karşıtları dengeleme sayılabilir.

Dietrich Eckart:(23.03.1868-26.12.1923) Daha sonra NAZI-Nasyonal Sosyalist (NSDAP) partisine dönüşecek olan Deutsche Arbeiterpartei'nin (Alman İşçi Partisi, DAP) kurucularından biri olan Alman gazeteci, oyun yazarı, şair ve politikacıdır. Nazi Partisi'nin ilk yıllarında Adolf Hitler'i kilit bir şekilde etkiledi ve 1923 yılındaki Birahane Darbesi'ne katıldı. Hitler ve diğer parti yetkilileriyle birlikte tutuklandı ve Landsberg Hapishanesine yerleştirildi, ancak bundan kısa bir süre sonra hastalık nedeniyle serbest bırakıldı. Kısa bir süre sonra da öldü. Nazi döneminde büyük bir düşünür ve yazar statüsüne yükseldi.

Ego: Analitik Psikoloji'de bir arketip olarak kabul edilir. Bilincin öznesidir. İnsanların bilinç alanının merkezini oluşturan ve yüksek derecede bir süreklilik ve kimliğe sahip anlatımlar ve fikirler bütünüdür. Ego psişenin içinde küçük bir yer tutar ama bilinç düzeyinde algılanan tüm duygu ve düşünceleri günlük yaşamımızı sürdürebilmemiz amacıyla filtreler. Geçmiş ile şu anı, düş ile gerçeği ayırt etmemizi sağlar. Algılama, hatırlama (anılar),duyumsama ve düşünme temel fonksiyonlarıdır.

Felsefi Simya: Mistisizm, büyü, bilim ve dinin belli yönlerini birleştirerek sıradan insanı "tinsel insana" dönüştürmeyi amaçlayan ezoterik bir öğretidir. Bu dönüşümün Felsefe Taşı aracılığıyla gerçekleşeceğine inanılır. Bu, simyacıların değersiz madenleri altına dönüştürme gücüne inandıkları son maddedir ve elde edilmesi simyanın en büyük ütopyalarından biri olmuştur. Felsefe Taşı'na ulaşmak için yapılacak çalışmaya Magnum Opus

(Büyük Yapıt) denir. Bu sürecin safhaları simyacıdan simyacıya değişir. Büyük üstatlar arasında en çok rağbet gören yedi ya da on iki safhalı olanların yanı sıra en bilinenlerinden biri3+1dört aşamalı olandır. Bu safhalar Nigredo (Kara Yapıt), Albedo (Beyaz Yapıt), Citrinitas (Sari Yapıt)ve Rubedo (Kırmızı Yapıt)'tır. Kadim Yunan bu safhalara sırasıyla Melanosis, Leukosis, Xanthosis ve Iosis derdi. Simya hazır olmayanların gizlere nüfuz etmesini engellemek amacıyla metaforlarla yazılmış eserlere konu olmuştur. Bu metoda örnek olabilecek olan *Basilius Valentinus'un* 12*Anahtarz* isimli, on iki kısa paragrafta (anahtarda) felsefe taşına erişmek için atılması gereken adımları alegorik olarak anlatan kitabın her bölümü sembolik kod adlar vasıtasıyla değişmesi gereken içerikleri gösterse de imgelemle asıl gerçek gizlenmek istendiğinden kitabı sadece en bilgili üstatların anlayıp yorumlaması mümkün olmaktadır. Kökleri kadim Mısır'ın Hermes Trismegistus'una uzanan felsefi ve spiritüel bir sistem olan Hermetizme dayanmaktadır. Antik Yunan'da bulunan simya, gnostik çevrelerde gelişmiş, daha sonra Araplara geçmiştir. Simya öğretisi ilk olarak Câbir İbn-Hayyam'ın yapıtlarında görülür. Başlangıcı 12. yüzyıla dayanan öğreti, Arapça metinlerin çevirileri aracılığıyla 14. yüzyıldan itibaren Avrupa'da yaygınlaşmaya başlamıştır. Pek çok Ortaçağ ve Yakın Çağ spiritüel akımını etkiledikten sonra tepe noktasına 15. yüzyılın son yarısında ulaşmış ve 17. yüzyılın başlarında unutulmaya yüz tutmuştur.

Gece deniz yolculuğu: Psikolojik anlamda nevrozun karakteristik belirtileri olan depresyon ve isteksizlik ile ilişkili olan arketipsel mitolojik bir motiftir. Bir nevi cehenneme iniş, diğer bir deyişle Hades'e iniş ve bu dünyanın ötesinde bilincin olmadığı bir ruhlar dünyasına seyahat yani bilinçdışına dalmak anlamındadır. Mistiklerin dilinde bu duruma "ruhun karanlık gecesi" de denir. Mitolojik olarak gece deniz yolculuğu motifi genellikle bir ejderha veya deniz canavarı tarafından yutulmayı içerir. Ayrıca hapis, çarmıha gerilme veya kaçırılma gibi, güneş tanrıları ve kahramanlar tarafından (Gılgamış, Osiris, Hazreti İsa, Dante, Odysseus,Aeneas gibi) geleneksel olarak yaşanan deneyimler ile temsil edilirler.C.G.Jung bu efsaneleri yorumlamış ve bunları bir nevrozun progresif ilerlemesinin ya da depresyonda enerjinin gerilemesinin simgeleri olarak görmüştür. Gece deniz yolculuğu mitleri güneşin "bütün gün denizin üzerinde hüküm sürdükten sonra her akşam ana kucağı sulara dönen sonra da her sabah yeniden doğan ölümsüz bir tanrı gibi davranan" tipik davranışının algılanmasından kök bulur. Bireyin depresyondayken uğradığı enerji kaybının sembolik karşılığı güneşin suya batışına karşılık gelmekte ve bu, yeniden doğuşun ön şartını oluşturmaktadır. Sağaltıcı

sularda (bilinçdışı) dinlenen güneş (ego bilinci) böylece tekrar yasamaya (yeniden doğmaya) başlayacaktır.

Gizemcilik ve gizemci cemiyetler: Geniş anlamda, usçuluktan ve günümüz bilimsel yöntemlerinden kopuk yollar aracılığıyla, üstün ve gizli bilginin araştırılması için kurulmuş inanç topluluklarıdır. Konfüçyusçuluk, Taoculuk, Brahmancılk, Hermesçilik, Orfeusçuluk gibi İlkçağ dinlerini kaynak almanın yani sıra Pithagorasçılık, Yeni-Platonculuk, Yahudi kabalası ve İslam tasavvufuna dek halktan gizlenmiş tüm bilgileri kapsar. Dar anlamda, doğa bilgisinin büyüsel formüllerle elde edilebilecek gizlenmiş bir bilgi olduğu inancına dayanır. Astroloji, Simya, Teürji gibi 15.yüzyılda bilim sayılmış olan tüm etkinlikler, fal, kehanet, kabala, büyü, sihir, büyücü sağaltıcılık kapsamı için dedir.

Gnostisizm (Gnostik, Gnos, Gnosis): Doğu geleneklerini ve Hristiyanlığı eklektik bir tutumla sentezleyen, birçok akımın (Sabiîlik, Maniheizm,Hermetizm gibi) benimsediği mistik felsefeye verilen genel addır. Kesin başlangıç tarihi ve kurucusu bilinmemektedir. Kökleri olasılıkla Hristiyanlıktan önceki İskenderiye'de, Yahudilik ve Helenistik felsefenin kaynaşmasında yatar. Temel öğretileri arasında ışık ve karanlık ya da iyilik ve kötülük arasındaki düalizm (ikicilik), maddi evrenin (bedenin) kötülüğü, ruhun ilahi evrene ait olup süfli yeryüzünde beden içerisinde hapishane hayatı sürdüğü, kurtuluş için dünyevi olan her şeyden uzaklaşmak ve bunun neticesinde gnosise (ilahi bilgiye) ulaşmak yatar. İnançlıları sınırlı bir tarikat yaşamı sürdürürler ve çileciliği savunurlar. Bu felsefenin temel kavramları şunlardır: 1-Hakikate ulaşmak için edinilecek bilgiye ancak ruhsal ve psişik gelişim yoluyla ulaşılabilir. 2-Ruh ölümsüzdür ve bu fiziki dünya yaşamında hapishane yaşamı geçirmektedir. 3-Gerçek olan, fiziksel dünya yaşamı değil, ruhsal yaşamdır. 4-Dünya düalist yapının geçerli olduğu bir gelişim ortamıdır. 5-Ruhsa1 gelişim yolunda en önemli bilgi kaynaklarından biri ruhsal âlemden alınabilecek bilgiler olup bunlar sadece seçkin ruhlara verilir. Gnoslarin incelenmesi uzun zaman Hristiyanlık tarafından sapkınlık sayılmış ve cezalandırılmıştır. 1945yılında, Nag Hammadi bölgesinde bir mağarada bulunan 50 ciltlik bir Gnostik külliyat sayesinde, felsefenin özgünlüğü ile etkilediği Manicilik,Katharlar inanışı, kabala ve simya gibi bütün gizemci felsefelere tesiri anlaşılmıştır.

Gospel: Papa I. Innocent tarafından 3. yüzyılda Hristiyan Kilisesi'nin bir itikadı olarak kabul edilen ve çağımızda sinoptik İnciller olarak adlandırılan 4 kitabın incil bölümlerini oluşturan Yeni Ahit'in her birine gospel denir. İncillerin ilk bölümleri Tevrat ve Zebur'un birleşiminden

oluşan Tanah olup Eski Ahit olarak adlandırılır. Gospelleri yazdıkları varsayılan Markus, Matta, Luka ve Yuhanna (John) Evangelistler olarak anılır. İlk 4 kitap bir Evangelium'dur. Kitaplar yazarlarının ismi önlerine gelecek şekilde isimlendirilir. Örnek: Markus Gospeli Matta Gospeli.

Gölge ve **Kolektif Gölge**: Analitik Psikoloji'nin en önemli kavramlardan biri olup bilinçdışı bir arketiptir. Egonun karşıt çiftidir. Bireyin çevreye uyum sürecinde maruz kaldığı dış etkenlerin etkisiyle istemediği ya da kabullenemediği tüm kişisel özelikleri gölgesine tıkılır. Gölge ne mutlak iyi ne de mutlak kötüdür. Bilinçli hâle geldiklerinde basa çıkılamayacağı için yaşam sürecinde kendilerini ifade etmelerine izin verilmeyen ve bu nedenle bilinçdışında karşıtlık yaratmaya çalışan (otonom bir güç merkezi oluşturan) tüm bireysel ve ortak ruhsal öğelerin karanlık bodrum katıdır. İçimizde barındırdığımız potansiyel kötülük genelde burada saklanmaktadır. Bu mecburiyet her zaman doğal gerçeklerden koparak kültürel kompleksler geliştirilmesine neden olur. Bunun etkisiyle, insan psişesi bölünerek dengesini kaybeder. Bölünmenin nedeni, insanın "-mış" gibi yaptığı dış yasamı ile yaşayamadığı iç yaşamları arasında parçalanmasıdır. Analitik Psikoloji, gölgenin nafile inkârı yerine onu tanıyıp bilince yükseltmeyi önerir. Ruhumuzun gölge yönünü tanımak, kusursuz olmadığımızı kabul etmemiz için bize gereken alçakgönüllülüğü sağlar. Bu yapılmadıkça, kişinin kendi gölge kompleksini yansıtması (projeksiyon) iletişim bozukluğuna ve ruhta derin yaralara yol açar. Modern insan, kendini içinde bulduğu bu bölünmeden ancak gölgesini olduğu gibi kabul edip kabullenirse kurtulabilir, kendi içinde bir bütün olma şansı yakalayabilir ve ancak o zaman ruhsal anlamda büyür. Kişi ancak karanlığın bilincine vararak aydınlanabilir. En sık düşülen yanılgı insanların kendini tanımayı bilinç düzeyindeki egoyu tanımak ile karıştırmasıdır. Oysa ego sadece kendi içeriğini bilebilir ve bilinçdışı olan gölgeden bihaberdir. Rüyalarda beliren bu arketipin kendini ifade etmek için kullandığı semboller yılan, ejderha, canavarlar ve şeytanlardır. Rüyaların yorumunda, kişinin bu şeylerle mücadele ettiğini görmesi genelde kendi karanlık gölgesiyle mücadele ettiğinin işaretidir. Düşlerde, gölge figürü her zaman düşü görenle aynı cinsiyetten olur.

Hans Horbiger: İrrasyonelin sınırlarını zorlayan ırkçı Wel öğretisinin sahibidir. Ne kadar ileri gidilebileceğini en iyi aşağıdaki cümleler vermektedir. Hans Horbiger; "En zararlı buluş müspet ilimdir. Çöküşün totemidir o. Çünkü ancak peygamber bilim iddiasında bulunabilir, çünkü peygamber nura ermişliğiyle üstün bir bilince yükselmiştir. Buna karşılık genellikle bilim diye adlandırılan şey bir zehirdir. Psikanaliz ve izafiyet

cinsinden yeni buluşlar gerçekte Parsifal ruhuna yöneltilmiş birer silahtır. Wel öğretisi bunlara birer panzehir getirmektedir."

Adolf Hitler: "Bizi düşüncenin düşmanı olarak lanetliyorlar. Evet öyleyiz ama burjuva biliminin o ahmakça gururu içinde asla kavrayamayacağı kadar derin bir anlamda öyleyiz."

Herakleitos: (MÖ 535 civarı-MÖ 475 civarı) Sokrates öncesi dönemde bir Yunan filozofu ve Efes kentinin bir yerlisi idi. Herakleitos'un hayatı hakkında kesin olarak emin olduğumuz çok şey yoktur. Efes'te kral-rahipler yetiştiren bir aileden geldiği anlaşılmaktadır. Antisthenes görevi kullanma sırası Herakleitos'a geldiğinde, bu hakkını kardeşine bıraktığını söyler. Kendi kendini yetiştirmiştir. Tek başına sürdürdüğü hayattan, felsefesinin seçkinci dilindenve insanlığın bilinçsiz vurdumduymazlığından sürekli yakınmasından dolayı ona "Karanlık Filozof" ve hatta "Ağlayan Filozof' denmekteydi. Diogenes'e göre Herakleitos çocukluğundan beri olağanüstü bir insandı ve gençliğinde hiçbir şey bilmediğini ve kendini incelediğini söylerdi: "Kendimi keşfettim. Ruhun ucu bucağı yok." Herakleitos, fragmanlarından anlaşıldığı gibi Yunan dünyasında kabul görmüş felsefecileri eleştirmiştir. Miletli filozoflardan etkilenmiştir. 'Zıtların çatışması ve birliği' ana öğretisinde Anaksimandros ve Pithagoras'tan etkilendiği açıktır. 'Ruh' öğretisinde de Anaksimenes'ten etkilenmiştir. Herakleitos'un her bir cümlesi çok katmanlı ve derindir. Bu nedenle sözlerini anlamak için çaba harcamak gerekir. Daha doğrusu bilmeceyi çözmek gerekir. Çünkü ona göre hakikat gizlenmeyi sever. Geliştirdiği kuramlar temel olarak şunlardır: Karşıtların savaşı, oluşun zorunlu ve tek şartıdır. Eğer karşıtlıklar arasındaki savaş olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Kozmos karşıtlıkların savaşının meydana getirdiği bir uyumdur. Karşıt olan şeyler bir araya gelir ve uzlaşmaz olanlardan en güzel uyum doğar. Her şey çatışma sonucunda meydana gelir. Evren zıt unsurlardan meydana gelmiştir. Zıtlıkların birliğini anlatmak için fragmanlarında inen ve çıkan yolun aynı olduğunu, iyi ile kötünün aynı olduğunu, çemberin çevresinde başlangıç ve sonun ortak olduğunu, soğuğun ısınıp sıcağın soğuduğunu; nemlinin kuruyup kurunun nemlendiğini çokça söylemiştir. Herakleitos'a göre her şey akar ve sürekli değişir. Ana madde olarak gördüğü "Ateş" bir an için bile hareketsiz kalmayan bir mad dedir. Bu büyük filozofun akış öğretisini ifade eden sözleri şunlardır: "Aynı ırmakta iki kere yıkanılmaz." Bu evrensel görelilik iyinin, kötünün; doğrunun, yanlışın; adaletin, adaletsizliğin aslında göreli kavramlar oldukları düşüncesini doğurur. Ancak Herakleitos'a göre iyiliğin var olması için kötülüğün, ışığın var olması için karanlığın, tokluğun var

olması için açlığın olması gereklidir. Adaletsizlik olmasaydı adaletin adi bilinmezdi. Herakleitos hastalığın sağlığı, açlığın tokluğu, yorgunluğun dinlenmeyi hoş kıldığını söyler.
Herakleitos'un en çok önem verdiği şey bilgeliktir. "Ölçülü olmak en büyük erdemdir. Bilgelik doğaya kulak vererek hakikati söylemek ve doğru olanı yapmaktır. Bilgelik tektir, her şeyi her şeyle yöneten düşünceyi bilmektir."
Hermes Trismegistus: Yunanlıların ve Mısırlıların ay tanrısı Thot'a verdikleri ad. Üç kere büyük Hermes anlamına gelir. Antik Mısır metinleri üzerinde çalışan araştırmacılara göre, hem bir tanrının, yaşamış bir bilgenin hem de bir rahip sınıfının adıdır. Hermetizm fikrinin temel taşı olan Hermetika'yı yazmıştır. Aynı zamanda Tabula Smaragdina'yı (Zümrüt Levha) yazdığına inanılır. Yunanlılar ona pek çok özellik yüklemişler, bir kral ve din adamı yanında astroloji ve simyanın kurucusu bir büyücü olarak görmüşlerdir. Tevrat'a göre altıncı kuşaktan Hanok Peygamber'dir. Kuran'da geçen İdris Peygamber olduğu da rivayet edilir. Göklerin esrarını bilen biri olduğu söylenir. Tanrının onu göğe aldığına inanılır.

Hermetizm: Adını Hermes Trismegistus'tan almıştır. Hermetik rahipler, hassas bir sanat olan zehir hazırlamasını çok iyi bildiklerinden ve büyü uygulamalarında bulunduklarından Hermes, bu gizli ilimlerin tanrısı sayılmıştır. Hermetizm, yalnızca erginlenmişlerin anlayabilecekleri bir bilgiler bütünü olarak kabul edilmiştir. Ortaçağ'da Hermetizm terimi, Hristiyanlığın ilk üç yüz yılında oluşturulmuş olan ve Hermes Trismegistus'a atfedilen Hermetik yazıların dayandığı öğretiler bütününü belirtmek için kullanılırdı. Günümüzde ise bu terim, bütün büyüsel, simyasal ve astrolojik metinlerin tamamı için kullanılmaktadır. Batı simyası her zaman, kökleri ünlü Hermes Trismegistus'a uzanan ve bir felsefi-spiritüel sistem olan Hermetizm ile yakın ilişki içinde olmuştur. 17.yüzyılın önemli bir gizemci ekolü olan Gül-Haçlar, Altın Şafak Hermetik Cemiyeti, Ordo Templi Orientis ve daha pek çok tarikatın doğuşunda etkili olmuştur. Yakın Çağ'da simyanın uygulamalı kısmı kimyaya dönüşmeye başlarken mistik ve Hermetik tarafı modern felsefi simyanın nüvesini oluşturmuştur. Günümüzde, simya mistik, ezoterik ve sanatsal yönleri nedeniyle bilim tarihçileri ile filozofların ilgi alanına girmektedir. Hermetik yazılar içinde en önemlisi kuşkusuz Tabula Smaragdina'dır. Zümrüt Levha ya da Zümrüt Tablet olarak tercüme edilebilir. 13,yüzyıl simyacılarından Albertus Magnus'a göre Hermes'in mezarını bulan Büyük İskender aynı zamanda bu tabletlerin gün yüzüne çıkmasının da müsebbibidir. Ayrıca birinci yüzyılda yaşamış olan Pagan ermiş Tyanalı Apollonius'un Kitabı

Sırrı Al-Hâlika'sının içerisinde zümrüt levhanın bir versiyonu bulunmaktadır.

Zümrüt Levha: "Aşağıda olan yukarıda olan gibidir, yukarıda olan da aşağıda olan gibidir ve birlikte tek bir şeyin mucizesini gerçekleştirirler. Ve bütün her şey bir olandan geldiğinden, bir olanın düşüncesinden gelmiştir. Böylece her şey bu tek olandan uyum sağlayarak çıktı. Güneş onun babasıdır, Ay annesidir. Rüzgâr onu karnında taşımıştır, Toprak beslemiştir. Dünyanın bütün gücünün babası budur. Onun gücü eğer toprağa dönerse her şeye yeter. Toprağı ateşten ayıracaksın, sübtil olanı kalın olandan; bu büyük bir maharetle olmalı. Topraktan gökyüzüne çıkacak ve yeniden toprağa inecek ve yukarıda ve aşağıda olanın gücünü alacak. Bununla bütün dünyanın zaferi senin olacak; bunun için bütün karanlık senden uzaklaşacak. Bu bütün kuvvetlerin en kuvvetlisi çünkü her sübtil şeyi yenecek, her katı şeyin içine girecek. Dünya da böyle yaratıldı. Hayranlık verici biçimler bundan çıktı, bunların ortamı buradadır. Bu yüzden bana Üç Kere Büyük Hermes denir, çünkü bütün dünyanın felsefesinin üç bölümü de bana aittir. Güneş'in yaptıkları hakkındaki söylediklerim böylece bitiyor ve tamamlanıyor."

Heterodoks:Yunanca "farklı" anlamına gelen heteros ile "öğreti, düsünce"anlamındaki doxa sözcüklerinin birleştirilmesiyle oluşmuştur. Ana akımdan sapmış olan anlamına gelir. Bu kavram, dinî gruplar arasında kendilerini kutsal metne ve din kurucusunun gösterdiği yola en uygun davranan ortodoks gruplar tarafından azınlıkta kalan gruplar için kullanılmıştır. Osmanlı'da bu gruplar Aleviler, Bektaşiler, Hurufiler, Kızılbaşlar, Kalenderiler ve Mevleviler olarak sayılabilir.

Hieros gamos: Yunanca hieros (sağlam) ile gamos (evlilik) sözcüklerinden oluşmuş sağlam evlilik ya da kutsal evlilik olarak tercüme edilebilecek, antik çağların yeniden doğuş gizemlerinde ve simyada, karşıt çiftlerinin birleşmesi olgusudur. Ayrıca bir erkek ve bir kadın katılımcının tanrıları temsil ettiği sembolik bir evlilik töreni oyununu andıran cinsel bir ritüeldir. Hieros gamos kavramı sadece ritüelde gerçekleştirilmez aynı zamanda tamamen sembolik veya mitolojik bağlamda, özellikle simyada ve dolayısıyla Jung psikolojisinde kullanılır. Hinduizm, Tantrik Budizm, Sümer bahar bayramı, Dionysos kültü ve Wicca kültünde uygulamalarına rastlanır. Hazreti İsa'yla kilisenin damat ve gelin (sponsus ve sponsa)olarak sunulması en tipik örneklerden biri olarak gösterilebilir.

İnisiyasyon ya da **erginlenme**: Initiation (Fr.); Tekris (Osm. T.);Eristirme de denir. Erginlenme, gizli bir örgüte kabul edilmeden önce talebenin (inisiye adayı, mürit, chelah) ruhsal gelişimi için, işin ehli bir üstadın sürekli

denetiminde, uzun ve çileli bir eğitim alması ve eğitimi tamamladığında 'inisiye' edilerek örgüte kabul edilme törenine verilen addır. Tüm kadim inisiyasyonlarda gizlilik kadar önemli olan diğer husus adayın seçimidir. Adayın kabul edilmesi için önce bazı yetenekleri taşıyıp taşımadığına ve belirli bir manevi düzeyde bulunup bulunmadığına bakılır, bu koşulların bulunması durumunda aday bazı ön sınavlardan geçirilirdi. Bu sınavlar kadim Mısır, Moğol Şamanları, Maya, Mithraizm, Eleusis, Orfe ve Pisagor disiplinlerinde farklı farklı uygulanmıştır. Üstat eğitime başladığında, ezbercilikten ari yaklaşımlarla talebeye çözüm yolu ve yöntemlerini öğreterek onu kurtuluş ya da aydınlanma denilen hedefe kendi iç çalışmasıyla eriştirmeye çalışırdı. Bir üstat, talebenin kalbinden ve aklından geçenleri bilebilir ve hatta onun rüyalarını denetleyebilirdi. Mircea Eliade'nin kitaplarında aktardığı gibi Asya'nın Şamanist erginlenme törenlerinde üstadın talebesini öte âleme götürüp geri getirdiği hakkında pek çok bilgi mevcuttur.

Knidos Afroditi Heykeli: Rivayet, Praksiteles'in Datça yakınlarında bulunan Knidos'ta ressam arkadaşlarıyla birlikte sahilde şarap içtiği bir gece yakınlardaki manastırdan serinlemeye gelen rahibeler içinde sadece bir tanesinin tamamen soyunarak denize girmesi üzerine gördüğü vücuda vurularak onun heykelini yapmak için baş rahibeden izin koparması üzerinedir. Yine rivayettendir ki, Praksiteles kızın heykelini yaparken onun rahibe olmadan önce namusunu korumak için bir adam öldürdüğünü, yargıçların da onu ölüme mahkûm ettiğini, bunun üzerine son çare olarak avukatının karar okunurken kızın üzerindeki tüm giysileri yırttıktan sonra "Sayın Yargıçlar bu memelere bakın, onları sonsuza kadar yok etmeye razı olacak mısınız?" diye sorması üzerine yargıçların karar değiştirip kızı ömür boyu bir manastırda yaşamaya mahkûm ettiklerini öğrendiği yönün dedir.

Kompleks: Kompleks teriminin ilk kez Jung tarafından kullanıldığı kabul edilmektedir. Jung'a göre kompleksler, travmatik etkiler ya da birbirine uymayan eğilimleri nedeniyle kopmuş ruhsal parçacıklardır. Sözcük çağrışım deneylerinin gösterdiği gibi, iradenin niyetlerine karışırlar ve bilinçli davranışı rahatsız ederler. Belleğe ve çağrışım süreçlerine engel olurlar. Kendi yasalarına göre ortaya çıkarlar ya da yok olurlar. Geçici bir süre için bilince sahip olabilirler ve konuşma ve davranışlarda bilinçli olmayan etkilere neden olabilirler. Akıl hastalarının duyduğu seslerde ruhların otomatik yazılar ve ona benzer yöntemlerle kendilerini ifade ettiğini söylemeleri gibi, onlar da bazen ayrı bir kişilik olarak ortaya çıkarak kişisel bir ego niteliğine bürünebilirler. Kompleksleri hastanın uydurduğunu düşünenler için Jung şöyle der: "Komplekslerin, önemli

ölçüde özerkliğe sahip olduğu, 'hayalî' olduğu düşünülen acıların da meşruları kadar acı verdiği, hastalık korkusunun; hastanın kendisi, doktoru ve toplumun geneli tarafından 'hayal ürünü' olduğu iddia edilse bile en ufak bir yok olma eğilimi göstermediği kesinlikle ortaya çıkmıştır. Kompleks, bir grup düşünceye karşılık gelen ve kelime çağrışım testinde geciken tepki süresi sayesinde; garip ve bazen acı veren hislerin bütününü temsil eder.B una büyük önem atfeden C. G. Jung, mesleğinin başında kuramının temelini kompleks üzerine kurmuş ve o dönemde psikoloji ekolü"Kompleks Psikoloji" olarak anılmıştır. Bu terim Freud ve Adler tarafindan da benimsenmisti.

Kuantum Mekaniği: Madde ve ışığın, atom ve atomaltı seviyelerdeki davranışlarını inceleyen bir bilim dalıdır. Moleküllerin, atomların ve bunları meydana getiren elektron, proton, nötron, kuark, gluon ve benzeri atomaltı parçacıkların özelliklerini açıklamaya çalışır. Çalışma alanı, parçacıkların birbirleriyle ve ışık, X ışını, gama ışını gibi elektromanyetik radyasyonlarla olan etkileşimlerini de kapsar. İngilizcedeki karşılığı quantum,Latince 'quantus' (ne kadar ne büyüklükte) sözcüğünden gelir ve kuramın belirli fiziksel nicelikler için kullandığı kesikli birimlere gönderme yapar. İngilizce 'mechanics' sözcüğü ise "bir şeyin çalışma prensibi "anlamına gelir. Belirsizlik ilkesi, anti madde, Planck Sabiti, kara cisim ışınımı, dalga kuramı, alan teorileri gibi kavram ve kuramlar bu alanda geliştirilmiş ve klasik fiziğin sarsılmasına ve farklılaşmasına sebep olmuştur.

Marie-Louise von Franz: (04.01.1915 - 17.02.1998) Peri masalları, simyasal el yazmaları ve rüya terapisi konusundaki psikolojik çalışmalarıyla ünlü bir İsviçreli analitik psikolog ve akademisyendi.1942'den ölümüne kadar çoğunlukla İsviçre'nin Küsnacht kentinde terapist olarak çalıştı. 1987 yılında 65.000'den fazla rüya yorumladığını açıkladı. 18 yasındayken 7 öğrenci arkadaşıyla birlikte Zürih'te Jung ile tanıştı ve psikoloji tartışırlarken insanın iç ve dış tutumunun iki farklı gerçeklik seviyesi olduğunu kavrayacak kadar zekiydi, Kısa sürede Jung için Yunanca ve Latince metinlerden çeviriler yapmaya başladı. Diğerlerinin yanı sıra, iki önemli simya el yazmasını tercüme etti: Aquinolu Thomas'a atfedilen Aurora Consurgens ve Musaeum Hermeticum. Tercümedeki pasajların çoğu İslami, Arapça ve Farsça kökenli olunca, üniversitede çalışma konusu olarak Arapçayı seçti. Jung'un 1961'deki ölümüne kadar olan iş arkadaşlığı sayesinde özellikle simya alanında yoğunlaştı. Sadece temel eserleri çevirmekle kalmadı, aynı zamanda Aurora Consurgens'in kökenini ve psikolojik anlamın yorumladı. Jung'un

"nesnel psişe" veya "kolektif bilinçdışı" olarak adlandırdığı deneyim, işini olduğu kadar yaşam tarzını da şekillendirdi. Bu özerk psişenin gerçekliğini ve bilinçten nasıl bağımsız hareket ettiğini anlamak için ömrü boyunca çalıştı. Analitik Psikoloji üzerine, özellikle de arketipsel psikoloji ve masallarla ilgili 20'den fazla kitap yazdı. Hayatının son çeyreğinde ilgi ve araştırma alanı eş zamanlılık, ruh-madde karşıtlığı ve sayıların arketipsel niteliklerine kaydı. Bunun nedeni Jung'un "psişik ve maddi dünyaların birliği" yani simya tabiriyle Unus Mundus hipotezinin araştırılması amacıyla sayıların arketipsel özelliklerini çalışmak için artık çok yaşlı olması idi. Jung'un yönlendirmesiyle bu konuya eğildi ve iki kitap, "Sayılar ve Zaman" ile "Psişe ve Madde"yi yayınladı. 1968'de DNA'nın matematiksel yapısının kadim Çin Kehanet yöntemi olan I-Ching ile benzer olduğunu iddia eden ilk kişi oldu.

Mistik ve Mistisizm: Antik Çağ'da Yunanca mystikos kelimesinden türetilmiş yani Eleusis gizemlerine katılan kişi (inisiye) anlamında kullanılmaya başlanmış ve günümüzde daha çok Tanrı ile doğrudan deneyim, sezgi, içe bakış yoluyla bilgeliğe ulaşma anlamlarında kullanılan kavramdır. Mistisizmin kaynağı görünen dünyanın ötesinde olanın bilincidir. Mistik gelenekler Hermetizm, Gnostisizm, Kabala, Hristiyan mistisizmi, Tasavvuf, Doğu Ortodoks İsihazm, Vedanta, Taoizm, Thelema mistisizmi, Zen olarak sayılabilir.

Nigredo: (Lat.) Siyah Evre demektir. Simyada Büyük Eser Magnum Opus'un ilk aşaması olup psikolojik bir yeniden doğuş çabasının tetiklendiği safhadır. Arketipsel gölgenin içerikleriyle yüzleşme süreciyle ortaya çıkar. Gölgenin orta derecede kapsamlı bir bilgisi bile, daha önce hiç hayal edemediğimiz kişilik problemlerine yol açtığı için insanda zihinsel karanlığa neden olabilir. Bu sebeple, simyacılar Nigredo melankolisini "siyahtan daha karanlık gece" olarak betimlerler.

Numinosum ya da **Numen**: Rudolf Otto'dan alınan ve ifade edilemeyen, gizemli ve ürkünç olanı anlatan bir terim. Dolaysız yaşanıp tanrısallığa özgü olması nedeniyle deneyimin bireyin dışından geliyormuş gibi duyumsanması ve iradi caba ile oluşturulamaması esastır. Ruh sağaltıcılarının çabasında numinosum deneyimi, iyileşme açısından kilit önemde olup her zaman bir aydınlanma ve benliğin ötesindeki bir şeyle bağlantılı olma hissi içerir. Genellikle kişiliğin en zayıf alanı ile ilişkili olup her zaman iyileşme amacıyla kendini gösterir. Bazen hiç alışılmamış hatta ürkütücü sembollerle kendini somutlaştırma çabasına girişebilir. İncinmişliğimiz ve zaaflarımız numinosum hissinin vücut bulmasında doğrudan sorumlu olduğundan benliğimizde ciddi zorlayıcı bir kudret

olarak deneyimlenir. Bu nedenle analizde arketipsel gölge bilgisine ulaşmak bizi numinosuma götürebildiği gibi numinosum da bizi gölge bilgisine götürebilir.

Paganizm ve **Pagan**: Tek tanrılı dinler öncesi panteist anlayışı benimseyip,doğayı kutsal tutan, güneşin ve ayın hareketlerini bayram olarak kutlayan ve doğa güçlerini tanrılar ve tanrıçalar olarak kişileştiren inanclarin tümüne birden verilen genel addır. İnananlarına Pagan denir. Pagan, Paganist, Hellene ve Gentile hep birlikte 4. yüzyıldan önce Romalı Hristiyanlar tarafından çok tanrılı inanç topluluklarını betimlemek için kullanılmış terimlerdir. Aşağılayıcı/hor gören ve aşağı sınıf köylülerin dini gibi bir anlam taşımaktaydı. Ortaçağ'dan hemen sonra pagan terimi İbrahimî olmayan dinlerin inananlarının tamamı için kullanılır oldu.

Paracelsus:Philippus Aureolus Theophrastus Bombastus von Hohenheim olarak doğmuş daha sonra adını Celsus'tan bile ileri anlamında Paracelsus olarak değiştirmiştir. Alman kökenli İsviçreli, simyacı, felsefeci ve doktordur.1493 yılında Zürich yakınlarında doğmuş, 1541'de 48 yaşında Salzburg'da ölmüştür. Modern eczacılığın kurucularından biri olduğu kabul edilir. Her şeyin zehirli olduğunu ancak ilacı zehirden ayıranın doz olduğunu ilk keşfeden kişidir. Doktor olan babasından ilk temel bilgileri aldıktan sonra üniversiteye gitse de burada verilen eğitimi beğenmeyerek dünyanın çeşitli bilim merkezlerine yolculuklar yapmıştır. Bir 16. yüzyıl doktoru olarak Paracelsus, Marsilio Ficino ve Pico della Mirandola'nin dünya görüşlerini desteklemiştir. Dolayısıyla Rönesans'ın iştahla yeniden keşfettiği Hermetik, Neoplatonik ve Pitagorasci felsefelerle doğal bir yakınlık için dedir. O çağda Avrupa'da çalışan üniversite mezunu hekimlerin çoğunda olduğu gibi astrolojiyi teşhis koymak için yoğun olarak kullanmıştır. Paracelsus, Aristoteles ve Galen felsefelerini büyük ölçüde reddetmiştir. Zamanın tedavi şeklini tek taraflı ve eksik bulmuş, otoritelerin tıbbi kuramlarına karşı çıkmış ve akademik olan her şeye meydan okumuştur. Sembolik bir hareketle, Heidelberg Üniversitesinde İbn-i Sina,Hipokrates ve Galen gibi otoritelerin eserlerini yakmıştır. Bu hareketi büyük bir tepki toplamış, hemen hiçbir yerde fazla kalamayıp, bir gezgin hâline dönüşmüştür. Bu seyahatleri sırasında Konstantiniye'ye uğradığı bilinmektedir. Paracelsus, tip eğitiminde geleneksel olarak kullanılan Latince yerine derslerini Almanca vermiştir.

Psişe: Analitik Psikoloji ekolünde psişe, bilinen genel anlamıyla sadece ruhtan mürekkep olmayıp aynı zamanda ruhun ötesinde daha geniş bilinçli süreçleri de kapsayan psişik süreçlerin bütününe verilen işimdir. Psişe birbirinden farklı yine de birbiriyle uyumlu çalışan bilinç, kişisel bilinçdışı,

kolektif bilinçdışı ve asla bilince yükseltilemeyecek derin bilinçdışından oluşur. Jung, psişe kavramını oluşturan 3 katman olduğunu söyler. Buinlar,bilinç, kişisel bilinçdışı ve kolektif bilinçdışıdır.

Rudolf Hess: SS onursal lideri Hess ilk günden beri Hitler'in yanında bulunan ve Hitler'in Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ndeki vekilliğine kadar yükselmiş Nazi Almanyası'nın önde gelen isimlerindendi. Hess her zaman Haushofer etkisinde kalmıştır. Haushofer'in Doğu ülkelerini tek bayrak altında toplamak amacını güden Büyük Avrasya Projesinin Hitler'in Rusya'ya saldırmaya karar vermesinin ardından sekteye uğramasıyla birlikte Haushofer genişleyen cephelerin Üçüncü Reich'in sonunu getirebileceğini öngördü. Bunun üzerine Hess üzerindeki etkisini kullanarak onu barış görüşmeleri yapmak amacıyla İngiltere'ye gitmesi için teşvik etti. Hess kendi kullandığı uçak ile 1941 yılında İskoçya Galler kırsal kesimine indi. Amacı Hamilton Dükü ile görüşmekti ama umduğunu bulamadı. Savasın sonuna kadar esir kampında tutulduktan sonra Nürnberg Savaş Suçları Mahkemesinde yargılandı ve ömür boyu hapse mahkûm edildi.

Rudolf Otto:(25.09.1869-06.03.1937〕Ünlü bir Alman Lutheryan teolog, filozof ve karşılaştırmalı dinler araştırmacısıydı. Yirminci yüzyılın başlarındaki en etkili teologlardan biri olarak kabul edilir. Dünya dinlerinin kalbi olarak nitelendirdiği numen deneyimi (numinosum) kavramıyla bilinir. Hayatının sonuna doğru çalışmalarını; din felsefesi, dinler tarihi ve din psikolojisi katmanlarına bölünmüş bir din biliminin parçası olarak düşünmeye başlamıştır.

Ruh (Tin): Analitik Psikoloji ekolünde bir çeşit içsel kişilik olarak tanımlanabilecek işlevsel bir kompleks olarak kabul edilir. C. G. Jung,psikolojik bir kavram olan ruh ile dindeki geleneksel kullanımı arasında ayrım yapmaya dikkat etti. Ruh kelimesini geleneksel teolojik anlamında sıklıkla kullanırken, psikolojik anlamını kesinlikle sınırlandırmıştır. “Bilincin yapısı hakkındaki araştırmalarımda ruh ve psişe arasında kavramsal bir ayrım yapmak zorunda kaldım. Psişe kavramından, bilinçli ve bilinçsiz olan tüm psişik süreçlerin bütünlüğünü anlıyorum. Öte yandan ruh kavramından ise, en iyi “kişilik" olarak nitelendirilebilecek net bir şekilde ayrılmış işlevsel bir kompleksi anlıyorum." (Toplu Eserler 6, par.797) “Psikolojik bakış açısına göre, aynı her özerk komplekste olduğu gibi ruh fenomeni, egonun niyetlerinden daha üstün olan veya en azından eşit olmayan bilinçdışı bir niyet olarak ortaya çıkmaktadır. Ruh dediğimiz şeyin özüne tarafsız bakacak olursak, bunun bilinçdışı olmaktan ziyade daha

yüksek bir bilinçten oluştuğunu söylememiz gerekir." (Ruh ve Yasam,Toplu Eserler 8,par.643)

Sözcük Çağrışım Testi: Kelime çağrışım testi, ilk kez CharlesDarwin'in kuzeni Sır Francis Galton tarafından kullanılmıştır. Deneğe yüksek sesle bir dizi kelime söylenmesi ve deneğin aklına gelen ilk kelimeyi belirtmesiyle yapılan test şeklidir. Gözlemci, bir kronometre yardımıyla tepki süresini not alır; bu süre, deneğin bir yanıt vermesine kadar geçen süredir. Alınan bu süre notları bir tabloya işaretlenir. Genelde bir listede yaklaşık 100kelime bulunur. Galton, tepki süresini tam olarak ölçerken tüm detayları not alarak ilerlemiştir. Tüm bunlar, testin uygulamasını oldukca karmaşık kilmaktaydı. Ne yazık ki, test sonucu elde edilen bilgi birikimi, zekânın derecesini hesaplamada ya hiç değer taşımıyordu ya da çok az katkıda bulunuyordu. Sigmund Freud ve Carl Gustav Jung -kendilerine göre değişiklikler yaparak uygulamışlardır-testi kullananlar arasındadır. Carl Gustav Jung'un testi uygularken yaptığı basit ama önemli değişiklik, kelimenin söylenmesinden sonra geciken tepki süresinin nedeninin testin uygulandığı kişiye sorulmasıydı.

SS: Schutzstaffel. (Alm.) Koruma kadrosu demektir. Nisan 1925'te Adolf Hitler tarafından kendi koruması olarak kurulmuş siyah üniformalı elit bir kolordu. SS olarak kısaltılarak kullanılmıştır. Nazi hareketinin basarisiyle hızla büyümüş ve muazzam polis ve askerî güçleri bünyesinde toplayarak neredeyse bir devlet içinde devlet hâline gelmiştir. 1929'dan 1945'teki dağılmalarına kadar SS, ırkçı bir faşist olan Heinrich Himmler tarafından yönetilmiştir. Himmler kuruluşta 300 olan mevcudu Nazilerin iktidara geldikleri 1933 tarihinde 50.000 kişiye çıkarmıştır. Grubun vurucu tesirini arttırmak amacıyla tasarlanmış görsel malzemeler; şık siyah üniformaları, şimşek şeklinde SS amblemleri, kuru kafa rozetleri ve gümüş hançerleri ile etkileyici bir güç sembolü olmuşlardır. Bu nedenle SS'ler diğer savaşan birimlere nazaran kendilerini her zaman daha üstün ve ayrıcalıklı hissetmiştir. SS, 1934 yılında Hitler'in talimatıyla rakip örgüt SA ve şefleri Ernst Röhm'ü başarıyla tasfiye ettikten sonra yalnızca Hitler'e hesap veren bir grup hâline dönüşmüştür. 1934 ve 1936 yılları arasında Himmler ve başkomutanı Reinhard Heydrich, Almanya'nın bütün polis güçlerinin kontrolünü tek merkezde toplayarak SS'nin gücünü sağlamlaştırmıştır. Aynı tarihlerde, SS'lerin özel birimleri eğitilmiş ve normal ordunun hatları boyunca dağıtılmıştır. 1939'a gelindiğinde, SS, Allgemeine-SS (Genel SS) ve Waffen-SS(Silahlı SS) olmak üzere iki gruba ayrılmış 250.000 kişilik dev bir örgütlenme ve labirent bürokrasisi hâline gelmiştir. Allgemeine-SS, esas olarak polisiye olaylar ve "ırksal" meselelerle ilgilenmiştir. Üç alt gruptan

oluşan Waffen-SS'nin Leibstandarte grubu Hitler'in kişisel korunması ile ilgileniyordu. Totenkopfverbände'nin (Ölümün Baş Taburu) görevi Yahudilerin temerküz kamplarında toplanıp soykırım uygulanması ve işgal altındaki topraklarda yaşayan halkların geniş bir köle/emek imparatorluğuna dönüştürülmesi işiydi. Sayıları 2. Dünya Savaşı'nda gereksizce 39 tümene kadar çıkan ve düzenli orduyla birlikte seçkin savaş birlikleri olarak görev yapan Verfügungstruppen (Hazır Birlikler)cephelerde savaşmaktaydı. SS mensupları kendileri dışındaki insanlara acıma hissini körelten bir eğitime tabi tutulurlardı. Onların "erdemleri"Hitler'e mutlak itaat ve sadakatleriydi: " Onurun senin sadakatindir." SS, 2.Dünya Savaşı boyunca siyasi muhalifler, Yahudiler, Çingeneler, Polonyalı liderler, komünist otoriteler, partizan direnişçiler ve Rus savaş esirleri başta olmak üzere sayısız infazlar gerçekleştirdi. Nazi Almanyası'nın savaşı kaybetmesinin ardından SS, 1946'da Nürnberg'deki insanlık sucunun yargılanması sırasında Mahkeme tarafından suç örgütü ilan edildi.

Tapınak Şövalyeleri ya da Tapınakçılar: XII. **yy.** başlarında, Kudüs'te,Hugues de Payens tarafindan kurulmuş, dinsel askerî tarikata bağlı şövalyeler. Kısa zamanda, Batılı prenslerin ve dinsel hiyerarşinin desteğini kazanmış, 1128'de toplanan Troyes Konsili'nde daha sonra ermiş ilan edilecek olan Bernard Clairvaux tarafından kuruluş nizamnamesi saptanmıştır. Bu kurallar silsilesi Ortaçağ kültürünün dogmalarına göre ayrı kalması gereken iki ülküyü, rahip ve şövalye ülküsünü birleştirmiştir. Bu olgu devrimsel bir nitelik taşımaktadır. Böylece Kudüs tapınağını ve bu topraklara ulaşımı sağlayan, yolları koruma görevini üstlenmişlerdir. Tapınak Şövalyeleri birçok savaşta cesaretleriyle sivrilmişler, kiliseden sağladıkları ayrıcalıklarla zaman içinde alabildiğine zenginleşip güçlenmişlerdir. Bu durum çevrelerinde bir düşmanlık yaratmış, özellikle Kudüs'ün Müslümanlara geçmesinden sonra bu düşmanlık doruğa ulaşmıştır. Tapınakçı olma talebi yerine getirilmeyen ve Tapınakçılara büyük miktarda borcu bulunan Fransa Krali Philippe Le Bel'in (Güzel Filip)Papa V.Clemens'e ısrarlı baskıları sonucu 1307 yılında Tapınakçılara karşı bir soruşturma açılması sağlanmış ve hemen hepsi tutuklanarak işkence altında korkunç suçlar işledikleri itiraf ettirilmiştir. Sayısız Tapınakçı işkence altında can vermiş ya da yakılmıştır. 1312'de V. Clemens,tarikati resmen lağvetmistir.

Umberto Eco: Umberto Eco (5 Ocak 1932-19 Subat 2016) İtalyan roman yazarı, edebiyat eleştirmeni, filozof, Ortaçağ uzmanı tarihçi, estet, göstergebilimci bir akademisyendi. 1980 yılındaki tarihî bir gizem romanı olan Gülün Adı ile kurgusal göstergebilim ile İncil analizi, Ortaçağ

araştırması ve edebi teoriyi birleştirdi. Daha sonra Foucault Sarkaci ve Önceki Günün Adası dâhil olmak üzere diğer romanların yazdı. 2010yılında piyasaya sürülen Prag Mezarlığı, İtalya'nın en çok satan listelerinde yer aldı. Bunun yanı sıra akademik metinler, çocuk kitapları ve makaleler yazdı. Eco: "Issız bir adaya düşmüş olsam yanıma hangi kitabı alacağımı soranlara şu yanıtı veriyorum: Telefon rehberi; rehberdeki isimlerle sonsuz öyküler yaratabilirim."

Hervé M.Abajoli'nin
Yayınevimizden Çıkan Diğer Eserleri

Büyük Sır Üstadı Serisi

Büyük Sır Üstad1-137 (Birinci Kitap)

Büyük Sır Üstadı-Isik Bakiresi'nin Yolu (İkinci Kitap)

Büyük Sır Üstadı-Kali (Üçüncü Kitap)

Büyük Sır Üstadı-Kötülük Çiçekleri (Dördüncü Kitap)

〔2024 yılında yayinlanacaktir.〕

Kehanet Serisi

I Ching Değisimler Kitabi-Kehanet Seti

C.G.Jung perspektifinden yorumlanmiş

Büyük I Ching Kitabi

〔2024 yılında yayınlanacaktır.)